KRISZTUS
PÉLDÁZATAIBAN
Ellen G. White

New Covenant Publications International Ltd. Hungarian

Szerzői Jog © 2020. Az Új Szövetséget Nemzetközi Kiadványok

Minden jog fenntartva. A könyv egyetlen részét sem a szöveg kifejezett írásbeli engedélye nélkül bármilyen formában vagy bármilyen módon reprodukálható vagy továbbadható, kivéve a kritikus cikkekben és áttekintésekben szereplő rövid idézetek esetén. Kérjük, minden releváns kérdéssel forduljon.

Minden jog fenntartva. A könyv semmilyen részét nem szabad sokszorosítani vagy továbbítani bármilyen formában vagy bármilyen módon, elektronikus vagy mechanikus, beleértve a fénymásolást, rögzítést vagy információt tároló és visszakeresési rendszer segítségével - kivéve egy recenzens, aki idézhet egy rövidebb részeket az áttekintésből, amelyet magazinban vagy újságban nyomtatnak ki - a kiadó írásbeli engedélye nélkül.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalógus a Publikációs Adatokban

Szerkesztette és tervezte: Új Szövetséget Nemzetközi Csoport

Az Egyesült Királyságban Nyomtatva.

Első nyomtatás: 2020. Május 26

Megjelent a Új Szövetséget Nemzetközi Kiadványok

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Látogasson el a weboldalra: www.newcovenant.co.uk

KRISZTUS
PÉLDÁZATAIBAN
Ellen G. White

In Christ's parable teaching the same principle is seen as in His own mission to the world. That we might become acquainted with His divine character and life, Christ took our nature and dwelt among us. Divinity was revealed in humanity; the invisible glory in the visible human form. Men could learn of the unknown through the known; heavenly things were revealed through the earthly; God was made manifest in the likeness of men. So it was in Christ's teaching: the unknown was illustrated by the known; divine truths by earthly things with which the people were most familiar.

Ez az oldal szándékosan üresen maradt

New Covenant Publications

International Ltd.

Református Könyvek, Újjáalakított Elmék

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Köszönetnyilvánítás

Istennek szentelve.

Előszó

New Covenant Publications International Újra összekapcsolja, az olvasót, az Isteni tervel a mely összeköti a mennyet és a földet és megerősíti a szeretet örök torvényét. A logó, a Szövetség Láda jelképezi a közösséget Jézus Krisztus és a saját népe közt, és az Isten torvényének a központosságát. Mint meg van írva *„Hanem ilyen lesz az a szövetség, amelyet Izráel házával fogok kötni, ha eljön az ideje – így szól az Úr –: Törvényemet belejük helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek”* Jeremiás 31:31-33 Zsidók 8:8-10 Valójában az új-szövetség bizonyságot tesz egy új megváltásról, mely bizonyságot tesz a megváltásról, mely változatlan harcból született és vér által volt lepecsételve.

Számtalan századok során, sokan szenvedtek bosszantó csapásokat és érthetetlen szenvedéseket melyek olyan módon voltak kiszámítva, hogy az igazságot eltörölje. Főleg a Sötét Korszakban nagyon vívtak ez fény ellen és elhomályosítva emberi szokásoktól és népszerű tudatlanságtól, mert a fold lakosai megutálták a bölcsességet és vétkeztek ez szövetség ellen. A kiegyezés (kompromisszum) betegsége szaporodó gonoszsággal dühösítette a féktelen elfajzás megkorbácsolását és bolond embertelenséget, mely az igazságtalanul feláldozott sok emberi életet, mert visszautasították föladni a köztudat szabadságát. Mindazonáltal az elveszett tudományt föltámasztották főleg a Reformáció korszaka alatt.

A Reformáció korszaka a tízen hatodik században lobbantott fel egy igazság szikrája felgyújtott egy igazság pillanatát. Alapos változást és következetes zűrzavart a mint látható volt az ellen Reformációban. Habár ebben a kiadásban ismét felfedezheti az olvasó a tagadhatatlan az értelmét az egyedüli felkelésnek a reformátorok részéről és más bátor úttörőket. Az elmondásaikból megérthető a pusztító harcokat, a fő okokat miért volt ilyen rendkívüli ellenállás és természetfeletti beavatkozás.

A jelmondatunk: “ Református Könyvek, Újjáalakított Elmék,” Hangsúlyozza, az elkülönítet irodalom műfaját, mely íratott egy válságos időszakba és a befolyását. Ugyanakkor rezonál a saját újjáalakítás sürgősségével, újjászületéssel és átalakítással. Mint a Gutenbergi nyomda ügynökség összekapcsolt a fordítás

ügynökséggel elterjesztette a Református hit elveit 500 éve a digitális sajtó és az online média elbeszélné minden nyelven az idők végéről szóló világos igazságot.

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék 3
Fejezet 1 - "Példázatokban mondottam néktek" 6
Fejezet 2 - "A magvető kiméne vetni" 11
Fejezet 3 - Amíg a magból termés lesz 26
Fejezet 4 - Konkoly a búza között 29
Fejezet 5 - A Mustármag 32
Fejezet 6 - A Magvetés egyéb tanulságai 35
Fejezet 7 - A Hétköznapokban - A kovász 40
Fejezet 8 - Az Elrejtett kincs 44
Fejezet 9 - Az Igazgyöngy 51
Fejezet 10 - A Hétköznapokban - A háló 54
Fejezet 11 - Régi és új igazságok 55
Fejezet 12 - Kérjünk, hogy adhassunk 61
Fejezet 13 - A Farizeus és a vámszedő imája 67
Fejezet 14 - A Hamis bíró és az özvegyasszony 74
Fejezet 15 - A Bűnösök menedéke 82
Fejezet 16 - A Tékozló hazatalált 89
Fejezet 17 - A Terméketlen fügefa 96
Fejezet 18 - "Eredj el az utakra és az ösvényekhez" 100
Fejezet 19 - A Megbocsátás mértéke 110
Fejezet 20 - "Eredj el az utakra és az ösvényekhez" 115
Fejezet 21 - A Megbocsátás mértéke 125
Fejezet 22 - Nyereség, mely veszteség 130
Fejezet 23 - Áthidalhatatlan szakadék 134
Fejezet 24 - Szó és tett 140
Fejezet 25 - Az Úr szőlőskertje 147
Fejezet 26 - A Menyegzői ruha 160
Fejezet 27 - A Talentumok 167
Fejezet 28 - Barátok a hamis mammonból 190
Fejezet 29 - Ki az én felebarátom?" 195

Fejezet 30 - Találkozás a vőlegénnyel 202

Fejezet 1 - "Példázatokban mondottam néktek"

Krisztus példázataiban ugyanaz az elv látható, mint ami földi küldetésében megmutatkozott. Magára vette természetünket, és közöttünk élt, hogy megismerhessük isteni jellemét és életét. Az Istenség az emberben tárulkozott fel, a láthatatlan dicsőség látható emberi alakban jelent meg. Az ember megismerkedhetett az ismeretlennel azáltal, amit már ismert. A mennyei dolgok földiek útján tárultak fel. Isten emberi alakban nyilatkoztatta ki önmagát. Így volt ez Krisztus tanításaiban is: az ismeretlent ismert jelenségekkel, a mennyei igazságokat az élet jól ismert dolgaival szemléltette.

Ezt mondja a Szentírás: "Mindezeket példázatokban mondá Jézus a sokaságnak, . . hogy beteljék, amit a próféta szólott, mondván: Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, amik e világ alapítása óta rejtve valának" (Mt 13:34-35). Krisztus közérthető dolgok által vezette el hallgatóit a lelkiekhez. Az írott Ige igazságait összekapcsolta a természet dolgaival és hallgatói élményeivel. Így vezetnek el Krisztus példázatai a természet világából a lélek birodalmába. Ezek az igazság láncszemei, amelyek egybefűzik az embert Istennel és a földet a mennyel.

A természetből merített tanításaival Krisztus saját keze alkotásairól beszélt, amelyek tőle kapták tulajdonságaikat és képességeiket. Eredeti tökéletességében minden teremtett dolog Isten gondolatát fejezte ki. Ádámnak és Évának édeni otthonukban az egész természet Istenről beszélt, és telve volt mennyei tanítással. Szemükkel érzékelték a bölcsességet, szívükkel pedig felfogták, mert Istennel társalogtak teremtett művei által. Mihelyt azonban a szent pár áthágta a magasságos Isten törvényét, az Isten színétől sugárzó fény eltávozott a földről. A bűn megrontotta és beszennyezte a földet, de a föld megátkozott állapotában is sok szépséget őriz. Isten szemléltető

oktatásai nem olvashatatlanok. Ha megértjük őket, akkor a természet Teremtőjéről tanúskodnak.

Krisztus korában ezeket a tanításokat szem elől tévesztették. Az ember már-már fel sem ismerte Istent műveiben. Bűnössége miatt lepel borult a teremtett világra, amely ahelyett, hogy Istent nyilatkoztatta volna ki, Istent elrejtő korláttá vált. Az emberek a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a Teremtő helyett". A pogányok "okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívük megsötétedett" (Róm 1:25.21). Izrael is emberi tanításokat tett Isten tanításai helyére. Nemcsak a természet dolgait, hanem az áldozati szolgálatot és magát a Szentírást is - amelyeket Isten önmaga kinyilatkoztatására adott - annyira eltorzították, hogy Isten elrejtésének eszközeivé váltak.

Krisztus el akarta távolítani mindazt, ami elhomályosította az igazságot. Eljött, hogy félrehúzza azt a leplet, amit a bűn terített a természetre, és hogy láthatóvá tegye azt a lelki fényt, amelyet a teremtett dolgoknak kellett sugározniuk. Szavai a természet és a Biblia igazságait új megvilágításba helyezték, és új kinyilatkoztatássá tették.

Jézus a gyermekek kezébe adta a gyönyörű liliomot. Miközben e kicsinyek és nagyobbak az Atya fényében sugárzó fiatalos arcát nézték, ezt a tanítást kapták: "Vegyétek eszetekbe a mező liliomait, mi módon növekednek (a maguk természetes szépségében és egyszerűségében): nem munkálkodnak és nem fonnak; de mondom néktek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint ezek közül egy". Ezt követte e drága ígéret és e fontos tanítás: "Ha pedig a mezőnek füvét, amely ma van, és holnap kemencébe vettetik, így ruházza az Isten; nem sokkal inkább-é titeket, ti kicsinyhitűek?"

Krisztusnak a hegyi beszédben elmondott szavai nemcsak az ifjúsághoz szóltak, hanem a nagy tömeghez is, amelyben aggódó, kétségekkel teli, csalódástól és bánattól megsebzett férfiak és nők szorongtak. Jézus így folytatta: "Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van." Majd a sokaság felé tárva karját, így szólt: "Hanem keressétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek" (Mt 6:28-33).

Így magyarázta Krisztus azt az üzenetet, amelyet Ő maga bízott a liliomokra és a mező füvére. Szeretné, ha ezt leolvasnánk minden liliomról és minden fűszálról. Szavai telve vannak biztatással, és megerősítik Istenbe vetett bizalmunkat.

Az igazság - Krisztus igazsága - olyan átfogó és olyan sokrétű, hogy a természet minden mozzanatát felhasználta szemléltetésére. A napról napra látható jelenségeket összekapcsolta valamilyen lelki igazsággal, és így az egész természet a Mester példázatainak foglalata.

Szolgálatának korábbi szakaszában Krisztus oly egyszerűen és világosan beszélt hallgatóihoz, hogy valamennyien megérthették volna azokat az igazságokat, amelyek bölccsé tehetnek az üdvösségre. Sok szívben azonban nem vert gyökeret az igazság. Sátán hamar kikapta onnan. "Azért szólok velük példázatokban - mondta Jézus -, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek ... Mert megkövéredett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak, és szemeiket behunyták (Mt 13:13-15).

Jézus érdeklődést akart ébreszteni. Fel akarta rázni a közönyöseket, és szívükbe vésni az igazságot. A példabeszéd népszerű tanítási mód volt. Nemcsak a zsidók értékelték és figyelték, hanem más népek is. Jézus ennél hatásosabb tanítási módszert nem is alkalmazhatott volna. Hogyha hallgatói meg akarták volna ismerni a mennyei dolgokat, akkor megérthették volna szavait, mert mindig kész volt arra, hogy megmagyarázza őket az őszinte érdeklődőknek.

Krisztus olyan igazságokat tárt fel, amelyek elfogadására az emberek nem voltak felkészülve. Sőt még megértésükre sem. Ezért tanította őket példázatokban. Tanításai, amelyeket összekapcsolt az életből, a gyakorlatból és a természetből vett képekkel, lekötötte figyelmüket, és érintette szívüket. Később, ha ránéztek azokra a dolgokra, amelyekkel tanításait szemléltette, visszaemlékeztek a mennyei Tanító szavaira. Akik megnyitották

szívüket a Szentlélek munkája előtt, azok egyre jobban megértették, hogy mit jelentenek a Megváltó tanításai. Homályos kérdések megvilágosodtak, és nehezen érthető dolgok nyilvánvalóvá lettek.

Jézus minden szívhez utat keresett. A sokféle példázattal nemcsak különböző oldalról mutatta be az igazságot, hanem különböző életfelfogású hallgatóira is hatást gyakorolt. A mindennapi életüket körülvevő képekkel felkeltette érdeklődésüket. Hallgatói közül senkit sem mellőzött, és senkit sem felejtett ki. A legegyszerűbb, a legbűnösebb is meghallotta tanításaiban azt a hangot, amely együttérzéssel és szeretettel szólt hozzá.

Jézusnak más oka is volt arra, hogy példázatokban tanítson. A köré gyűlt tömegben voltak papok és rabbik; írástudók és vének; Heródes-pártiak és főemberek; világot szeretők, fanatikusok, becsvágyók; akik mindennél jobban szerettek volna vádat találni ellene. Kémeik nap mint nap nyomában jártak, hogy olyat hallhassanak tőle, aminek alapján elítéltethetik és örökre elnémíthatják azt, aki szinte az egész világot magához vonzotta. A Megváltó ismerte az emberek jellemét, és úgy tolmácsolta az igazságot, hogy semmi okot ne szolgáltasson arra, hogy ügyét a Szanhedrin elé vigyék. Példázatokban feddte meg a magas állásúak képmutatását és gonosz cselekedeteit. Szimbólumokba öltöztetve olyan éles igazságokat tárt fel, amelyeket nyit dorgálásként nem hallgattak volna meg, szolgálatának pedig gyorsan véget vetettek volna. Miközben kitért a kémkedők elől, az igazságot olyan világossá tette, hogy a tévelygés lelepleződött, és a becsületesek okultak tanításából. A teremtett dolgokból vett példákkal világossá tette Isten bölcsességét és végtelen kegyelmét. A természet dolgai és az élet tapasztalatai által Istenről tanította az embert. "Ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az Ő alkotásaiból megértetvén megláttatik" (Róm 1:20).

A Megváltó példázatai megmutatják, hogy mi is a "magasabb műveltség". Krisztus feltárhatta volna az emberek előtt a tudomány legmélységesebb igazságait. Elárulhatott volna olyan titkokat, amelyek megértéséhez hosszú századokon át tartó kutatásra és kemény munkára volt szükség. Az emberi gondolkozást az idők végéig foglalkoztató és felfedezésekre ösztönző tudományos ötleteket is adhatott volna. Krisztus azonban nem ezt tette. Nem mondott semmit azért, hogy az emberi kíváncsiságot kielégítse, sem pedig azért, hogy a világi nagyság felé kaput nyitva, eleget tegyen a becsvágynak. Az emberek értelmét minden tanításában a Végtelen Értelemmel kapcsolta össze. Nem bíztatta őket az Istenről, Igéiéről és műveiről kialakított emberi elméletek tanulmányozására. Inkább arra tanította őket, hogy szemléljék a műveiben, Igéjében és gondviselésében megmutatkozó Istent.

Krisztus nem elvont elméletekkel foglalkozott, hanem olyanokkal, amelyek nélkülözhetetlenek a jellem fejlődéséhez, és fogékonyabbá teszik az embert Isten megismerésére, alkalmasabbá a jó cselekedetekre. Az életmódot és az örökkévalóságot érintő igazságokról beszélt az embereknek.

Izrael nevelését Krisztus irányította. Az Úr parancsolatairól és rendelkezéseiről ezt mondta: "Gyakoroljad ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házadban ülsz, vagy

mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz. És kössed azokat a te kezedre jegyül, és legyenek homlokkötőül a te szemeid között. És írd fel azokat a te házadnak ajtófeleire, és a te kapuidra" (5 Móz 6:7-9). Jézus arról is tanított, hogyan kell ezt a parancsot teljesíteni, és miként lehet Isten országának törvényeit és alapelveit úgy bemutatni, hogy megmutatkozzék szépségük és értékes voltuk. Amikor az Úr a maga különleges képviselőjévé nevelte Izraelt, a hegyek és völgyek között adott nekik otthont. Családi életükben és vallásos szolgálatukban állandó kapcsolatba kerültek a természettel és Isten Igéjével. Krisztus a tó partján, a hegyoldalon, mezőkön és ligetekben tanította tanítványait, ahol láthatták a természetet, amellyel tanításait szemléltette. Miközben Krisztustól tanultak, vele együtt munkálkodva hasznosították ismereteiket.

A Teremtővel művei által kell megismerkednünk. A természet könyve nagy tankönyv, amelyből - valamint a Szentírásból - tanítva kell másokat Isten jellemével megismertetnünk, és az elveszett juhokat Isten nyájához visszavezetnünk. Isten műveinek tanulmányozása közben a Szentlélek meggyőzi értelmünket. Ez a meggyőződés nem logikus érvelés nyomán támad. Akit azonban lelki tompultság, vakság és süketség nem tett alkalmatlanná Isten felismerésére, megismerésére és hangjának meghallására, az felfogja az írott Ige mélységes igazságait, és magasztos lelki tanításai belevésődnek szívébe.

Krisztusnak a természetből vett tanításait egyszerű és világos voltuk teszi végtelenül értékessé. Mindenkinek szüksége van arra a tanításra, amely ebből a forrásból fakad. A természet szépsége az embert a bűntől és a világ vonzóköréből a tisztasághoz, a békességhez és Istenhez vezeti. A tudásra szomjazók figyelmét nagyon sokszor emberi bölcseletek és látszattudományok kötik le. Szoros kapcsolatba kell hozni őket a természettel. Tanulják meg, hogy a teremtés és a kereszténység Istene egy és ugyanaz! Láttassuk meg velük a természet világa és a lelki dolgok közötti összhangot! Mindazt, amit szemük lát és kezük érint, állítsuk a jellemképzés szolgálatába! Így értelmi képességeik fejlődnek, jellemük tökéletesedik, és egész életük nemesebb lesz.

Krisztusnak pontosan az a célja a példázatokkal, mint a szombattal. Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon!

Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja.

Krisztus nemcsak a nyugalomnappal kapcsolta össze tanításait, hanem a verejtékes hétköznapokkal is. Bölcsességre tanítja a szántóvetőt. A szántásból és vetésből, a talajművelésből és aratásból vett példákkal arról a munkáról tanít, amelyet kegyelme végez

az emberi szívben. Isten azt akarja, hogy megértsük igazságának tanulságait a hasznos munka minden ágában és az élet minden területén. Ha így teszünk, akkor a mindennapi küszködés nem köti le figyelmünket annyira, hogy elfelejtsük Istent, hanem állandóan emlékeztet Teremtőnkre és Megváltónkra. Istenfogalmunk aranyfonálként húzódik végig minden családi gondunkon és elfoglaltságunkon. A természet újra ragyogtatja előttünk Isten dicsőségét. A mennyei igazságoknak mindig újabb leckéit tanuljuk meg, és átalakulunk Isten tisztaságot sugárzó képmására. Így leszünk "az Úr tanítványai", és amire elhívott minket, abban maradunk meg "az Isten előtt" (Ésa 54:13; 1 Kor 7:24).

Fejezet 2 - "A magvető kiméne vetni"

A MAGVETŐ ÉS A MAG

A magvetőről szóló példázatban Krisztus a mennyek országát és a nagy Magvetőnek népe érdekében végzett munkáját szemlélteti. Miként a magvető "kiméne vetni", Krisztus is lejött a földre, hogy itt a mennyei igazságok magvát hintse. A példázatok is olyan magvak, amelyekkel kegyelmének legdrágább igazságait szórta. A magvetőről szóló példázatot egyszerűsége miatt nem értékelték kellőképpen. Krisztus a földbe vetett valóságos magvakról akarja figyelmünket az evangélium magvára irányítani, amelynek elhintése nyomán emberek térhetnek Istenhez. A menny Királya azért adta nekünk a parányi magról szóló példázatot, mert az igazság magvetését is ugyanazok a törvények szabályozzák, mint a földbe vetett magvakét.

A Galileai-tenger partján lelkes, vágyakozó tömeg gyűlt össze, hogy lássa és hallja Jézust. Voltak közöttük gyékényen heverő betegek is, akik arra vártak, hogy betegségükkel Jézushoz fordulhassanak. Krisztusnak Istentől kapott joga volt, hogy enyhítse a bűnös emberiség szenvedéseit. Krisztus megdorgálta a betegséget: életet, egészséget és békességet árasztva maga körül.

A tömeg egyre nőtt, és az emberek Krisztus köré tömörültek. Végül már semmi hely nem maradt. Krisztus a halászhajóban levő emberekhez intézve néhány szót, belépett abba a hajóba, amely várt reá; hogy átvigye a túlsó partra. Majd kérte a tanítványokat, hogy egy kicsit lökjék el a parttól a csónakot, és onnan beszélt a parton figyelő tömeghez.

A tenger mellett terült el a gyönyörű genezáreti síkság, amely mögött dombok emelkedtek. Mind a domboldalon, mind a síkságon vetők és aratók szorgoskodtak. Az előbbiek vetettek, az utóbbiak a korai termést aratták. Ezt a képet figyelve Krisztus így szólt:

"Ímé kiméne a magvető vetni. És amikor ő vet vala, némely mag az útfélre esék; és eljövén a madarak, elkapdossák azt. Némely pedig a köves helyre esék, ahol nem sok földje vala; és hamar kikele, mivelhogy nem vala mélyen a földben. De mikor a nap felkelt, elsüle; és mivelhogy gyökere nem vala, elszáradott. Némely pedig a tövisek közé esék, és a tövisek felnevekedvén, megfojták azt. Némely pedig a jó földbe esék, és gyümölcsöt terme, némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harminc annyit." Krisztus kortársai nem értették meg küldetését. Eljövetelének módja nem felelt meg várakozásuknak. Pedig az egész zsidó üdvrendnek Krisztus volt az alapja. Impozáns szolgálatait Isten rendelte el. E szertartásoknak fel kellett hívniuk a nép figyelmét arra, hogy a rendelt időben eljön az, akire a szertartások mutatnak.

A zsidók azonban a formaságokat és ceremóniákat dicsőítették, a szertartások célját pedig szem elől tévesztették. Az emberi hagyományok, szabályok és előírások elrejtették előlük azokat a leckéket, amelyekre Isten meg akarta őket tanítani. E szabályok és

hagyományok eltakarták előlük az igaz vallás értelmét, és akadályozták őket gyakorlásában. Amikor Krisztus személyében eljött a Valóság, nem ismerték fel benne az előképek beteljesítőjét, az árnyékszolgálatok lényegét. A Valóságot elvetették, és az előképekhez, hiábavaló szertartásaikhoz ragaszkodtak. Isten Fia eljött, de ők továbbra is jelet kértek. A "Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa!" (Mt 3:2) üzenetre válaszként csodát követeltek. Krisztus evangéliuma botránkozás köve volt számukra, mert Üdvözítő helyett jeleket kívántak. Azt hitték, hogy a Messiás hatalmas győzelmekkel fogja bizonyítani jogait, és a földi királyságok romjain felállítja birodalmát. Erre a váradalmukra Krisztus a magvetőről szóló példázattal válaszolt. Isten országa nem fegyveres erővel, nem erőszakos beavatkozással diadalmaskodik, hanem azáltal, hogy új életelvet plántál az emberi szívekbe.

"Aki a jó magot veti, az az embernek Fia" (Mt 13 : 37). Krisztus nem királyként, hanem magvetőként jött. Nem azért jött, hogy birodalmakat győzzön le, hanem hogy magot vessen. Nem azért jött, hogy követői figyelmét földi győzelmekre és nemzeti nagyságra, hanem a gyümölcstermésre irányítsa, amelyet türelmes és fárasztó munkával, veszteségek és csalódások árán kell begyűjteniük.

A farizeusok megértették Krisztus példázatát, de nem fogadták szívesen a benne rejlő tanulságot. Úgy tettek, mintha nem értették volna. A nagy tömeg előtt azonban titokzatosabb volt az új Tanító szándéka, akinek szavai olyan különösen érintették szívüket, és olyan fájón lehűtötték becsvágyukat. Maguk a tanítványok sem értették meg a példázatot, de felkeltette érdeklődésüket. Titokban odamentek Jézushoz, és magyarázatot kértek.

Krisztus pontosan ezt akarta, hogy így határozottabb tanítást adhasson nekik. Megmagyarázta a ‚példázatot, mint ahogy ma is megérteti Igéjét mindenkivel, aki Őt őszinte szívvel keresi. Akik Isten Igéje tanulmányozása közben engedik, hogy a Szentlélek fényt hintsen szívükbe, azok megértik az Igét, és nem maradnak sötétségben. "Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát - mondta Krisztus -, megismerheti e tudományról, vajon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok" (Jn 7:17). Akik az igazság világosabb megértéséért járulnak Krisztushoz, azok előtt feltárja a mennyek országának titkait. E titkokat megértik azok, akik vágyakoznak az igazság megismerésére. Mennyei fény sugárzik a lélek templomába, és mások is látni fogják, mint sötét ösvényre hulló lámpafényt.

"A magvető kiméne vetni." Keleten a rendezetlen körülmények és az erőszakos cselekmények miatt az emberek jobbára falakkal körülvett városokban laktak, ahonnan a földművesek naponta kijártak, hogy a falakon kívül dolgozzanak. Krisztus, a mennyei Magvető is "kiméne vetni". Elhagyta biztonságos, békés otthonát, elhagyta dicsőségét, amely az Atyánál a világ megalapítása előtt övezte, elhagyta a világegyetem trónszékét. Lejött, hogy szenvedő, megkísértett emberré legyen. Magányosan, könnyek között vetette és vérével öntözte az élet magvát az elveszett világ számára.

Szolgáinak is hasonlóképpen kell cselekedniük. Ábrahámhoz így szólt az Úr, amikor felszólította, hogy hintse az igazság magvát: "Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod

közül, és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked"(1 Móz 12 :1). Ő pedig "kiméne, nem tudván hová megy" (Zsid 11:8). A jeruzsálemi templomban imádkozó Pál apostol is ezt az üzenetet kapta Istentől: "Eredj el, mert én téged messze küldelek a pogányok közé" (Acs 22:21).

Mindazoknak, akiket Krisztus elhívott, ugyancsak el kell hagyniuk mindent, hogy követhessék Őt. Szakítaniuk kell régi társaikkal, fel kell adniuk terveiket, le kell mondaniuk földi reményeikről. Fáradsággal, könnyek között, magányosan és áldozatok árán kell a magot vetniük.

"A magvető az igét hinti." Krisztus azért jött, hogy elhintse a világban az igazság magvát. Az ember bűnbeesése óta Sátán állandóan a tévelygés magvát veti. Először is hazugsággal kerítette hatalmába az embert. Most is arra törekszik, hogy Isten országát itt e földön legyőzze, és az embereket a maga uralma alá vonja. Krisztus eljött magvetőként egy nemesebb világból, hogy az igazság magvát hintse. Ő, aki tagja volt az Istenség tanácsának, és az Örökkévaló legbensőbb szentélyében lakott, lehozhatta az embernek az igazság tiszta elveit. Krisztus az ember bűnbeesésétől kezdve állandóan bizonyságot tett az igazságról a világnak. Krisztus közvetíti az embernek a romolhatatlan magot: Isten Igéjét, "amely él és megmarad örökké" (1 Pt 1: 2 3). Az Édenben az elbukott emberiségnek adott első ígéretével Krisztus az evangélium magvát vetette el. A magvetőről szóló példázat azonban Krisztusnak főként az emberek közötti személyes szolgálatára és az ily módon elindított munkára vonatkozik.

Isten Igéje ez a mag. Minden mag önmagában hordja a csírázás törvényét. Benne rejlik a növény élete. Ugyanígy van élet Isten Igéjében is. Krisztus ezt mondja: "A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet." "Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van" (Jn 6:63; 5:24). Isten Igéjének minden parancsában és minden ígéretében Isten ereje, élete rejlik, amely által a parancsok teljesíthetők, és az ígéretek megvalósulhatnak. Aki hitben befogadja az Igét, az Isten életét és jellemét kapja meg.

Minden mag a saját neme szerint hoz termést. Ha a megfelelő feltételek között vetjük el a magot, átörökíti saját életét a növénybe. Ha hit által szívünkbe fogadjuk az Ige romolhatatlan magvát, olyan jellemet és életet terem, amely Isten jellemének és életének mása.

Izrael tanítói nem Isten Igéjének magvát vetették. Krisztusnak, az igazság tanítójának cselekedetei éles ellentétben álltak a korabeli rabbik cselekedeteivel. A rabbik kitartottak a hagyományok, emberi elméletek és feltevések mellett. Az Ige helyére sokszor azt tették, amit az emberek tanítottak és írtak az Igéről. Tanításaikban nem volt lélekelevenítő erő. Krisztus tanításainak és prédikációinak tárgya Isten Igéje volt. A kérdezősködőknek egyszerűen válaszolt: "Meg van írva." "Mit mond az Írás?" "Hogyan olvasod?" Ha barátban, ha ellenségben érdeklődés ébredt, minden alkalommal az Ige magvát hintette. Ő, aki az Út, az Igazság, az Élet, aki maga az élő Ige, a Szentírásra mutat: "Ezek azok, amelyek

bizonyságot tesznek rólam" - mondja. És "elkezdvén Mózestől és minden prófétáktól" rávilágított a tanítványoknak "minden írásokban" azokra, "amik Őfelőle megírattak" (Jn 5: 39; Lk 24:27).

Krisztus szolgáinak ugyanezt kell tenniük. Az emberi elméletek és feltevések ma is kiszorítják Isten Igéjének életadó igazságait, mint régen is. Az evangélium sok állítólagos prédikátora szerint nem az egész Biblia ihletett. Az egyik bölcs ember elveti az egyik részt, a másik pedig megkérdőjelezi a másikat. Saját véleményüket az Ige fölé helyezik. Az Írást csupán saját tekintélyükre építik, és megfosztják isteni hitelességétől. Így szórják szét a hitetlenség magvait, mert az emberek összezavarodnak, és nem tudják, mit higgyenek. Sok olyan hittétel van, amelyet nem fogadhatunk el. Krisztus idejében a rabbik számos szentírási résznek erőszakolt, misztikus magyarázatot adtak. Mivel Isten Igéjének világos tanítása eljárásai

t kárhoztatta, megkísérelték érvényességét aláásni. Ugyanez történik ma is. Isten Igéjét titokzatosnak és homályosnak tüntetik fel, hogy Isten törvénye elleni vétségükért kimentsék magukat. Krisztus megdorgálta ezeket a törvénysértőket. Azt tanította, hogy Isten Igéét mindenkinek meg kell értenie. A Szentírást kétségbevonhatatlan tekintélynek vallotta. Nekünk is ezt kell tennünk. A Bibliát a végtelen Isten beszédeként, minden vitás kérdés megoldójaként, hitünk alapjaként kell kezelnünk.

A Biblia tekintélyét aláásták, és ezért a lelkiségre nem helyeznek olyan súlyt. Ma sok szószéki prédikációból hiányzik a lelkiismeret-ébresztő és lélekelevenítő mennyei kinyilatkoztatás. A hallgatók nem tudják elmondani: "Avagy nem gerjedezett-é szívünk mibennünk, mikor nékünk szóla az úton és mikor magyarázá nékünk az írásokat?" (Lk 24: 32). Sokan kiáltanak az élő Istenhez, közelségére vágyakozva. Bölcseletek, irodalmi tanulmányok - bármilyen nagyszerűek is - nem csillapítják a szív éhségét. Emberi állításoknak és elgondolásoknak nincs súlyuk. Szóljon Isten szava az emberek szívéhez! A csupán hagyományt, emberi elméleteket és szabályokat ismerők hadd hallják meg annak hangját, aki megújíthatja lelküket az örök életre!

Krisztus Isten atyai szeretetéről és túláradó kegyelméről tanított legszívesebben. Sokat beszélt az Atya jellemének és törvényének szentségéről. Az Utat, az Igazságot és az Életet kínálta az embereknek a maga személyében. Krisztus szolgái is ezekről beszéljenek! Mutassák be az igazságot, ahogy az Jézusban volt látható! Tegyék világossá, mit kíván a törvény és az evangélium! Beszéljenek Krisztus önmegtagadó, áldozatos életéről, megalázkodásáról és haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről! Arról, hogy közbenjár értük Isten trónjánál. Hirdessék ígéretét: "Ismét eljövök és magamhoz veszlek titeket" (Jn 14: 3).

Téves elméletek vitatása és az evangélium ellenfeleivel való győzködés helyett kövessük Krisztus példáját! Hadd ragyogjanak elő Isten kincsestárából új igazságok, és váljanak élővé! "Hirdesd az Igét!" Vessetek "minden vizek mellett!" "Állj elő vele alkalmatos, alkalmatlan időben!" "Akinél az én igém van, beszélje az én igémet igazán. Mi

köze van a polyvának a búzával? azt mondja az Úr." "Az Istennek teljes beszéde igen tiszta ... Ne tégy az Ő beszédéhez; hogy meg ne feddjen téged és hazug ne légy" (2Tim. 4: 2; Ésa 32 : 20; Jer 23:28; Péld 30:5-6).

"A magvető az igét hinti." Benne mutatkozik meg az a nagyszerű elv, amely a nevelés minden ágának alapját képezi. "A mag az Isten beszéde." Korunk nagyon sok iskolájában azonban mellőzik Isten beszédét. Más tárgykörökkel foglalkoznak. Hitetlen írók művei tág teret kaptak a nevelési rendszerben. A tankönyvek tartalmába kételyt hintő gondolatok szövődnek. A tudományos kutatómunka a megtévesztés eszközévé válik, mert felfedezéseit félremagyarázzák és kiforgatják. Isten Igéjét összevetik az állítólagos tudományossággal, és a Bibliát bizonytalannak és megbízhatatlannak tüntetik fel. Ezzel elhintik az ifjúság lelkében a kétely magvát, amely a megkísértés idején kikel. Ha elveszítjük Isten Igéjébe vetett hitünket, lelkünknek nincs vezére, őrizője. Az ifjúság olyan utakra téved, amely elvezet Istentől és az örök élettől.

Nagyrészben ennek tulajdonítható a korunkban elharapózott romlottság. Ha félretesszük Isten Igéjét, nem tartunk igényt az emberi szív bűnös szenvedélyeit megfékező erejére sem. Az ember a testnek vet, és a testből arat romlottságot.

Ez az értelmi képességek gyengülésének is egyik súlyos oka. Ha Isten Igéjétől elfordulunk, és csakis Isten Lelkét nélkülöző emberek írásait olvassuk, akkor értelmünk nem fejlődik; nem fogja fel az örök igazságok mélységes, átfogó elveit, és csupán a megszokott dolgok megértésére válik alkalmassá, a végtelen dolgok utáni vágya csökken, képességei beszűkülnek, és egy bizonyos idő után képtelenek tágulni. Mindez hamis műveltség. Az ifjúság figyelmét minden tanárnak az ihletett Ige igazságaira kellene összpontosítania. Ez a műveltség a jelen és eljövendő életünkhöz nélkülözhetetlen.

Ne gondoljuk azonban azt, hogy ez a művelődés a tudományok tanulmányozásának útjába áll, vagy a műveltség alacsonyabb szintjén tartja az embert! Isten ismerete magas, mint az ég és széles, mint a világegyetem. Semminek sincs olyan nemesítő és élénkítő hatása, mint az örök életünket érintő nagyszerű kérdések tanulmányozásának. Az ifjúság igyekezzék megérteni ezeket az Istentől kapott igazságokat! E törekvése közben értelme tágul és erősödik. Akik ezen az úton élik is az Igét, azok nagyszerű dolgokhoz jutnak, és örökkévaló ismereteket szereznek.

A Szentírás kutatásából fakadó műveltség a megváltás tervének tapasztalatból való megismerése. Az ilyen műveltség helyreállítja Isten képmását az emberben; erőt és védelmet nyújt a kísértések ellen, és alkalmassá tesz arra, hogy Krisztus munkatársaiként a kegyelem üzenetét vigyük a világnak; a mennyei család tagjaivá, a szentek örököstársaivá alakít.

A szent igazságok tanítói azonban csak azt plántálhatják át tanítványaikba, amit tapasztalatból ismernek. A magvető az ő magvát" (Luk 8 : 5) vetette. Krisztus az igazságot tanította, mert Ő maga volt az igazság. Saját gondolatait, jellemét, tapasztalatait magukban

hordozták tanításai. Szolgáinak is, akik az Igét tanítják, élniük kell az Igét. Tudniuk kell, mit jelent, hogy Krisztus a bölcsességük, igazságuk, szentségük és váltságuk. Ne bizonytalankodva hirdessék Isten Igéjét, hanem mondják Péter apostollal együtt: "Nem mesterkélt meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus

Krisztus hatalmát és eljövetelét; hanem mint akik szemlélői voltunk az Ő nagyságának" (2 Pt 1:16). Krisztus minden szolgája és minden tanító mondja együtt Jánossal, a szeretett tanítvánnyal: "Az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nékünk (1 Jn 1:2).

AZ ÚTSZÉLI TALAJ

A magvetőről szóló példázat legfontosabb tanulsága a talajnak a mag növekedésére gyakorolt hatása. Krisztus ezzel a példázattal tudtul adta hallgatóinak, hogy veszélyes dolog bírálni tetteit, vagy azért siránkozni, hogy azok nem felelnek meg elképzeléseiknek. A legfontosabb kérdés, hogy miként értékelik tanítását. Elfogadásán vagy elvetésén örök életük múlik.

Az útfélre esett magot Jézus így magyarázta: "Ha valaki hallja az igét a mennyeknek országáról és nem érti, eljő a gonosz és elkapja azt, ami annak szívébe vettetett vala. Ez az, amely az útfélre esett."

Az útfélre vetett mag Istennek a figyelmetlen hallgató szívébe hulló igéjét példázza. Emberek és állatok által keményre taposott ösvényhez hasonlít az a szív, amely a világ kufárkodásának, élvezeteinek és bűneinek országútjává lett. Az önző céloktól és bűnös szenvedélyektől átitatott szívet megkeményíti "a bűnnek csalárdsága" (Zsid 3 :13). A lelki képességek megbénulnak. Az ember hallja az igét, de nem érti. Nem ébred rá, hogy neki szól. Nem látja meg, hogy mire van szüksége, és hogy milyen veszély fenyegeti. Nem fogja fel Krisztus szeretetét, és nem veszi figyelembe kegyelmi üzenetét, mintha reá nem is vonatkozna.

Miként a madarak lesik, hogy mikor kaphatják el az útfélre hullott magot, Sátán is készenlétben vár, hogy kikapja Isten igazságának magvát a lélekből. Attól fél, hogy Isten Igéje felébreszti a közönyösöket, és érinti a megkeményedett szívűeket. Sátán és angyalai jelen vannak az evangélizáló összejöveteleken. Miközben a menny angyalai igyekeznek Isten Igéjével hatni a szívekre, az ellenség is résen áll, hogy az Igét hatástalanítsa. Sátán buzgó igyekezettel, amellyel csak rosszindulata ér fel, próbálja Isten Lelkének munkáját meghiúsítani. Miközben Krisztus vonzza az embert szeretetével, Sátán megkísérli annak a figyelmét elterelni, akiben vágy ébredt a Megváltó után. Evilági elképzelésekkel köti le gondolatvilágát. Bírálgatásra készteti, vagy kétséget és hitetlenséget sugall. A hallgatók talán kifogásolják a szónok stílusát vagy gesztusait, és ezekkel a hibákkal foglalkoznak. Az igazság, amelyre pedig szükségük lenne, és amelyet Isten könyörületből küldött nekik, nem kelt bennük tartós benyomást.

Sátánnak számos segítőtársa van. Sokan, akik kereszténynek vallják magukat, segítenek a kísértőnek mások szívéből kilopni az igazság magvait. Isten Igéjének hallgatói közül sokan bírálgatják otthon a prédikációt. Ítéletet mondanak róla, mint valamilyen oktató vagy politikai tárgyú előadásról. A tanítást, amelyet Istennek hozzájuk szóló beszédeként kellene fogadniuk, komolytalan, gúnyos megjegyzésekkel illetik. A lelkész jellemét, indítékait, tetteit és hittestvéreik magatartását alaposan megtárgyalják. Pletykák, rágalmak és szigorú bírálatok hangzanak el, mégpedig megtéretlen emberek előtt. Gyakran a szülők saját gyermekeik füle hallatára is így beszélnek. Így aláássák az Isten követei és üzenetük iránti tiszteletet. Sok embert arra tanítanak, hogy ne tulajdonítsanak fontosságot még Isten Igéjének sem.

Így nevelődik sok fiatal hitetlenné olyan családban, amelynek tagjai kereszténynek vallják magukat. A szülők azt kérdezik, hogy miért nem érdekli gyermekeiket az evangélium, és miért kérdőjelezik meg a Biblia igazságait. Csodálkoznak azon, hogy olyan nehéz erkölcsi és vallási dolgokkal hatni rájuk. Nem látják, hogy saját példájuk keményítette meg gyermekeik szívét. A jó mag nem talált olyan helyet, ahol gyökeret verhetett volna, és Sátán elragadta.

A KÖVES TALAJ

"Amely pedig a köves helyre esett, ez az, aki hallgatja az igét, és mindjárt örömmel fogadja; de nincs gyökere benne, hanem csak ideig való, mihelyt pedig nyomorgatás vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkozik."

A köves helyre vetett mag nem juthat elég mélyre. A növény gyorsan kikel, de gyökere nem tudja áttörni a sziklát, hogy táplálékot kapva növekedjék; és csakhamar kipusztul. Sokan, akiknek van hitbeli állásfoglalásuk, köves talajú hallgatók. Mint a földréteg alatt húzódó szikla, a szív mélyén, a helyes vágyak és a jóra való törekvések talaja alatt húzódik az emberi önzés, a legyőzetlen önszeretet. Nem látják, hogy milyen rettenetes dolog a bűn. Szívüket nem alázta meg a bűntudat. Ez az embercsoport könnyen meggyőzhető, és tagjai nagyszerű hivőknek látszanak, de vallásosságuk csak felszínes.

Bukásuknak nem az az oka, hogy azonnal befogadták az Igét; sem pedig az, hogy örömmel fogadták. Máté, mihelyt meghallotta a Megváltó hívó szavát, azonnal felkelt, és mindent otthagyva követte Őt. Isten szeretné, ha Igéjét befogadnánk, mihelyt szívünkhöz szól; és az a helyes, ha örömmel fogadjuk. "Öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön" (Lk 15 : 7). Öröm van abban a szívben is, amely hisz Krisztusban. De azok, akik a példázat szerint azonnal befogadták az Igét, nem számoltak az árral. Nem fontolták meg, hogy Isten Igéje mit kíván tőlük. Nem mérték fel, hogy mennyiben érinti megszokott életformájukat, és nem rendelték alá magukat mindenben vezetésének.

A gyökerek mélyen befúródnak a talajba, és láthatatlanul táplálják, éltetik a növényt. Ez áll a hivő emberre is, aki hit által a Krisztussal való láthatatlan közösségből táplálkozik. A köves talajjal jelképezett hallgatók azonban Krisztus helyett önmagukra támaszkodnak. Jó

cselekedeteikben és jó indítékaikban bíznak. Nem az Úr, sem hatalmának ereje az erősségük, hanem saját igazságuk. Az ilyeneknek "nincs gyökerük", mert nincsenek kapcsolatban Krisztussal.

A forró nyári napsütés, amely erősíti és érleli a szívós gabonaszemet, elpusztít minden növényt, amelynek nincs mélyen a gyökere. Akiknek "nincs gyökerük", azok csak "ideig valók", és "ha nyomorúság vagy háborúság támad az Ige miatt, azonnal megbotránkoznak". Sokan csak azért fogadják el az evangéliumot, hogy megmeneküljenek a szenvedéstől, nem pedig azért, hogy megszabaduljanak a bűntől. Egy ideig örvendenek, mert úgy vélik, hogy a vallás megóvja őket a nehézségektől és próbáktól. Amikor életük felhőtlen, talán állhatatos keresztényeknek látszanak. A kísértések pergőtüzében azonban elbuknak. Gyalázatot nem tudnak elviselni Krisztusért.

Ha Isten Igéje rámutat valamilyen dédelgetett bűnükre, vagy önmegtagadást és áldozatot kíván, háborognak. Életük gyökeres megváltoztatása túl sok erőfeszítésbe kerülne. A pillanatnyi nehézségeket nézik, és megfeledkeznek az örök valóságokról. A Jézustól elfordult tanítványokhoz hasonlóan mondják: "Kemény beszéd ez; ki hallgathatja Őt?" (Jn 6:60).

Nagyon sokan csak állítják, hogy Istent szolgálják, de tapasztalatból nem ismerik. Nem azért akarnak Istennek szolgálni, mert a Szentlélek érintette szívüket, hanem csupán hangulatból. Életüket nem hozták összhangba Isten törvényével. Vallják, hogy elfogadták Krisztust Megváltójuknak, de nem hiszik, hogy erőt ad bűneik leküzdésére. Nincs személyes kapcsolatuk az élő Megváltóval. Jellemük öröklött és szerzett hibákról árulkodik.

Más dolog nagy általánosságban helyeselni a Szentlélek munkáját, és más elfogadni, amikor dorgál és megtérésre szólít. Sokan érzik, hogy elidegenedtek Istentől: belátják, hogy saját énjük és bűneik foglyai. Törekszenek ugyan életük megreformálására, de énjüket nem feszítik keresztre. Nem adják át magukat teljesen Krisztusnak, hogy mennyei erőt kérve cselekedjék akaratát. Nem akarnak Isten képmására átformálódni. Általánosságban elismerik fogyatékosságaikat, de nem mondanak le dédelgetett bűneikről. Minden egyes helytelen cselekedettel régi önző természetük kap tápot.

Csak akkor lehet reménységünk, ha magunkra vonatkoztatjuk azt az igazságot, amelyet Krisztus Nikodémusnak mondott: "Szükség néktek újonnan születnetek." "Ha valaki nem születik felülről,* nem láthatja az Isten országát" (Jn 3:7.3). [* Az eredeti szövegben használt szó kettős értelmű: újonnan és felülről]

Krisztus teljes odaszentelődést, osztatlan szolgálatot kíván. Szívünket, értelmünket, lelkünket és erőnket igényli. Ez az igazi keresztény élet, a szentség feltétele. Ne dédelgessük énünket. Aki önmagának él, az nem hivő keresztény.

Kövessük eljárásunkban a szeretet elvét. Isten kormányzata mennyen és földön a szeretet elvére épül. Határozza meg a keresztény ember jellemét is a szeretet! Csak így lehet állhatatos. Csak így tudja elviselni a próbát és leküzdeni a kísértést.

A szeretet áldozatokban mutatkozik meg. A megváltás terve áldozatra épült - áldozatra, amely olyan széles, mély és magas, hogy nem lehet megmérni. Krisztus mindent odaadott értünk, és akiben Ő lakik, az kész mindent feláldozni Megváltójáért. Az Ő megdicsőítését minden másnál fontosabbnak tartja.

Ha szeretjük Jézust, akkor érte akarunk élni, neki szolgálni és hálával áldozni. A fárasztó munkát is könnyűnek találjuk. Érte kívánunk dolgozni és áldozni. Vele együtt vágyakozunk lelkek megmentésére. Ugyanolyan mélységes szeretettel sóvárogjuk üdvösségüket, mint Ő.

Ez Krisztus vallása. Ha nem ütjük meg ezt a mértéket, magunkat csapjuk be. Sem az elméleti igazság, sem pedig a tanítványság színlelése nem ment meg egyetlen lelket sem. Nem tartozunk Krisztushoz, ha nem vagyunk teljesen az övé. A lágymeleg keresztény nem tudja céljait következetesen megvalósítani, és törekvéseiben állhatatlan. Köves talajjal jelképezett hallgató az, aki megpróbál önmagának is és Krisztusnak is szolgálni. És amikor jön a próba, elbukik.

TÖVISEK KÖZÖTT

"Amely pedig a tövisek közé esett, ez az, aki hallja az igét, de a világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az igét, és gyümölcsöt nem terem."

Az evangélium magva sokszor tövisek és kártevő gyomnövények közé hull. Ha nem történik erkölcsi átalakulás az ember szívében, ha régi szokásait, életformáját és bűnös életét nem hagyja el, ha a sátáni tulajdonságokat nem távolítja el lelkéből, azok elfojtják a termést. Megterem a tövis, és elnyomja a búzát.

Isten hatalma csak abban a szívben tud eredményes munkát végezni, amely állandóan jó talajt képez az igazság drága magvai számára. A bűn tövisei minden talajban megteremnek. Nem kell művelni őket. De a jellem szép vonásait gondosan ápolni kell. A tüske és a tövis mindig elő akar bújni. A tisztogatást tehát soha nem szabad abbahagyni. Ha szívünket nem tesszük ki állandóan mennyei hatásoknak, ha a Szentlélek nem csiszolja és nemesíti szüntelenül jellemünket, akkor a régi szokások újra jelentkeznek életünkben. Hiába mondjuk, hogy hisszük az evangéliumot. Ha az evangélium nem szentel meg bennünket, hitvallásunk semmit sem ér. Ha nem győzzük le bűneinket, akkor bűneink győznek le minket. A tövisek, amelyeket levágtunk, de nem téptünk ki gyökerestől, rohamosan nőnek, mígnem elárasztják lelkünket.

Krisztus megnevezte a lélek veszélyeit. Márk feljegyzése szerint a világi gondokat, a gazdagság csalárdságát és egyéb dolgok kívánását említette. Lukács az élet gondjait, gazdagságát és gyönyöreit jegyzi meg. Ezek fojtják el az igét, a fejlődő lelki magot. Ha az ember nem Krisztusból táplálkozik, lelki élete elpusztul.

"A világi gondok." Az emberiségnek nincs egyetlen olyan osztálya sem, amelyet ne kísértenének az evilági gondok. A szegényeket a nehéz munka, a nélkülözés, a nyomortól

való rettegés nyugtalanítja és terheli. A gazdagok a veszteségektől félnek, és tele vannak aggodalmaskodással. Krisztus azt mondja, hogy tanuljunk a mező virágaitól. Számos követője azonban nem gondol a virágok tanítására, és nem bízik abban, hogy a Megváltó szüntelenül gondot visel róla. Krisztus nem hordozhatja e bizalmatlanok terhét, mert nem vetik reá. Így az élet gondjai, amelyek miatt vigaszt és segítséget kellene nála keresniük, elválasztják őket tőle.

Sokan, akik gyümölcsözően szolgálhatnák Istent, inkább a vagyonszerzéssel törődnek. Minden energiájukat üzleti vállalkozások kötik le. Ezért a lelki dolgokat elhanyagolják, és elszakadnak Istentől. A Szentírás óv a lustaságtól. "Az igyekezetben ne legyetek restek" (Róm 12:11) - mondja. Szorgalmasan kell dolgoznunk, hogy segíthessük a nélkülözőket. A hivőknek is szükséges dolgozniuk, eladniuk és venniük, de lehet vétkezés nélkül is kereskedni. Sok embert azonban annyira leköt az üzlet, hogy nincs ideje imádkozni, nincs ideje a Bibliát kutatni, nincs ideje Istent keresni és szolgálni. Szívükben néha vágy támad a szentség és a menny után; de nincs idejük, hogy a zajgó világtól elvonulva, Isten Lelke magasztos és parancsoló kijelentéseire figyeljenek. A világ dolgai az első helyre kerülnek, míg az örökkévalóság mellékessé válik. Az Ige magva nem tud termést hozni, mert a lélek a világiasság töviseit táplálja.

Sokan - akik egészen más célokért küzdenek - hasonló hibába esnek. Mások javát keresik. Feladataik sürgősek. Sok a kötelezettségük, és a munka kiszorítja az imát. Nem ápolják az Istennel való közösséget ima és igetanulmányozás útján. Elfelejtik Krisztus szavait: "Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek" (Jn 15:5). Nem Krisztus útját járják, és életükben, amelyet nem hat át Krisztus hatalma, az önző "én" jellemvonásai mutatkoznak meg. Szolgálatukat az uralomvágy és a megtéretlen szív durva, csúf vonásai rontják meg. Ez a keresztény szolgálat eredménytelenségének egyik fő oka.

"A gazdagság csalárdsága." A gazdagság szeretetének elvakító, megtévesztő hatalma van. A világ kincseiben bővölködők igen gyakran elfelejtik, hogy Isten ad erőt a gazdagság megszerzéséhez. Ezt mondják: "Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nekem e gazdagságot!" (5 Móz 8:17.) A gazdagság Isten iránti hála helyett öndicsőítésre készteti őket. Elfelejtik, hogy Istentől függnek, és hogy kötelességeik vannak embertársaik iránt. A vagyont, az Isten megdicsőítésére és az emberiség felemelésére kapott "talentumot" saját céljaikra használják. Az öncélúan kezelt javak isteni tulajdonságok helyett sátáni vonásokat alakítanak ki az emberben. A tövisek elfojtják az Ige magvát.

"Ez élet gyönyörűségei." Minden olyan időtöltés veszélyes, amely csak az "én"-t szolgálja. Az ember fizikai képességeit gyöngítő, értelmét tompító, lelki érzékenységét csökkentő élvezetek: "testi kívánságok, amelyek a lélek ellen vitézkednek" (1 Pt 2 :11).

"És egyéb dolgok kívánása." Ezek az Isten országa elé helyezett dolgok. Jóllehet önmagában nem mindegyik bűnös dolog. Mindaz, ami eltereli figyelmünket Istenről, és elvonja szeretetünket Krisztustól, lelkünk ellensége.

Ha az emberi értelem fiatalos, élénk és fejlődőképes, akkor a becsvágy és öncélúság nagy kísértést jelent neki. Ha földies elgondolásai valóra válnak, akkor kedvet kap olyan életpályára, ahol lelkiismerete eltompul, és nem tudja megítélni, mi teszi igazán széppé a jellemet. Ha a körülmények is elősegítik ezt, fejlődése olyan irányt vesz, amelyet Isten Igéje tilt.

Abban az időszakban, amikor a gyermekek egyénisége formálódik, a szülők felelőssége igen nagy. Igyekezzenek a fiatalokat jó hatásoknak kitenni, hogy helyes fogalmat alkothassanak az életről és az igazi boldogságról! Számos szülő azonban elsősorban evilági sikereket akar biztosítani gyermekeinek. Társaikat is e szempont szerint választja meg. Sok szülő nagyvárosban telepszik le, és divatos társaságba vezeti be gyermekeit. Olyan hatásoknak teszi ki őket, amelyek földiességre és hivalkodásra ösztönöznek. Ilyen légkörben értelmük és lelkük elkorcsosul. Szem elől tévesztik az élet magasztos és nemes céljait. Kiváltságukat, hogy Isten gyermekei és az örök élet örökösei lehetnek, felcserélik a világ kínálta előnyökkel.

Számos szülő úgy próbálja elősegíteni gyermekei boldogságát, hogy kielégíti szórakozás utáni vágyukat. Megengedi, hogy szórakozzanak, mulassanak. Arról is gondoskodik, hogy bőven legyen pénzük hivalkodásra és vágyaik kielégítésére. Minél többet szórakoznak, annál inkább vágyakoznak rá. Érdeklődésüket egyre jobban leköti a mulatozás, míg végül ezt tartják az élet legfőbb céljának. Szokásukká lesz a semmittevés, és semmit sem tagadnak meg maguktól. Szinte lehetetlenné válik, hogy valaha is hűséges hivők legyenek.

Még a gyülekezet is - amelynek pedig az igazság oszlopának és bázisának kellene lennie - néha önző élvezetekre bátorítja tagjait. Milyen eszközökhöz folyamodik számos gyülekezet, amikor vallásos céljaihoz pénzre van szüksége? Bazárokat állítanak fel, vacsorákat, jótékony célú kiállításokat rendeznek, sőt még sorsolnak is. Sokszor megszentségtelenítik az istentiszteletre elkülönített helyet eszem-iszommal, adásvétellel és szórakozással. Az ifjúság lelkében pedig alábbhagy az Isten háza és az istentiszteletek iránti tisztelet. Az önmérséklésre késztető korlátok megrendülnek. Az önzés, a hivalkodás és a szenvedélyek tápot kapnak, és egyre jobban elmélyülnek.

Az élvezetek és szórakozások hajszolása a nagyvárosokban összpontosul. Számos szülő csalódik, aki a nagyvárost választja családja otthonául, hogy gyermekei számára előnyösebb helyzetet teremtsen. Túl késő már, amikor súlyos tévedését megbánja. A ma nagyvárosai rohamosan Sodomává és Gomorává válnak. A sok ünnep tétlenségre ösztönöz. Az izgalmas szórakozások - a színház, a lóverseny, a szerencsejátékok, az italozás és dorbézolás - minden szenvedélyt felkorbácsolnak. Az ifjúságot elsodorják a népszerű áramlatok. Akik magáért a szórakozásért keresik a kikapcsolódást, azok kísértések özöne előtt tárnak kaput. Átadják magukat a közös mulatozás és felelőtlen nevetgélés élvezetének. A szórakozni vágyókkal való kapcsolatuk bódító hatással van lelkükre. Egyik tivornyát követi a másik, és már nem vágynak és nem is képesek hasznos életre. Vallásos törekvéseik

megfakulnak, lelki életük beszűkül. Lelkük minden nemes képessége, minden láncszem, amely az embert a lelki világhoz kapcsolja, elkorcsosul.

Igaz, hogy egyesek oktalanságukat belátva megtérnek, és Isten megbocsát nekik. De sebet ejtettek saját lelkükön, és a veszély, amelynek kitették magukat, egy életen át elkíséri őket. Ítélőképességük meggyengül, amelynek élességére és érzékenységére pedig nagyon kell vigyázniuk, hogy különbséget tudjanak tenni jó és rossz között. Nem ismerik fel azonnal a Szentlélek eligazító hangját, sem pedig Sátán cselfogásait. A veszélyben, a kísértésekben elesnek, és eltávolodnak Istentől. Szórakozásra szomjas életük végül tönkrejut, és elvesztik az eljövendő életet is.

A gondokat, a gazdagságot, az élvezeteket Sátán mind felhasználja az emberi lélekért folytatott játszmában. A figyelmeztetés így hangzik: "Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból" (1 Jn 2:15-16). Aki úgy olvas az emberi szívben, mint nyitott könyvben, így szól: "Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta" (Lk 21:34). Pál apostol a Szentlélek indítására ezt mondja: "Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg tőrbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván, némelyek eltévelyedtek a hittől, és magukat általszegezték sok fájdalommal" (1 Tim 6:9-10).

A TALAJ ELŐKÉSZÍTÉSE

Krisztus a magvetőről szóló példázatában azt szemlélteti, hogy a magvetés különböző eredményei a talajon múlnak. A magvető és a mag mindegyik példában ugyanaz. Krisztus e példákkal azt tanítja, hogy ha Isten Igéje nem ér el eredményt szívünkben és életünkben, annak okát magunkban kell keresnünk. Az eredmény nem független akaratunktól. Az igaz, hogy nem tudjuk önmagunkat megváltoztatni, de tudunk dönteni, és tőlünk függ, hogy mivé akarunk válni. Nem kell megmaradnunk útszéli vagy köves talajú, sem pedig tövisekkel körülvett hallgatóknak. Isten Lelke állandóan azon munkálkodik, hogy megtörje azt az elvakító varázst, amely az embert a világ fogságában tartja. Megpróbálja felébreszteni benne a maradandó kincsek utáni vágyat. Az ember azért válik közömbössé, nemtörődömmé Isten szavával szemben, mert ellenáll a Szentléleknek. Az ember maga felelős szíve keménységéért, ami miatt a jó mag nem ver gyökeret; és gonoszsága növekedéséért, amely meggátolja a jó mag kifejlődését.

Szívünk kertjét művelnünk kell. Mélységes bűnbánatnak kell felszántania a talajt. A mérgező, sátáni hajtásokat ki kell irtani. Azt a talajt, amelyet egyszer már belepett a tövis, csak szorgalmas munka árán lehet termővé tenni. Az emberi szív bűnös hajlamait is csak buzgó igyekezettel, Jézus nevében és erejével lehet leküzdeni. Az Úr erre szólít prófétája által: "Szántsatok magatoknak új ugart, és ne vessetek tövisek közé!" (Jer 4:3.) "Vessetek

magatoknak igazságra; arassatok kegyelem szerint!" (Hós 10:12.) Ezt a munkát Jézus akarja elvégezni értünk, és arra kér, hogy legyünk ebben munkatársai.

A magvetőnek el kell készítenie a szíveket az evangélium befogadására. Az Igét túl sok prédikációval hirdetjük, és nagyon kevés a szívtől szívig ható munka. Az elveszettekért személyes munkát kell végeznünk. Krisztusi együttérzéssel keressünk meg minden egyes embert, és próbáljuk érdeklődésüket felkelteni az örök élet nagyszerű dolgai iránt! Lehet a szívük olyan, mint a keményre döngölt országút, és látszólag semmi értelme, hogy a Megváltóról beszéljünk nekik. De míg logikával nem tudjuk felrázni őket, és az érvelés képtelen meggyőzni a kőszívet, a személyes szolgálatban megmutatkozó krisztusi szeretet talán meglágyítja, és az igazság magva gyökeret ver.

A magvetőnek is tennie kell tehát valamit azért, hogy a magot ne fojtsák el a tövisek, és ne pusztuljon el a talaj sekély volta miatt. Minden hivőnek keresztény élete indulásakor meg kell ismernie a krisztusi élet alapelveit. Meg kell tanulnia, hogy üdvösségéhez nemcsak Krisztus áldozatára van szükség, hanem arra is, hogy az ő életében is megmutatkozzék Krisztus élete és jellemében Krisztus jelleme. Tanítsunk meg mindenkit arra, hogy terheket kell hordozniuk, és velük született hajlamaikon úrrá kell lenniük! Ismerjék meg a Krisztusért való szolgálat áldott voltát, miközben követik Őt az önmegtagadásban, jó vitézként elviselve a nehézségeket! Tanuljanak meg bízni szeretetében, és tanulják meg reá vetni gondjaikat! Ízleljék meg a lélekmentés örömét! Az elvesztettek iránti szeretetük elfeledteti velük saját énjüket. Az evilági örömök nem vonzzák őket, és az élet terhei miatt nem csüggednek. Az igazság ekéje elvégzi munkáját. Felszántja az ugart. A töviseknek nemcsak a hegyét vágja le, hanem gyökerestől kitépi őket.

A JÓ FÖLD

A magvető nem mindig csalódik. A jó földbe hullott magról a Megváltó ezt mondta: "ez az, aki hallja és érti az igét; aki gyümölcsöt is terem, és terem némely száz annyit, némely hatvan annyit, némely pedig harminc annyit". "Amelyik... a jó földbe esett, ezek azok, akik a hallott igét tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketűréssel."

A példázatban említett "tiszta és jó szív" nem bűntelen szív, mert az evangélium az elveszetteknek szól. "Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre" (Mk 2:17). A tiszta szív enged a Szentlélek befolyásának. Megvallja bűneit, és érzi, hogy szüksége van Isten irgalmára és szeretetére. Őszintén vágyik az igazság megismerésére, hogy követhesse. A jó szív: hivő szív, amely hisz Isten szavában. Hit nélkül lehetetlen befogadni az Igét, mert "aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik" (Zsid 11:6).

"Ez az, aki hallja és érti az igét." A Krisztus-korabeli farizeusok behunyták szemüket, hogy ne lássanak, és bezárták fülüket, hogy ne halljanak; ezért az igazság nem érinthette szívüket. Szándékos tudatlanságukért és önkéntes vakságukért bűnhődniük kellett. Krisztus

arra tanította tanítványait, hogy kitárt szívvel és készséges hittel fogadják tanításait. Áldást ígért nekik, mert elhitték, amit tőle láttak és hallottak.

A jó talajhoz hasonlított hallgató nem úgy fogadja az Igét, "mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét (amint valósággal az is)" (1 Thess 2 :13). Az őszinte tanítvány a Szentírást Istennek hozzá intézett beszédeként fogadja. Megremeg az Ige szavára, mert az élő valóság számára. Figyelmesen, nyitott szívvel hallgatja. Ilyen hallgatók voltak Kornélius és barátai, akik ezt mondták Péter apostolnak: "Most azért mi mindnyájan az Isten előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazokat, amiket Isten néked parancsolt" (Acs 10:33).

Az igazság megismerése nem annyira jó felfogóképességtől, mint inkább a szándék tisztaságától, egyszerű, buzgó, alázatos hittől függ. Isten angyalai közel vannak azokhoz, akik alázatos szívvel mennyei vezetésre vágynak. Isten Lelke kitárja nekik az igazság gazdag tárházát.

A jó talajhoz hasonlított hallgatók, miután hallották az Igét, megtartják. Sátán minden gonosz eszközével sem képes elragadni tőlük.

Nem elég csak hallgatni és olvasni az Igét. Aki áldást akar meríteni az Igéből, annak elmélkednie kell a hallott igazságon. Figyelmesen és imádkozó szívvel kell kutatnia az igazságot, és jól át kell itatódnia a szent kinyilatkoztatások szellemével. Isten arra szólít, hogy foglalkozzunk nagyszerű és tiszta gondolatokkal. Azt akarja, hogy elmélkedjünk szeretetén és irgalmán; hogy tanulmányozzuk azt a csodálatos munkát, amelyet a dicső megváltási tervben végez. Akkor egyre jobban megértjük az igazságot, mélyebb és megszenteltebb vággyal sóvárgunk szívünk és gondolataink megtisztulására. Miközben az Ige kutatásával ápoljuk az Istennel való közösséget, lelkünk a szent gondolatok tiszta légkörében átformálódik.

"És gyümölcsöt teremnek." Akik hallják és megtartják az Igét, azok az engedelmesség gyümölcsét termik. A szívükbe fogadott Ige megmutatkozik jó cselekedeteikben. Hatása látható lesz a krisztusi jellemben és életben. Krisztus ezt mondta önmagáról: "Hogy teljesítsem a Te akaratodat: ezt kedvelem, én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van." "Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem, az Atyáét" (Zsolt 40:9; Jn 5:30). A Szentírás ezt tanítja: "Aki azt mondja, hogy Őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint Ő járt" (1 Jn 2:6).

Isten Igéje gyakran összeütközik az ember öröklött és melengetett jellemvonásaival és szokásaival. A jó talajjal jelképezett hallgató azonban, hallva az Igét, elfogadja minden feltételét és kívánalmát. Minden szokását, tettét és egész életét Isten Igéjéhez igazítja. A véges, tévedő ember parancsai semmivé válnak előtte a végtelen Isten Igéje mellett. Teljes szívével és minden erejével igyekszik az örök életre. Veszteségek, üldözés vagy akár a halál árán is követi az igazságot.

És gyümölcsöt terem "béketűréssel". A nehézségtől és próbáktól senki sem mentes, aki elfogadja Isten Igéjét. Az igaz keresztény azonban nem nyugtalankodik, amikor

megpróbáltatás éri; nem veszti el bizalmát, és nem csügged el. Jóllehet nem tudjuk hogyan alakulnak ügyeink, és nem énjük Isten intézkedéseinek célját, de ne dobjuk el bizodalmunkat! Gondoljunk az Úr jótéteményeire, gondunkat vessük reá, és várjuk türelemmel szabadítását!

Lelki életünk erősödik a küzdelemben. A helyesen viselt próbák szilárd jellemet és lelki értékeket alakítanak ki bennünk. A hit, szelídség és szeretet tökéletes gyümölcse sokszor viharfelhők és sötétség közepette érik a legjobban.

"A szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap" (Jak 5:7). A keresztény is türelemmel várja, hogy Isten Igéje gyümölcsöt teremjen életében. Amikor könyörgünk a Lélek ajándékaiért, Isten sokszor úgy válaszol imánkra, hogy e gyümölcsök megéréséhez alkalmas körülmények közé helyez. Mi pedig, nem értve szándékát, csodálkozunk és kétségbeesünk. A kegyelmi ajándékok azonban csak úgy fejlődhetnek ki, ha követik a növekedés és gyümölcstermés menetét. A mi feladatunk elfogadni Isten szavát, és szilárdan ragaszkodni hozzá, teljesen alávetve magunkat irányításának, és akkor szándéka valóra válik bennünk.

"Ha valaki szeret engem - mondta Krisztus -, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk" (Jn 14: 23). Amikor élő kapcsolatba lépünk a legnagyobb erőforrással, egy magasabb intelligencia, a tökéletes akarat foglyai leszünk. Erről a fogságról - Krisztus fogságáról - tanúskodik hitéletünk. Nem éljük többé megszokott, önző életünket, hanem Krisztus él bennünk. Jellemét tükrözi jellemünk. A Szentlélek gyümölcseit teremjük - "némely harmincannyit, némely hatvanannyit, némely százannyit".

Fejezet 8 - Amíg a magból termés lesz

A magvetőről szóló példázat számos kérdést vetett fel az emberekben. A hallgatók közül egyesek arra következtettek, hogy Krisztus nem fog földi birodalmat alapítani. Sok embert kíváncsivá tett, másokat elbizonytalanított. Látva tanácstalanságukat, Krisztus más példákat is mondott, hogy figyelmüket a földi birodalomról arra a munkára irányítsa, amelyet Isten hatalma végez a lélekben.

"És monda: Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe, és alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen. Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett." A gazda, aki "sarlót ereszt ... mert az aratás elérkezett", nem lehet más, mint Krisztus. Ő az utolsó nagy napon betakarítja a föld termését. A magvető azokat jelképezi, akik Krisztus követségében szolgálnak. A magról pedig azt olvassuk, hogy "kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen". Ez utóbbi nem vonatkozik Isten Fiára. Krisztus nem alszik el, hanem éjjel és nappal figyeli, őrzi a reá bízottakat. Nem ismeretlen előtte, hogy miként fejlődik a mag.

A magról szóló példázat tanúsítja Isten munkáját a természetben. A mag önmagában hordja a csírázás képességét, amelyet Istentől kapott. Önmagától azonban nem hajt ki. Az embernek is megvan a szerepe a mag kifejlődésében. A talaj előkészítése, dúsítása és a mag elvetése az ő feladata. Neki kell a földet megművelnie. De van egy határ, amelyen túl semmit sem tehet. Semmilyen emberi erő vagy bölcsesség nem képes a magból előhozni az élő növényt. Ha az ember megtesz minden tőle telhetőt, akkor is Istenre van utalva, aki az aratást a maga mindenhatóságának csodálatos láncszemeivel fűzte a vetéshez.

A magban élet van, a talajban erő, de ha a Végtelen Hatalom nem munkálkodna éjjel és nappal, a mag nem hozna termést. A szomjas föld nedvességet vár a reá záporozó esőtől. A betemetett magnak a nap melegére és elektromosságára is szüksége van. Az életet, amelyet a Teremtő plántált bele, csak Ő tudja előhívni. Isten hatalma által nő minden mag, és fejlődik minden egyes növény.

"Mint a föld megtermi csemetéjét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, akként sarjasztja ki az Úr Isten az igazságot s a dicsőséget" (Ésa 61:11). Amilyen a földi, olyan a lelki magvetés is. A szív talajának előkészítése és a magvetés az igazság tanítójának feladata. De az a képesség, amely életet teremt, egyedül Istentől származik. Van egy határ, amelyet az ember nem léphet túl. Az Igét nekünk kell hirdetnünk, de az a hatalom, amely a lelket megeleveníti, igazzá teszi és hálaadásra indítja, nem a mienk. Emberi erőnél nagyobb az az erő, amelynek igehirdetésünket kísérnie kell. Csak Isten Lelke által lesz az Ige "élő és ható", örök életre megújító hatalommá. Ezt akarta Krisztus megértetni tanítványaival. Megmagyarázta nekik, hogy önmagukban semmi olyan képességük nincs, amellyel eredményessé tehetnék munkájukat. Csak Isten csodatevő hatalma által lesz Igéje hatékonnyá.

A magvető munkája hitből végzett munka. A mag csírázásának és növekedésének titkát a magvető nem értheti meg. De bízik azokban az erőkben, amelyek által Isten élteti a növényvilágot. A mag elvetésekor látszólag eldobja a drága gabonát, amely családja kenyere lehetne. Pedig csak azért mond le pillanatnyilag e hasznos dologról, hogy többet kapjon vissza helyette. A magot abban a reményben veti el, hogy a sokszorosát gyűjti majd be az aratás idején. Krisztus szolgáinak is az aratás reményében kell dolgozniuk.

Lehet, hogy a jó mag egy ideig észrevétlenül hever a hideg, önző, világot szerető szívben, jelét sem adva annak, hogy gyökeret vert. De aztán, amint Isten Lelke érinti azt a szívet, a rejtőző mag kipattan, és végül gyümölcsöt hoz Isten dicsőségére. Ebben az életben semmilyen munkáról nem tudhatjuk előre, hogy eredményes lesz-e vagy sem. Ezt a kérdést nem mi döntjük el. Mi csak dolgozzunk, és az eredményt bízzuk Istenre! "Reggel vesd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet" (Préd 11:6). Az Istennel kötött magasztos szövetség kimondja, hogy "míg a föld lészen, vetés és aratás... meg nem szűnnek" (1 Móz 8:22). Ebben az ígéretben bízva szánt és vet a gazda. A mi bizalmunk se legyen kisebb a lelki magvetés közben! Higgyünk ígéretében: "Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem." "Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jő elő, kévéit emelve" (Ésa 55:11; Zsolt 126:6).

A mag kicsírázása a lelki élet kezdetét ábrázolja; a növény növekedése pedig a keresztény növekedés csodálatosan szép példája. Ahogy a természet mutatja, úgy van a kegyelem világában is. Fejlődés nélkül nincs élet. A növény vagy fejlődik, vagy meghal. A keresztény életben való fejlődés éppoly csendes, észrevétlen, de állandó, mint a növény növekedése. Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában; és ha Isten szándéka valóra válik bennünk, akkor állandóan előrehaladunk. A megszentelődés az egész élet munkája. Ahogyan lehetőségeink tágulnak, gazdagodunk tapasztalatokban is, és ismeretünk növekszik. Alkalmasak leszünk felelősség hordozására, és érettségünk arányos lesz lehetőségeinkkel.

A növény fejlődik azáltal, hogy beépíti mindazt, amit Isten rendelt élete fenntartására. Gyökereit a földbe ereszti. Merít a napfényből, harmatból és esőből. Magába szívja a levegő éltető kincseit. Így kell a kereszténynek is a mennyeiekkel együttműködve fejlődnie. Érezve tehetetlenségünket, ragadjuk meg a mélyebb tapasztalatok szerzésére kínálkozó alkalmakat! Miként a növény gyökeret ereszt a talajban, nekünk is mélyen meg kell gyökereznünk Krisztusban. Ahogyan a növény magába szívja a napfényt, harmatot és esőt, mi is tárjuk ki szívünket a Szentlélek előtt! A munkát "nem erővel, sem hatalommal" kell végezni, "hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura" (Zak 4:6). Ha szívünkkel Krisztusra támaszkodunk, akkor "eljő hozzánk, mint az eső, mint a késői eső, amely megáztatja a földet". Az "Igazság. Napja"-ként kel fel nekünk, "és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt". "Virágozni" fogunk, "mint a liliom". Megelevenedünk, "mint a búzamag", és virágzunk, "mint a szőlőtő" (Hós 6:3; Mal 4:2; Hós 14:6.8). Ha rendületlenül Krisztusra hagyatkozunk, akkor növekszünk, mígnem eljutunk a krisztusi érettségre.

A búza "először füvet" növeszt, "azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban". A magvetésnek és a növekvő növény gondozásának a gabonatermés a célja. A gazda kenyeret akar az éhezők számára, és magot, hogy később is arathasson. A mennyei Gazda is várja az aratást, munkája és áldozata jutalmát. Krisztus az emberi szívekben ki akar ábrázolódni. Ezt azok által éri el, akik hisznek benne. A keresztény élet célja a gyümölcstermés: Krisztus jellemének kiábrázolódása a hivőkben, hogy azután e gyümölcstermés másokban is megismétlődjék és tovább folytatódjék. A növény nem önmagáért csírázik, növekszik és gyümölcsözik, hanem hogy magot adjon "a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek" (Ésa. 5 S :10). Az ember se éljen önmagának! A keresztény ember Krisztus képviselője a világban, hogy lelkeket mentsen.

Az énközpontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcstermés. Ha elfogadtad Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus szeretetéről és jóságáról! Végezz el minden kínálkozó feladatot! Érezz felelősséget másokért, és minden hatalmadban álló eszközzel igyekezz megmenteni az elveszetteket! Ha befogadod Krisztus Lelkét az önzetlen szeretet és másokért való szolgálat lelkét -, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükrözöd Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép.

"A Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség" (Gal 5:22). Ez a gyümölcs soha nem romlik meg, hanem megtermi a maga gyümölcsét az örök életre.

"Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett." Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Krisztus akkor jön el népéért, ha majd az Ó jellemét tökéletesen tükrözni fogja.

Nemcsak az a kiváltsága minden kereszténynek, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét. (Lásd 2 Pt 3 :12.)* Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének dicsőségére, gyorsan befejeződne az evangélium magvetése az egész világon; az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát.

* Az új protestáns bibliafordítás így adja vissza a görög szöveget: "akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövetelét..."

Fejezet 4 - Konkoly a búza között

"Más példázatot is adott eléjük, mondván: Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, aki az ő földébe jó magot vetett; de mikor az emberek alusznak vala, eljöve az ő ellensége és konkolyt vete a búza közé, és elméne. Mikor pedig felnevekedék a vetés, és gyümölcsöt terme, akkor meglátszék a konkoly is."

"A szántóföld ... a világ" - mondta Krisztus. Ezen Krisztusnak a világban levő egyházát kell értenünk. A példázat Isten országáról és a megváltás munkájáról szól. Ezt a munkát Isten az egyház által végzi. Jóllehet a Szentlélek az egész világon jelen van, és mindenütt munkálkodik az emberi szívekben, de a gyülekezetben kell növekednünk, és az aratás idejére beérnünk.

"Aki a jó magot veti, az az embernek Fia ... a jó mag az Isten országának fiai; a konkoly pedig a gonosznak fiai." A jó mag azokat jelképezi, akiket Isten Igéje: az igazság szült. A konkoly azt a csoportot példázza, amely a tévelygés, a hamis elvek megtestesítője, gyümölcse. "Az ellenség pedig, aki a konkolyt vetette, az ördög." Sem Isten, sem angyalai soha nem vetnek egyetlen olyan magot sem, amely konkolyt terem. A konkolyt mindig Sátán - az Isten és ember ellensége - veti.

Keleten az emberek néha úgy álltak bosszút ellenségükön, hogy a frissen bevetett földjüket behintették valamilyen kártevő gyomnövénnyel, amely fejlődő állapotában nagyon hasonlított a búzához. A búzával együtt felnövekedve kárt tett a termésben, bajt és veszteséget okozva a szántóföld gazdájának. Sátán is Krisztussal szembeni gyűlöletből szórja a gonoszság magvát Isten országának jó magvai közé, és vetésének gyümölcséért Isten Fiát hibáztatja. Behoz a gyülekezetbe Krisztus nevét valló, de jellemét elutasító embereket, akik által Istent meggyalázza, a megváltás munkáját hamis színben tünteti fel, és az emberek lelki életét veszélyezteti.

Krisztus szolgáit elkeseríti, ha észreveszik, hogy a gyülekezetben álhivők keverednek az igazak közé. Szeretnék megtisztítani a gyülekezetet. A gazda szolgáihoz hasonlóan kiszakítanák a konkolyt. De Krisztus ezt mondja nekik: "Nem. Mert amikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt netalán a búzát is kiszaggatjátok. Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig."

Krisztus világosan megmondta, hogy a köztudottan vétkezőket ki kell zárni a gyülekezetből; de a jellem és az indítékok megítélését nem reánk bízta. Annál sokkal jobban ismer minket. Ha megpróbálnánk a gyülekezetből kiszakítani azokat, akiket álkereszténynek vélünk, biztosan követnénk el hibákat. Sokszor éppen azokat tartjuk reménytelen eseteknek, akiket Krisztus magához vonz. Ha gyarló ítélőképességünkre hallgatva járnánk el velük, talán reményük utolsó szikrájától is megfosztanánk őket. Számos olyan embert fog Isten elmarasztalni, aki ma hivőnek tartja magát. Sokan pedig ott lesznek a mennyben, akikről felebarátaik nem is feltételezték. Az ember a látszatból ítél, Isten pedig a szív alapján. A konkoly és a búza együtt nő az aratásig. Az aratás a kegyelemidő vége.

A Megváltó szavai nagy türelemre és mélységes szeretetre tanítanak. A konkoly és a jó mag gyökereinek összefonódása példázza azt a szoros kapcsolatot, amely a látszathivők és a hű tanítványok között fennállhat a gyülekezetben. E látszathivők valódi jelleme nem mutatkozik meg teljesen. A gyülekezetből való kizárásukkal megtántoríthatunk más, egyébként hűséges tagokat.

Isten maga szemlélteti emberekkel és angyalokkal való bánásmódjával e példázat tanítását. Amikor Sátán, a csaló a mennyben vétkezett, még a hűséges angyalok sem voltak tisztában jellemével. Isten nem pusztította el Sátánt azonnal. Ha elpusztította volna, a szent angyalok megkérdőjelezték volna Isten igazságosságát és szeretetét. Az Isten jóságával szembeni kétely olyan lett volna, mint a bűn és jaj keserű gyümölcsét termő rossz mag. Isten azért kímélte meg Sátánt, hogy a bűn szerzőjének jelleme teljesen lelepleződjék. Hosszú századok óta Isten mélységes fájdalommal szemléli azt a képet, amelyet a gonoszság működése nyújt, és meghozta végtelen áldozatát a Golgotán, mert nem akarta, hogy Sátán bárkit is megtévesszen. A konkolyt nem lehet a drága mag veszélyeztetése nélkül kiszakítani. Vajon mi ne legyünk olyan türelmesek embertársainkkal, mint a menny és föld Ura Sátánnal?!

A világnak nincs joga a gyülekezet méltatlan tagjai miatt kételkedni a kereszténység igazságában. A hivőket pedig ne csüggessze el e kétszínű testvérek jelenléte. Mi történt az őskeresztény egyházban? Ananiás és Safira a tanítványok közé állt; Simon mágus megkeresztelkedett; Démást, aki elhagyta Pált, hivőnek tartották; Júdás Iskáriotes is apostolnak számított. A Megváltó nem akar egyetlen lelket sem elveszteni. Júdással való esetét azért jegyezték fel, hogy lássuk, milyen türelmes a megátalkodottal. Kér bennünket, hogy legyünk mi is olyan elnézők, mint Ő. Azt mondta, hogy az idők végéig lesznek a gyülekezetnek képmutató tagjai.

Krisztus intése ellenére egyesek mégis igyekeztek a konkolyt kiirtani. Az állítólagos gonosztevők megbüntetéséhez az egyház igénybe vette az állam hatalmát. Azokat, akik a bevezetett tantételekkel nem értettek egyet, börtönbe vetették, megkínozták, megölték. A felbujtók pedig azt állították, hogy Isten akaratát tolmácsolják. Az ilyen tetteket azonban nem Krisztus Lelke, hanem Sátán sugallja. Ez Sátán módszere, amellyel a maga uralma alá akarja vonni a világot. Az egyház hamis színben tüntette fel Istent az állítólagos eretnekekkel szembeni eljárásával.

Krisztus példázata nem mások elítélésére és kárhoztatására tanít, hanem alázatra, és arra, hogy ne bízzunk önmagunkban. Nem minden mag jó, amit a földbe vetnek. Az a tény, hogy valaki a gyülekezet tagja, még nem bizonyítja kereszténységét.

Az éretlen, zöld konkoly kalásza nagyon hasonlított a búzáéhoz. Amikor azonban a szántóföld már fehérlett az aratásra váró kalászoktól, az értéktelen gyomnövények nem hasonlítottak a teli, érett kalászok súlya alatt hajladozó búzához. A kegyességet színlelő bűnösök egy ideig keverednek Krisztus igaz követőivel, és Sátán számít arra, hogy a kereszténység látszata sok embert megtéveszt. De a világ aratásakor semmi hasonlóság sem

lesz a jó és rossz között. Lelepleződnek azok, akik a gyülekezet tagjai lettek ugyan, de nem léptek közösségre Krisztussal.

Isten hagyja, hogy a konkoly a búza között nőjön, és élvezze a napsugár és az eső áldásait. De az aratáskor megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és a között, aki nem szolgálja Őt" (Mal 3:18). Krisztus maga dönti el, hogy ki méltó a mennyei családhoz. Szavaink és cselekedeteink alapján ítél meg minket. A hitvallásnak semmi súlya sincs a mérlegen. Jellemünk dönti el örök sorsunkat.

A Megváltó nem mondta, hogy egyszer majd minden konkolyból búza lesz. A búza és a konkoly együtt nő az aratásig: a világ végéig. Akkor majd csomókba kötik a konkolyt, hogy megégessék, a búzát pedig Isten csűrébe gyűjtik. "Akkor az igazak fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuknak országában." Akkor "az embernek Fia elküldi az Ő angyalait, és az Ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind, és azokat is, akik gonoszságot cselekszenek, és bevetik őket a tüzes kemencébe; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.

Fejezet 5 - A Mustármag

A Krisztus tanítását hallgató tömegben sok farizeus is volt, akik megvetéssel tették szóvá, hogy Jézust milyen kevés hallgatója fogadja el Messiásnak. Azon tűnődtek, hogy ez az igénytelen tanító miként tudja Izraelt világuralomhoz juttatni. Hogyan állítja fel az új birodalmat gazdagság, hatalom és dicsőség nélkül? Krisztus olvasott gondolataikban, és így válaszolt:

"Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Avagy milyen példákban példázzuk azt?" Semmilyen vonatkozásban nem hasonlított egyetlen földi hatalomhoz sem. Egy emberi társadalommal sem tudta szimbolizálni. Hasonlít "a mustármaghoz" - mondta -, "amely mikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, és mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz, és nagy ágakat hajt, úgy, hogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak".

A magban levő csíra az Isten által belehelyezett törvényszerűséget követve növekszik. Fejlődése nem emberi képességektől függ. Ez érvényes Krisztus országára is. Ez az ország új teremtés. Fejlődésének elvei ellentétesek az evilági országokat szabályozó elvekkel. A földi hatalmak nyers erőszak útján győznek, és uralmuk fenntartásának eszköze a fegyver. Az új birodalom alapítója a Béke Fejedelme. A Szentírás vadállatok képében mutatja be a földi hatalmakat. Krisztus pedig "Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit" (Jn 1: 29). Kormányzati módszerében nincs nyers erőszak, nincs lelkiismereti kényszer. A zsidók azt gondolták, hogy Isten országa úgy jön létre, mint a világ országai. Az igaz életet kívülről ható intézkedésekkel akarták elérni. Módszereket és terveket dolgoztak ki. Krisztus pedig olyan elvet vés az emberi lélekbe, az igazság és igazságosság elvét, amellyel meghiúsítja a tévelygést és a bűnt.

Amikor Jézus ezt a példázatot mondta, közelben és távolban a fű és a gabona közül kiemelkedő mustárfákat * lehetett látni. Ágaikat lágyan lengette a szél. Madarak röpködtek ágról ágra, és a lombok között csipogtak, fütyörésztek. A mag, amelyből ezek az óriásnövények kifejlődtek, a legkisebb magvak egyike volt. Először zsenge, de erőtől duzzadó hajtást eresztett, majd addig nőtt és fejlődött, mígnem teljes nagyságában pompázott. Krisztus országa is gyengének és jelentéktelennek látszott indulásakor. Földi birodalmakhoz viszonyítva a legkisebbnek tűnt. A világ uralkodói szemében nevetséges volt, hogy Krisztus királynak mondja magát. A követőire bízott nagyszerű igazságok azonban mennyei erővel ruházták fel azt a birodalmat, amelyről prédikáltak. És micsoda rohamosan nőtt, milyen messzire terjedt befolyása! Amikor Krisztus ezt a példázatot elmondta, csak néhány egyszerű galileai képviselte az új birodalmat. Újra, meg újra elhangzott, hogy az emberek ne társuljanak a Jézust követő, egyszerű lelkivilágú halászokhoz, mert szegények, és számuk oly kevés. De a mustármagnak fejlődnie kellett, és ágait az egész világra kiterjesztenie. Amikor a földi birodalmak, amelyeknek dicsősége elkápráztatta az embereket, elpusztulnak, Krisztus országa - a csodálatos, a mindent átfogó hatalom - akkor is megmarad.

A kegyelem is ilyen kicsiben kezdi munkáját az emberi szívben. Elhangzik egy szó, belevilágít egy fénysugár a lélekbe; olyan hatás éri, amely új életet sarjaszt. Ki mérheti fel a kegyelem munkájának gyümölcseit?!

A mustármagról szóló példázat nemcsak azt szemlélteti, hogy Krisztus országa fejlődik, hanem azt is, hogy milyen szakaszok láthatók fejlődésében. Isten minden nemzedék ideién különleges igazságot és különleges munkát bíz egyházára. A világ dolgaiban jártas kiváló elmék elől elrejtett igazság feltárul az alázatos, gyermeki lelkületűnek. Ez az igazság önfeláldozást követel. Harcokat kell vívni érte, és győzelmeket aratni. Indulásakor csak kevesen állnak mellé. A világhoz igazodó egyház és a világ nagyjai ellene szegülnek és lebecsülik. Gondoljunk Keresztelő Jánosra, Krisztus előfutárára, aki egymaga emelte fel szavát a zsidó nemzet gőgje és formaiaskodása ellen! Gondoljunk azokra, akik először hirdették az evangéliumot Európában! [* A fekete tokú mustár (Sinopis nigra) 3-4 méterre is megnőhet. Különösen a Genezáret-tó vidékén és a Jordán völgyében terem].

Milyen bizonytalannak, milyen kilátástalannak tűnt a két sátorkészítőnek, Pálnak és Silásnak a küldetése, amikor Troásban társaikkal hajóra szálltak Filippi felé! Képzeljük csak el, amint a megbilincselt, megvénhedett" Pál a cézárok erődjében Krisztust prédikálja! Gondoljunk csak a pogányságnak és a császári Rómának ellentmondó rabszolgák és parasztok kicsiny közösségére! Gondoljunk Luther Mártonra, aki szembeszegült az egyházzal, a világ bölcsességének remekművével! Képzeljük csak el, amint Isten szava mellett császárral és pápával szemben szilárdan kitartva kijelenti: "Itt állok, másként nem tehetek. Isten engem úgy segéljen!" Gondoljunk csak a formaiaskodó, érzéki és hitetlen emberek között Krisztust és igazságát prédikáló John Wesleyre, aki szívén viselte a pogány világ jaját! Könyörgött azért a megtiszteltetésért, hogy elvihesse a pogányoknak a krisztusi szeretet üzenetét. Hallgassuk csak, mit válaszol a klerikalizmus: "Üljön le, fiatalember! Ha Isten meg akarja téríteni a pogányokat, meg fogja tenni az ön segítsége és az enyém nélkül!"

Nemzedékünkben a vallási eszmék nagynevű vezetői dicshimnuszt zengenek azokról, akik századokkal előbb elvetették az igazság magvát, és emlékművet emelnek nekik. De közülük sokan megtagadják és lábbal tiporják azokat a hajtásokat, amelyek ma kelnek ki ugyanabból a magból. Újra hangzik a régi kiáltás: "Mi tudjuk, hogy Mózessel beszélt az Isten: erről pedig (Krisztusról, akit követe képvisel) azt sem tudjuk, honnan való" (Jn 9: 29). A korunknak szóló különleges igazságok nem az egyházi méltóságoknál találhatók, mint ahogy régen sem, hanem azoknál az embereknél, akiket műveltségük és bölcsességük nem tart vissza attól, hogy higgyenek Isten szavában.

"Mert tekintsétek csak a ti hivatástokat, atyámfiai, hogy nem sokan hivattak bölcsek test szerint, nem sokan hatalmasak, nem sokan nemesek; hanem a világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket; és a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten, és a semmiket, hogy a valamiket

megsemmisítse", "hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék" (1 Kor 1:2128; 2:5).

Ma, az utolsó nemzedék idején a mustármagról szóló példázat diadalmas és teljes megvalósuláshoz jut. A parányi magból fa lesz. Az utolsó intő és kegyelmet hirdető üzenetet "minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek" (Jel 14 : 6-14) meg kell hallania, "hogy a pogányok közül vegyen népet az Ő nevének (Acs 15 :14). És a föld fénylem fog Isten dicsőségétől. (Lásd Jel 18:1.)

Fejezet 6 - A Magvetés egyéb tanulságai

A magvetés munkájából és a magból kihajtó növény fejlődéséből értékes tanulságokat vonhat le mind a család, mind az iskola. Ha a gyermekek felismerik Isten keze munkáját a természet dolgaiban, akkor hitükkel meg tudják ragadni a láthatatlan áldásokat is. Amint tudatosul bennük, hogy Isten milyen csodálatosan elégíti ki nagy családja szükségleteit, és hogy miként lehet vele együttműködni, hitük nő, és jobban meglátják hatalmát köznapi életükben is.

Isten a magot szavával teremtette, mint ahogy a földet is. Szava által lett a föld termőképes. Így szólt: "Hajtson a föld gyenge füvet, maghozó füvet, gyümölcsfát, amely gyümölcsöt hozzon az ő neme szerint, amelyben legyen néki magva e földön. És úgy lőn ... És látá Isten, hogy jó" (1 Móz 1:11.12). Ma is Isten szavára nő a mag. Minden egyes mag, amely a napfény felé fordítja zöld hajtását, Isten szavának csodatevő hatalmát hirdeti, aki "szólt és meglett", aki "parancsolt és előállott" (Zsolt 33 : 9).

Krisztus erre az imára tanította tanítványait: "A mi mindennapi kenyerünket add meg nékünk ma." És a virágokra mutatva, ezt az ígéretet adta: "Ha pedig a mezőnek füvét ... így ruházza az Isten; nem sokkal inkább titeket?" (Mt 6:11.30) Krisztus mindig kész meghallgatni ezt az imát, és beváltani ígéretét. Egy láthatatlan hatalom áll folytonosan az ember szolgálatában, hogy táplálja és ruházza. Isten számos eszközt használ fel ahhoz, hogy a látszat szerint eldobott mag élő növény legyen. Mindazt, ami szükséges a termés teljes beéréséhez, kellő mértékben megadja. A zsoltáros csodálatosan szép kijelentése szerint:

Meglátogatod a földet és elárasztod;

Nagyon meggazdagítod azt.

Istennek folyója tele van vizekkel;

Gabonát szerzesz nékik, mert úgy rendelted azt.

Megitatod barázdáit,

Göröngyeit meglapítod;

Záporesővel meglágyítod azt,

Termését megáldod.

Megkoronázod az esztendőt jóvoltoddal,

És a Te nyomdokaidon kövérség fakad

(Zsolt 65:10-12)

Az anyagi világot Isten igazgatja. A természet engedelmeskedik a természet törvényeinek. Minden a Teremtő akaratát hirdeti és cselekszi. A felhőt és napsugarat, a

harmatot és esőt, a szelet és vihart mind Isten igazgatja, és mind híven engedelmeskednek parancsának. A szárba szökkenő mag Isten törvényének engedelmeskedve repeszti szét a talajt, "először füvet, azután kalászt" teremve, majd "teljes búzát a kalászban" (Mk 4: 28). Az Úr bontja ki kellő időben, mert nem áll ellen munkájának. Csak az értelemmel és beszélőképességgel felruházott ember, akit Isten a maga képére teremtett, érzéketlen adományaival és engedetlen akaratával szemben. Csak az értelmes lények okoznak zűrzavart világunkban.

Minden, ami az ember létfenntartását szolgálja, az Isten és az ember együttműködéséről tanúskodik. Nincs aratás, ha az emberi kéz nem végzi el a maga részét a mag elvetésével. De nem volna növekedés, ha Isten nem adna napfényt és záport; harmatot és felhőt. Ez vonatkozik minden életpályára, a tanulás és a tudomány minden ágára is. Ez érvényes a lelki dolgokra, a jellem formálására, és a hivő tevékenységének minden területére. A munkában megvan a mi részünk, de a menny együttműködésére is szükségünk van. Enélkül hiába igyekszünk.

Ne felejtsük el, hogy minden eredményünket, legyen az lelki vagy földi, Alkotónk együttműködésével érjük el! Nagyon fontos tudatosítanunk, hogy Istentől függünk. Túl sok bizalmat helyezünk az emberbe. Túlságosan bízunk emberi ötletekben, és nagyon kevés a bizalmunk abban az erőben, amelyet Isten kínál. "Isten munkatársai vagyunk" (1 Kor 3 : 9). Összehasonlíthatatlanul kisebb az ember része; de ha Krisztussal egyesül, mindent megtehet azzal a mennyei erővel, amelyet Krisztus ad.

A magból fokozatosan kibontakozó növény szemléltető oktatást nyújt a gyermeknevelés hez. Először terem a föld "füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban". E példázat elmondója teremtette a parányi magot. Ő adta életadó képességeit. Ő határozta meg a fejlődését szabályozó törvényeket is. A példázatban tanított igazságok Jézus életében élő valósággá lettek. Mind fizikai, mind lelki életében követte a növekedésnek a növény által szemléltetett mennyei szabályát. Ugyanezt kívánja minden fiataltól. A menny Fensége és a dicsőség Királya a betlehemi gyermek lett, és egy ideig anyai gondoskodásra szoruló tehetetlen csecsemőként élt. Engedelmes gyermek volt. Gyermeki bölcsességgel gondolkozott és cselekedett, nem pedig felnőtt férfiként. Tisztelte szüleit, szolgálatkészen teljesítve kívánságaikat, gyermeki erejéhez képest. De fejlődésének minden fokán tökéletes volt. A bűntelen élet egyszerű, természetes báját tükrözte. A Szentírás ezt mondja gyermekkoráról: "A kisgyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala Őrajta." És ifjúkoráról ezt olvassuk: "Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben" (Lk 2:40.52).

A szülők és pedagógusok feladatáról kapunk itt képet. Igyekezzünk az ifjúság hajlamait úgy formálni, hogy életük minden szakaszában életkorukhoz illő szépséget tükrözzenek; olyan természetesen, mint a növény a kertben!

A természetes és elfogulatlan gyermekek a legrokonszenvesebbek. Nem bölcs dolog túlságos figyelmet szentelni nekik, és ismételgetni előttük okos mondásaikat. Ne tápláljuk hiúságukat külsejük, szavaik és tetteik dicsérgetésével! Ne öltöztessük őket drága és feltűnő ruhákba, mert ezzel tápláljuk bennük a hiúságot, társaikban pedig irigységet keltünk!

A kicsinyeket gyermeki egyszerűséggel kell nevelni. Tanítsuk meg a gyermeket arra, hogy örüljön az apró, hasznos feladatoknak, és hogy elégedjen meg a korához illő kedvtelésekkel és élményekkel! A gyermekkort a példázatbeli fűszál szemlélteti. A fű is szép a maga nemében. Ne tegyük a gyermeket erővel koravénné! Amíg csak lehet, őrizze meg gyermeksége üdeségét és báját!

A kisgyermek is lehet hivő. Szerezhet korához illő tapasztalatokat. Isten csak ennyit vár el tőle. A gyermeknek is szüksége van lelki nevelésre. A szülők adjanak meg neki minden lehetőséget arra, hogy jellemében kialakíthassa Krisztus jellemének mását!

Isten által felállított törvényszerűség, hogy a természetben az okozat tévedhetetlen biztonsággal követi az okot. Az aratás mutatja meg, milyen volt a vetés. A rest munkásra saját munkája mond ítéletet. Az aratás tanúskodik ellene. Így van ez a lelki dolgokban is. Minden munkás lelkiismeretessége munkájának eredményéből mérhető le. Az aratáskor derül ki, hogy szorgalmasan vagy lustán dolgozott-e. Ez dönti el örök sorsát is.

Minden elvetett mag a saját neme szerint hoz termést. Így van ez az ember életében is. Vessük mindannyian a könyörület, az együttérzés és szeretet magvait, mert azt aratjuk, amit vetettünk! Az önzés, az önszeretet, a büszkeség, a szándékos bűn meghozza a maga termését. Aki önmagának él, a testnek vet, és a testből arat romlottságot.

Isten egyetlen embert sem pusztít el. Minden elpusztult ember saját maga okozza vesztét. Mindenki, aki elfojtja a lelkiismeret intő szavát, a hitetlenség magvát veti, amely biztosan meghozza a maga termését. A hajdani fáraó Isten első intelmének elutasításával elvetette a konokság magvát, és konokságot aratott. Isten nem kényszerítette hitetlenségre. A hitetlenség magva, amelyet ő maga vetett el, meghozta termését. Addig-addig ellenkezett, mígnem meglátta letarolt országát és elsőszülöttjének hideg, halott testét, a maga házában és az egész ország minden családjában az elsőszülöttek holttestét, mígnem a tenger hullámai összecsaptak lovai, hadiszekerei és harcosai felett. Története félelmesen szemlélteti azokna a szavaknak igazságát, hogy "amit vet az ember, azt aratándja is" (Gal 6: 7). Ha az emberek ezt felismernék, vigyáznának arra, hogy milyen magot vetnek.

Ha az elvetett mag termést hoz, és ezt ismét elvetjük, a termés megsokszorozódik. Ez a törvény emberi kapcsolatainkra is érvényes. Minden tettünk, minden szavunk termést hozó mag. Minden figyelmes, jóindulatú, engedelmes és önmegtagadó cselekedet megismétlődik másokban, és általuk ismét másokban.

Az irigy, rosszindulatú, viszálykeltő tett is mag, amelyből "a keserűség... gyökere" (Zsid 12:15) nő ki, és sok embert megfertőz. És még mennyivel többet fog az a "sok" ember

megmételyezni! Így folytatódik a jó és rossz mag vetése, amely termést hoz a földi életre és az örökkévalóságra.

A magvetés - mind lelkiekben, mind földiekben - nagylelkűségre is tanít. Az Úr ezt mondja: "Oh boldogok ti, akik minden vizek mellett vettek." "Azt mondom pedig. Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat" (Ésa 32:20; 2 Kor 9:6). Minden vizek mellett vetni annyit jelent, mint Isten ajándékait állandóan továbbítani. Azt jelenti, hogy adjunk mindenütt, ahol Isten ügye és az emberiség nyomora segítségünket igényli. Ezzel nem leszünk szegényebbek. "Aki bőven vet, bőven is arat." A magvető úgy sokszorozza meg a magot, hogy megválik tőle. Ez azokra is vonatkozik, akik hűségesen osztogatják Isten ajándékait. Miközben adnak, áldásokban gazdagodnak. Isten annyit ígért nekik, ami elég ahhoz, hogy állandóan adhassanak. "Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe" (Lk 6: 38).

A vetés és aratás még másra is tanít. Amikor Isten földi áldásait szórjuk, szeretetünk és együttérzésünk Isten iránti hálára és köszönetre indítja a megajándékozottat. A szív talaja alkalmassá válik a lelki igazság magvainak befogadására. Aki pedig magot ad a magvetőnek, ki is csíráztatja a magot, hogy gyümölcsöt teremjen az örök életre.

Krisztus a gabona elvetésével megváltásunkért hozott áldozatát példázza. "Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem" (Jn 12 : 24). Krisztus halála is gyümölcsöt terem Isten országa számára. A növényvilág törvényének megfelelően Krisztus halála életet terem.

Aki Krisztus munkatársaként gyümölcsözni akar, annak először a földbe hullva meg kell halnia. Életét a világ ínségének barázdájába kell vetnie. Az önszeretetnek, az önérdeknek meg kell szűnnie. Az önfeláldozás törvénye: az önfenntartás törvénye is. A földbe temetett mag gyümölcsöt terem. Azután a termést elültetik, és az is megsokszorozódik. A gazda úgy őrzi meg a magot, hogy megválik tőle. Ez a szabály érvényes az emberi életre is. Adni: életet jelent. Aki Isten és embertársai szolgálatára szenteli életét, megőrzi önmagát. Aki a földön feláldozza életét Krisztusért, az megtartja az örök életre.

A mag elpusztul, hogy új életre keljen. Így hirdeti a feltámadást. Mindazok, akik szeretik Istent, ismét élni fognak a mennyei Édenben. A sírba helyezett, porladó emberi testről ezt mondja Isten: "Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatosságban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben" (1 Kor 15:42.43).

Ez csupán néhány azokból a leckékből, amelyekre a magvető és a mag példájából tanít az élő természet. A szülők és tanítók próbálják e leckéket a gyakorlatban bemutatva megértetni. Munkálják meg a talajt maguk a gyermekek, és ők vessék el a magot is! Közben pedig a szülő vagy tanító magyarázhat az emberi szív kertjéről, és az oda bevetett jó és rossz magról. Elmondhatja, hogy szívünket is elő kell készíteni az igazság magvának

befogadására, akárcsak a kertet a fizikai magvetésre. Magvetés közben beszélhet arról, hogy mire tanít Krisztus halála. Amikor pedig a fű szárba szökken, megismertetheti velük a feltámadás igazságát. Ahogy a növény fejlődik, tovább fejtegetheti a fizikai és a lelki magvetés közötti összefüggéseket.

Hasonló módszerekkel tanítsuk a nagyobbakat is! Meg kell tanulniuk, hogyan kell művelni a földet. Jó lenne, ha minden iskolához mezőgazdasági terület is tartozna. Tekintsük azt Isten tantermének, a természet dolgait pedig tankönyvnek, amelyből gyermekeinek tanulniuk kell! Belőle meríthetik a lélek műveléséhez szükséges ismereteket.

A föld szántása, megtisztítása és kiaknázása állandó tanulságul szolgál. Senki sem fog termést várni attól a megműveletlen földtől, amelyet épp hogy kiválasztott magának. Lelkiismeretes, szorgalmas, kemény, kitartó munkával kell előkészíteni a talajt a magvetéshez. Ez érvényes az emberi szív megmunkálására is. Akik a felszántott talajt ki akarják aknázni, azok Isten Igéjét szívükbe rejtve induljanak el, és látni fogják, hogy a szív ugara a Szentlélek lágyító, szelídítő befolyására fellazul. Kemény munka nélkül a föld nem hoz termést. Ez vonatkozik a szív talajára is: Isten Lelkének tisztítania, alakítania kell, mielőtt gyümölcsöt teremhetne Isten dicsőségére.

A föld nem adja elő kincseit, ha úgy bánunk vele, ahogy éppen kedvünk tartja. A talajnak naponkénti gondozásra van szüksége. Sokszor és mélyen kell megforgatni, hogy az elvetett magot megvédjük a táplálékát elszívó gyomnövénytől. Mind a szántó, mind a vető az aratás ügyét szolgálja. Senkinek sem kell szántóföldjén rombadőlt reményeit siratnia.

Az Úr áldása kíséri azokat, akik a föld művelése közben lelki tanulságokat merítenek a természetből. A talaj művelésekor a munkás nem sokat tud arról, hogy milyen kincsekre lel benne. Jóllehet nem szabad lebecsülnie a tapasztalt és értelmes emberek eligazításait, de saját magának is le kell vonnia a tanulságokat. Ez is benne van az iskola tanrendjében. A talaj művelése közben művelődik a lélek.

Lényünk Alkotója, a menny Királya az, aki a magot kisarjasztja, aki éjjel és nappal gondot visel róla, aki fejlődőképessé teszi, és aki ennél is nagyobb gonddal és érdeklődéssel kíséri gyermekeit. Mialatt az ember a földi élet fenntartására ülteti a magot, a mennyei Magvető az örök életre gyümölcsöző magot veti el a lélekben.

Fejezet 7 - A Hétköznapokban - A kovász

Sok művelt és befolyásos ember jött el a galileai prófétához, hogy hallgassa. Közülük egyesek kíváncsian figyelték a parton tanító Krisztus köré gyűlt sokaságot. A társadalom minden osztálya képviselve volt a tömegben: tanulatlanok és rongyos koldusok; útonállók, arcukon a bűn bélyegével; csonkák és erkölcstelenek; kereskedők és naplopók; előkelők és földhözragadtak; gazdagok és szegények. Mind ott tolongtak egymás hegyén-hátán, hogy hallhassák Krisztus szavait. A furcsa gyülekezet láttán e tanult emberek így töprengtek: ilyen emberek az Isten országának polgárai? A Megváltó ismét példázattal válaszolt:

"Hasonlatos a mennyeknek országa a kovászhoz, amelyet vévén az asszony, három mérce lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele. "

A zsidók egymás között néha a kovásszal szimbolizálták a bűnt. A pászkaünnep táján a nép parancsot kapott, hogy távolítson el otthonából minden kovászt, miként szívükből is ki kellett minden bűnt vetniük. Krisztus így intette tanítványait: "Oltalmazzátok meg magatokat a farizeusok kovászától, mely a képmutatás." Pál apostol a "rosszaságnak és gonoszságnak kovászá"-ról beszél (Lk 12:1; 1 Kor 5:8). A Megváltó pedig a mennyek országát ábrázolja példázatában a kovásszal. Isten kegyelmének megelevenítő, átalakító erejét szemlélteti vele.

Senki sem olyan gonosz, senki sem süllyedt olyan mélyre, hogy ez az erő ne tudna reá hatni. A Szentlélek mindazokba, akik hallgatnak reá, új életelvet plántál, és Isten képmása kirajzolódik az emberben.

Az ember akarata megfeszítésével sem formálhatja át magát. Nincs hozzá ereje. A kovászt is, ami teljesen kívülről való, bele kell tenni a lisztbe, mert a kívánt változás csak így jön létre. A bűnösnek is el kell fogadnia Isten kegyelmét, hogy a dicsőség országába beleilleszkedhessék. A világ semmilyen kultúrája vagy iskolája nem képes a bűnbe süllyedt embert a menny polgárává formálni. A megújító erő Istentől származik. A változást csak a Szentlélek hozhatja létre. Mindenkinek, aki üdvözülni akar, legyen az nagy vagy kicsi, gazdag vagy szegény, alá kell vetnie magát e hatalom munkájának.

Amiképpen a liszttel összekevert kovász belülről kifelé hat, Isten kegyelme is a szív megújításával alakítja át az ember életét. Csupán külső változás nem elég ahhoz, hogy Istennel összhangba jussunk. Sokan próbálnak megreformálódni egyik vagy másik rossz szokásuk elhagyásával, és remélik, hogy ily módon hivőkké lehetnek. Csakhogy nem a megfelelő helyen kezdik a reformot. Ezt a munkát a szívben kell kezdeni.

Vallásoskodni, vagy az igazságot lelkünkben hordozni - két különböző dolog. Nem elég az igazságot csak ismerni. Nem biztos, hogy ettől gondolataink és szándékaink is megváltoznak. Szívünknek kell megtérnie és megszentelődnie.

Az az ember, aki puszta kötelességérzetből próbálja megtartani Isten parancsolatait - azért, mert ez követelmény -, soha nem fogja érezni az engedelmesség örömét. Voltaképpen nem is engedelmeskedik. Annak élete nyilvánvalóan nem hivő élet, aki tehernek tartja Isten kívánalmait, mert vágyainak határt szabnak. Az igazi engedelmesség egy belső elv megvalósítása. Ennek az engedelmességnek indítórugója az igazság és az Isten törvénye iránti szeretet. Minden igaz élet magva a Megváltó iránti hűség, amely arra indít, hogy tegyük a jót magáért a jóért - mert ez tetszik Istennek.

Azt a nagy igazságot, hogy szívünket a Szentlélek változtatja meg, Krisztus Nikodémushoz intézett szavaiban tárta fel: "Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki nem születik felülről, * nem láthatja az Isten országát... Ami testtől született, test az; és ami Lélektől született, lélek az. Ne csodáld, hogy azt mondám néked: Szükség néktek újonnan születnetek. A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született" (Jn 3: 3-8).

* Az eredeti szövegben használt szó kettős értelmű: újonnan és felülről

Pál apostolt a Szentlélek ezekre a szavakra ihlette: Az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal, (kegyelemből tartattatok meg!) És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, "Krisztus Jézusban: hogy megmutassa a következendő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez" (Ef 2:4-8).

A lisztbe rejtett kovász láthatatlanul megkeleszti az egész tésztát. Az igazság kovásza is titokban, csendben és állandóan alakítja a lelket. Az ember természetes hajlamait megszelídíti és foglyul ejti. Új gondolatokat, új érzéseket, új indítékokat ébreszt benne. A jellem új mércéje tárul elé - Krisztus élete. Gondolkozása megváltozik, képességeit más irányban hasznosítja. Nem kap új képességeket, hanem a meglevők megszentelődnek. Lelkiismerete felébred. Olyan jellemvonások alakulnak ki benne, amelyekkel szolgálhatja Istent.

Sokszor kérdezik: miért vallja sok olyan ember, hogy hisz Isten Igéjében, akinek beszéde, lelkülete, jelleme nem árulkodik reformációról? Miért nem tudják sokan elviselni, ha szándékaik, terveik ellenkezésbe ütköznek? Szentségtelen indulataiknak nem tudnak parancsolni; durván, fölényesen és ingerülten beszélnek. Életükben a világ fiainak önszeretete, önzése mutatkozik meg. Ugyanolyan ingerültek, ugyanolyan meggondolatlanul beszélnek, mint azok. Éppolyan sértődékenyek és büszkék, éppúgy engednek velük született hajlamaiknak; jellemük éppoly torz; mintha egyáltalán nem ismernék az igazságot. Ez azért van, mert nem tértek meg. Nem rejtették az igazság kovászát szívükbe, és ezért ez a kovász nem végezhette el munkáját bennük. Velük született és melengetett bűnös hajlamaikat nem vetették alá Isten átformáló erejének. Életük arról tanúskodik, hogy nélkülözik Isten kegyelmét, és nem hisznek jellemformáló erejében.

"A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által." A Szentírás a jellem átalakításának sarkalatos eszköze. Krisztus így imádkozott: "Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság" (Róm 10:17; Jn 17:17). Isten Igéje, ha kutatjuk és hallgatunk rá, szívünkben munkálkodva leigázza minden szentségtelen jellemvonásunkat.

A Szentlélek szól hozzánk, hogy ráébresszen bűneinkre. A hit pedig, amely szívünkben ébred, a Krisztus iránti szeretettől áthatva cselekszik, és kialakítja bennünk - testünkben, lelkünkben és értelmünkben - Krisztus képmását. Ekkor már Isten felhasználhat bennünket akaratának végrehajtására. Az erő, amit kaptunk, belülről kifelé hat, és arra indít, hogy közöljük másokkal a megismert igazságot.

Az Isten Igéjében foglalt igazságok gyakorlati választ kínálnak az ember nagy kérdésére: hogyan lehet hit által megtéréshez jutni. Az igazság e nagyszerű elveit - tisztaságuk és szentségük miatt - ne vonatkoztassuk el köznapi életünktől sem. Ezek az igazságok felérnek az égig, és körülfogják az örökkévalóságot, de éltető befolyásuknak bele kell szövődnie az emberi életbe. Át kell hatniuk az élet kis és nagy jelentőségű dolgait.

Az igazság kovásza, ha szívünkbe fogadjuk, szabályozza vágyainkat, megtisztítja gondolatainkat, és kedvessé teszi természetünket; élénkíti értelmi képességeinket, és fokozza lelkünk erejét; elmélyíti szeretetünket és egész érzésvilágunkat.

A világ előtt talány az az ember, akit átitatott ez az elv. Az önző ember, a pénz szerelmese e világ gazdagságának és dicsőségének megszerzésére, örömei kiaknázására szenteli életét. Számításából kihagyja az örökkévaló világot. Krisztus követőjének azonban nem kötik le minden érdeklődését ezek a dolgok. Krisztusért dolgozik, és megtagadja énjét, hogy részt vehessen a lélekmentés szent munkájában; azok megmentésében, akik Krisztus nélkül és reménység nélkül élnek a világban. Az ilyen ember az örök valóságokat tartja szem előtt, és ezért a világ nem érti meg. Krisztus szeretete - megváltást hozó hatalmával - szívébe költözött. Ez a szeretet húzódik minden indítéka mögött, és megóvja a világ rontó befolyásától.

Isten Igéje megszenteli minden emberi kapcsolatunkat. Az igazság kovásza nem kelti fel a versengés szellemét, az érvényesülés és az első hely utáni vágyat. Az igazi szeretet, amely a mennyben született, nem önző és nem állhatatlan. Nem emberi elismerés függvénye. Aki elfogadja Isten kegyelmét, annak szívében túlárad a szeretet Isten iránt, és azok iránt, akikért Krisztus meghalt. Nem harcol az elismerésért. Nem azért szeret, mert őt szeretik, és kedvében járnak. Nem azért szeret másokat, mert elismerik érdemeit, hanem azért, mert azok Krisztus megváltottai. Akkor sem gerjed haragra, ha indítékait, szavait, tetteit félreértik vagy kiforgatják, hanem megőrzi nyugalmát. Kedves és figyelmes. Nem tartja sokra önmagát, de tele van reménységgel. Szüntelen bízik Isten irgalmában és szeretetében.

Az apostol így buzdít bennünket: "Amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben. Mert meg van írva: Szentek legyetek, mert én szent

vagyok" (1 Pt 1:15.16). Krisztus kegyelme fékezze indulatainkat, irányítsa beszédünket! Munkájáról tanúskodik udvariasságunk, a testvér testvér iránti figyelmessége, a kedves, bátorító beszéd. Angyalok jelenléte érezhető otthonunkban. Életünk kedves illatot áraszt, amely szent tömjénként száll fel Istenhez. A szeretet kedvességben, szelídségben, béketűrésben és engedékenységben fejeződik ki.

Arckifejezésünk is más lesz. A bennük lakozó Krisztus fénye sugárzik azok arcán, akik szeretik Őt, és megtartják parancsolatait. Rájuk van írva az igazság. A menny édes békéjét tükrözik. Szokásuk a kedvesség, amely több, mint emberi szeretet.

Az igazság kovásza átalakítja az egész embert. A durvát finommá, a gorombát szelíddé és az önzőt bőkezűvé teszi. A tisztátalant megtisztítja és megmossa a Bárány vérében. Életadó ereje az ember értelmét, lelkét és erejét összhangba hozza a mennyei élettel. Az emberi természet az istenség részesévé válik. A szép és tökéletes jellem megdicsőíti Krisztust. E változást látva, az angyalok elragadtatott örömmel éneket zengenek. A menny örül, amikor emberekben kirajzolódik Isten képmása.

Fejezet 8 - Az Elrejtett kincs

"Ismét hasonlatos a mennyeknek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalálván az ember, elrejté azt; és afelett való örömében elmegy és eladván mindenét, amije van, megveszi azt a szántóföldet."

Régen számtalanszor előfordult, hogy a gyakori lopás és rablás miatt az emberek a földbe rejtették kincseiket. Amikor pedig hatalomváltás történt, a vagyonosokat súlyosan megadóztatták. Fosztogató csapatok is állandóan veszélyeztették az országot. Ezért a gazdagok elrejtették vagyonukat, hogy megmentsék. A földet biztos rejtekhelynek tartották. Csakhogy a rejtekhely sokszor feledésbe merült. A tulajdonost talán elragadta a halál; lehet, hogy börtön vagy száműzetés vitte távol kincsétől. A nagy gonddal őrzött vagyon pedig a szerencsés megtalálóé lett. Krisztus korában gyakran találtak elhagyott földekben régi pénzdarabokat, arany- és ezüstdíszeket.

Valaki például bérelt egy darab földet, hogy megművelje. És amint az ökrök szántottak, elásott kincs került a felszínre. A kincs megtalálója ráébredt arra, hogy csak ki kell nyújtania kezét a szerencse után. Visszarejtve az aranyat hazament, és eladta mindenét, hogy megvásárolhassa a kincset rejtő szántóföldet. Családja és szomszédai bolondnak tartották, mert semmi értéket nem láttak a gondozatlan szántóföldben. Emberünk azonban tudta, mit csinál. A tulajdonjog megszerzése után átkutatta az egész szántóföldet, hogy megtalálja a kincset, amelynek a tulajdonjogát megszerezte.

E példázat a mennyei kincs értékét szemlélteti, és azt, hogy milyen erőfeszítést kell tennünk megszerzéséért. A földbe rejtett kincs megtalálója hajlandó volt megválni mindenétől és lankadatlanul dolgozni, hogy hozzájusson az elrejtett vagyonhoz. A mennyei kincs keresője sem tart semmilyen munkát túl soknak, és semmilyen áldozatot túl nagynak az igazság kincsének megszerzéséhez.

A példázatbeli szántóföld, amely a kincset magában rejti, a Szentírást jelképezi. A kincs pedig az evangélium. A föld azonban nem tartalmaz annyi aranyat, sem egyéb értéket, mint Isten Igéje.

HOGYAN VAN ELREJTVE A KINCS?

Az evangélium kincsei tehát el vannak rejtve. A maga szemében bölcs - akit az üres filozófia tanítása felfuvalkodottá tett - nem látja meg a megváltás tervének szépségét, hatalmát és titkát. Sokan nem látnak, pedig van szemük; és nem hallanak, pedig van fülük. Van értelmük, de nem veszik észre az elrejtett kincset.

Az ember elhaladhat a földbe rejtett kincs felett. Ha pedig elfárad, le is ülhet pihenni a fa alá, mit sem tudva a gyökerénél elrejtett vagyonról. Ez történt a zsidókkal. Isten mint aranykincset bízta a héberekre az igazságot. Krisztus maga hozta létre a zsidó üdvrendet, amely a menny pecsétjét hordta magán. A megváltás nagy igazságai előképek és jelképek mögé rejtőztek. Amikor pedig Krisztus eljött, a zsidók nem ismerték fel azt, akire a

szimbólumok mutattak. Isten Igéje a kezükben volt, de a nemzedékről nemzedékre átörökített hagyományok, valamint a Szentírás emberi magyarázatai eltakarták előlük a Krisztusban rejlő igazságot. A szent iratok lelki mondanivalója elveszett. Nyitva állt előttük az ismeretek kincsestára, de ők mit sem tudtak róla.

Isten nem rejti el az igazságot az emberek elől, hanem saját eljárásaik miatt válik az homályossá előttük. Krisztus számtalanszor bebizonyította a zsidó népnek, hogy Ő a Messiás. Tanítása azonban életük gyökeres megváltozását igényelte. Tudták, hogy ha elfogadják Krisztust, le kell mondaniuk dédelgetett vezérelveikről és hagyományaikról, önző, bűnös szokásaikról. A változatlan, örök igazság elfogadása áldozatot követelt. Ezért elvetették Isten legmeggyőzőbb bizonyítékát is, amellyel hitet akart ébreszteni bennük Krisztus iránt. Vallották, hogy hisznek az ótestamentumi írásokban, de nem fogadták el azt a bizonyságtevést, amelyet Krisztus életéről és jelleméről tartalmazott. Nem engedték magukat meggyőzni, mert nem akartak megtérni. Nem akarták kialakított nézeteiket feladni. Az evangélium kincse - az Út, az Igazság és az Élet - közöttük volt, de ők elutasították a menny legnagyobb ajándékát.

Azt olvassuk, hogy a "főemberek közül is sokan hivének Őbenne; de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyülekezetből" (Jn 12:42). Meggyőződtek arról, hogy Jézus Isten Fia, de Krisztus megvallása nem fért össze nagyra törő vágyaikkal. Nem volt olyan hitük, amely megszerezte volna nekik a mennyei kincset. A világ kincseit keresték.

Az emberek ma is mohón keresik a földi kincseket. Tele vannak önző, becsvágyó elképzelésekkel. Az evilági gazdagságért, dicsőségért és hatalomért az emberi igazságokat, hagyományokat és kívánalmakat Isten kívánalmai fölé helyezik. Krisztus kincsei rejtve vannak előttük.

"Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait; mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg" (1 Kor 2:14).

"Ha ... leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát, aki az Isten képe" (2 Kor 4:3.4).

A KINCS ÉRTÉKE

A Megváltó látta, hogy az embereket teljesen lefoglalja a nyereséghajhászás, és szem elől tévesztik az örök valóságokat. Jézus vállalkozott e betegség gyógyítására. Meg akarta törni az elvakító, lélekbénító varázst. Felemelte hangját, és így kiáltott: "Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?" (Mt 16:26.) Krisztus a bukott emberiség elé tárja a szem elől tévesztett nemesebb világot, hogy meglássák az örök valóságokat. Elviszi őket az Isten leírhatatlan dicsőségétől fénylő Végtelenség küszöbéig, és megmutatja nekik azt a kincset, amelyet ott megtalálhatnak.

Ez a kincs értékesebb, mint az arany és ezüst. A föld bányáinak gazdagsága nem mérhető össze vele.

"*A mélység azt mondja: Nincsen az bennem;*

A tenger azt mondja: énnálam sincsen.

Színaranyért meg nem szerezhető,

Ára ezüsttel meg nem fizethető.

Nem mérhető össze Ofir aranyával,

Nem drága oniksszal, sem zafírral.

Nem ér fel vele az arany és gyémánt,

Aranyedényekért be nem cserélhető.

Korall és kristály említni sem való;

A bölcsesség ára drágább a gyöngyöknél" (Jób 28:14-18).

Ez a kincs a Szentírásban található meg. A Biblia Isten csodálatos tankönyve és nevelőeszköze. A Biblia minden igaz tudomány alapját magában foglalja. Isten Igéje kutatásakor az ismeret minden ágával találkozhatunk. Mindenekelőtt magában foglalja a legfontosabb tudományt, amely a megváltásról szól. A Biblia Krisztus kimeríthetetlen gazdagságának kincsestára.

Magasabb rendű műveltséghez Isten Igéjének kutatásával és rendelkezései követésével juthatunk. De ha félretesszük Isten Igéjét olyan könyvek kedvéért, amelyek nem visznek közelebb Istenhez és a mennyek országához, az így szerzett műveltség nem az, amit valójában ezen a szón érteni kell.

A természetben csodálatos igazságok vannak. Tanuljunk a földtől, a tengertől, az égbolttól, amelyek igazságok sokaságát hirdetik. A természet beszéde a menny bölcsességére, örök igazságokra tanít. A bukott ember azonban nem érti meg őket. A bűn elhomályosította látását, és a saját bölcsességével a természetet többre értékeli, mint Istent. Az igazi tanulságok nem találnak visszhangra azok lelkében, akik elvetik Isten szavát. A természet tanítását annyira kiforgatják, hogy az eltéríti őket a Teremtőtől.

Sokan az emberi bölcsességet a mennyei Tanító bölcsessége fölé helyezik, és Isten tankönyvét elavultnak és unalmasnak tartják. De ez nem vonatkozik azokra, akiket a Szentlélek megelevenített. Ezek az emberek felismerik benne a felbecsülhetetlen értéket, és eladnak mindent, hogy megvegyék a földet, amely a kincset magában rejti.

Hírneves írók feltevéseit tartalmazó könyvek helyett annak szavát választják, aki a világ által valaha is ismert legnagyobb író és legnagyobb tanító; aki életét adta értünk, hogy örökké élhessünk.

MI LESZ, HA NEM ÉRTÉKELJÜK A KINCSET?

Sátán azt akarja elhitetni az emberrel, hogy Istentől távol nagyszerű dolgokat ismerhet meg. Megtévesztő érvelésével Ádámban és Évában kételyt támasztott Isten szavával szemben, és olyan elméletet hitetett el velük, amely engedetlenséghez vezetett. A kísértő álbölcselkedésével ma is folytatja azt, amit Édenben elkezdett. Tanárok - az ifjúság nevelői - hitetlen írók nézeteit tolmácsolják, és Istennel szembeni bizalmatlansághoz, törvényének áthágásához vezető gondolatokat ültetnek el a fiatalok lelkében. Aligha tudják, hogy mit csinálnak. Aligha gondolnak arra, mi lesz munkájuk következménye.

A diák végigjárhatja a ma iskoláinak és főiskoláinak minden osztályát; minden képességét tanulásra használhatja, de ha nem ismeri meg Istent, ha nem engedelmeskedik a saját lényét szabályozó törvényeknek, elpusztítja önmagát. Rossz szokásai megfosztják önbecsülésétől. Elveszti önuralmát. Nem tudja helyesen mérlegelni azokat a dolgokat, amelyek egész közelről érintik. Meggondolatlanul és ésszerűtlenül bánik lelkével és testével. Helytelen szokásai miatt ronccsá válik. Nem lehet boldog. Mivel nem alakít ki helyes, egészséges elveket, olyan szokások rabja lesz, amelyek aláássák békességét. Kemény tanulással töltött évei elvesznek, mert tönkretette önmagát. Visszaélt testi és szellemi képességeivel. Testének temploma rommá lett. Elveszett a jelen és az eljövendő élet számára. Azt gondolta, hogy földi tudás szerzésével kincshez jut, de amikor félretette Bibliáját, olyan kincset áldozott fel, amely mindennél többet ér.

A KINCS KERESÉSE

Isten Igéje legyen tanulmányunk tárgya! Tanítsuk gyermekeinket a benne talált igazságokra! Isten szava kimeríthetetlen kincs. Az emberek azonban nem jutnak hozzá, mert nem keresik addig, amíg meg nem találják. Nagyon sokan megelégszenek az igazság feltételezésével. Csak a felszínen keresnek, és azt hiszik, hogy minden lényeges dolgot tudnak. Igazságként fogadják el azt, amit mások mondanak, mert restek, és nem hajlandók a szentírási példában ábrázolt szorgalommal és lelkiismeretességgel keresni az elrejtett kincset. Az emberi elképzelések nemcsak megbízhatatlanok, hanem veszélyesek is, mert az embert Isten helyére, és az emberek mondásait az "így szól az Úr" helyébe teszik.

Krisztus az igazság. Szavai igazak, és többet mondanak, mint ami a felszínen látszik. Krisztus kijelentései, egyszerű szavai mélységes igazságokat rejtenek. A Szentlélek által megelevenített értelem felismeri értéküket. Felfedezi az igazság drága gyöngyszemeit még akkor is, ha azok elásott kincsek.

Emberi elméletekből és feltevésekből soha nem fogjuk megérteni Isten Igéjét. A maguk bölcsességét túlértékelők azt képzelik, hogy csak az ő bölcselkedésük nyitja meg az ismeretek kincsestárát, és védi meg a gyülekezetet az eretnekségtől. Pedig éppen ezekkel a

magyarázatokkal visznek a gyülekezetbe hamis elméleteket és eretnekséget. Emberek kétségbeesett erőfeszítéseket tettek az általuk bonyolultnak tartott igehelyek megmagyarázására. Erőfeszítésükkel azonban nagyon sokszor elhomályosították azt, amit tisztázni próbáltak.

A papok és farizeusok azt gondolták, hogy mint tanítók nagyszerű dolgokat művelnek, ha saját magyarázatukat fűzik Isten Igéjéhez. Krisztus azonban ezt mondta róluk: "Nem ismeritek az írásokat, sem az Istennek hatalmát" (Mk 12:24). Azzal a bűnnel vádolta őket, hogy "oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai" (Mk 7:7). Jóllehet Isten kinyilatkoztatásainak tanítói voltak, és állítólag értették az Igét, de nem cselekedték. Sátán elvakította őket, hogy ne lássák valódi értelmét.

Sokan vannak így napjainkban is. Sok egyház bűnös ebben. Félő, nagyon félő, hogy korunk állítólagos bölcs emberei megismétlik a zsidó tanítók cselekedetét. Tévesen magyarázzák az isteni kinyilatkoztatásokat, és emberek elbizonytalanodnak; körülveszi őket a homály, mert tévesen értelmezik Isten igazságát.

Nem szükséges a Szentírást a hagyomány és az emberi elméletek gyér világosságánál olvasnunk. Emberi hagyományokkal és elképzelésekkel magyarázni a Szentírást olyan, mintha fáklyával akarnánk megvilágítani a napot. Ahhoz, hogy Isten szent Igéjének dicsfénye látható legyen, nem kell pislogó földi fáklyafény. Isten Igéje maga a világosság - Isten kinyilatkoztatott dicsősége. Mellette minden más fény elhomályosul.

Tanulmányozzuk az Igét komolyan, alaposan! Ha tétlenek vagyunk, soha nem értjük meg az igazságot. Semmilyen földi áldáshoz nem juthatunk buzgó, türelmes, kitartó erőfeszítés nélkül. Ha az ember üzleti vállalkozásaiban eredményeket akar elérni, dolgoznia kell a sikerért, és hinnie kell benne. Lelki dolgok megismerésére se számíthatunk lelkiismeretes munka nélkül. Akik meg akarják találni az igazság kincseit, azoknak le kell ásniuk értük, mint a bányásznak a földben rejtőző kincsért. A lagymatag, közömbös munka hiábavaló. Mind idősnek, mind fiatalnak fontos, hogy ne csak olvassa Isten szavát, hanem teljes szívvel, buzgón kutassa, és imádkozva keresse az igazságot, mint elrejtett kincset. Aki így cselekszik, jutalmat kap: Krisztus fogékonyabbá teszi értelmét.

Üdvösségünk függ a Szentírásban foglalt igazság ismeretétől. Isten azt akarja, hogy megismerjük az igazságot. Kutasd, ó kutasd a drága Bibliát szomjas szívvel! Tárd fel Isten Igéjét, mint a bányász a földet az aranyért! Kutass, mígnem tapasztalod, mit jelent Istennel kapcsolatban lenni, és mígnem megtudod, mi az akarata veled! Krisztus kinyilatkoztatta: "Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt" (Jn 14:13.14).

Istenfélő és jóképességű emberekhez eljutnak ugyan fénysugarak az örök valóságokból, de sokszor nem fogják fel őket, mert a látható dolgok eltakarják a láthatatlanok dicsőségét. Az elrejtett kincs megtalálására vágyóknak a világ dolgai fölé kell emelkedniük. Szívüket és minden képességüket a kutatásra kell szentelniük.

Engedetlenség miatt a Szentírás sok-sok feltárható igazsága rejtve maradt. Az értelmesség Isten parancsolatai iránti engedelmességet jelent. A Szentírás igéit nem szabad az emberi előítélethez és féltékenységhez igazítani. Csak azok értik meg őket, akik alázatosan törekszenek az igazság megismerésére és engedelmességre.

Azt kérdezed, mit kell tenned, hogy üdvözülj? Mielőtt kutatni kezdenél, tégy félre minden előítéletet, minden öröklött és kialakított nézetet! Ha saját nézeteid igazolásáért kutatod a Szentírást, soha nem jutsz el az igazsághoz. Kutasd azén, hogy megtudd, mit mond az Úr! Ha kutatás közben meggyőződés ébred benned, ha meglátod, hogy dédelgetett nézeteid ellentétben állnak az igazsággal, ne magyarázd félre az igazságot, hogy beleilleszthesd saját hitbeli felfogásodba, hanem fogadd el a kapott világosságot! Tárd ki értelmed és szíved, hogy megismerhesd Isten szavának csodálatos dolgait!

Az a gondolkodó ember, aki szívével felfogja és értékeli a mennyei kincset, eljut a Krisztusba - mint a világ Megváltójába - vetett hitre. Ez a hit elválaszthatatlan a bűnbánattól és a jellem átalakulásától. Hinni annyit jelent, mint megtalálni és elfogadni az evangélium kincsét minden vele járó kötelességgel együtt.

"Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát" (Jn 3:3). Az embernek lehetnek sejtései és elképzelései, de csak a hit szemével láthatja meg a kincset. Krisztus életét adta, hogy megszerezze nekünk ezt a felbecsülhetetlen értéket, de ha a vesztébe rohanó lélek nem újul meg Krisztus vérébe vetett hit által, akkor nincs bűneire bocsánat, és nincs számára kincs.

A Szentlélek világosságára van szükségünk ahhoz, hogy Isten Igéjében meglássuk az igazságokat. A természet világának szépségei nem láthatók addig, amíg a nap - eloszlatva a sötétséget - nem árasztja el őket fényével. Isten szavának kincseit sem értékeljük addig, amíg az Igazság Napjának fényes sugarai nem teszik láthatóvá őket.

A Szentlélek - a végtelen szeretet jóvoltából - eljött a mennyből, és Isten dolgait kinyilatkoztatja minden olyan léleknek, aki rendíthetetlenül hisz Krisztusban. Hatalmánál fogva belevési a lélekbe azokat az életadó igazságokat, amelyeken az ember üdvössége múlik. Az élet útja olyan egyszerű lesz, hogy senkinek sem kell eltévednie. Amikor a Szentírást tanulmányozzuk, könyörögjünk Isten Lelkének világosságáért! Világítsa meg fénye az Igét, hogy meglássuk és értékeljük kincseit!

A KUTATÁS JUTALMA

Ne gondolja senki, hogy már nincs mit megtanulnia. Az emberi értelem mélységeit fel lehet mérni; az emberi írók műveit meg lehet ismerni, de bármilyen magasra, mélyre, messzire szárnyal is a képzelet, nem fürkészheti ki Istent. Az értelem határán túl ott van még a Végtelenség. Isten dicsőségének, a tudás és bölcsesség végtelenségének csak halvány fényét láthatjuk; a bányának csak a felszínéig jutottunk el, pedig az értékes aranyérc a felszín alatt van, és megjutalmazza azt, aki leás érte. A bánya tárnáját egyre jobban

mélyíteni kell, és a dicsőséges kincs a mienk lesz. A valódi hit nyomán a menny tudománya az ember tudományává lesz.

Mindenki, aki krisztusi lelkülettel kutatja a Szentírást, jutalmat kap. Ha az ember gyermekként tanul, és teljesen meghódol Isten előtt, megtalálja az igazságot az Igében. Ha engedelmeskedik Istennek, megérti kormányzati rendszerét. A mennyei világ kutatásra kínálja kegyelmének és dicsőségének tárházát. Az ember az igazság bányájának feltárása nyomán egészen megváltozik, lelke megszépül. A megváltás titka, Krisztus testté létele, engesztelő áldozata nem homályos előtte. Nemcsak jobban megérti mindezt, de jobban is értékeli.

Imájában Krisztus olyan tanítást adott a világnak, amelynek elménkbe és lelkünkbe kellene vésődnie. "Az pedig az örök élet - mondta -, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust" (Jn 17:3). Ez az igazi műveltség. Ez a tudás erőt ad. Isten tapasztalati megismerése, és Krisztusé, akit Isten elküldött, formálja át az embert Isten képére. Ez az ismeret képessé teszi az embert önmaga legyőzésére, mert alacsonyabb rendű indítékain és indulatain magasabb rendű képességei veszik át az uralmat. Ez az ismeret az embert Isten fiává és a menny örökösévé teszi. Bensőséges közösségbe hozza a Végtelen lényével, és kitárja előtte a világegyetem gazdag kincseit. Ez az az ismeret, amelyet Isten Igéje kutatásával lehet megszerezni. Ez a kincs csak abban a lélekben található meg, amely kész mindent odaadni érte.

"Ha bölcsességért kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled, ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod azt: akkor megérted az Úrnak félelmét, és az Istennek ismeretére jutsz" (Péld 2:3-5).

Fejezet 9 - Az Igazgyöngy

A megváltó szeretet áldásait Üdvözítőnk az értékes igazgyöngyhöz hasonlította. Tanítását azzal a kereskedővel szemléltette, aki igazgyöngyök után kutatott, és amikor talált egyet, "elméne, és mindenét eladván, amije volt, megvevé azt". Az értékes igazgyöngy: Krisztus. Magába gyűjti az Atya minden dicsőségét, az Istenség teljességét. Ő az Atya dicsőségének visszatükröződése, valóságának képmása. A Fiú jellemében megmutatkozik Isten tulajdonságainak szépsége. A Szentírás minden egyes lapja Krisztus fényét sugározza. Az Ő igaz lénye hibátlan, makulátlan, mint a fehér, tiszta igazgyöngy. Isten nagy és drága ajándékát az ember nem teheti tökéletesebbé. Nincs szépséghibája. Krisztusban van "a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve". Ő "bölcsességül lőn nékünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul" (Kol 2:3; 1 Kor 1: 30). Krisztusban az ember megtalálja mindazt, amire a jelen és az eljövendő élethez szüksége van. Megváltónk a nagy értékű igazgyöngy. Hozzá mérten minden mást "kár"-nak ítélhetünk.

Krisztus "az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadák be Őt." Isten fénye bevilágított a sötét világba, és "a sötétség nem fogadta be" (Jn 1:11.5). De nem mindenki volt érzéketlen a menny ajándékával szemben. A példázatbeli kereskedő azokat jelképezi, akik őszintén vágynak az igazságra. A különböző népek között voltak mély érzésű, gondolkodó emberek, akik a pogány világ irodalmában, tudományában és vallásaiban keresték azt, amit lelkük kincseként értékelhetnek. A zsidók között voltak olyanok, akik keresték azt, ami hiányzott náluk. Nem elégítette ki őket a formai vallásosság. Vágyakoztak a lelki, a felemelő dolgok után. Krisztus tanítványai az utóbbiakhoz, Kornélius és az etiópiai komornyik pedig az előbbiekhez tartoztak. Vágyakoztak a menny világosságára, és könyörögtek érte. Amikor pedig Krisztust megismerték, örömmel hittek benne.

A példázat nem ajándékként tünteti fel az igazgyöngyöt. A kereskedő minden vagyonát odaadta érte. Sokan kérdezik, hogy ez mit jelent. Hiszen a Szentírás ajándéknak mondja Krisztust. Ő valóban ajándék, de csak azoknak, akik teljesen átadják magukat neki - lelküket, testüket, értelmüket egyaránt. Krisztusnak kell adnunk önmagunkat, mert csak így tudunk minden kívánalmának készséggel engedelmeskedni. Egész lényünk, minden képességünk és adottságunk az Úré. Szenteljünk mindent szolgálatára. Ha teljesen átadjuk magunkat neki, Krisztus a menny minden kincsével együtt nekünk adja Önmagát. Mienk lesz a nagy értékű igazgyöngy.

A megváltás ingyen van: ajándék. Mégis megvehető és eladható. Meg lehet a drágagyöngyöt vásárolni ott, ahol a menny kegyelmét árulják - pénz nélkül és ingyen. Mindenki megszerezheti a menny javait. Az igazság drágaköveinek kincsestára nyitva áll mindenki előtt. "Ímé adtam elődbe egy nyitott ajtót - mondja az Úr -, amelyet senki be nem zárhat". Fegyveres őr nem őrzi ajtaját. Bentről és az ajtónál hangzik a hívás: Jöjj! A Megváltó meleg szeretettel szólít: "Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy" (Jel 3 :8.18).

Krisztus evangéliuma olyan áldás, amelyhez mindenki hozzájuthat. A legszegényebb éppúgy megveheti az üdvösséget, mint a leggazdagabb, mert nem földi vagyon az ára. Miénk lehet, ha készségesen engedelmeskedünk Krisztusnak, ha Krisztus - saját tulajdonaiként - igényt tarthat ránk. Önmagában még a legmagasabb szintű műveltség sem viszi az embert közelebb Krisztushoz. A farizeusok - akiket Isten minden lelki és földi áldással megajándékozott - büszkén mondták: "Gazdag vagyok, meggazdagodtam és semmire sincs szükségem"; mégis "nyomorult ... nyavalyás és szegény és vak és mezítelen" emberek voltak (Jel 3:17). Krisztus felkínálta nekik a nagy értékű igazgyöngyöt, de nem fogadták el, mert megvetették. Ezt mondta nekik: "A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában" (Mt 21: 31).

Az üdvösséget nem érdemelhetjük ki, de keresnünk kell odaadásunkkal és kitartásunkkal tanúsítva, hogy a világon mindenről le tudunk mondani érte.

Keressük a nagy értékű igazgyöngyöt, de ne a világ piacain, és ne a világ módján! Az ára nem arany és nem ezüst, mert mindez

Istené. Hagyj fel azzal az elképzeléssel, hogy földi vagy lelki kincseiddel megszerezheted az üdvösséget! Isten készséges engedelmességet kér. Bűneid elhagyására szólít. "Aki győz - mondja Krisztus -, megadom annak, hogy az én királyi székemben üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyi székében " (Jel 3:21).

Egyesek látszólag állandóan keresik a mennyei drágagyöngyöt, de nem találják meg, mert nem mondanak le rossz szokásaikról, és nem halnak meg énjüknek, hogy Krisztus élhessen bennük. Nem győzték le szentségtelen vágyaikat, és nem állnak ellen a világ varázsának. Nem vették fel a keresztet, és nem követik Krisztust az önmegtagadás és áldozat útján. Majdnem keresztények, de nem egészen azok. Úgy tűnik, mintha közel volnának a mennyek országához, mégsem léphetnek be oda. Majdnem megmentett emberek, de nem egészen; ami annyit jelent, hogy nem majdnem, hanem valóban elvesznek.

A példázat, amely az igazgyöngy után kutató kereskedőről szól, kétféleképpen értelmezhető. Nemcsak az Isten országát kereső emberekre vonatkozik, hanem Krisztusra is, aki elveszett örökségét keresi. Krisztus, az igazgyöngy után kutató kereskedő az elveszett emberiségben értékes igazgyöngyöt látott. Felismerte a bűntől beszennyezett és megrontott ember megváltásának lehetőségét. A szeretet hatalmával megmentett emberi szív, amely egykor a Sátánnal vívott küzdelem csatatere volt, drágább a Megváltónak, mint az, amely soha nem bukott el. Isten nem az értéktelen bűnöst látta az emberben, hanem azt, amivé megmentő szeretete a Krisztusban elrejtett embert formálhatja. A világ minden kincsét odaadta, hogy az igazgyöngyöt megvásárolja. Jézus - megtalálva a gyöngyöt - koronájába helyezi. "Mint korona-kövek ragyognak az Ő földén." "Azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek" (Zak 9:16; Mal 3 :17).

Krisztusról, mint drágagyöngyről, és arról a kiváltságunkról, hogy mienk lehet a mennyei kincs, nagyon sokat kellene elmélkednünk. A Szentlélek világítja meg, milyen

nagy értékű az igazgyöngy. A Szentlélek hatalma mutatkozik meg akkor, amikor az ember odaadóan keresi a mennyei kincset és megtalálja. Krisztus korában sokan hallották az evangéliumot, de a hamis tanítások elhomályosították értelmüket, és nem ismerték fel az egyszerű galileai Tanítóban Isten küldöttjét. Krisztus mennybemenetele után a Szentlélek kitöltetése jelezte, hogy Jézus közbenjárói munkája megkezdődött. Pünkösd napján Isten elküldte Lelkét. Krisztus tanúi a feltámadt Megváltó hatalmát hirdették. A menny fénye áttörte a sötétséget azok lelkében, akiket Krisztus ellenségei félrevezettek. Meglátták Krisztust, akit Isten "fejedelemmé és megtartóvá" emelt, "hogy adjon az Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát" (Acs 5 : 31).

Látták Őt a menny dicsőségétől övezve, kezében tartva a végtelen kincset, hogy azokra árassza, akik lázadásukból megtértek. Amikor az apostolok az Atya Egyszülöttjének dicsőségét hirdették, háromezer lélek hitt nekik. Az emberek olyannak látták magukat, amilyenek a valóságban; bűnösnek, szennyesnek. Felismerték, hogy Krisztus a barátjuk, a Megváltójuk. Krisztust magasztalták és dicsőítették, mert a Szentlélek ereje megérintette szívüket. E hivők hitükkel látták meg azt a Krisztust, aki azért viselte el a megaláztatást, a szenvedést és a halált, hogy ők el ne vesszenek, hanem örökké élhessenek. A Lélek kinyilatkoztatásából felismerték Krisztus hatalmas és fenséges voltát. Bizalommal nyújtották felé kezüket, és ezt mondták: "hiszek!"

A Megváltó feltámadásának örömhírét azután a hivők elvitték az akkor benépesült világ legtávolabbi határáig. A gyülekezet minden irányból felé sereglő megtérteket látott. Azok pedig, akik már hivők voltak, újjáéledtek. Bűnösök és hivők együtt keresték az értékes igazgyöngyöt. Valóra vált az a prófécia, hogy, a gyenge olyan lesz, "mint Dávid", Dávid háza pedig, "mint az Úrnak angyala" (Zak 12: 8). Minden hivő meglátta testvérében a krisztusi jóakaratot és szeretetet. Egy dolog érdekelte őket. Minden céljuk egyetlen célban oldódott fel. Minden szív egy ütemre dobbant. A hivők csak egyet akartak: Krisztus jellemét tükrözni, és Isten országa növekedéséért dolgozni. "A hivők sokaságának ... szíve-lelke egy vala ... Az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon." "Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözülőkkel" (Acs 4:32-3 3; 2:47). Krisztus Lelke életet lehelt az egész gyülekezetbe, mert megtalálták az értékes igazgyöngyöt.

Mindez megismétlődik, mégpedig nagyobb erővel. A Szentlélek pünkösdnapi kiáradása volt a korai eső, de a késői eső bővebben záporoz majd. A Szentlélek arra vár, hogy kérjük és elfogadjuk. Hatalmával újra kinyilatkoztatja Krisztust a maga teljességében. Az emberek pedig meglátják, hogy milyen értékes a drágagyöngy, és Pál apostollal együtt mondják: "Amelyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítéltem. Sőt annak felette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt" (Fil 3 : 7.8).

Fejezet 10 - A Hétköznapokban - A háló

"Hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, amely mindenféle fajtát összefogott; melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták. Így lesz a világ végén is: Eljőnek majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül, és a tüzes kemencébe vetik őket; ott lészen sírás és fogcsikorgatás."

A háló kivetése: az evangélium hirdetése. A háló begyűjt a gyülekezetbe mind jókat, mind rosszakat. Amikor az evangélium munkája lezárul, az ítélet elvégzi a szétválogatást. Krisztus látta, miként fogják a gyülekezet álhivő tagjai rossz hírbe hozni az igazságot. A világ az álnok hitvallók ellentmondásos élete miatt gyalázza az evangéliumot. Még hivő keresztények is megbotránkoznak, amikor látják, hogy sokan, akik Krisztus nevét vallják, nincsenek Lelke befolyása alatt. Mivel ezek a bűnösök ott vannak a gyülekezetben, az emberek hajlamosak azt hinni, hogy Isten elnézi bűneiket. Krisztus ezért fellebbenti a jövő fátyolát. Szeretné, ha mindenki meglátná, hogy nem a rang, hanem a jellem dönti el az ember sorsát.

Mind a konkolyról, mind a hálóról szóló példázat világosan tanítja, hogy soha nem lesz olyan idő, amikor minden gonosz Istenhez tér. A búza és a konkoly együtt nő az aratásig. A rossz halakat a jókkal együtt húzzák ki a partra, hogy ott osztályozzák őket.

Ezek a példázatok azt is tanítják, hogy az ítélet után már nem lesz kegyelemidő. Amikor az evangélium munkája lezárul, a jókat és a gonoszakat különválasztják; és akkor mindkét osztály sorsa örökre eldől.

Isten nem akarja, hogy bárki is elpusztuljon. Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában, hanem hogy a hitetlen megtérjen útjáról és éljen. Térjetek meg, térjetek meg gonosz útitokról! hiszen miért halnátok meg? (Ez 33:11.) A kegyelemidő alatt Lelke állandóan kérleli az embereket, hogy fogadják el az élet ajándékát. Csak azokat hagyja elpusztulni, akik nem hallgatnak könyörgésére. Isten kinyilatkoztatta, hogy a bűnnek - a világegyetem veszedelmének - meg kell semmisülnie. Vele pusztulnak mindazok, akik ragaszkodnak hozzá.

Fejezet 11 - Régi és új igazságok

Mialatt Krisztus a népet tanította, tanítványait is előkészítette később végzendő szolgálatukra. Minden oktatásában tanulság rejlett számukra is. Miután elmondta a hálóról szóló példázatát, megkérdezte tőlük: "Megértettétek-é mindezeket?" "Megértettük Uram" - válaszolták. Majd egy másik példázatban elmondta nekik, hogy mi a felelősségük a megismert igazsággal kapcsolatban. "Annakokáért - mondta - minden írástudó, aki a mennyeknek országa felől megtaníttatott, hasonlatos az olyan gazdához, aki ót és újat hoz elő az ő éléstárából."

A gazda nem halmozza fel kincseit, hanem megosztja másokkal; és miközben használja, kincse gyarapszik. A gazdának értékei vannak - újak és régiek. Így tanítja tanítványait Krisztus arra, hogy a rájuk bízott igazságot el kell mondaniuk a világnak. Miközben megismertetik az igazságot másokkal, ők maguk is jobban megismerik.

Mindazok, akik az evangélium üzenetét szívükbe fogadják, vágyakoznak hirdetésére. Krisztus iránti szeretetüknek, amely a mennyből ered, kifejezést kell adniuk. Azok, akik felöltözték Krisztust, elmondják tapasztalataikat. Elmondják, hogyan vezette éhező, szomjazó lelküket a Szentlélek lépésről lépésre, Isten és Jézus Krisztus ismeretére. Elmondják, mit eredményezett igekutatásuk, imádkozásuk, vívódásuk, és elismétlik Krisztus szavait: "Megbocsáttattak néked a te bűneid!" Nem természetes, ha valaki ezeket a dolgokat titokban tartja. Akiket betöltött Krisztus szeretete, nem hallgatják el őket. Az Úrtól kapott szent igazság nagyságához mérten vágyakoznak arra, hogy mások is részesüljenek ugyanabban az áldásban. Miközben megismertetik másokkal Isten ajándékainak' gazdag kincsestárát, Krisztus egyre többet ad nekik ezekből az ajándékokból. Megtanulnak a kicsi gyermek őszinteségével engedelmeskedni.

Lelkük a szentség után sóvárog, és egyre jobban feltárulnak előttük az igazság és kegyelem kincsei, hogy továbbítsák őket a világnak.

Isten beszéde - az írott Ige, a természet könyve és az Istennel szerzett tapasztalatok - az igazság csodálatos tárháza. Krisztus munkatársai ezekből a kincsekből merítenek. Az igazság utáni kutatás közben Istenre figyelnek, nem pedig nagy emberekre, akiknek bölcsessége Isten előtt bolondság. Az Úr a maga eszközeivel megismerteti önmagát mindazokkal, akik tudakozódnak utána.

Ha Krisztus követője hiszi és cselekszi az Igét, a természet világában nincs olyan tudomány, amit ne tudna felfogni és értékelni. Csak olyat talál benne, amivel az igazságot hirdetheti. A természettudomány az ismeret kincsestára, amelyből Krisztus iskolájának minden tanulója meríthet. Amikor eltűnődünk a természet szépségén, amikor levonjuk a föld művelésének, a fák növekedésének, a föld, a tenger és az égbolt csodáinak tanulságait, akkor az igazságot új fényben látjuk. Isten titkai az emberrel való bánásmódjában, bölcsességének és határozatainak az emberi életben megmutatkozó mélységei - mind-mind gazdag kincsestárnak bizonyulnak.

A bukott ember azonban az írott Igéből - Krisztus kimeríthetetlen kincsesházából - ismerheti meg Istent a legjobban.

A Szentírás az Ótestamentumot éppúgy magában foglalja, mint az Újat. Egyik a másik nélkül nem teljes. Krisztus kinyilatkoztatta, hogy az Ótestamentum igazságai éppoly értékesek, mint az Újtestamentum igéi. Krisztus a világ kezdetekor ugyanaz a Megváltó volt, mint ma. Még mielőtt istenségét emberi természetbe öltözve eljött világunkba, Ádám, Séth, Énok, Mathusélah és Noé már tolmácsolta az evangéliumi üzenetet. Kánaánban Ábrahám, Sodomában Lót hirdette az üzenetet, és nemzedékről nemzedékre hűséges hírvivők beszéltek az Eljövendőről. A zsidó üdvrend szertartásait Krisztus maga rendelte el. Áldozati rendszerüknek Ő - az igazi áldozat - volt az alapja, akit minden istentiszteletük előképezett. Az áldozat bemutatásakor kiontott vér Isten Báránya áldozatát jelképezte. Minden szimbolikus áldozat Krisztusban teljesedett be.

Krisztus, ahogy a pátriárkák megismerték; ahogy az áldozati szolgálat szimbolizálta; ahogy a törvény bemutatta; és ahogy a próféták kinyilatkoztatták, az Ótestamentum kincse. Az élő, a halott, a feltámadt Krisztus, a Szentlélek által kinyilatkoztatott Krisztus az Újtestamentum kincse is. Megváltónk, aki az Atya dicsőségének visszatükröződése, Ő az Ó- és az Újszövetség.

Krisztus életéről, haláláról és közbenjárásáról, amit a próféták megjövendöltek, az apostolok bizonyságot tettek. Krisztus alázatosságáról, tisztaságáról, szentségéről és utolérhetetlen szeretetéről beszéltek. A teljes evangélium prédikálása nemcsak a földön élő és tanító Megváltó hirdetését jelentette, hanem az ótestamentumi próféták által megjövendölt és az áldozati szolgálatban szimbolizált Krisztus bemutatását is.

Krisztus régi igazságokat tárt fel tanításában, amelyeknek Ő maga volt a szerzője, és amelyekről a pátriárkák és próféták által szólt. Most azonban új jelentőséget kaptak. Magyarázatai nyomán fénnyel és lelkiséggel teltek meg. A tanítványok megkapják a Szentlélek világosságát - ígérte Krisztus -, hogy Isten Igéje mindjobban kitárulkozzék előttük, és igazságait új szépségben tudják bemutatni.

Az emberek azóta tanulmányozzák Krisztus életét, jellemét, közbenjárói munkáját, amióta a megváltás ígérete elhangzott az Édenben. De azok, akik által a Szentlélek munkálkodik, mindezt újabb és újabb megvilágításban mutatják be. A megváltás igazságait egyre jobban ki lehet fejteni. Jóllehet régiek, mégis mindig újak, és az igazság keresőjének állandóan nagyobb fénnyel és hatalmasabb erővel mutatkoznak meg.

Az igazság minden korban újabb szakaszába lép: Isten üzenetét viszi a kor népének. A régi igazságok mind fontosak. Az új igazság nem független a régitől, hanem annak újabb megnyilatkozása. Az új igazságokat csak akkor foghatjuk fel, ha a régieket megértettük. Amikor Krisztus meg akarta értetni tanítványaival feltámadásának igazságát, elkezdte "Mózestől és minden prófétáktól", és "magyarázza vala nékik minden írásokban, amik Őfelőle megírattak" (Lk 24:27). Az új igazság kitárulkozásából sugárzó fény szebbé teszi a

régit. Aki elveti vagy mellőzi az újat, valójában nem ismeri a régit sem. Számára elvész éltető ereje, és csupán élettelen formasággá válik.

Vannak, akik vallják ugyan, hogy hiszik és tanítják az Ótestamentum igazságait, de közben elvetik az Újat. Krisztus tanításainak megtagadásával azt tanúsítják, hogy nem hisznek abban sem, amit a pátriárkák és próféták mondtak. "Ha hinnétek Mózesnek - mondta Krisztus -, nékem is hinnétek; mert énrólam írt ő (Jn 5 :46). Ezért nincs igazán erő szavaikban akkor sem, amikor az Ótestamentumot tanítják.

Sokan, akik azt állítják, hogy hiszik és tanítják az evangéliumot, hasonló hibát követnek el. Félreteszik az ótestamentumi írásokat, amelyekről Krisztus kijelentette: "Ezek azok, amelyek bizonyságot tesznek rólam (Jn 5: 39). Az Ó elvetésével tulajdonképpen elvetik az Újat is; hiszen a kettő egymástól elválaszthatatlan. Senki sem tudja helyesen feltárni Isten törvényét az evangélium nélkül, sem az evangéliumot a törvény nélkül. A törvény a testet öltött evangélium, az evangélium pedig a kibontakoztatott törvény. A törvény a gyökér, az evangélium pedig a törvény illatos virága és gyümölcse.

Az Ótestamentum fényt hint az Új-ra, az Új pedig az Ó-ra. Mindegyik Isten Krisztusban való dicsőségének kinyilatkoztatása. Mindkettő olyan igazságokat mutat be, amelyek mindjobban kitárulkoznak a buzgó kutató előtt.

A Krisztusban elrejtett és általa megismerhető igazság végtelen. A Szentírás olyan forrás, amely állandóan mélyül és szélesedik a mélységeibe tekintő ember előtt. Ebben az életben nem fogjuk megérteni, hogy Isten miként tudta odaadni Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Az Atya szeretetének titka rejtve marad ezen a földön. Megváltónknak világunkban végzett munkája olyan téma - és az is lesz mindig -, amely teljesen igénybe veszi képzeletünket. Az ember minden értelmi képességét próbára téve megkísérelhet e titok mélyére hatolni, de beleszédül, és elfárad. A legigyekvőbb kutató is végtelen, parttalan tengert lát maga előtt.

Az igazságot, amely Jézusban van, csupán tapasztalni lehet, de megmagyarázni soha. Magassága, szélessége és mélysége felülmúlja értelmünket. Képzeletünket a végsőkig feszíthetjük, akkor is csak elmosódott körvonalait láthatjuk Jézus megmagyarázhatatlan szeretetének, amely olyan magas, mint az ég, de lehajolt a földre, hogy Isten képmását belevésse az emberbe.

Megérthetjük azonban mindazt, amit Isten könyörületességéből el tudunk viselni. Jézus irgalmassága kitárulkozik az alázatos, bűnbánó lélek előtt. Isten könyörületét annyira értjük meg, amennyire értékeljük értünk hozott áldozatát. Ha alázatos szívvel kutatjuk

Isten Igéjét, a megváltás magasztos mondanivalója kitárulkozik előttünk Szemlélődésünk közben fénye csak nő, és miközben vágyakozunk megérteni, egyre magasabb lesz, és egyre mélyül.

Váljék eggyé életünk Krisztus életével! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és merítsünk a forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ha állandóan az Urat nézzük, és hálaadó, dicsőítő szívünket hozzá emeljük, vallási életünk mindig élénk lesz. Imáinkban Istennel beszélgetünk, mint barát a baráttal, és Ő maga mondja el nekünk titkait. Gyakran elfog bennünket valamilyen kellemes, boldog érzés - Jézus jelenlétének tudata. Sokszor átforrósodik szívünk amikor közeledik hozzánk, hogy beszélgessen velünk, mint ahogy Énokkal beszélt. Amikor a hivő ember életében mindez valósággá válik, élete olyan egyszerűségről, alázatosságról, szelídségről és szerénységről tanúskodik, amelyből társai megláthatják, hogy Jézussal volt, és tőle tanult.

Az ilyen keresztényben Krisztus vallása életadó, egész lényét betöltő elvként, élő, munkálkodó lelki erőként mutatkozik meg. Az ifjúság üdeségét, erejét és boldogságát tükrözi. Az Isten Igéjét befogadó szív nem olyan, mint a tó, amely vizét elpárologtatja, sem pedig mint a megrepedt víztároló, amely kincsét elveszti. Hanem olyan, mint a kiapadhatatlan forrás táplálta hegyi patak, amelynek habzó, hűs vize szikláról sziklára csobog, és felüdíti a fáradtakat, a szomjazókat, a megterheltetek.

E megtapasztalás nyomán az igazság tanítója olyan képességeket kap, amelyek Krisztus képviselőjévé teszik. Tanításának krisztusi szelleme szavait és imáját őszintévé és hatékonnyá teszi. Krisztusról tett tanúbizonysága nem lesz erőtlen, élettelen. A lelkész sem fogja újra és újra ugyanazt prédikálni. Lelke kitárul, hogy a Szentlélek állandóan fénnyel áraszthassa el.

Krisztus ezt mondta: "Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van ... Amiként elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek: akként az is, aki engem eszik, él én általam ... A lélek az, ami megelevenít ... a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet" (Jn 6:54-63).

Ha esszük Krisztus testét és isszuk vérét, nem sokszor elismételt, elkopott gondolatok, hanem az örök élet igazságai jutnak kifejezésre szolgálatunkban. Megszűnnek az erőtlen, nehézkes prédikációk. Megszólalnak a régi igazságok, de új megvilágításban. Új meglátások születnek az igazságról, olyan világosan és olyan súllyal, hogy mindenki megérti őket. Akik ilyen lelkészkar szolgálatát hallgathatják, érezni fogják az új élet pezsdítését, ha fogékonyak a Szentlélek befolyására. Isten szeretetének tüze fellobban bennük. Felfogóképességük megélénkül, és érzékelik az igazság szépségét és fenséges voltát.

A hűséges gazda személyében Krisztus követendő példát állít az ifjúság tanítója elé. Ha a tanító számára Isten Igéje kincs, akkor állandóan új szépségeket és új igazságokat tár fel. Ha imában Istenre bízza magát, Krisztus Lelke hatalmába ejti, és általa mások lelkét is érinti. A Lélek boldog reménységgel, buzgalommal és a Biblia történeteivel tölti be értelmét és szívét, és mindezt továbbadja ifjú tanítványainak.

A mennyei békesség és öröm fonásai, amelyek az ihletett Ige szavai nyomán fakadnak a tanító lelkében, hatalmas folyammá dagadnak, amelyből áldást meríthetnek mindazok, akik kapcsolatba lépnek vele. A tanuló nem fogja unalmas könyvnek tartani a Bibliát, mert a bölcs tanító egyre kívánatosabbá teszi számára. Az élet kenyere lesz, amely soha nem szárad meg. Elevensége, szépsége vonzza és magával ragadja az ifjúságot - kicsiket és nagyokat egyaránt. Olyan ez a könyv, mint a földet beragyogó nap, amely szakadatlanul hinti kimeríthetetlen fényét, melegét.

Isten Lelke, a szent tanítás Lelke, áthatja az Igét. Fény, új és drága fény sugárzik a Szentírás minden lapjáról. Igazság tárul fel benne. Amikor Isten szól a lélekhez, az Ige szavai, mondatai világossá és időszerűvé lesznek.

A Szentlélek szívesen szól az ifjúsághoz, és örömmel tárja fel előttük Isten szavának kincseit és szépségeit. A nagy Tanító ígéretei foglyul ejtik érzékeiket, lelki és mennyei erővel elevenítik meg lelküket. A fogékony elme mennyei dolgokban jártas lesz, ami védelmet nyújt a kísértés ellen.

Az igazság igéit egyre fontosabbnak látjuk, és mondanivalójuk olyan gazdaggá válik, amiről nem is álmodtunk. Az Ige szépsége és gazdagsága átformáló hatással van a lélekre és jellemre. A mennyei szeretet fénye szívünkbe hullva lelkesít bennünket.

A Bibliát annál jobban értékeljük, minél többet kutatjuk. Bármerre fordul a tudásra szomjazó, Isten végtelen bölcsességével és szeretetével találkozik.

A zsidó üdvrend jelentőségét még mindig nem értjük teljesen. Rítusai és szimbólumai hatalmas és mélységes igazságokat vetítenek előre. Titkaihoz a kulcs az evangélium. Igazságaiba a megváltás tervének ismerete nyomán kapunk bepillantást. Kiváltságunk, hogy felfoghatjuk e csodálatos dolgokat, de sokkal jobban is érthetnénk őket. Meg kell értenünk Isten mélységes dolgait. Angyalok szeretnének bepillantani azokba az igazságokba, amelyek feltárulnak az Isten Igéjét bűnbánó szívvel kutató népnek, az átfogóbb, mélységesebb, szárnyalóbb - egyedül Istentől megkapható - ismeretért imádkozóknak.

Amint a világtörténelem végéhez közeledünk, különösképpen kell foglalkoznunk az utolsó időket érintő próféciákkal. Az újtestamentumi iratok utolsó könyve tele van igazságokkal, csak meg kell értenünk őket. Sátán sok ember lelki látását olyannyira elhomályosította, hogy örülnek, ha bármilyen indokkal elkerülhetik a Jelenések könyvének tanulmányozását. Krisztus azonban szolgája, János által kinyilatkoztatta, hogy mi lesz az utolsó időben, és ezt mondta: "Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírattak abban" (Jel 1: 3).

"Az pedig az örök élet - mondta Krisztus -, hogy megismerjenek Téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust" (Jn 17 : 3). Miért van az, hogy nem látjuk meg ennek az ismeretnek értékét? Miért nem égnek izzón ezek a dicsőséges igazságok szívünkben, egész lényünket áthatva? Miért nem hirdetjük őket remegő ajakkal?

Isten megismerteti velünk Igéje által mindazokat az igazságokat, amelyek üdvösségünkhöz nélkülözhetetlenek. Már ezrek merítettek vizet ezekből a kutakból, az élet kútjaiból, de tartalmuk mégsem csökkent. Ezrek néztek fel az Úrra, és Őt szemlélve átalakultak "ugyanazon ábrázatra" (2 Kor 3:18). Lelkükben tűz ég, amikor jelleméről beszélnek, elmondva, mit jelent nekik Krisztus, és mit jelentenek ők Krisztusnak. Az Igének e kutatói azonban nem merítették ki ezeket a nagyszerű és szent mondanivalókat. Ezrek és ezrek foglalkozhatnának még a megváltás titkainak kutatásával. Amikor

Krisztus életét és missziójának jellegét vizsgáljuk, minden egyes próbálkozásunkkor az igazság sugarai tisztábban ragyognak. Minden újabb kutatás nyomán az addig ismertnél érdekesebb tárul elénk. Ez a témakör kimeríthetetlen. Krisztus testté lételének, engesztelő áldozatának és közbenjárói munkájának kutatása az idők végéig foglalkoztatja a szorgalmas tanulókat. A végtelenségbe nyúló örökkévalóságot várva kiáltják: "Nagy a kegyességnek eme titka!"

Az örökkévalóságban megtudjuk azt is, ami már itt is feltárult volna előttünk, ha befogadtunk volna minden felvillanó fénysugarat. A megváltás kérdései töltik be a megváltottak szívét és gondolatvilágát. Erről beszélnek az örökké tartó korszakokon át. Meg fogják érteni azokat az igazságokat, amelyeket Krisztus szeretett volna tanítványainak feltárni, de nem volt elég hitük megértésükhöz. Krisztus tökéletességét és dicsőségét egyre újabb megvilágításban fogják látni. A végtelen korszakokon át a hű Gazda újat és régit hoz elő "éléstárá"-ból.

Fejezet 12 - Kérjünk, hogy adhassunk

Krisztus folyton olyan dolgokat hallott az Atyától, amit elmondhatott nekünk. Az a beszéd, amelyet hallotok - mondta Jézus - nem az enyém, hanem az Atyáé." "Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon" (Jn 14: 24; Mt 20: 28). Nem önmagáért élt, és nem önmagáért imádkozott, hanem másokért. Nem önmagával törődött, hanem másokkal. Reggelenként - az Istennel töltött órák után - a menny világosságát hozta az embereknek. Naponta részesült a Szentlélek keresztségében. Az új nap hajnalán az Úr felébresztette szendergéséből. Lelkileg megerősítette, hogy szavaival áldást áraszthasson másokra. Az üzenetet közvetlenül Isten trónjától hozta, hogy a megfáradtaknak és lesújtottaknak azt mondja el, amire szükségük volt. "Az Úr Isten bölcs nyelvet adott énnékem - mondta -, hogy tudjam erősítni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fülemet, hogy hallgassak, miként a tanítványok" (Ésa 50:4).

Krisztus imádkozása, Istennel való kapcsolata mélyen érintette a tanítványokat. Egyszer, miután kis időre eltávozott tőlük, imába merülten találták meg. Úgy látszik, nem vette észre őket, és hangosan imádkozott tovább. A tanítványok mélyen megindultak, és amikor Jézus befejezte imáját, így kiáltottak: "Uram, taníts minket imádkozni!"

Krisztus elismételte nekik a hegyi beszédben már elmondott Miatyánkot. Majd egy példázattal szemléltette tanítását.

"Ki az közületek - mondta -, akinek barátja van, és ahhoz megy éjfélkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj nékem kölcsön három kenyeret, mert az én barátom én hozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie; az pedig onnét belülről felelvén, ezt mondaná: Ne bánts engem: immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekeim velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok néked.

Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni és adni, mert az barátja, de annak tolakodása miatt felkél, és ád néki, amennyi kell."

Krisztus itt egy olyan embert állít elénk, aki azért kér, hogy legyen mit adnia. Kenyeret kell kapnia, különben nem tudja kielégíteni a későn jövő, fáradt vándort. Szomszédja le akarja rázni, de ő nem hagy fel a könyörgéssel, mert segítenie kell barátján. Erőszakosságát végül siker koronázza. Megkapja, amire szüksége van.

Így kell a tanítványoknak is Isten áldásáért könyörögniük. A sokaság táplálásával és a mennyei kenyérről szóló prédikációjával Krisztus feltárta, hogy nekik - mint képviselőinek - mi a feladatuk. Az élet kenyerét kell adniuk az embereknek. Ő, aki megszabta munkájukat, tudta, hogy hitük sokszor próbára lesz téve. Gyakran kerülnek váratlan helyzetekbe, és felismerik emberi mivoltuk fogyatékosságait. Kifosztottnak és tehetetlennek érzik magukat, amikor az élet kenyerére éhező emberek fordulnak hozzájuk. Lelki táplálékhoz kell jutniuk, különben nem lesz mit adniuk. Egyetlen lelket sem kell elküldeniük éhesen; hiszen Krisztus elvezette őket a forráshoz, amelyből meríthetnek. A mi emberünk sem küldte el barátját,

pedig szokatlan időben - éjfélkor - jött hozzá vendégségbe. Nem volt mivel megkínálnia, de elment ahhoz, akinek volt élelme, és addig könyörgött, mígnem szomszédja ki nem elégítette szükségletét. És vajon Isten, aki elküldte szolgáit, hogy táplálják az éhezőket, ne elégítené ki övéi szükségleteit?

A példázatbeli önző szomszéd nem tükrözi Isten jellemét. A tanulságot nem az összehasonlításból, hanem a szembeállításból vonjuk le. Az önző ember enged a zaklatásnak, hogy megszabaduljon a zaklatástól. Isten azonban örömmel ad. Tele van szánalommal, és vágyik teljesíteni a hittel hozzá fordulók kéréseit. Ad nekünk, hogy szolgálhassunk másoknak, és így hozzá hasonlítsunk.

Krisztus mondja: "Kérjetek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik."

A Megváltó így folytatja: "Melyik atya pedig az közületek, akitől fia kenyeret kér, és ő talán követ ád néki? vagy ha halat, vajon a hal helyett kígyót ád-é néki? Avagy ha tojást kér, vajon skorpiót ád-é néki? Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ád a ti mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik tőle kérik."

Krisztus, hogy Isten iránti bizalmunkat erősítse, arra tanít, hogy új néven szólítsuk meg Istent. Olyan néven, amely az emberi szív legdrágább kapcsolataival fonódik egybe. Abban a kiváltságban részesít, hogy a végtelen Istent Atyánknak szólíthatjuk. Ez a név, ha neki és róla mondjuk, iránta érzett szeretetünk és bizalmunk jele, velünk való kapcsolatának és törődésének záloga. Az Atya szívesen hallja e nevet, ha segítségét és .áldását kérve mondjuk. Azt akarja, hogy bátran szólítsuk Atyánknak, és szokjuk meg ezt a megszólítást. Ezért Krisztus újra meg újra elismételte.

Isten úgy tekint ránk, mint gyermekeire. Kiemelt a felszínes világból, kiválasztott, hogy a királyi család tagjai, a mennyei király fiai és leányai legyünk. Arra kér, hogy bízzunk benne jobban, mint a gyermek földi atyjában. A szülők szeretik gyermekeiket, de Isten szeretete nagyobb és mélyebb az emberi szeretetnél. Isten szeretete végtelen. Ha a földi szülők tudják, hogyan adjanak jó ajándékot gyermekeiknek, mennyivel inkább ad mennyei Atyánk Szentlelket azoknak, akik kérnek.

Az imáról adott krisztusi tanítást alaposan át kell gondolnunk. Az ima mennyei tudomány. Krisztus példázata olyan elveket tár fel, amelyeket mindenkinek meg kell értenie. Megmutatja, hogy milyen az igazi imádkozó lelkület. Arra tanít, hogy kéréseinket kitartóan hozzuk Isten elé, és arról biztosít, hogy Isten hallja és meghallgatja az imát.

Imánk ne legyen önző könyörgés, amelyben csupán önmagunknak kérünk. Azért kérjünk, hogy adhassunk. Tegyük magunkévá Krisztus életelvét. "Őérettük - tanítványaimért - odaszentelem magamat, hogy ők is megszenteltekké legyenek (Jn 17 :19). Krisztus odaadása és önfeláldozása mutatkozzék meg szolgáiban is! Krisztusi

engedelmességgel teljesítsük Isten kívánalmait! Nem az a küldetésünk a világban, hogy önmagunknak kedvezzünk, hanem hogy Istennel együttműködve bűnösöket mentsünk, és ezzel megdicsőítsük Őt. Kérjük Isten áldásait, hogy továbbíthassuk őket másoknak! Csak az áldások továbbítása képesít újabb áldások befogadására. Csak akkor kapunk mennyei kincseket, ha e kincseket továbbadjuk környezetünknek.

A példázatbeli esedezőt szomszédja újra meg újra elutasította, de mégsem hagyott fel szándékával. Mi sem mindig kapunk azonnal választ imánkra, de Krisztus arra tanít, hogy imádkozzunk tovább. Az imának nem az a rendeltetése, hogy Istent megváltoztassa, hanem hogy minket összhangba hozzon Istennel. Amikor kérünk tőle valamit, talán szükségesnek látja, hogy önmagunkba nézzünk, és bűnbánatot tartsunk. Isten próbára tesz; megaláz, hogy meglássuk, miért nem tud Szentlelke általunk munkálkodni.

Isten feltételekhez köti ígéretei teljesítését. Az ima nem foglalhatja el a kötelességteljesítés helyét. "Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok" - mondja Krisztus. "Aki ismeri az én parancsolataimat, és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak" (Jn 14:15.21). Aki az ígéretekre hivatkozva, de a feltételek teljesítése nélkül kér Istentől, megsérti Jahvét. Krisztus nevének emlegetésével formál jogot az ígéretek teljesítésére, de cselekedeteivel nem bizonyítja, hogy szereti Krisztust, és hisz benne.

Jól meg kell vizsgálnunk, hogy milyen alapon közeledünk Istenhez. Sokan nem teljesítik az imameghallgatás feltételeit. Ha kérünk, de nem engedelmeskedünk, olyan kötelezvényt akarunk az Úrral kiegyenlíttetni, amelynek feltételeit mi magunk nem teljesítettük. Az Úr elé tárjuk ígéreteit, és kérjük, hogy teljesítse őket. Ha ezt engedetlenségünk ellenére is megtenné, meggyalázná saját nevét.

Az ígéret így hangzik: "Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz az néktek" (Jn 15 : 7). János pedig ezt mondja: "Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk. Aki ezt mondja: Ismerem Őt, és az Ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az Ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete" (1 Jn 2: 3-5).

Így szól Krisztus egyik utolsó parancsa tanítványaihoz: "Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást" (Jn 13: 34). Engedelmeskedünk-e ennek a parancsnak, vagy megtűrünk magunkban durva, Krisztustól idegen vonásokat? Ha bármivel megbántottunk vagy megsebeztünk másokat, kötelességünk megvallani vétkünket, és keresnünk a megbékélést. Csak akkor járulhatunk hittel Isten elé, ha ennek a feltételnek eleget tettünk.

Sokszor még valamit figyelmen kívül hagynak azok, akik imában keresik az Urat. Becsületesek vagyunk-e Istenhez? Malakiás próféta útján az Úr kinyilatkoztatja: "Atyáitok idejétől fogva eltértetek rendeléseimtől, és nem tartottátok meg azokat. Térjetek hozzám, és én is hozzátok térek, ezt mondja a Seregeknek Ura. De azt mondjátok: Miben térjünk meg?

Avagy az ember csalhatja-é az Istent? ti mégis csaltatok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval" (Mal 3 :7-8).

Isten, akitől minden áldást kapunk, javainkból bizonyos részt igényel. Így gondoskodik az evangélium hirdetéséhez szükséges anyagiakról. A tizedrész visszaadásával mutatjuk meg, hogy értékeljük Isten ajándékait. De hogyan igényelhetjük áldását, ha megtartjuk magunknak azt, ami az övé?! Ha hűtlen sáfárok vagyunk a földi dolgokban, hogyan várhatjuk el, hogy megbíz minket a menny dolgaival?! Talán itt kell keresnünk a meg nem hallgatott imák titkát.

Az Úr azonban nagyon irgalmas, és kész megbocsátani. Ezt mondja: "Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, ... ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. És megdorgálom érettetek a kártevőt, és nem veszti el földetek gyümölcsét, és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn ... és boldognak mondanak titeket mind a nemzetek; mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregeknek Ura" (Mal 3 :10-12).

Ez Isten minden kívánalmára vonatkozik. Megígért ajándékait csak akkor kapjuk meg, ha engedelmeskedünk. Ez a feltétel. Egész mennyet betöltő áldás van Istennél a vele együttműködők számára. Az engedelmesek bátran igényelhetik ígéretei teljesítését.

Szilárdan, tántoríthatatlanul kell bíznunk Istenben. Az Úr sokszor késlelteti a választ, hogy megpróbálja hitünket és kérésünk őszinteségét. Ha Igéje szerint kérünk, higgyünk ígéretében, és imádkozzunk olyan céltudatos kitartással, amit nem lehet megtagadni.

Isten nem azt mondja, hogy kérd egyszer, és megkapod. Hanem arra szólít, hogy lankadatlanul, állhatatosan imádkozzunk. Ha kitartunk a könyörgésben, buzgóságunk erősbödik, és még jobban vágyunk arra, amit kérünk. Krisztus így szólt Mártához Lázár sírjánál: "Ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét" (Jn 11:40).

Sok embernek nincs élő hite. Ezért nem látják, hogy Isten milyen hatalmas. Gyengeségük forrása: hitetlenség. Jobban bíznak saját cselekedeteikben, mint abban, amit Isten tehet értük. Megpróbálnak Isten nélkül eredményeket elérni. Terveznek, de keveset imádkoznak. Nem bíznak igazán Istenben. Azt gondolják, hogy hisznek, pedig csak a pillanat hatása alá kerültek. Nem ismerik fel, hogy mire van szükségük, és hogy Isten kész adni. Ezért nem ismételgetik kéréseiket az Úr előtt.

Olyan buzgón és kitartóan kell könyörögnünk, mint az a megszorult barát, aki éjfélkor ment kenyeret kérni. Minél buzgóbban és állhatatosabban kérünk, annál szorosabb lelki egységre jutunk Krisztussal. Több áldást kapunk, mert hitben erősödtünk.

A mi feladatunk imádkozni és hinni. Legyünk éberek, és imádkozzunk! Vigyázzunk, imádkozzunk, és az imákat meghallgató Istennel együtt dolgozzunk! Sose felejtsük el, hogy "Isten munkatársai vagyunk" (1 Kor 3:9). Imáinkkal összhangban beszéljünk és

cselekedjünk! A próba vagy azt tanúsítja, hogy hitünk őszinte, vagy pedig azt, hogy csak formaságból imádkozunk. A kettő között mérhetetlenül nagy a különbség.

Problémáinkban és nehézségeinkben ne emberektől várjunk segítséget! Bízzunk teljesen Istenben! Csak gyengülünk, ha másoknak mondogatjuk nehézségeinket, és őket sem erősítjük meg. Lelkünk betegségével, amelyen nem tudnak könnyíteni, őket is megterheljük. Tévedő, véges emberekhez fordulunk erőért, pedig a tévedhetetlen, végtelen Isten erejében részesülhetnénk.

Nem kell a föld végső határáig elmennünk bölcsességért, mert Isten közel van. Nem a képességeid tesznek eredményessé - ha meg is növeled őket -, hanem az, amit az Úr tesz érted. Sokkal kevésbé bízzunk abban, amit az ember tud tenni, és sokkal inkább abban, amit Isten tehet minden hivő lélekért! Az Úr szeretné, ha hittel hozzá fordulnál. Szeremé, ha nagyszerű dolgokat várnál tőle. Szeretné megértetni veled mind a földi, mind a lelki dolgokat.

Ő fogékonyabbá tehet. Meg tud áldani tapintatossággal és ügyességgel. Képességeiddel szolgálj, és bölcsességet Istentől kérj! Ő adni fog.

Krisztus szava legyen biztosítékod! Hiszen azt mondta, hogy fordulj hozzá. Vigyázz, hogy soha ne beszélj kétségbeesetten, csüggedten! Ilyen beszéddel sokat veszítesz. Hited gyengeségéről teszel bizonyságot, ha a látszatból ítélsz, ha a nehézségek és bajok miatt panaszkodsz. Úgy beszélj, és úgy cselekedj, mintha kudarcot nem ismerő hited volna! Az Úr erőforrásai gazdagok. Övé a világ. Nézz hittel a menny felé! Építs reá, akinél fény, erő és tudás van!

Az őszinte hittel olyan emelkedettség, elvhűség és állhatatosság jár együtt, amely sem az idő múlásával, sem a fárasztó munkával nem csökken. Elfáradnak az ifjak, és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; de akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el!" (Ésa 40: 30-31.)

Sokan szeremének másokon segíteni, de úgy érzik, hogy nincs hozzá sem tudásuk, sem lelki erejük. Mondják el kéréseiket a kegyelem trónjánál! Könyörögjenek Szentlélekért! Isten állja minden ígéretét. Bibliáddal a kezedben mondd: ígéretedre hivatkozom: "Kérjetek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik néktek."

Imáinkat ne csak Krisztus nevében mondjuk el, hanem a Szentlélek sugallata szerint is. Ez a magyarázata annak, hogy a "Lélek esedezik miérettünk kimondhatatlan fohászkodásokkal" (Róm 8: 26). Az ilyen imára Isten örömmel felel. Amikor buzgósággal és mélységes áhítattal Krisztus nevében imát rebegünk, ez az áhítat, amelyet Isten ébresztett, biztosítja a választ imánkra, - "véghetetlen bőséggel... feljebb, hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk" (Ef 3 : 20).

Krisztus így szólt: "Amit könyörgéstekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen néktek." "Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban." János, a szeretett apostol a Szentlélek sugallatára nagyon érthetően és mély meggyőződéssel mondja: "Ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket: és ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk Őtőle" (Mk 11:24; Jn 14:13; 1 Jn 5 :14-15). Tehát ostromold kéréseddel az Atyát Jézus nevében! Az Atya becsüli ezt a nevet.

A trónt övező szivárvány záloga annak, hogy Isten hű, és hogy nála nincs változás, sem változásnak árnyéka. Vétkeztünk ellene, és nem érdemeljük meg, hogy kedvezzen nekünk. De Ő maga tanít a legcsodálatosabb könyörgésre: "A Te nevedért kérünk, ne utálj meg, ne engedd, hogy meggyalázzák dicső trónodat! Gondolj ránk! Ne bontsd fel a velünk kötött szövetségedet! "* (Jer 14 : 21.) Megígérte, hogy ha méltatlanságunk és bűneink beismerésével hozzá fordulunk, figyelmez kiáltásunkra. Trónja becsülete múlik szava beváltásán.

Megváltónk Áronhoz hasonlóan, aki Krisztust szimbolizálta, képviseli minden gyermeke ügyét a szenthelyen. Nagy Főpapunk nem felejt el egyetlen szót sem, amellyel bizalomra bátorított minket. Az Úrnak gondja van szövetségére.

Mindazok, akik keresik Őt, megtalálják. Mindazoknak, akik zörgetnek, kinyílik az ajtó. Jézus nem fog vonakodni: ne zavarj; az ajtó zárva van; nem akarom kinyitni! Senki sem fogja ezt hallani: nem segíthetek rajtad! Akik éjfélkor kérnek kenyeret, hogy adhassanak az éhezőknek, azok is kapnak.

A példázatbeli szomszéd, aki az idegen számára kenyeret kér, annyit kap, "amennyi kell". És Isten vajon milyen mértékkel ad nekünk, hogy másoknak adhassunk? "A Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint" (Ef 4 : 7). Az angyalok mélységes érdeklődéssel figyelik, hogyan bánik egyik ember a másikkal. Amikor a tévelygők iránti krisztusi szánalmat látnak valakiben, olyan szavakat mondatnak velük, amelyek felérnek az élet kenyerével. Isten tehát "be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban (Fil 4:19). Az őszinte, igazi bizonyságtevést gyümölcsözővé teszi az eljövendő élet számára. Az Úr igéje igazság lesz a szádban.

A személyes szolgálatot sok titkos imának kell megelőznie, mert a lélekmentés tudományához nagy bölcsesség kell. Mielőtt emberekhez közelednél, beszélgess Istennel! A mennyei trón előtt - a kegyelem királyi székénél - készülj fel az emberekért végzendő szolgálatra!

* Új protestáns bibliafordítás

Vágyakozz Isten után - az élő Isten után - mélységes sóvárgással! Krisztus élete tanúsítja, hogy mit tehet az ember, ha isteni természet részese lett. Mindaz, amit Krisztus kapott Istentől, a mienk is lehet. Tehát kérj, és akkor kapsz. Jákób állhatatos hitével, Illés rendíthetetlen kitartásával igényeld mindazt, amit Isten megígért!

Az istenfogalom csodálatos szépsége töltse be gondolatvilágodat! Rejtett láncszemek kössék össze Jézus életét és a tiédet! Aki szólt, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, kész bevilágítani szívedbe " az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világoltatása végett" (2 Kor 4:6). A Szentlélek rávilágít Isten dolgaira, és eleven erővel beplántálja őket az engedelmes szívbe. Krisztus elvezet a Végtelenség küszöbéig. Megláthatod a fátyolon túli dicsőséget, és megjelentheted az embereknek annak tökéletes voltát, aki örökké él, hogy esedezzék értünk.

Fejezet 13 - A Farizeus és a vámszedő imája

"Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették", Krisztus példázatot mondott a farizeusról és a vámszedőről. A farizeus nem azért megy a templomba imádkozni, mert érzi, hogy bűnös, és bocsánatra van szüksége, hanem mert igaznak véli magát, és dicséretre számít. Istentiszteletét érdemnek tartja, amely ajánlólevél Istenhez. Úgy gondolja, hogy az emberek is jó véleménnyel lesznek kegyességéről. Azt reméli, hogy megnyeri mind Isten, mind az emberek tetszését. Istentisztelete mögött önérdek húzódik.

A farizeus az öndicsőítés megtestesítője. Ezt mutatja a nézése, a járása, az imája. Elhúzódik másoktól, mintha csak ezt mondaná: "Ne jöjj hozzám, mert szent vagyok néked" (Ésa 65:5). Egyedül áll, és "magában" imádkozik. Önelégültségében azt képzeli, hogy Isten is elégedett vele.

"Isten! Hálákat adok néked - mondja -, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is." Jellemét nem Isten szent jelleméhez méri, hanem az emberek jelleméhez. Nem Istent, hanem az embereket nézi. Önelégültségének ez az oka.

Imáját azzal folytatja, hogy felsorolja jótetteit: "Böjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, amit szerzek." A farizeus vallása nem érinti a szívét. Nem törekszik krisztusi jellemre. Nem vágyik szeretettel és irgalommal teljes szívre. Meg van elégedve azzal a vallással, amely csak külsőleg érinti az életet. Igazsága a sajátja; saját cselekedeteinek gyümölcse, amelyet emberi normákhoz mér.

Az önmagát igaznak tartó ember semmibe veszi a másik embert. A farizeus másokhoz méri magát, követendő példának pedig önmagát tartja. Mások szentsége alapján állapítja meg a saját szentségét.

Minél rosszabbak mások, ő annál igazabbnak látszik. Önigazultságában másokat vádol. Az "egyéb emberek"-et Isten törvénye áthágóiként kárhoztatja. Ez Sátánnak, "az atyafiak vádolójá"-nak szelleme. Ilyen lelkülettel lehetetlen Istennel közösségre lépni. A farizeus Isten áldása nélkül tér haza.

A vámszedő más hivőkkel együtt ment el a templomba, de csakhamar elhúzódott tőlük, mint aki méltatlan arra, hogy velük imádkozzék. Távol állva "még szemeit sem akarja

vala az égre emelni, hanem - elkeseredett gyötrelmében és önmagát utálva - veri vala mellét". Tudta, hogy vétkezett Isten ellen. Érezte, hogy bűnös, szennyes. Még csak szánalmat sem várhatott a körülötte levőktől; hiszen megvetéssel néztek rá. Tudta, hogy semmi érdeme nincs, amiért Isten megdicsérhetné, és kétségbeesetten kiáltott: "Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!" Nem hasonlította magát másokhoz. Bűntudattól megsemmisülten állt ott, mintha csak egymaga volna Isten előtt. Nem volt más vágya, csak a bocsánat és a béke. Csak egyet tudott felhozni a maga védelmére: Isten irgalmát. És áldást kapott. "Mondom néktek - szólt Krisztus - ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz."

A farizeus és a vámszedő az Istent imádók két nagy osztályát ábrázolja. A világra született első két gyermekben felismerhetjük első képviselőiket. Kain igaznak vélte önmagát, és csak hálaáldozattal járult Isten elé. Nem tett bűnvallomást, és nem ismerte be, hogy szüksége van kegyelemre. Ábel vért hozott, amely Isten Bárányára mutatott. Bűnösként jött, beismerve elveszett állapotát. Egyedüli reménye Isten ki nem érdemelt szeretete volt. Az Úr elfogadta Ábel áldozatát. Kaint és áldozatát pedig nem becsülte. Ínségünk tudata, nyomorúságunk és bűnösségünk beismerése az első feltétele annak, hogy Isten elfogadjon minket. "Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa" (Mt 5: 3).

Péter apostol története tanulságul szolgál mind a farizeus, mind a vámszedő által ábrázolt osztály számára. Péter tanítványsága elején erősnek képzelte magát. A farizeushoz hasonlóan saját értékelése szerint nem volt "olyan, mint egyéb emberek". Krisztus figyelmeztette tanítványait elárulása estéjén: "Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem." Péter magabiztosan mondta: "Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem" (Mk 14: 27.29). Péter nem tudott a maga nyomorúságáról. Magabízása rossz útra vitte. Azt hitte, hogy le tudja győzni a kísértést. Néhány rövid óra múlva jött a próba, és ő átkozódva, szitkozódva megtagadta Urát.

Amikor a kakas kukorékolása Krisztus szavaira emlékeztette, saját tettén meglepődve és megrémülve megfordult, és Mesterére nézett. Ebben a pillanatban Krisztus is Péterre tekintett. E fájdalmas pillantásra, amelybe szánalom és szeretet vegyült, Péter önmagára eszmélt. Kiment, és keservesen sírt. Krisztus tekintete szívébe hasított. Péter fordulóponthoz érkezett. Könnyek között bánta meg bűnét. A töredelmes és bűnbánó Péter olyan volt, mint a vámszedő; és a vámszedőhöz hasonlóan ő is kegyelmet talált. Krisztus tekintete arról biztosította, hogy megbocsátott neki.

Magabízása elmúlt. Soha többé nem dicsekedett, nem bizonygatott. Feltámadása után Krisztus háromszorosan próbára tette Pétert. "Simon, Jónának fia - mondta -, jobban szeretsz-é engem ezeknél?" Péter most nem emelte magát a többiek fölé. Olvassa ki Jézus a szívéből! "Uram - mondta - Te mindent tudsz; Te tudod, hogy én szeretlek Téged" (Jn 21:15.17).

Ezután kapta megbízatását. Az eddiginél nagyobb és felelősségteljesebb feladatot kapott. Krisztus megbízta a juhok és bárányok legeltetésével. A Megváltó tehát Péter gondjaira bízta azokat a lelkeket, akikért feláldozta életét. Ennél jobban semmivel sem tanúsíthatta volna, hogy bízik megtérésében. Az egykor nyughatatlan, dicsekvő, elbizakodott tanítvány megbánta bűneit, és szelíd lett. Ezentúl követte Urát az önmegtagadásban és önfeláldozásban. Krisztus szenvedéseinek részese lett, és részese lesz dicsőségének is, amikor Krisztus az Ő dicsőségének trónjára ül.

Az a bűn, amely Péter bukását okozta, és a farizeust kizárta az Istennel való közösségből, ma is emberek ezreit rontja meg. Semmi sem sérti úgy Istent, és semmi sem veszélyezteti annyira az ember lelki életét, mint a gőg és az önelégültség. A bűnök között ez a legreménytelenebb, a leggyógyíthatatlanabb.

Péter bukása nem egy pillanat alatt, hanem fokozatosan történt. Nagyon magabiztos volt. Azt gondolta, hogy megmentett ember. Lépésről lépésre süllyedt, mígnem képes lett arra, hogy megtagadja Mesterét. Nem bízhatunk önmagunkban veszélytelenül. Amíg itt a földön élünk, nem érezhetjük magunkat biztonságban a kísértésekkel szemben. A Megváltót elfogadó, őszintén megtért hivőkben se keltsük azt az érzést, hogy most már biztosan üdvözülnek. Ez tévútra vezet. Mindenkit bizakodásra és hitre kell biztatnunk. De ha át is adjuk magunkat Krisztusnak, és ha tudjuk is, hogy elfogad, akkor sem vagyunk mentesek a kísértésektől. Isten Igéje kijelenti: "Megtisztulnak, megfehérednek és megpróbáltatnak sokan" (Dán 12:10). Csak az kapja meg az élet koronáját, aki a próbát kiállja (Jk 1:12).

A magabízás veszélye fenyegeti azokat, akik elfogadva Krisztust meggyőződésük ébredésekor ezt mondják: most már meg vagyok mentve. Szem elől tévesztik, hogy gyengék, és hogy állandóan mennyei erőre van szükségük. Nem készültek fel Sátán cselfogásaira, és a kísértésekre sokan Péterhez hasonlóan a bűn örvényébe esnek. Pál apostol így figyelmeztet: "Aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék" (1 Kor 10:12). Csak akkor vagyunk biztonságban, ha sohasem önmagunkban, hanem állandóan Krisztusban bízunk.

Péternek meg kellett látnia saját jellemhibáit, és azt, hogy szüksége van Krisztus erejére és kegyelmére. Az Úr nem óvhatta meg a próbától, de megóvhatta volna a kudarctól. Ha Péter kész elfogadni Krisztus figyelmeztetését, akkor nem felejt el imádkozni. Félve és reszketve jár, nehogy elbotoljon. Akkor mennyei segítséget kap, és Sátán nem győzte volna le.

Péter önelégültsége miatt bukott el, és alázatos bűnbánata nyomán állt újra talpra. Történetéből minden bűnbánó bűnös bátorítást meríthet. Bár Péter súlyosan vétkezett, Isten nem hagyta el. Krisztus szavai lelkébe véődtek: "Én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited" (Luk 22: 32). A bűntudattól kegyetlenül meggyötört Péternek ez az ima és Krisztus szerető, szánakozó pillantásának emléke adott reményt. Feltámadása után Krisztus megemlékezett Péterről, és az angyal által ezt üzente az asszonyoknak: "Menjetek

el, mondjátok meg az Ő tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megyen Galileába; ott meglátjátok Őt"(Mk 16:7). A bűnbocsátó Megváltó elfogadta Péter bűnbánatát.

A Megváltó éppoly szánalommal nyújtja ki kezét minden lélek után, aki a kísértésben elbukott, mint amilyennel Péterhez lehajolt.

Sátán különleges cselfogása, hogy az embert bűnbe viszi, azután tehetetlenségében magára hagyja. A reszkető ember pedig fél bocsánatot kérni. De miért is kellene félnünk; hiszen Isten ezt mondta: "Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!" (Ésa 27:5). Az Úr minden segítséget megad, amire erőtlenségünk miatt szükség van. Minden támogatást megkapunk ahhoz, hogy Krisztushoz forduljunk.

Krisztus odaadta megtört testét, hogy visszavásárolja örökségét, és hogy az embernek újabb próbaidőt adhasson. "Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik Őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettük" (Zsid 7 : 25). Makulátlan, tiszta életével, engedelmességével, golgotai kereszthalálával Krisztus közbelépett az elveszett emberért. Most pedig megváltásunk Vezére nemcsak Közbenjáróként könyörög értünk, hanem Győzőként jogot is formál azokra, akikért győzött. Áldozata tökéletes. Közbenjáróként elvégzi maga választotta munkáját, és a tömjénezőt makulátlan érdemeivel, népének imáival, bűnvallomásával és hálaadásával Isten elé tartja. Mindez Krisztus igazságának jóillatával száll fel Istenhez. Isten elfogadja az áldozatot, és bocsánatával elfedez minden vétket.

Krisztus, aki megígérte, hogy helyettesünk és kezesünk lesz, nem feledkezik el senkiről sem. Nem tudta elviselni, hogy az ember örökre elpusztuljon. Feláldozta érte életét. Könyörülettel és szánalommal tekint mindazokra, akik ráébrednek arra, hogy önmagukat nem tudják megmenteni. Krisztus mindenkit felemel, aki remegve hozzá könyörög. Engesztelő áldozatával a lelkierő kimeríthetetlen tárházát nyitotta meg az ember számára. Ebből az erőforrásból mindenki meríthet. Bűneinket és bánatunkat letehetjük lábához, mert szeret minket. Minden pillantása, minden szava bizalmat ébreszt. Jellemünket akarata szerint formálja.

Sátán egész serege sem győzheti le azt az embert, aki gyermeki hittel Krisztusra bízza magát. "Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja" (Ésa 40: 29).

"Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól." Az Úr így szól: „Csakhogy ismerd el a te hamisságodat, hogy hűtelenné lettél az Úrhoz, a te Istenedhez." "És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságotoktól és minden bálványaitoktól megtisztítlak titeket (1 Jn 1:9; Jer 3: 13; Ez 36:25).

Ismerjük meg önmagunkat, hogy önismeretünk bűnbánatra késztessen! Csak ezután lelhetünk bocsánatra és békére. A farizeus nem érezte magát bűnösnek; ezért a Szentlélek nem munkálkodhatott benne. Lelkét önigazultságának páncélja vette körül, amelyen Isten nyilai - az angyalkéz hegyezte és irányította nyilak - nem tudtak áthatolni. Krisztus csak azt

az embert mentheti meg, aki tudja, hogy bűnös. Krisztus azért jött, hogy meggyógyítsa a töredelmes szívűeket, hogy a foglyoknak szabadulást, a vakoknak pedig szemeik megnyílását hirdesse, hogy szabadon bocsássa a lesújtottakat. (Lásd Lk 4 :18.) De "az egészségeseknek nincs szükségük orvosra" (Lk 5:31). Tudnunk kell, milyen állapotban vagyunk; különben nem érezzük, hogy szükségünk van Krisztus segítségére. Tudnunk kell, milyen veszélyben vagyunk; különben nem keresünk oltalmat. Csak akkor vágyunk gyógyulásra, ha sebeink fájnak.

Az Úr ezt mondja: "Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss" (Jel 3:17.18). A tűzben megpróbált arany a szeretet által munkálkodó hit. Csak ez a hit hozhat minket összhangba Istennel. Szorgalmas munkával, de szeretet - krisztusi szeretet - nélkül, nem lehetünk a mennyei család tagjai.

Önmagától egyetlen ember sem ismerheti fel hibáit. "Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?" (Jer 17 : 9.) A szánkkal talán elismerjük lelki szegénységünket, de szívünk tiltakozik. Míg Istennek lelki szegénységről beszélünk, lehet, hogy szívünket majd szétveti a gőg felsőbbrendű alázatosságunk és igaz voltunk érzetében. Igazi önismeretre csak egy úton juthatunk: Krisztust kell szemlélnünk. Az ember azért tartja magát igaznak, mert nem ismeri Krisztust. Ha Jézus tiszta és tökéletes lényét figyeljük, igazi megvilágításban látjuk meg saját gyengeségünket, szegénységünket és hibáinkat. Meglátjuk magunkat önigazultságunk rongyaiban. Felismerjük, hogy éppoly elveszettek és gyógyíthatatlanok vagyunk, mint minden más bűnös. Belátjuk, hogy ha üdvözülni fogunk, azt nem a saját jóságunknak köszönhetjük, hanem Isten végtelen kegyelmének.

A vámszedő imáját Isten meghallgatta, mert arról tett bizonyságot, hogy nem önmagában, hanem egyedül a Mindenhatóban bízik. Amit önmagában látott, azért csak szégyenkezhet. Akik Istent keresik, azoknak így kell önmagukat látniuk. Nyomorúságukban hittel - minden magabízást megtagadó hittel - kell megragadniuk a végtelen Isten hatalmát.

A parancsolatok formai betartása nem foglalhatja el a gyermeki hit és az "én" teljes megtagadásának helyét. A maga erejével senki sem szabadulhat meg énjétől; csupán hozzájárulhatunk ahhoz, hogy Krisztus elvégezze bennünk ezt a munkát. Mondjuk el hát szívünk mélyéből: Uram, vedd a szívemet, mert én magam nem tudom odaadni! A szívem a Tied, tartsd meg tisztán, mert én nem tudom megőrizni! Ments meg akkor is, ha ellenállok; ha gyenge vagyok; ha Téged nem tükrözlek! Alakíts, formálj, emelj fel abba a tiszta, szent légkörbe, ahol szereteted gazdag árja átjárhatja lelkem!

Énünket nemcsak keresztény életünk kezdetén kell megtagadnunk. A menny felé tett minden lépésünkkor újra és újra meg kell ezt tennünk. Minden jó cselekedetünk rajtunk kívül álló erő függvénye. Ezért állandóan Isten felé kell fordítanunk szívünket, mélységes,

töredelmes bűnbánattal és alázattal. Csak akkor lehetünk biztonságban, ha énünket megtagadjuk, és Krisztusra támaszkodunk.

Minél közelebb jutunk Jézushoz, és minél jobban meglátjuk jellemének tisztaságát, annál inkább érezzük a bűn mérhetetlen rútságát, és annál kevésbé dicsőítjük önmagunkat. Azok, akiket a menny szentnek ismer el, soha nem hivalkodnak jóságukkal. Péter apostol Krisztus hűséges szolgája lett, és Isten mennyei világossággal és erővel áldotta meg. Péter tevékenyen részt vett Krisztus egyháza építésében, de sohasem felejtette el félelmes és szégyenletes kudarcát. Isten megbocsátotta bűnét, de Péter jól tudta, hogy jellemének gyenge pontján, amely bukását okozta, csak Krisztus erejével győzhetett. Önmagában semmi dicséretre méltót nem talált.

Egyetlen apostol vagy próféta sem mondta magát bűntelennek. Az Isten közelségében élő emberek, akik inkább feláldozták volna életüket, mintsem tudatosan rosszat tegyenek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tisztelt meg, megvallották, hogy lényük bűnös. Nem bíztak a testben. Nem állították, hogy van saját igazságuk, hanem teljesen Krisztus igaz voltában bíztak. Ez áll mindazokra, akik Krisztust szemlélik.

Minél előrébb jutunk a keresztényi életben, annál mélységesebben bánjuk bűneinket. Ezt mondja az Úr azoknak, akiknek megbocsátott, akiket gyermekeinek ismer el: "És megemlékeztek a ti gonosz útitokról és cselekedeteitekről, melyek nem voltak jók, és megutáljátok ti magatokat" (Ez 36: 31). Ezt is mondja: "Megerősítem frigyemet veled, s megismered, hogy én vagyok az Úr. Hogy megemlékezzél és pirulj, és meg ne nyissad többé szádat szégyenletedben, mikor megkegyelmezek néked mindenekben, valamit cselekedtél, azt mondja az Úr Isten" (Ez 16:623). Akkor ajkunk nem nyílik öndicsőítésre. Tudjuk, hogy Krisztus nélkül semmi jóra nem vagyunk képesek. Az apostol vallomását tesszük magunkévá: "Tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz a testemben jó." "Ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszíttetett a világ, és én is a világnak" (Róm 7:18; Gal 6:14).

Az apostol tapasztalatával összhangban hangzik a parancs: "Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségteket; mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből" (Fil 2:12-13). Isten kijelentése szerint nem kell félnünk attól, hogy az Úr nem váltja be ígéretét; hogy türelme és könyörülete elfogy. Inkább attól kell félnünk, hogy akaratunkat Krisztus akaratától függetlenítjük; és attól, hogy öröklött és melengetett jellemvonásaink rabjai leszünk. "Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből." Féljetek attól, hogy az "én" lelketek és nagy Mesteretek közé áll! Féljetek attól, hogy önfejűségetek miatt meghiúsul az a szent cél, amit Isten általatok akar megvalósítani! Ne bízzatok saját erőtökben; ne vegyétek ki kezeteket Krisztus kezéből! Ne járjátok Krisztus jelenléte nélkül az élet útját!

Őrizkedjünk mindattól, ami büszkeséghez és önelégültséghez vezet! Ezért ne hízelegjünk, és ne dicsérgessünk! Azt is utasítsuk vissza, ha nekünk hízelegnek, vagy minket dicsérgetnek. A hízelgés Sátán műve. Ő éppúgy dolgozik hízelgéssel, mint

vádaskodással és kárhoztatással. Ily módon próbálja pusztulásba sodorni az embert. Sátán eszközei azok, akik másokat dicsőítenek. Krisztus munkása utasítson el minden dicsőítést! Veszítsük szem elől az "én"-t! Egyedül Krisztust magasztaljuk! Mindenki figyelmét irányítsuk reá: "aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinkből az Ő vére által" (Jel 1:5). Minden szívből hozzá szálljon a dicséret!

Aki féli az Urat, nem szomorú, nem lehangolt. Csak Krisztus hiánya teszi szomorúvá az ember arcát, és sóhajokkal teli vándorúttá az életét. Az öntelt, önimádó ember nem érzi a Krisztussal való élő, személyes kapcsolat szükségességét. Az a szív, amely nem esett a Sziklára, büszke a maga szentségére. Az emberek tisztelettel övezett vallást akarnak. Szeretnének olyan úton járni, amely elég széles ahhoz, hogy magukkal vihetik saját tulajdonságaikat. Önszeretetükkel, a népszerűség és dicsőítés szeretetével kirekesztik szívükből a Megváltót. Nélküle homály és bánat van. Krisztus pedig - ha szívünkben lakik - az öröm forrását jelenti. Mindazok, akik Őt befogadják, felfedezik, hogy Isten Igéjének központi témája: az örvendezés.

"Mert így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy megelevenítsem az alázatosok lelkét, és megelevenítsem a megtörtek szívét" (Ésa 57:15).

Mózes akkor látta meg Isten dicsőségét, amikor elrejtőzött a szikla hasadékában. Krisztus akkor takar be minket átszegezett kezével, amikor elrejtőzünk a megrepesztett sziklában. Akkor meghalljuk, amit az Úr mond szolgáinak. Nekünk is, mint annak idején Mózesnek, Isten "irgalmas és kegyelmes Isten"-ként nyilatkoztatja ki önmagát, "aki késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezer íziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt" (2 Móz 34:17).

A megváltás munkája olyan áldásokban is gyümölcsözik, amelyek erősen próbára teszik az ember képzelőerejét. "Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Őt szeretőknek" (1 Kor 2:9). Amikor a bűnös Krisztus erejének vonzókörébe jutva, közeledik a felemelt kereszthez, és leborul az Úr előtt, megújul. Új szívet kap. Új teremtés lesz Krisztus Jézusban. A szentség nem kíván ennél többet. Isten maga igazítja meg azt, "aki a Jézus hitéből való". "Akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette" (Róm 3 : 26; 8: 30). A bűn nagyon megalázza és mélyre süllyeszti az embert, de nagyobb lesz az a dicsőség és felmagasztalás, ahová a megváltó szeretet emeli. Emberi lények, akik igyekeznek átalakulni Isten képmására, a menny tárházából olyan csodálatos erőt kapnak, amellyel magasabbra jutnak, mint az angyalok, akik soha nem buktak el.

"Így szól az Úr, Izrael megváltója, Szentje, a megvetett lelkűhöz, a nép undorához, ... Látják királyok! és majd fölkelnek, fejedelmek és leborulnak az Úrért, aki hű, Izrael Szentjéért, aki téged elválasztott" (Ésa 49:7).

"Mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik."

Fejezet 14 - A Hamis bíró és az özvegyasszony

Krisztus a második eljövetelét közvetlenül megelőző időszakról és a követőire váró veszélyekről is beszélt. Különösen erre az időre vonatkoztatva mondta el példázatát "arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni".

"Volt egy bíró abban a városban - mondta -, aki Istent nem félt és embert nem becsült. Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemen. Az pedig nem akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jóllehet Istent nem félek, és embert nem becsülök; mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem. Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! Hát az Isten nem áll-é bosszút az Ő választottaiért, kik Őhozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar."

Az itt bemutatott bíró nem törődött az igazsággal, és nem szánta a szenvedőt. Újra meg újra elutasította az özvegyasszonyt, aki egyre csak zaklatta a maga ügyével. Az asszony minduntalan visszament hozzá, de a bíró megvetette, és a törvényszékről elkergette. Tudta, hogy az özvegyasszonynak igaza van. Segíthetett volna rajta mindjárt, de nem akart. Meg akarta mutatni hatalmát. Örömére szolgált, hogy az asszony hiába kér, esedezik, könyörög. Az asszony azonban nem fáradt bele a küzdelembe, és nem adta fel a harcot. Addig könyörgött, amíg a bíró - közömbössége és szívtelensége ellenére - foglalkozni kezdett ügyével. "Jóllehet Istent nem félek, és embert nem becsülök - mondta -, mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem." Hogy megőrizze jó hírnevét, és hogy részrehajló, egyoldalú ítélkezése ne kerüljön a nyilvánosság elé, elégtételt szerzett az állhatatos asszonynak.

"Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró! Hát az Isten nem állé bosszút az Ő választottaiért, kik Őhozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar." Krisztus itt éles határt von Isten és az igazságtalan bíró között. A bíró puszta önzésből engedett az özvegyasszony kérésének, hogy megszabaduljon zaklatásától. Nem érzett iránta semmi szánalmat. Nem érdekelte az asszony nyomorúsága. Mennyire másként bánik Isten a hozzá fordulókkal! Könyörülete végtelen. Meghallgatja a szűkölködők és lesújtottak kérését.

Az asszonynak, aki igazságszolgáltatásért a bíróhoz fordult, a férje meghalt. Szegényen, pénz és barátok nélkül nem tudta helyreállítani rombadőlt életét. A bűn miatt az ember elszakadt Istentől, és egyedül nem találja meg az üdvösség útját. De Krisztus által az Atya közelébe juthat. Krisztusnak drágák választottai. Ők azok, akiket a sötétségből csodálatos világosságára hívott ki, hogy dicsőítsék Őt és fényhordozóként világítsanak a sötét világban. Az igazságtalan bírót nem érdekelte különösképpen a szabadulásáért okvetetlenkedő özvegyasszony. De hogy megszabaduljon szánalomra méltó könyörgésétől,

meghallgatta kérését, és megszabadította ellenségétől. Isten azonban végtelenül szereti gyermekeit. Isten legdrágább kincse a földön: gyülekezete.

"Mert az Úrnak része az Ő népe, Jákób néki sorssal jutott öröksége. Puszta földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt rá, őrizte, mint a szeme fényét." "Mert így szól a Seregeknek Ura: Dicsőség után küldött engem a pogányokhoz, akik fosztogatnak titeket, mert aki titeket bánt, az Ő szeme fényét bántja" (5 Móz 32:9.10; Zak 2:8).

Az özvegyasszony "állj bosszút értem az én ellenségemen" imája Isten gyermekeinek imáját jelképezi. Nagy ellenségünk: a Sátán. Ő "a mi atyánkfiainak vádlója", aki vádolja őket Isten előtt éjjel és nappal (Jel 12:10). Sátán állandóan azon munkálkodik, hogy Isten népét hamis színben tüntesse fel, megvádolja, félrevezesse és elpusztítsa. Krisztus ebben a példázatban arra tanítja tanítványait, hogy imádkozzanak a Sátánnak és eszközeinek a hatalmától való szabadulásért.

Zakariás próféciája elénk tárja, hogy Sátán miként vádaskodik, és Krisztus hogyan utasítja el népe ellenségét. Így szól a próféta: "Megmutatá nékem Jósuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt álla, és a Sátánt, aki jobb keze felől álla, hogy vádolja őt. És mondá az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez? Jósua pedig szennyes ruhában vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt" (Zak. 3:1-3).

A próféta egy törvényszéki tárgyalást vetít elénk. A vádlott: Isten népe. Jósua, a főpap áldást kér nagy bajban levő népére. Eközben Sátán, az ellenség Jósua jobbján állva, vádolja Isten gyermekeit, és a lehető legreménytelenebbnek mutatja be ügyüket. Az Úr elé tárja bűneiket, fogyatékosságaikat. Megmutatja hibáikat és mulasztásaikat. Azt reméli: Krisztus olyan bűnösnek látja őket, hogy nem nyújt nekik segítséget nagy ínségükben. Jósua - mint Isten népének képviselője - szennyes ruhákban, elítéltként áll ott. Porba sújtja népe bűneinek tudata. Sátán olyan bűntudatot ébreszt benne, hogy szinte semmi reménye sincs már. De Sátán ostromgyűrűjében is esdekel.

Sátán már a mennyben is vádaskodott. Az ember bukása óta ezt csinálja a földön is. A föld történelme vége felé pedig hatványozottan vádaskodik. Látja, hogy kevés az ideje, ezért még buzgóbban végzi csaló és romboló munkáját. Dühösen nézi azt a népet, amely ha gyenge és bűnös is, tiszteli Jahve törvényét. Sátán nem akarja, hogy engedelmeskedjenek Istennek. Örömét leli gyarlóságaikban, és minden egyes léleknek csapdát állít, hogy tőrbe csalja, és elszakítsa Istentől. Vádat és kifogást emel Isten ellen, és mindazok ellen, akik igyekszenek Isten akaratát irgalommal és szeretettel, részvéttel és megbocsátással teljesíteni a földön.

Sátán gyűlölete újra meg újra fellángol, amikor Isten megmutatja hatalmát népe érdekében. Amikor Isten értük cselekszik, Sátán angyalaival együtt újult erővel igyekszik Isten népét megrontani. Mindenkire féltékeny, aki igénybe veszi Krisztus erejét. Az

embereket bűnre csábítja. Ha terve sikerül, a felelősséget rájuk hárítja. Rámutat szennyes ruhájukra, fogyatékos jellemükre, gyengeségükre, meggondolatlanságukra, hálátlanságukra és megszenteletlen szívükre, amellyel szégyent hoztak Megváltójukra. Mindezt azért hangoztatja, hogy megindokolja, miért van joga elpusztításukhoz. Helyzetük reménytelenségével, szennyük lemoshatatlanságával próbálja megrémíteni őket. Azt reméli, hogy ezzel kiöli hitüket, és kísértéseinek engedve, hűtlenek lesznek Istenhez.

Isten népe nem tud válaszolni Sátán vádjaira. Ha önmagukra néznek, már-már kétségbeesnek. De mennyei Védőjükhöz fordulnak. Megváltójuk érdemeire hivatkoznak. Isten igaz, és meg tudja igazítani azt, "aki a Jézus hitéből való" (Róm 3 : 26). Az Úr gyermekei bizalommal kiáltanak hozzá, hogy fojtsa el Sátán ajkán a vádaskodást, és hiúsítsa meg cselfogásait. "Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben! "* A kereszt hatalmas bizonyítéka elhallgattatja az arcátlan vádolót.

"Mondá az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg téged az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez?" Amikor Sátán becsmérli Isten népét, és el akarja pusztítani, Krisztus közbelép. Vétkezett ugyan, de Krisztus magára veszi vétkeit, és kiragadja őt üszkösen is a tűzből. Jézus ember voltával az emberhez láncolódik, isteni lénye pedig a végtelen Istennel köti össze. A pusztuló lélek megragadhatja segítségét. Krisztus megdorgálja az ellenséget.

"Jósua pedig szennyes ruhába vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt. És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged! Aztán mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözteték őt." Majd a seregek Urának hatalmával az angyal ünnepélyesen megígérte Jósuának, Isten népe képviselőjének: "Ha az én utaimban jársz, és ha parancsolataimat megtartod: te is ítélője leszel az én házamnak, sőt őrizni fogod az én pitvaraimat, és ki- s bejárást engedek néked, ez itt állók között" (Zak 3 : 3-7), az Isten trónját körülvevő angyalok között.

Krisztus nem fordul el népétől, gondviselésének tárgyától hibái ellenére sem. Van hatalma arra, hogy megváltoztassa öltözetüket. Leveszi szennyes ruháikat, bűnbánó, hivő gyermekeire helyezi igazságának palástját. A mennyei könyvekben nevük mellé ezt írja: megbocsátottam. A mennyei lények előtt övéinek vallja őket. Lelepleződik, hogy Sátán vádoló és csaló. Isten igazságot szolgáltat választottainak.

A "szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben"* ima nemcsak Sátánra vonatkozik, hanem eszközeire is, akik Sátán befolyására hamis színben tüntetik fel, kísértik és pusztítják Isten népét. Azok, akik elhatározták, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, azok érezni fogják, hogy olyan ellenségeik vannak, akiket a mélységből irányítanak. Ezek támadták Krisztust lépésről lépésre. Hogy milyen kitartóan és eltökélten, azt ember soha nem tudja meg. Krisztus tanítványainak is - akárcsak annak idején Mesterüknek állandóan sarkukban jár a kísértő. [* Új protestáns bibliafordítás]

A Szentírás leírja, hogy milyen állapotok lesznek a világban közvetlen Krisztus második eljövetele előtt. Jakab apostol így rajzolja meg a világ kapzsiságát és zsarnokságát: "Nosza immár ti gazdagok, ... kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! Ímé a ti mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez. Dőzsöltetek e földön és dobzódtatok; szíveteket legeltettétek, mint áldozás napján. Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat; nem áll ellent néktek" (Jak 5:1-6). Ez korunk képe. Az elnyomás és zsarolás minden változatával az emberek óriási vagyont halmoznak fel, mialatt az éhező emberiség kiáltása felszáll Istenhez.

"Eltávozott a jogosság, és az igazság messze áll, mivel elesett a hűség az utcán, és az egyenesség nem juthat be. És a hűség hiányzik, és aki a gonoszt kerüli, prédává lesz" (Ésa 59:14-15).Ez Krisztus földi életében beteljesedett. Krisztus hűségesen teljesítette Isten parancsolatait. Félretette az emberi hagyományokat és követelményeket, amelyeket az emberek dicsőítettek, és a parancsolatok helyére tettek. Ezért gyűlölték és üldözték Krisztust. A történelem megismétlődik. Az emberi törvényeket és hagyományokat Isten törvénye fölé emelik, és az Isten parancsolataihoz hűségeseket pedig becsmérlik és üldözik. Krisztust, mert hű volt Istenhez, szombatrontással és istenkáromlással vádolták. Azt mondták róla, hogy démon szállta meg, és Belzebubnak nevezték. Követőit hasonlóképpen vádolják, és hamis színben tüntetik fel. Sátán így akarja bűnbe sodorni őket, hogy Istent meggyalázzák.

A példázatbeli bíró jellemének bemutatásával, aki Istent nem félt, és embert nem becsült, Krisztus megmutatta korának ítélkezési módját, amelynek nemsokára szemlélői lehettek tanítványai Jézus kihallgatásakor. Az Úr szeremé, ha népe meglátná, milyen kevéssé lehet földi uralkodókban és bírákban bízni a megpróbáltatás idején. Isten választott népét sokszor idézik hivatalos személyek elé, akik nem Isten Igéjének útmutatására és tanácsaira, hanem saját megszenteletlen és fegyelmezetlen indítékaikra hallgatnak. A hamis bíróról szóló példázatban Krisztus feltárta tennivalónkat: "Az Isten nem állé bosszút az Ő választottaiért?" Krisztus, a mi példaképünk semmit sem tett a maga védelmére vagy megszabadítására. Ügyét Istenre bízta. Követői se vádaskodjanak, ne ítélgessenek, és ne alkalmazzanak erőszakot szabadulásuk érdekében!

Ne veszítsük el békességünket akkor sem, ha nem tudjuk próbáink miértjét! Bármilyen igazságtalanul bánnak velünk, ne gerjedjünk haragra! A bosszúálló lelkülettel önmagunknak ártunk, Istenbe vetett bizalmunkat elveszítjük, és a Szentlelket megszomorítjuk. Mellettünk egy tanú áll - egy mennyei követ -, aki zászlót bont ellenségünk előtt, és az Igazság Napjának fényes sugaraival zár körül minket. Sátán ezen nem hatolhat át. E szent fénypajzsot nem tudja áttörni.

Ne áltassuk magunkat azzal, hogy miközben a világ gonoszsága nő, mi elkerülhetjük a nehézségeket! De éppen ezek a nehézségek űznek bennünket a magasságos Isten fogadótermébe. Attól kérhetünk tanácsot, akinek bölcsessége végtelen.

Az Úr így szól: "Hívj segítségül engem a nyomorúság idején" (Zsolt 50:15). Arra szólít, hogy mondjuk el neki problémáinkat, és azt, hogy szükségünk van segítségére. Arra szólít, hogy legyünk mindig készek az imádkozásra. Amikor nehézség támad, küldjük fel hozzá őszinte, buzgó könyörgésünket! Kitartó imádkozásunkkal arról teszünk bizonyságot, hogy szilárdan bízunk Istenben. Hiányérzetünk buzgó imádkozásra késztet, és könyörgésünk megindítja Istent.

Sokszor azok, akiket hitükért gyaláznak vagy üldöznek, azt gondolják, hogy Isten elhagyta őket. Az emberek szemében kisebbségnek látszanak. Ellenségeik látszólag diadalmaskodnak rajtuk, de mindezek ellenére se alkudjanak meg a lelkiismeretükkel. Jézus, aki szenvedett értük, aki fájdalmaikat és szenvedéseiket viselte, nem hagyja el őket.

Isten gyermekei nem maradnak magukra. Isten nem hagyja őket védtelenül. Imájukra a Mindenható cselekszik. Ima által "országokat győztek le, igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték, az oroszlánok száját betömték, megoltották a tűznek erejét". Amikor a hit mártírjairól hallunk, tudjuk, mit jelent, hogy "megszalasztották az idegenek táborát" (Zsid 11: 33-34).

Isten semmilyen helyzetben nem hagyja magára azt, aki szolgálatára szenteli életét. Bárhova sodródunk, van egy Vezetőnk, aki eligazít; bármi a problémánk, biztos Tanácsadónk van; bármi fáj is, bárkit gyászolunk, bármilyen magányosak vagyunk, van egy Barátunk, aki velünk érez. Ha tudatlanságunk tévútra visz, Krisztus nem hagy magunkra. Világosan és érthetően mondja: "Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet" (Jn 14: 6). "Megszabadítja a kiáltó szűkölködőt; a nyomorultat, akinek nincs segítője" (Zsolt 72:12).

Az Úr kijelenti, hogy azok dicsőítik meg, akik közelednek hozzá, és hűséggel szolgálják. "Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebenned bízik" (Ésa 26: 3). A Mindenható kinyújtja kezét, hogy előrevigyen minket, egyre előbbre. Lépjetek tovább - mondja az Úr -, én segítek. Nevemet dicsőíti meg, ha kértek. És kapni fogtok. A kudarcotokat lesők előtt megdicsőülök. Látni fogják, hogy szavam dicsőségesen beteljesül. "Amit könyörgéstekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek" (Mt 21:22).

A lesújtottak, akikhez az emberek igazságtalanok, kiáltsanak az Úrhoz! Forduljanak el azoktól, akiknek olyan a szívük, mint az acél, és tárják fel kéréseiket Alkotójuknak! Ő nem küld el senkit, aki töredelmes szívvel jön hozzá. Egyetlen őszinte ima sem vész el. A mennyei kórus himnuszán át Isten meghallja a leggyengébbek jaját is. Ha csendes kamránkban kiöntjük szívünket, vagy az úton járva felfohászkodunk, szavunk eljut a világegyetem Urához. Lehet, hogy emberi fül nem hallja imánkat, de nem vész bele a némaságba, és az élet zaja sem nyomja el. Semmi sem fojthatja el a lélek sóvárgását. Az utca lármáján és a tömegek kavargásán át eljut a menny trónusához. Istenhez szólunk, és Ő hallja imánkat.

Te, aki érzed méltatlanságodat, ne félj ügyedet Isten elé vinni! Amikor az Atya feláldozta Krisztusban önmagát a világ bűneiért, minden lélek ügyét magára vállalta. "Aki

az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?" (Róm 8 : 32). Isten teljesíti bátorításunkra és erősítésünkre adott ígéretét.

Krisztus legforróbb vágya, hogy örökségét megszabadítsa Sátán hatalmától. Mielőtt azonban külsőleg megszabadulhatnánk tőle, belső életünknek kell szabaddá válnia. Az Úr azért enged meg próbákat, hogy megtisztuljunk a földiességtől, önzéstől, jellemünk durva, Krisztustól idegen vonásaitól. Isten hagyja, hogy a szenvedés áradata elborítsa lelkünket, hogy megismerjük Őt, és Jézus Krisztust, akit elküldött; hogy szívünk mélyéből vágyakozzunk megtisztulni minden szennytől, és a próbából tisztábban, szentebben és boldogabban kerüljünk ki. Sokszor önzéstől elsötétült lélekkel lépünk be a megpróbáltatások kohójába. De ha türelmesen viseljük a súlyos próbát, Isten jellemét tükrözve kerülünk ki belőle. Amikor Isten elérte célját a szenvedés által, "felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet" (Zsolt 37 : 6).

Attól nem kell félnünk, hogy az Úr figyelmen kívül hagyja népe imáját. Az a veszély azonban fennáll, hogy a kísértésekben és próbákban elcsüggedve felhagyunk az imádkozással.

A Megváltó mennyei szánalommal fordult a kananeus asszony felé. Szíve megindult az asszony fájdalmán. Szerette volna azonnal megnyugtatni, és imáját meghallgatni. De valamire meg akarta tanítványait tanítani. Egy darabig úgy tűnt, hogy az asszony meggyötört szívének jaja nem is érinti. Amikor azonban hitéről bizonyságot tett, Krisztus megdicsérte, és a kért drága áldással küldte el. A tanítványok soha nem felejtették el ezt a leckét, és a Szentírás megörökítette, hogy megmutassa, mit eredményez a kitartó ima.

Krisztus tette az asszonyt olyan állhatatossá, hogy nem lehetett visszautasítani. Krisztus adott a könyörgő özvegynek is bátorságot és határozottságot a bíróval szemben. Századokkal előbb a Jabbok partján vívott titokzatos küzdelemben Krisztus éppilyen állhatatos hitet ébresztett Jákóbban. Azt a bizalmat, amelyet Ő adott, meg is jutalmazta.

A mennyei templomban lakó Krisztus igazságosan ítél. Jobban gyönyörködik népében, amely a bűn világában a kísértések ellen küzd, mint az angyalokban, akik trónja körül vannak.

A mennyei lények a legnagyobb érdeklődést tanúsítják e porszemnyi világ iránt, mert Krisztus végtelen árat fizetett lakói életéért. A világ Megváltója a mennyei lények szolgálata útján összekapcsolja a földet a mennyel, mert az Úr megváltottai itt vannak. A mennyei lények ma is éppúgy látogatják a földet, mint Ábrahám és Mózes idején. Nagyvárosaink forgatagában, a főutakat és vásártereket elárasztó tömegben, ahol az emberek reggeltől estig úgy viselkednek, mintha az élet csak üzlet, játék és szórakozás volna, és ahol olyan kevesen gondolnak a láthatatlan valóságokra, ott is jelen vannak a menny őrei és szentei. Láthatatlan lények figyelik az emberek minden szavát és tettét. Minden üzleti tárgyalásnak, minden istentiszteletnek több résztvevője van, mint amennyit szemünkkel látunk. A mennyei lények

néha félrehúzzák a láthatatlan világot eltakaró függönyt, hogy figyelmünket a rohanó, nyüzsgő életről tetteink és szavaink láthatatlan tanúira irányítsák.

Jobban meg kell értenünk az angyalok küldetését. El kellene gondolkoznunk azon, hogy minden munkánkat mennyei lények együttműködése és gondviselése segíti. Hatalmas lények, a világosság láthatatlan seregei kísérik a szelídet és alázatost, aki hiszi és igényli Isten ígéreteit. Kérubok, szeráfok és hatalmas erejű angyalok - tízezerszer tízezeren és ezerszer ezeren - állnak Isten jobbján. Mindezek "szolgáló lelkek ... elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az üdvösséget" (Zsid 1:14).

Ezek az angyalkövetek pontosan feljegyzik az emberek szavait és cselekedeteit. A mennyei könyvek számon tartják az Isten népével szemben elkövetett kegyetlenséget és igazságtalanságot, a gonosz hatalmaktól elviselt szenvedést.

"Az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik Őhozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk? Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar."

"Ne dobjátok el hát bizodalmatokat, melynek nagy jutalma van. Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedvén elnyerjétek az ígéretet. Mert még vajmi kevés idő, és aki eljövendő, eljő és nem késik" (Zsid 10: 35-37). Ímé a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estvéli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, és erősítsétek meg szíveteket, mert az Úrnak eljövetele közel van (Jk 5:7-8).

Istennek csodálatos türelme van. Az igazságszolgáltatás sokáig vár, és ez alatt az irgalom védi a bűnöst.

"Igazság és jogosság az ő székének erőssége" (Zsolt 97 : 2). "Hosszútűrő az Úr", de "nagyhatalmú" is, "és nem hagy büntetlenül. Szélvészben és viharban van az Úrnak útja, és lábainak pora a felhő" (Náh 1:3).

A világ vakmerően áthágja Isten törvényét. Mivel Isten régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, Isten öröksége elnyomására biztatják. Így szólnak: "Mit tudhatná ezt az Isten, s van-é a Magasságosban értelem?" (Zsolt 73:11). Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel vannak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát.

Az emberek Noé korában semmibe vették Isten törvényét, és szinte már egyáltalán nem gondoltak a Teremtőre. Gonoszságuk olyan méreteket öltött, hogy az Úr elárasztotta a földet vízzel, és elsöpörte gonosz lakóit.

Az Úr minden korban megismertette munkamódszerét az emberekkel. A válság idején kinyilatkoztatta önmagát, és közbelépett, hogy meghiúsítsa Sátán terveit. Sokszor megengedett válságot nemzetek, családok és egyének életében, hogy tapasztalják

gondviselését. Megmutatta, hogy van Isten Izraelben, aki fenntartja törvényét és megvédi népét.

Most, amikor túlsúlyban van a gonoszság, tudhatjuk, hogy közel van a végső válság. Amikor az emberek majdnem egyetemesen szembehelyezkednek Isten törvényével, amikor népét elnyomják és bántalmazzák, az Úr Isten nemsokára így szól: "Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag! Mert ímé az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé!" (Ésa 26:20-21). Emberek, akik magukat kereszténynek mondják - mivel nem tudják Isten népe lelkiismeretét befolyásolni -, megkárosítják és sanyargatják a szegényt, megrabolják az özvegyet és árvát, szabad folyást engednek sátáni gyűlöletüknek. Mindez Isten ítélőszéke elé kerül. "Az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot" (Jak 2:13).

Nemsokára odaállnak a föld Bírája elé, hogy számot adjanak azért a fájdalomért, amelyet Isten népének testileg és lelkileg okoztak. Most még örömüket lelhetik a hamis vádakban, kigúnyolhatják azokat, akikre Isten feladatokat bízott, hivő gyermekeit börtönbe, megláncolt rabok közé, száműzetésbe vagy halálra juttathatják, de minden szenvedésért, minden könnyért felelniük kell. Isten kettős büntetést mér rájuk bűneikért. Babilonról, a hitehagyó egyház szimbólumáról ezt mondja ítélete végrehajtóinak: "Bűnei az égig hatottak és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól. Fizessetek úgy néki, amint ő fizetett néktek, és kétszerrel kettőztessétek meg néki az ő cselekedetei szerint; amely pohárból itatott, ugyanabból két annyit töltsetek néki" (Jel 18: 5-6).

Indiából, Afrikából, Kínából, a tenger szigeteiről és az úgynevezett keresztény országok elnyomott milliói közül az emberi jajkiáltás felszáll Istenhez. Ez a kiáltás nem marad sokáig megválaszolatlanul. Isten meg fogja tisztítani a földet az erkölcsi romlottságtól; nem vízözönnel, mint Noé korában, hanem tűzözönnel, amelyet az ember nem tud eloltani.

"Nyomorúságos idő lesz, amilyen nem volt attól fogva, hogy nép kezdett lenni, mind ez ideig. És abban az időben megszabadul a te néped; aki csak beírva találtatik a könyvben" (Dán 12:1).

Padlásszobákból és viskókból; börtönökből és vesztőhelyekről; hegyekről és pusztaságokból; barlangokból és tengerparti üregekből fogja Krisztus magához gyűjteni gyermekeit. A földön szűkölködtek, bánkódtak, gyötrődtek. Milliók tértek megbélyegezve a sírba, mert nem engedtek Sátán csalásainak. Földi törvényszékek Isten gyermekeire a leggonoszabb bűnözőknek kijáró büntetést szabták. De közel van már az a nap, amikor Isten lesz a "bíró" (Zsolt 50 : 6), és a földi ítéleteket visszájukra fordítja. "Népe gyalázatát eltávolítja." Fehér ruhát kapnak. És "hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak" (Ésa 25 :8; Jel 6:11; Ésa 62:12).

Bármilyen keresztet hordtak, bármit vesztettek, bárhogyan üldözték őket, még ha földi életükkel kellett is fizetniük, Isten bőségesen kárpótolja gyermekeit. "Látják az Ő orcáját; és az Ő neve homlokukon lesz" (Jel 22:4).

Fejezet 15 - A Bűnösök menedéke

A rabbiknak nem tetszett, hogy "a vámszedők és a bűnösök" Jézus köré gyűlnek. "Ez bűnösöket fogad magához - mondták -, és velük együtt eszik."

E váddal arra céloztak, hogy Krisztus szereti a bűnösök, a becstelenek társaságát, és nem törődik gonoszságukkal. A rabbik csalódtak Jézusban. Ő, aki olyan emelkedettséget mutat, miért nem velük barátkozik, és miért nem követi az ő tanítási módszerüket? Miért jár-kel olyan szerényen, és miért dolgozik mindenféle ember között? Ha igazi próféta volna - mondták a rabbik -, egyetértene velünk, és olyan részvétlenül kezelné a vámszedőket és bűnösöket, ahogy megérdemlik. A társadalom lelki őreit bosszantotta, hogy Jézus, akivel állandóan vitatkoztak, de akinek tiszta élete ámulatba ejtette és elmarasztalta őket, szemmel láthatóan rokonszenvez a társadalom kivetettjeivel. A rabbik művelt, csiszolt és kiváltképp vallásos embereknek tartották magukat. Krisztus példája azonban leleplezte önzésüket.

Az is bosszantotta őket, hogy azok az emberek, akik semmibe veszik a rabbikat, és nem járnak a zsinagógába, Jézus köré gyűlnek, és elragadtatással figyelnek szavaira. Az írástudók és farizeusok Jézus jelenlétének tisztaságában elmarasztalva érezték magukat. Hogyan lehetséges, hogy a vámszedők és bűnösök vonzódnak Jézushoz?

Az írástudók és farizeusok nem tudták, hogy a magyarázat éppen vádaskodó, gúnyos szavaikban rejlik: "Ez bűnösöket fogad magához." Azok az emberek, akik Jézushoz jöttek, közelében úgy érezték, hogy még számukra is van menekvés a bűn csapdájából. A farizeusok csak megvetették és elítélték őket. Krisztus pedig Istennek az atyai háztól elidegenedett, de az Atya által el nem felejtett gyermekeit üdvözölte bennük. Nyomorult és bűnös voltuk miatt még inkább szánta őket. Minél távolabb tévedtek tőle, annál mélységesebben vágyakozott megmentésükre, és annál nagyobb áldozatot volt hajlandó szabadulásukért hozni.

Izráel tanítói mindezt megtanulhatták volna a szent tekercsekből, amelyek őrzésével és magyarázásával büszkélkedtek. Vajon nem írta-e a halálos bűnbe esett Dávid: "Tévelygek, mint valami elveszett juh: keresd meg a Te szolgádat" (Zsolt 119:176)? Nem tett-e Mikeás tanúságot Istennek a bűnösök iránti szeretetéről, amikor ezt mondta: "Kicsoda olyan Isten, mint Te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi örökségе maradékának vétkét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban" (Mik 7:18).

AZ ELVESZETT JUH

Krisztus ezúttal nem a Szentírás szavaira emlékeztette hallgatóit, hanem saját tapasztalataikra. A Jordántól keletre szélesen elterülő fennsíkok gazdag legelőt nyújtottak a nyájnak. Sok elveszett juh kóborolt a szakadékokban és az erdő borította dombokon. A pásztornak kellett megkeresnie és visszavinnie őket a nyájhoz. Jézus társaságában voltak pásztorok és nyájtulajdonosok is. Mindnyájuknak érthető és érdekes volt Krisztus példázata: "Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem

hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?"

Azok, akiket ti semmibe vesztek - mondta Jézus -, Isten tulajdonai. Övéi a teremtés és a megváltás jogán. Értéket lát bennük. Miként a pásztor, Isten is szereti juhait, és nem tud nyugodni, amíg egy is hiányzik. Isten szeret minden tévelygőt; mérhetetlenül jobban, mint a pásztor a juhát. Az emberek kétségbe vonhatják Isten szeretetét. Hátat fordíthatnak neki. Választhatnak más gazdát. Akkor is Isten tulajdonai. Ő újra magához akarja vonni őket. Így szól: "Miképpen a pásztor tudakozódik nyája után, amely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozódom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, ahova szétszóródtak a felhőnek és borúnak napján" (Ez 34:12).

A példázatban a pásztor kimegy, hogy megkeressen egyetlen juhot, egyet, amely a legkisebb mennyiség. Ha csak egyetlen elveszett lélek lett volna, Krisztus meghalt volna azért az egyért is.

A nyájtól elkószált juh a leggyámoltalanabb teremtmény. A pásztornak kell megkeresnie, különben nem talál vissza a nyájhoz. Ez arra a lélekre is érvényes, aki eltávolodott Istentől. Olyan gyámoltalan, mint az elveszett juh. Ha a szerető Isten nem siet segítségére, nem talál vissza hozzá.

A pásztor, aki észreveszi, hogy hiányzik egy juha, nem nézi közönnyel biztonságban levő nyáját, és nem mondja: van kilencvenkilenc juhom. Túl fárasztó lenne kimenni és keresni az eltévedtet. Jöjjön vissza magától! Én pedig kinyitom az akol ajtaját, és beengedem. Nem így tesz. Mihelyt a juh eltéved, a pásztor szívét elfogja a bánat és az aggodalom. Újra meg újra megszámolja nyáját. Amikor meggyőződik arról, hogy egy juh elveszett, nincs nyugalma többé. Az akolban hagyja a kilencvenkilencet, és elmegy, hogy megkeresse az eltévedtet. Minél sötétebb és viharosabb az éjszaka, minél veszélyesebb az út, a pásztor annál jobban aggódik, és annál nagyobb igyekezettel keres. Mindent megtesz, hogy megtalálja az elveszett juhot.

Hogy fellélegzik, amikor a távolból meghallja az erőtlen sírást! A hangot követve megmássza a legmeredekebb csúcsot is, elmegy saját életét kockáztatva egészen a szakadék széléig. Így keres, és az egyre halkuló sírásból tudja, hogy juha haldoklik. Igyekezetét végül siker koronázza. Megtalálja az elveszettet. Nem korholja, hogy olyan sok bajt okozott. Nem is hajtja ostorral. Még csak vezetni sem próbálja. Örömében vállára emeli a reszkető teremtést. Ha megsérült, karjába veszi és magához szorítja, hogy saját szívének melegével tartsa életben. Hálás szívvel viszi vissza a nyájhoz. Fáradtsága nem volt hiábavaló.

Istennek hála, a pásztor nem szomorúan, üres kézzel ballag haza. A példázat nem kudarcról, hanem diadalról, megtalálásról és örömről beszél. Krisztus e példázattal kezeskedik arról, hogy nyájának egyetlen eltévedt juhát sem felejti el, és nem hagyja magára. Mindenkit kiszabadít a romlottság verméből és a bűn hálójából, aki engedi, hogy megmentse.

Csüggedt lélek, bátorodj! Akkor is, ha gonoszul cselekedtél. Ne gondold, hogy Isten talán megbocsátja vétkeidet, és talán közelenged magához. Isten megtette az első lépést. Amikor még lázadtál ellene, keresésedre indult. A melegszívű pásztor otthagyta a kilencvenkilencet és kiment a pusztába, hogy megkeresse az elveszettet. A sérült, megsebzett, pusztuló lelket szeretettel karjába zárta, és örömmel vitte a biztonságos akolba.

A zsidók azt tanították, hogy a bűnösnek először meg kell bánnia bűneit, mielőtt Isten szeretetével felé fordulna. Véleményük szerint bűnbánattal érdemeket lehet szerezni Istennél. Ebből kiindulva a farizeusok döbbenten és haraggal kiáltották: "Ez bűnösöket fogad magához!" Azt képzelték, hogy Jézus csak a bűnbánókat engedheti közel magához. Krisztus azonban azt tanítja az elveszett juhról szóló példázatban, hogy üdvösségünk nem azon múlik, hogy mi keressük Istent, hanem azon, hogy Ő keres minket. "Nincs, aki megértse, nincs aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak" (Róm 3: 11-12). Nem azért térünk meg, hogy Isten szeressen minket, hanem Isten kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk.

Amikor az eltévedt juh végre hazajut, a pásztor öröménekben fejezi ki háláját. Összehívja barátait és szomszédait. Ezt mondja nekik: "Örvendezzetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett vala." Amikor tehát a juhok nagy Pásztora megtalál egy tévelygőt, a menny és a föld hálaadásban és öröménekben egyesül.

"Nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre." Ti, farizeusok - mondta Krisztus -, akik a menny kedvenceinek tartjátok magatokat, és azt képzelitek, hogy saját igazságotok miatt biztonságban vagytok, tudjátok meg, hogy ha nincs szükségetek megtérésre, akkor Isten nem hozzátok küldött! Azért jöttem, hogy megmentsem a maguk szegénységét és bűnösségét érző lelkeket. A menny angyalait érdekli az elveszettek sorsa. Ti pedig megvetitek őket. Akadékoskodtok és gúnyolódtok, amikor közülük valaki hozzám szegődik. Tudjátok meg, hogy az angyalok örülnek nekik, és győzelmi éneküktől visszhangzik a menny!

A rabbik azt tanították, hogy örvendezés van a mennyben, ha a bűnös elpusztul. Jézus pedig azt tanította, hogy a pusztítás munkája Istentől idegen, és hogy az egész menny örül, amikor Isten visszaállítja saját képmását teremtményeiben.

Ha a bűn útján messzire elkalandozó ember vissza akar térni Istenhez, bírálgató és bizalmatlan emberekkel találkozik. Kétségbe vonják megtérése őszinteségét és állhatatosságát. Ezek nem Isten munkáját végzik, hanem Sátánét, az atyafiak vádolójáét. Sátán a bírálattal el akarja csüggeszteni az embert. Azt szeretné, ha még távolabb kerülne Istentől; ha elvesztené reménységét. A megtérő bűnös gondoljon arra, hogy a menny örül, ha az elveszett visszatér! Nyugodjon meg Isten szeretetében, és ne csüggedjen el, amikor a farizeusok gúnyolják és gyanúsítgatják!

A rabbik értették, hogy Krisztus a vámszedőkre és bűnösökre vonatkoztatja példázatát. A példázatnak azonban tágabb értelme is van. Az elveszett juhval Krisztus nemcsak egyes bűnösöket ábrázol, hanem az Istentől elszakadt, bűntől megrontott egyetlen világot is. E világ csak egy atom abban a roppant mindenségben, amelyet Isten kormányoz. Mégis ez a kis bukott világ - az egyetlen elveszett juh - drágább szemében, mint a kilencvenkilenc, amely nem tévelygett el a nyájtól. Krisztus, a menny szeretett Parancsnoka lehajolt a magasságból, félretette Atyjánál élvezett dicsőségét, hogy megmentse az egyetlen elveszett világot. Ezért hagyta el a magasságot, a bűntelen világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették, és eljött erre a földre, ahol "megsebesíttetett bűneinkért", és "megrontatott a mi vétkeinkért" (Ésa 5 3:5). Isten odaáldozta önmagát Fiában azért az örömért, amelyet az elveszett juh megtalálása nyújt.

"Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nékünk az Atya, hogy az Isten fiainak neveztetünk!" Krisztus mondta: "Amiképpen Te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra", hogy betöltsék "ami hija van a Krisztus szenvedéseinek... az Ő testéért, ami az egyház" (1 Jn 3:1; Jn 17:18; Kol 1:24). Krisztus minden egyes megmentett lelket arra szólít, hogy mentse az elveszetteket az Ő nevében. Izraelben elhanyagolták ezt a munkát. Azok, akik ma Krisztus követőinek vallják magukat, vajon nem ugyanezt teszik?

Hány tévelygőt kerestél meg és hoztál vissza a nyájhoz, Kedves Olvasó? Tudod-e, hogy Krisztus keresi azokat, akiket látszólag javíthatatlan és visszataszító voltuk miatt Te elkerülsz? Talán éppen akkor van a legnagyobb szükségük részvétedre, amikor elfordulsz tőlük. Minden istentiszteleten vannak nyugalomra és békességre vágyó lelkek. Talán látszólag felszínesek, de nem érzéketlenek a Szentlélek befolyása iránt. Közülük sokan megnyerhetők Krisztusnak.

Az elveszett juh, ha nem hozzák vissza a nyájhoz, addig kószál, míg el nem pusztul. Sokan elvesznek, mert nincs kéz, amely mentésre nyúlna utánuk. Lehet, hogy e tévelygők látszólag nehezen kezelhetők, meggondolatlanok, de ha olyan lehetőségeik lennének, mint másoknak, talán nemesebb lélekről és hasznosabb képességekről árulkodnának. Az angyalok szánakoznak a tévelygőkön, és sírnak, mialatt az emberi szem szárazon marad, és az emberi szív nem szánakozik.

Oh, milyen szükségük lenne a megkísértett tévelygő lelkeknek szívet érintő, mélységes megértésre! Bárcsak többet merítenénk Krisztusból, és kevesebbet, sokkal kevesebbet a saját énünkből!

A farizeusok megértették a példázatból Krisztus dorgálását. Krisztus ahelyett, hogy munkájáról mondott bírálatukat elfogadta volna, megrótta őket, amiért mellőzték a vámszedőket és a bűnösöket. Ezt nem nyíltan tette, nehogy a farizeusok elzárkózzanak tőle. Példázatával elébük tárta azt a munkát, amelyet Isten elvárt tőlük, de nem végeztek el. Ha Izrael vezetői igazi pásztorok lettek volna, akkor a pásztor munkáját végezték volna: krisztusi irgalmat és szeretetet árasztva, eggyé váltak volna vele a szolgálatban. Mivel nem ezt tették, bebizonyosodott, hogy kegyességük csupán üres formaság. Sokan elutasították

Krisztus dorgálását, de egyeseket meggyőztek szavai. Ezeket Krisztus mennybemenetele után a Szentlélek érintette, és a tanítványokkal együtt végezték azt a munkát, amelyet az elveszett juhról szóló példázat bemutat.

AZ ELVESZETT DRACHMA

Az elveszett juh példázata után Krisztus egy másik példázatot is mondott: "Ha valamely asszonynak tíz drachmája van, és egy drachmát elveszt, nem gyújt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja?"

Keleten a szegények háza rendszerint csak egy szobából állt, és ez is sokszor ablaktalan, sötét helyiség volt, amelyet csak ritkán söpörtek ki. A földre hullott pénzdarabot csakhamar belepte a por és a szemét. Megkereséséhez még nappal is gyertyát kellett gyújtani, és a házat alaposan kisöpörni.

Az asszony hozománya többnyire néhány pénzdarabból állt, amelyet legdrágább kincsként gondosan őrzött, hogy örökségül hagyhassa lányainak. Súlyos csapásnak tartották, ha egy ilyen pénzdarab elveszett, és nagy volt az öröm, amikor megtalálták. Ebben az örömben szívesen osztoztak a szomszédban lakó asszonyok is.

"Ha megtalálja - mondta Krisztus -, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondván: Örüljetek énvelem, mert megtaláltam a drachmát, melyet elvesztettem vala! Ezenképpen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén."

E példázat, mint az előző is, olyan dolog elvesztéséről beszél, amely gondos kereséssel meglelhető, és megtalálása nagy örömet szerez. A két példázat két különböző osztályt ábrázol. Az elveszett juh tudja, hogy eltévedt. Elhagyta a pásztort és a nyájat, de megmenteni nem tudja magát. Az elveszett juh azokat ábrázolja, akik érzik, hogy elszakadtak Istentől, és tele vannak kétségekkel, szégyenérzettel, kísértésekkel. Az elveszett pénzdarab azokat ábrázolja, akik bűneik miatt vesztek el, de nincsenek tisztában helyzetükkel. Elhidegültek Istentől, de nem vették észre. Lelkük veszélybe került, de erről mit sem tudnak. Nem is nyugtalanítja őket. Krisztus azt tanítja ebben a példázatban, hogy Isten azokat is szánakozva szereti, akik közönyösek parancsolataival szemben. Őket is meg kell keresnünk, hogy visszatalálhassanak Istenhez.

A juh elkóborolt a nyájtól, és elveszett a pusztában vagy a hegyekben. A pénzdarab a házban veszett el. Közel volt, mégis csak szorgalmas keresés árán lehetett megtalálni.

E példázat tanítása a családnak szól. A család tagjai sokszor nagyon felelőtlenek egymás lelki életével szemben. Lehet, hogy egyikük elhidegült Istentől, de nem nagyon aggasztja őket, hogy valaki elvész Isten reájuk bízott ajándékai közül.

A pénzdarab, ha a porban és szemétben hever, akkor is ezüst. Gazdája keresi, mert értékes. Hasonlóképpen minden lélek, bármilyen mélyre vitte a bűn, Isten szemében drága. Mint ahogy a pénzdarabon rajta van az uralkodó képe és neve, a teremtéskor az ember is magán viselte Isten képmását és jellemét. És bár a bűn hatására Isten képmása megkopott és elhomályosult, nyomai megmaradtak minden lélekben. Isten meg akarja tisztítani az ember lelkét, hogy újra Isten képmását - az igazságot és szentséget - tükrözze.

A példázatbeli asszony szorgalmasan keresi elveszett pénzét. Gyertyát gyújt, és kisöpri a házat. Mindent elmozdít, ami a keresésben akadályozná. Csak egy darab veszett el, mégis addig keres, mígnem megtalálja. Ha a család egy tagja Isten számára elveszett, mindent el kell követnünk, hogy megtaláljuk. A család többi tagja tartson figyelmes, gondos önvizsgálatot! Vizsgálják meg életformájukat! Nézzék meg, hogy nincs-e valami hiba eljárásaikban, amellyel családjuk eltévelyedett tagját még makacsabbá teszik!

A szülők ne nyugodjanak, ha egyetlen olyan gyermekük is van, aki nincs tudatában bűnös állapotának. Gyújtsák meg a gyertyát! Kutassák Isten Igéjét, és fényénél gondosan vizsgáljanak meg mindent családjukban, hogy meglássák, miért tévelygett el gyermekük! A szülők vizsgálják meg saját szívüket! Tanulmányozzák szokásaikat és életformájukat! A gyermek az Úr öröksége, és számot kell adnunk arról, miként kezeltük Isten tulajdonát.

Apák és anyák szeretnének távoli misszióterületen dolgozni. Sokan szorgoskodnak, keresztényi szolgálatokat tesznek családjukon kívül, miközben saját gyermekeik mit sem tudnak a Megváltó szeretetéről. Sok szülő a lelkészre vagy a szombatiskolai tanítóra bízza gyermekei megmentését, és ezzel elhanyagolja azt, amiért Isten őt teszi felelőssé. A gyermek kereszténnyé nevelése a szülők legszentebb szolgálata. Ez a munka türelmes fáradozást, élethossziglan tartó szorgalmas, kitartó erőfeszítést igényel. E megbízatásunk elhanyagolásával hűtlen sáfároknak bizonyulunk. Ilyen hanyagságra Isten nem fogad el semmilyen mentséget.

Azért ne essenek kétségbe azok, akiket a hanyagság bűne terhel. Az asszony addig kereste pénzét, mígnem megtalálta. A szülők hasonlóképpen munkálkodjanak - szeretettel, hittel és imával - családjukért, amíg boldogan el nem mondhatják: "Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nékem az Úr" (Ésa 8:18).

Ez igazi belmisszió munka, amely éppoly hasznos annak, aki végzi, mint akiért végzik. Családunk iránti odaadó érdeklődésünkkel alkalmassá válunk az Úr nagy családja tagjaiért való szolgálatra, akikkel, ha hívek maradunk Krisztushoz, együtt leszünk az örökkévalóságon át. Lelki testvéreink iránt tanúsítsunk éppoly érdeklődést, mint családunk tagjai iránt.

Isten azt akarja, hogy ezen az úton alkalmassá váljunk még több embert felölelő szolgálatra. Ahogy együttérzésünk egyre több embert érint, és szeretetünk elmélyül, mindenütt találunk magunknak munkát. Isten nagy emberi családja felöleli az egész világot, és nem szabad figyelmen kívül hagynunk egyik tagját sem.

Mindenütt elveszett pénzdarabok várnak arra, hogy megkeressük őket. Vajon keressük-e? Nap mint nap találkozunk a vallással szemben közömbös emberekkel. Beszélgetünk velük, elmegyünk hozzájuk, de tanúsítunk-e érdeklődést üdvösségük iránt? Bemutatjuk-e nekik Krisztust mint bűnbocsátó Megváltót? Krisztus szeretetétől átforrósodott szívvel beszélünk-e nekik erről a szeretetről? Hogyha nem, miként fogunk találkozni velük, mint örökre elveszettekkel, Isten trónja előtt?

Ki mérheti fel egyetlen lélek értékét? Akarod tudni, mennyit ér? Gondold végig a Gecsemáné kerti jelenetet: Krisztus gyötrelmét, amikor nagy vércseppeket verejtékezett! Nézd a keresztre feszített Megváltót! Halld meg kétségbeesett kiáltását: "Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?" (Mk 15:34). Nézd megsebzett fejét, átszegzett oldalát, összeroncsolt lábát! Ne feledd, hogy Krisztus mindent kockára tett! Maga a menny is veszélybe került. A keresztnél, amelyen Krisztus egyetlen bűnösért is feláldozta volna életét, felmérheted egyetlen lélek értékét.

Ha közösséged van Krisztussal, az Ő mértékével mérsz minden embert, és olyan mélységesen szereted őket, mint Krisztus téged. Akkor nem elűzöd, hanem megnyered; nem támadod, hanem vonzod azokat, akikért Krisztus meghalt. Soha senkit nem lehetett volna visszavezetni Istenhez, ha Krisztus nem fáradozott volna személyesen értük. Ez a személyes munka a lélekmentés titka: ha nem nézed nyugodtan, közömbösen a "haldoklók"-at, és minél bűnösebbek, minél nyomorultabbak, annál nagyobb buzgósággal és szeretettel igyekszel menteni őket; ha meglátod, mire van szükségük a szenvedőknek, az Isten ellen vétkezőknek, a bűn terhe alatt roskadóknak; ha megesik rajtuk a szíved, és segítő kezed feléjük nyújtod; ha hited és szereteted karján viszed őket Krisztushoz; ha vigyázol rájuk, és bátorságot öntsz beléjük; ha megértéseddel és bizalmaddal véded őket az eleséstől.

Ebben a munkában a menny angyalai készek együttműködni velünk. A menny minden segítséget megad azoknak, akik keresik és mentik az elveszetteket. Angyalok segítenek a legfelszínesebb és a legmegátalkodottabb ember megközelítésében, és az egész menny örül, amikor egy is visszatalál Istenhez. A szeráfok és a kérubok megpengetik arany hárfájukat, énekben dicsőítve Istent és a Bárányt, mert szereti az embert és irgalmas hozzá.

Fejezet 16 - A Tékozló hazatalált

Az elveszett juhról, az elveszett pénzdarabról és a tékozló fiúról szóló példázat világosan elénk tárja Isten könyörülő szeretetét a tévelygők iránt. Bár elfordultak Istentől, mégsem hagyja őket magukra nyomorult állapotukban. Az Úr végtelenül szereti és szánja mindazokat, akiket a ravasz ellenség megkísértett.

A tékozló fiúról szóló példázat bemutatja, hogy az Úr miként bánik azokkal, akik miután megtapasztalták az Atya szeretetét, hagyják, hogy a kísértő rájuk kényszerítse a maga akaratát.

"Egy embernek vala két fia; és monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztük a vagyont. Nem sok nap múlva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék."

A kisebbik fiú megunta az atyai ház fegyelmét. Úgy érezte, hogy korlátozza szabadságát. Az atya szeretetét és gondoskodását félremagyarázta. Elhatározta, hogy azt csinálja, ami jólesik.

Az ifjú nem érez semmilyen kötelezettséget, és nem tanúsít semmi hálát atyja iránt. Atyja vagyonában viszont a fiú jogán akar osztozni. Az örökséget, amely csak atyja halála után illetné meg, most akarja megkapni. A jelen örömeit hajszolja, mit sem törődve a jövővel.

Miután megkapta atyai örökségét, elmegy az atyai háztól "messze vidékre". Most, amikor bőven van pénze, és azt teheti, amit akar, elhiteti magával, hogy szíve vágya teljesült. Senki sem mondja: ne tedd, mert ártasz magadnak; vagy tedd ezt, mert ez a helyes. A rossz társaságban egyre mélyebbre süllyed a bűnben, és eltékozolja "vagyonát, mivelhogy dobzódva él".

A Biblia beszél olyan emberekről, akik magukat "bölcseknek vallván, balgatagokká lettek" (Róm 1:22). Ez történt a példázatbeli ifjúval is. A vagyont, amelyet önzően kikövetelt atyjától, paráznákra fecsérelte. Ifjú élete kincseit elvesztegette. Értékes évei, értelmi képességeinek frissessége, az ifjúság tiszta, szép álmai, lelki törekvései mind elhamvadtak vágyai tüzében.

Közben súlyos éhínség támadt azon a vidéken, és a fiú nélkülözni kezdett. Elszegődött egy ott lakóhoz, aki elküldte a mezőre, hogy disznókat legeltessen. A zsidók ezt tartották a legalantasabb és legmegalázóbb foglalkozásnak. A szabadságával büszkélkedő ifjú most rabszolgasorba jut, a legsúlyosabb szolgaságba, mert "saját bűnének köteleivel kötöztetik meg" (Péld 5:22). Eltűnt a csillogás és hamis ragyogás, amely elkápráztatta, és érzi bilincseinek súlyát. E sivár, éhség sújtotta vidéken a földön ülve, társtalanul a disznók között szívesen jóllakna az állatok táplálékául szolgáló hulladékkal. Mind eltűntek mellőle a szerencsés napjaiban körötte nyüzsgő, számlájára evő-ivó vidám cimborák. Hová lett féktelen jókedve? Lelkiismerete elhallgatott, érzékei eltompultak, és azt hitte, hogy boldog.

Most pedig üres zsebbel, éhesen, megalázottan, erkölcsi terheltséggel, gyenge és megbízhatatlan akarattal, nemesebb érzékeit látszólag elveszítve, a legnyomorultabb a halandók között.

Milyen találóan rajzolja meg e példázat a bűnös állapotát! A szerető Isten körülveszi áldásaival, de a bűnös - akit csak vágyainak kielégítése és a vétkes élvezetek érdekelnek - semmit sem kíván jobban, mint Istentől független életet élni. A hálátlan fiúhoz hasonlóan jogot formál Isten minden áldására, és természetesnek veszi, ha megkapja. Nem hálás érte, és nem igyekszik szeretettel rászolgálni. Miként Káin, aki Isten színe elől menekülve keresett magának otthont, miként a "messze vidékre" csatangoló tékozló fiú, Istenről elfeledkezve keresik a bűnösök a boldogságot. (Róm 1:28).

Bármi is a látszat, minden önközpontú élet elfecsérelt élet. Aki megkísérel Isten nélkül élni, tékozolja javait. Elvesztegeti az értékes éveket, eltékozolja értelmi, érzelmi és lelki képességeit, és sáfárságának csődje örök életébe kerül. Aki elkülönül Istentől, hogy önmagának szolgálhasson, az a mammon rabja. Az ember, aki megteremtésekor alkalmas volt az angyalok társaságára, a világ és a test szolgálatába állt. Minden önző ember ide jut.

Ha ezt az életformát választottad, tudd meg, hogy arra költesz, ami nem kenyér, és azért dolgozol, ami nem elégíthet ki! Egyszer majd ráébredsz mélyre süllyedt állapotodra. Magányodban, a messze vidéken nyomorúságodat érezve, kétségbeesve felkiáltasz: "Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből"? (Róm 7:24). A prófétai kijelentés egyetemes igazságot hordoz: "Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve! Mert olyanná lesz, mint a hangafa* a pusztában, és nem látja, hogy jó következik, hanem szárazságban lakik a sivatagban, a sovány és lakhatatlan földön" (Jer 17:5.6). Isten "felhozza az Ő napját mind gonoszokra, mind a jókra és esőt ád mind az igazaknak, mind a hamisaknak" (Mt 5:45); de az ember elbújhat a napfény és az eső elől. Mi is - miközben az Igazság Napja sugárzik és a Kegyelem Esője záporoz - Istentől elkülönülve lakhatunk "szárazságban ... a sivatagban".

A szerető Isten még mindig sóvárog a tőle elfordult ember után. Mindent megkísérel, hogy visszahozza az atyai házba. A tékozló fiú nyomorult állapotában "magába szállt". Megtört az a megtévesztő befolyás, amellyel Sátán fogva tartotta. Meglátta, hogy szenvedése saját oktalanságának következménye, és így szólt: "Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg! Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz." A tékozló fiúnak, bármilyen nyomorult is volt, reménységet adott az a tudat, hogy atyja szereti. A szeretet vonzotta haza. Isten szeretetének biztos tudata hajtja vissza a bűnöst Istenhez. "Az Istennek jósága téged megtérésre indít"(Róm 2:4). Az aranyfonál - az Isten szeretetéből fakadó irgalom és szánalom - minden veszélyben levő lelket körülölel. Az Úr kijelenti: "Örökkévaló szeretettel szerettelek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat" (Jer 31:3).

A fiú elhatározta, hogy megvallja bűnösségét. Elmegy atyjához, és ezt fogja mondani: "Vétkeztem az ég ellen és te ellened. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak

hívattassam." De ezt is hozzáteszi - jelezve, hogy milyen korlátozott fogalmai vannak atyjáról: "Tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy."

A fiatalember otthagyja a disznónyájat, a moslékot, és hazaindul. A gyengeségtől remegve, az éhségtől bágyadtan, de szapora léptekkel iparkodik haza. Nincs mivel elrejtenie rongyait, de gyötrelme

A héber 'arór szónak megfelelő arab szó, borókafenyőt jelent, amely a pusztában tenyésző igénytelen fa legyőzi büszkeségét, és siet, hogy szolgai állásért könyörögjön atyánál, ahol egykor fiaként élt.

A vidám, meggondolatlan ifjú, amikor kilépett atyja kapuján, még csak nem is álmodta, hogy milyen fájdalom és sóvárgás mardossa atyja szívét. Amikor féktelen társaival együtt táncolt és dőzsölt, nem gondolt arra az árnyra, amely otthonára borult. És most, amikor fáradt, nehéz léptekkel halad az úton hazafelé, nem tudja, hogy valaki figyeli, jön-e már. És amikor még távol volt", az atya észreveszi. A szeretet jó megfigyelő. A bűnös évek torzításai sem tudták a fiú kilétét elrejteni atyja elől. "Megesék rajta a szíve, és odafutván, a nyakába esék", és csüngött rajta hosszú, meleg öleléssel.

Az atya nem akarja, hogy fiát nyomora és rongyai miatt megvetés érje. Saját válláról veszi le a díszes köntöst, beborítja vele fia lesoványodott testét, és a fiú elzokogja bűnbánatát: "Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam." Az atya magához szorítja és hazaviszi. A fiúnak nincs alkalma arra, hogy szolgának ajánlkozzék. Ő az atya gyermeke. Elhalmozzák a ház legértékesebb dolgaival; a szolgák tisztelik, és szolgálni fogják.

Az atya így szólt a szolgákhoz: "Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira! És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vigadjunk. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdének azért vigadni."

Nyughatatlan fiatalságában a tékozló fiú könyörtelennek és szigorúnak tartotta atyját. Milyen másként látja most! Hasonlóan éreznek mindazok, akiket Sátán megtévesztett. Istent keményszívűnek és szigorúnak tartják. Úgy tekintenek Istenre, mint aki keresi, hol találhat kifogást, mikor marasztalhat el valakit, és aki nem hajlandó magához engedni a bűnöst, ameddig valamilyen jogos ürüggyel megtagadhatja tőle a segítséget. Törvényét akadálynak tartják, amellyel boldogságukat korlátozza; terhes igának, amelytől szívesen megszabadulnának. Akinek azonban Krisztus szeretete megnyitotta a szemét, az meglátja, hogy Isten könyörülő Isten. Nem tartja zsarnoknak és könyörtelennek, hanem atyának, aki vágyik magához ölelni bűnbánó fiát. A bűnös a zsoltárossal együtt kiáltja: "Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az Őt félők iránt" (Zsolt 103:13).

A példázatban nem olvassuk, hogy a tékozló fiút gúnyos megjegyzés vagy szemrehányás érte volna bűnei miatt. A fiú érzi, hogy az atya örökre megbocsátotta és elfelejtette múltját. Isten is ezt mondja a bűnösnek: "Eltöröltem álnokságaidat, mint felleget,

és mint felhőt bűneidet" (Ésa 44:22). "Megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem" (Jer 31:34). "Hagyja el a gonosz az ő útát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban." "Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izrael bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találtatnak" (Ésa 55:7; Jer 50:20).

Micsoda ígéret! Isten kész elfogadni a megtérő bűnöst. Vajon te, 'Kedves Olvasó, a magad választotta úton jársz-e? Nem távolodtál-e Istentől messzire? A törvényszegés gyümölcsét akarod-e élvezni, amely - amikor belekóstolsz - füstté és hamuvá lesz? És most, hogy már nincs semmid, terveid meghiúsultak, reményeid elsorvadtak, magadba roskadtan és vigasztalanul ülsz? Az a hang, amely már régóta szól szívedhez, de amelyre eddig nem figyeltél, most tisztán és világosan mondja: "Keljetek fel és menjetek ki, mert ez nem a nyugalomnak helye; a tisztátalanság miatt, amely elveszít, éspedig borzasztó veszedelemmel" (Mik 2:10). Térj vissza Atyád házába! Atyád hív: "Térj énhozzám, mert megváltottalak" (Ésa 44:22).

Ne hallgass az ellenség szavára, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg nem javulsz meg, amíg nem vagy elég jó ahhoz, hogy hozzá mehess! Ha addig vársz, akkor soha nem indulsz el. Amikor Sátán szennyes ruhádra mutat, ismételd el a Megváltó ígéretét: "Aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem" (Jn 6:37). Mondd az ellenségnek, hogy Jézus Krisztus vére megtisztít minden bűntől! Dáviddal együtt te is imádkozd: "Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet és fehérebb leszek a hónál (Zsolt S 1:9).

Kelj fel, és menj el Atyádhoz! Mikor még messze vagy, eléd megy. Ha bűneidet bánva csak egy lépést is teszel felé, sietve zár karába, mert végtelenül szeret. Meghallja a töredelmes lélek kiáltását. Azt is észreveszi, amikor felébred a vágy szívedben Isten után.

Nincs egyetlen ima - ha dadogva hangzik is -, nincs egyetlen könnycsepp - ha titkon hull is -, nincs egyetlen őszinte vágy Isten után - ha gyenge is -, amellyel Isten Lelke ne azonosulna. Sőt, még mielőtt az ima felhangzik, vagy a szív sóvárgása kifejezésre jut, Krisztus lelkierőt küld annak az embernek, akinek szívét kegyelme érintette.

Mennyei Atyád elveszi tőled bűnnel szennyezett ruhád. Zakariás példázatba burkolt, örökszép próféciájában Jósua, az Úr angyala előtt szennyes ruhában álló főpap a bűnöst ábrázolja. E szavakat az Úr mondja: "Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged! ... Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözteték őt" (Zak 3:4-5). Isten így fog téged is felöltöztetni "az üdvnek ruháival", és betakarni "az igazság palástjával". "Ha cserények* között hevertek is: olyanok lesztek, mint a galambnak szárnyai, amelyeket ezüst borít, vagy mint vitorla-tollai, amelyek színarany fényűek" (Ésa 61:10; Zsolt 68:14).

Bevisz dísztermébe, és zászló lesz feletted szerelme. (Lásd Énekek 2:4.) "Ha az én utaimban jársz" - mondja az Úr -, "ki- s bejárást engedek néked ez itt állók között" (Zak 3:7.) - az Isten trónját körülvevő szent angyalok között.

"Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni." "Ő megtart; örül te rajtad örömmel, hallgat az Ő szerelmében, énekléssel örvendez néked" (Ésa 62:5; Sof 3:17). A menny és a föld az Atyával együtt örvendezve énekli: "Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott."

A Megváltó példázatában eddig nincs egy disszonáns hang sem, amely megzavarná az osztatlan örömet. Most azonban Krisztus másféle lelkületről tesz említést. Amikor a tékozló fiú hazajött, az idősebb fiú "a mezőn vala: és mikor hazajövén, közelgetett a házhoz, hallá a zenét és táncot. És előszólítván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az? Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatá a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza. Erre ő megharaguvék és nem akara bemenni." Az idősebb fiú nem osztozott az atya aggodalmában, és nem leste, hogy öccse jön-e már. Ezért nem osztozik az atya örömében sem, amikor a tévelygő hazatér. Az örvendezés hallatán semmi örömet nem érez. Egy szolgától megkérdezi, hogy miért ez az ünnepség, és a válasz felkelti irigységét. Nem megy be, hogy üdvözölje elveszett testvérét. Sérti a tékozló iránti kedvesség. [* Az állatok számára készített hely]

Amikor az atya kijön, hogy megintse, a fiú gőgös és gyűlölködő természete megmutatkozik. Azt hangoztatja, hogy élete atyja házában a viszonzatlan szolgálat körforgása, és ezt most kicsinyeskedve szembeállítja a hazatérő fiú iránti megkülönböztetett bánásmóddal. Ezzel elárulja, hogy szolgálata inkább szolgai, mint gyermeki. Amikor élvezhette volna atyja közelségét, inkább azon a hasznon járt az esze, amely elővigyázatos életéből fakad. Szavai arról árulkodnak, hogy ezért mondott le a bűn örömeiről. Ha pedig az atya most kisebbik fiát is részesíti ajándékaiban, méltánytalan vele, az idősebbel. Irigyli testvérétől az atya jóindulatát. Világosan kifejezésre juttatja, hogy az atya helyében nem fogadta volna be a tékozlót. Még testvérének sem ismeri el. Csak hidegen "a te fiad"-nak mondja.

Az atya szeretettel bánik vele is. "Fiam - mondja -, te mindenkor énvelem vagy, és mindenem a tiéd!" Hiszen az évek során, amíg öcséd járta a világot, te élvezhetted társaságomat!

A gyermekek mindenben dúslakodtak, ami boldogságot adhat. A fiúnak nem lett volna szabad felvetni a jutalom és ajándék kérdését. "Mindenem a tiéd!" Neked csak bíznod kell szeretetemben, és elfogadnod az ajándékot, amelyet oly bőven mérek.

Az egyik fiú egy időre elhagyta családját, és nem vett tudomást az atya szeretetéről. De most visszatért, és az öröm árja elűzött minden nyugtalanító gondolatot. "Ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott."

Ráébredt-e az idősebb fiú arra, hogy milyen kicsinyes és hálátlan? Megértette-e, hogy jóllehet öccse gonoszul cselekedett, akkor is a testvére? Megbánta-e irigységét és könyörtelenségét? Krisztus erről hallgatott, mert a történet, amelyről a példázat szól, még játszódott. Krisztus hallgatóinak kellett eldönteniük, hogy miként végződjék.

Az idősebb fiú a Jézus-korabeli, megtérni nem akaró zsidókat és minden kor farizeusait ábrázolja. A farizeusok megvetik az általuk vámszedőnek vagy bűnösnek tartott embereket. Mivel nem követnek el látványos bűnöket, önigazultak. Krisztus saját érveiket fordította e gáncsoskodók ellen. Mint a példázatban szereplő idősebb fiú, különleges kiváltságokat kaptak Istentől. Isten családjában a fiú helyére tartottak igényt, de lelkükben béresek voltak. Nem szeretetből szolgáltak, hanem a jutalom reményében. Szemükben Isten szigorú gazda volt. Látták, hogy Krisztus felkínálja a vámszedőknek és bűnösöknek kegyelmi ajándékát ingyen - azt az ajándékot, amelyet a rabbik csak fárasztó munkával és vezekléssel próbáltak megszerezni -, és megsértődtek. A tékozló hazatérése, amely örömmel töltötte el az Atya szívét, csak irigységet keltett bennük.

A farizeusokat is olyan meleg szeretettel intette és kérlelte a menny, mint a példázatbeli atya idősebb fiát. "Mindenem a tiéd" - nem mint bér, hanem mint ajándék. Te is csak úgy kaphatod, mint a tékozló fiú - meg nem érdemelten. Az Atya szeretetből adja.

Az embert önigazultsága nemcsak arra készteti, hogy hamis színben tüntesse fel Istent, hanem arra is, hogy felebarátaival szemben szeretetlen és gáncsoskodó legyen. Az önző, irigy idősebb fiú leste testvérét, hogy megbírálja minden tettét, és hibáztassa a legkisebb fogyatékosságért is. Minden tévedését észrevette, minden hibás lépését eltúlozta. Így próbálta igazolni saját engesztelhetetlenségét. Ma sokan ugyanezt teszik. Amikor valaki először veszi fel a harcot a kísértések özöne ellen, ridegen, konokul becsmérlik és hibáztatják. Isten gyermekeinek mondják magukat, de Sátán szellemében járnak el. Felebarátaikkal szembeni magatartásuk miatt Isten színétől nem sugározhat rájuk fény.

Sokan kérdezgetik: "Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendős borjúkkal?! Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olajpatakokban?" Pedig "megjelentette néked, oh ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járj a te Isteneddel" (Mik 6:18).

A szolgálat, amelyet Isten kedvel, ez: "hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjetek? ... és tested előtt el ne rejtsd magadat" (Ésa 58:6.7). Ha felismered, hogy bűnös vagy, és tudod, hogy téged is csak mennyei Atyád szeretete mentett meg, akkor mélységesen szánod a bűnben szenvedőket. Többé nem leszel irigy és gáncsoskodó a bűnbánat láttán. Amikor az önzés jege leolvad szívedről, éppúgy fogsz érezni, mint Isten; osztozol az elveszettek megmentésén érzett örömében.

Isten gyermekének mondod magad. Hogy ez az állításod igaz legyen, a "te testvéred" az, aki "meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott." A legszorosabb kötelékkel fonódik hozzád, mert Isten elismeri őt fiának. Ha nem vállalsz közösséget vele, akkor csak béres vagy a háziak között, nem pedig gyermek Isten családjában.

Az öröm akkor sem szűnik meg, ha te nem mész üdvözölni elveszett testvéredet! A hazatérőnek meglesz a helye az Atya mellett és az Atya szolgálatában. Akinek sok bűnét bocsátotta meg Isten, az nagyon szeret. Te pedig kint maradsz a sötétben. Mert "aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet" (1 Jn 4:8).

Fejezet 17 - A Terméketlen Fügefa

Amikor Krisztus az embereket az ítéletre figyelmeztette, mindjárt felkínálta nekik kegyelmét is. "Az embernek Fia nem azért jött - mondta -, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa". "Nem azért küldte az Isten az Ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa" (Lk 9: 56; Jn 3 :17). A terméketlen fügefáról szóló példázat szemlélteti, hogy a Krisztus által felkínált kegyelem miként viszonyul Isten igazságszolgáltatásához és ítéletéhez.

Krisztus felhívta az emberek figyelmét Isten országának eljövetelére, és erélyesen megrótta őket tudatlanságukért és közömbösségükért. Az ég színéből, amely jelezte, hogy milyen idő lesz, tudtak olvasni, de az idők jeleit, amelyek világosan hirdették Krisztus küldetését, nem ismerték fel.

Az emberek akkor is - a mai emberhez hasonlóan - könnyen képzelték azt, hogy a menny kegyeltjei, és hogy a dorgáló üzenet másnak szól. Jézus hallgatói elmondtak egy esetet, amely abban az időben nagy izgalmat váltott ki. Poncius Pilátusnak, Júdea helytartójának egyes intézkedéseit a nép sérelmesnek találta. Jeruzsálemben a nép háborgott, és Pilátus megpróbálta erőszakkal elhallgattatni. Egy alkalommal katonái még a templom területére is behatoltak, és megöltek néhány galileai zarándokot, akik éppen áldozatukat mutatták be. A zsidók a csapást Isten büntetésének tartották, és leplezett örömmel számoltak be Jézusnak erről az erőszakos cselekedetről. Jó dolgunk bizonyítja - gondolták -, hogy sokkal jobbak vagyunk, mint a megölt galileaiak, és ezért Isten is jobban kedvel minket. Arra számítottak, hogy Jézus is kárhoztatni fogja ezeket az embereket, akik szerintük alaposan rászolgáltak a büntetésre.

Krisztus tanítványai nem merték elmondani, hogyan vélekednek a történtekről, amíg nem hallották Mesterük véleményét. Jézus már többször megrótta őket, amikor mások jellemét megbírálták, és véges ítélőképességük szerint törvénykeztek. Mégis elvárták volna, hogy Krisztus másoknál bűnösebbnek nyilvánítsa ezeket az embereket; és nagyon meglepődtek válaszán.

A sokaság felé fordulva a Megváltó így szólt: Gondoljátok-é, hogy ezek a galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek; sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek." Isten azt akarta, hogy e megrázó csapások láttán megalázzák magukat, és megbánják bűneiket. A felhők már tornyosultak, hogy a bosszúállás viharát zúdítsák azokra, akik nem Krisztusnál kerestek menedéket.

Miközben Jézus a tanítványokkal és a sokasággal beszélt, prófétai szemmel a jövőbe nézett, és látta Jeruzsálemet ostromgyűrűben. Hallotta a kiválasztott város ellen menetelő ellenség lépteinek zaját, és látta az ostrom alatt elpusztulók ezreit. Sok zsidót gyilkoltak le a templom udvaraiban áldozatuk bemutatása közben, akárcsak azokat a galileaiakat. Az egyeseket sújtó csapások Isten figyelmeztető üzenetei voltak az éppoly bűnös nemzetnek.

"Ha meg nem tértek - mondta Jézus -, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek." Kegyelmi idejük még egy kis ideig tartott. Még volt idejük a békességükhöz szükséges dolgok megismerésére.

"Vala egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve - folytatta Jézus -; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találá. És monda a vincellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?"

Krisztus hallgatói nem érthették félre ezeket a szavakat. Énekében Dávid Egyiptomból kihozott szőlőnek nevezte Izraelt. Ésaiás pedig ezt írta: "A seregek Urának szőlője ... Izrael háza, és Júda férfiai az Ő gyönyörűséges ültetése" (Ésa 5 :7). Az Úr szőlőjében levő fügefa azt a nemzedéket ábrázolta, amelyhez a Megváltó eljött, és különös gondviselésével és áldásaival vett körül.

Istennek népével való szándékát és a nép dicsőséges lehetőségeit ezek az örökszép szavak tárják elénk: "Hogy igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántáinak, az Ő dicsőségére!" (Ésa 61: 3). A haldokló Jákób a Lélek ihletésére ezt mondta kedvenc fiáról: "Termékeny fa József, termő ág a forrás mellett, ágazata meghaladja a kőfalat," majd ezt mondta: "Atyád Istene ... segéljen; a Mindenható ... megáldjon, az ég áldásaival, onnan felülről, a mélység áldásaival, mely alant terül" (1 Móz 49:22.25). Így plántálta el Isten is Izraelt mint jó szőlőt életadó források mellé. Szőlőskertjét "nagyon kövér hegyen" ültette. "Felásta és megtisztítá kövektől, nemes vesszőt plántált belé" (Ésa 5:1-2).

"És várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett!" (Ésa 5 : 2). A Krisztus-korabeli nép nagyobb kegyességet mutatott, mint a korábban élő zsidók, de még kevésbé voltak meg náluk Isten Lelkének drága ajándékai. A jellem értékes gyümölcsei, amelyek József lényét olyan kedvessé és széppé tették, hiányoztak a zsidó nemzetből.

Isten gyümölcsöt keresett Fia által, de egyet sem talált. Izrael hiába foglalta el a földet. Puszta léte átok volt, mert elfoglalta a szőlőben egy gyümölcstermő fa helyét. Megfosztotta a világot azoktól az áldásoktól, amelyeket Isten szeretett volna adni általuk. A zsidók hamis színben tüntették fel Istent a népek előtt. Nemcsak hasznavehetetlenek voltak, de kifejezetten akadályt jelentettek. Vallásos életük nagyon megtévesztő volt. Inkább rombolt, mint mentett.

A példázatbeli vincellér nem kérdőjelezte meg az ítéletet, amely szerint a fát - ha gyümölcstelen marad - ki kell vágni. De ismerte a tulajdonos érdekeit, és magáévá tette őket. Akkor örülne a legjobban, ha a meddő fa fejlődne és gyümölcsöt teremne. Amikor a gazda elmondta kívánságát, a vincellér így válaszolt: "Hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom. És ha gyümölcsöt terem, jó.

A kertész nem hagyja sorsára a mit sem ígérő növényt. Sőt kész még nagyobb gondot fordítani rá. Megteremti számára a legkedvezőbb körülményeket, és megkülönböztetett figyelemmel gondozza.

A szőlőskert kertészét éppúgy érdekli a szőlőskert sorsa, mint a gazdáját. Ehhez hasonlóan a Fiú éppúgy szereti a választott népet, mint az Atya. Krisztus kijelentette hallgatóinak, hogy lehetőségeiket kiszélesíti. Azt az erőforrást, amit a szerető Isten nyújthat, felfakasztja, hogy az igazság fáivá válhassanak, gyümölcsöt teremve a világ áldására.

Jézus nem mondta el a példázatban, mi volt a kertész munkájának eredménye. Itt félbeszakadt a történet. Befejezése azon a nemzedéken múlott, amely hallotta szavait. Nekik szólt a komoly figyelmeztetés: Ha pedig nem, azután vágd ki azt." Tőlük függött, hogy elhangzanak-e a visszavonhatatlan szavak. A harag napja közel volt. Az Izraelt sújtó csapásokkal a szőlőskert könyörületes gazdája előre figyelmeztette őket a gyümölcstelen fa pusztulására.

Az intés eljutott hozzánk is, és nekünk is szól. Vajon te is gyümölcstelen fa vagy-e az Úr szőlőskertjében? Kimondják-e rád is nemsokára az ítéletet? Mióta kapod az Úr ajándékait? Mióta figyeli és várja, hogy viszonozd szeretetét? Micsoda megtiszteltetés számodra, hogy az Úr szőlőjében lehetsz, és élvezheted a kertész éber gondoskodását! Hányszor remegtette meg szíved az evangélium drága üzenete! Krisztus nevét viseled. Látszólag egyházának - Krisztus testének - tagja vagy, de nem tudod, mit jelent élő kapcsolatban lenni a szerető Istennel. Élete nem ragyog át a tieden. Jellemének szép vonásai: "a Lélek gyümölcsei" nem láthatók életedben.

A terméketlen fa élvezi az esőt, a napfényt és a kertész gondoskodását. A talajból táplálékot szív. Meddő ágai azonban csak árnyékot vetnek a földre, hogy a termést hozó növények ne virulhassanak alatta. Hasonlóképpen azok a mennyei ajándékok, amelyekkel Isten téged elhalmoz, sem jelentenek áldást a világnak. Megfosztasz másokat azoktól a kiváltságoktól, amelyekhez a te hibádból nem juthatnak hozzá.

Látod ugye, ha homályosan is, hogy hiába foglalod a földet! Az irgalmas Isten mégis meghagyott. Nem néz le ridegen rád. Nem fordul el részvétlenül, és nem engedi, hogy elpusztulj. Neked kiáltja, mint századokkal ezelőtt Izráelnek: "Miképpen adnálak oda Efraim, szolgáltatnálak ki Izrael!?... Nem végzem el haragomnak hevét; nem fordulok vissza Efraim vesztére; mert Isten vagyok én, és nem ember" (Hós 11:8-9). A szánakozó Megváltó rólad is ezt mondja: Kíméld meg még ebben az évben, amíg körülásom és megtisztítom!

Milyen fáradhatatlan szeretettel szolgált Krisztus Izraelnek kegyelmi idejük meghosszabbított időszakában! A kereszten így imádkozott: "Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják, mit cselekesznek!" (Lk 23 : 34). Mennybemenetele után tanítványai először Jeruzsálemben hirdették az evangéliumot. Ott áradt ki a Szentlélek. Az első keresztény gyülekezet ott mutatta meg a feltámadt Megváltó hatalmát. István, akinek olyan volt az arca, "mint egy angyalnak orcája" (Acs 6:15), ott tett bizonyságot, és ott áldozta fel életét. Mindaz, amit a menny adhatott, reájuk áradt. "Mit kellett volna még tennem szőlőmmel - kérdezte Krisztus -; mit meg nem tettem vele?" (Ésa 5:4). Isten gondoskodása és értünk végzett munkája nem hagyott alább, sőt fokozódott. Most is mondja: "Én, az Úr,

őrizem azt, minden szempillantásban öntözöm, hogy senki meg ne látogassa, éjjel-nappal megőrzöm azt" (Ésa 27: 3).

"Ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem. .."

Az a szív, amely hideg marad Isten hívására, olyannyira megkeményedik, hogy végül már mit sem érez, ha a Szentlélek hatni próbál rá. Ekkor hangzik el ez az ítélet: "Vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?"

Isten ma még hív: "Térj vissza hát Izrael az Úrhoz, a te Istenedhez! ... Kigyógyítom őket hűtlenségükből; szeretem őket ingyen kegyelemből... Olyanná leszek Izraelnek, mint a harmat. Virágozni fog, mint a liliom, és gyökeret ver, mint a Libánon ... Visszatérnek az ő árnyékában lakók, és felelevenednek, mint a búzamag, és virágoznak, mint a szőlőtő; ... Tőlem származik a te gyümölcsöd! (Hóseás 14:2-9.)

Fejezet 18 - "Eredj el az utakra és az ösvényekhez"

A Megváltó vendégségben volt egy farizeusnál. Elfogadta mind gazdagok, mind szegények meghívását, és szokása szerint az elé táruló képhez kapcsolta az igazságról szóló tanítását. A zsidók nemzeti és vallási ünnepeiket közös étkezés keretében ünnepelték meg. Az örök élet áldásainak előképét látták bennük. Élvezettel beszéltek arról a nagy ünnepségről, amelyet majd Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal együtt ülnek meg, miközben a pogányok kívül állva, sóvár szemmel nézik őket. Azt az intést és tanítást, amelyet Krisztus adni akart, a nagy vacsoráról szóló példázattal szemléltette. Istennek mind a jelent, mind a jövőt érintő áldásait a zsidók maguknak akarták kisajátítani. Tagadták, hogy Isten a pogányoknak is kegyelmet kínál. E példázattal Krisztus azt fejezte ki, hogy ők azok, akik éppen most utasítják vissza a meghívást, amely kegyelmet hirdet, és Isten országába hív. Elárulta, hogy az általuk semmibe vett meghívást Isten elküldi azoknak, akiket ők lenéznek, és akiktől még a ruhájukat is elhúzzák, mintha leprások volnának.

Vendégei kiválasztásánál a farizeus a maga önző érdekeit tartotta szem előtt. Krisztus ezt mondta neki: "Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat: nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor."

Krisztus itt elismételte azt a tanítást, amelyet már Mózes által adott Izraelnek. Az Úr úgy intézkedett, hogy szent vendégeskedéseiken "a jövevény, az árva és az özvegy, akik a te kapuidon belül vannak" (5 Móz 14: 29.) - ők is ehessenek és jóllakhassanak.

Ezek a vendégeskedések szemléltető oktatásul szolgáltak Izraelnek.

Isten azt akarta, hogy a nép - az igazi vendégszeretet örömét megismerve - egész évben gyámolítsa a gyászolókat és szegényeket. Ezekben a lakomákban azonban mélyebb tanítás is rejlett. Izrael a kapott lelki áldásokat nem tarthatta meg csupán önmagának. Isten azért adta nekik az élet kenyerét, hogy megszegjék a világnak.

Ezt a feladatot nem teljesítették. Krisztus e példázattal megrótta önzésüket. A farizeusoknak nem tetszett ez a beszéd. Egyikük - remélve, hogy a beszélgetést más mederbe terelheti - szenteskedő pózzal így kiáltott: "Boldog az, aki eszik kenyeret az Isten országában!" Ez az ember úgy beszélt, mint aki nagyon biztos abban, hogy megvan a helye abban az országban. Magatartása hasonlít azokéhoz, akik örülnek annak, hogy Krisztus üdvözíti őket, de az üdvösség feltételeit nem teljesítik. A farizeus lelkülete hasonlít Bálaméhoz, aki így imádkozott: "Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!" (4 Móz 23:10.). A farizeus nem arra gondolt, hogy vajon alkalmas-e Isten országára, hanem arra, amit a mennyben élvezni szeretne. Megjegyzésével el akarta terelni a vendégek figyelmét tulajdonképpeni feladatukról. Azt akarta, hogy a jelen életet figyelmen kívül hagyva, gondoljanak a távoli jövőre, az igazak feltámadására.

Krisztus olvasott az alakoskodó szívében. Tekintetét reá szegezte, és feltárta a jelenlevők előtt jelenlegi kiváltságaik jellegét és értékét. Megmutatta nekik, hogy feladatuk van, amelyet most kell elvégezniük, ha igénylik a jövő áldásait.

"Egy ember készíte nagy vacsorát - mondta Jézus -, és sokakat meghíva." Amikor a lakoma ideje elérkezett, a házigazda elküldte szolgáit a vacsorára hivatalos vendégekhez egy második üzenettel: "Jertek el, mert immár minden kész!" De a meghívottak különös érdektelenséget tanúsítottak. "Mindnyájan egyenlőképpen kezdék magukat mentegetni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! És másik is monda: Őt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azén nem mehetek."

Egyik kifogás mögött sem húzódott igazán fontos dolog. Az az ember, akinek meg "kellett" néznie a földjét, már megvette azt. Hogy olyan sietős volt neki a föld megtekintése, az annak tulajdonítható, hogy érdeklődését szerzeménye kötötte le. Az ökrök megvásárlása is megtörtént már. Kipróbálásukkal a vevő csak kíváncsiságát akarta kielégíteni. A harmadik kifogásban sem volt több ésszerűség. Azért, hogy a meghívott vendég megnősült, még részt vehetett volna a vacsorán. Feleségét is szívesen látták volna. De neki megvoltak a maga szórakozási tervei, és úgy látszik, hogy azokat kívánatosabbnak találta, mint a lakomát, ahova elígérkezett. Megvoltak a barátai, és jól érezte magát köztük. Még a látszat kedvéért sem udvariaskodott, amikor visszautasította a meghívást. Nem kérte, hogy mentsék ki. A nem mehetek" szavakkal csak leplezte az igazságot: Nem érdekel az egész! Nem akarok menni! - gondolta.

Mindegyik kifogás azt tanúsította, hogy a vacsorára hivatalos vendégek érdeklődését más dolgok kötötték le. A meghívásnak, amelyet elfogadtak, nem tettek eleget. Közömbösségükkel megsértették a nagylelkű vendéglátót.

A nagy vacsorával Krisztus az evangélium kínálta áldásokat szemlélteti. A felszolgált táplálék nem más, mint maga Krisztus. Ő a mennyből alászállt kenyér; az üdvösség szerzője. Az Úr követei hirdették a zsidóknak a Megváltó adventjét. Krisztusra mutattak, "az Istennek ama Bárányá"-ra, "aki elveszi a világ bűneit" (Jn 1: 29). Isten az általa készített vacsorán felkínálta nekik a menny legnagyobb ajándékát. Ez az ajándék felbecsülhetetlen. A szerető Isten adott mindent a gazdag lakomához, és kifogyhatatlan készletekről gondoskodott. "Ha valaki eszik e kenyérből - mondta Krisztus -, él örökké (Jn 6:51).

Az evangélium vacsorájára szóló meghívást azonban csak akkor fogadjuk el, ha evilági érdekeinknél többre értékeljük azt, hogy Krisztus felruház minket a maga igazságával. Isten odaadott mindent az emberért, és arra kéri, hogy a neki való szolgálatot helyezze minden önző, földi érdek elé. Isten nem fogadhat el megosztott szívet. Az a szív, amelyet földi kötelékek tartanak fogva, nem az Istené.

E tanítás minden időre szól. Követnünk kell a Bárányt, bármerre megy! Legyen Ő a vezetőnk! Értékeljük minden földi barát társaságánál többre az Ő közelségét! Krisztus mondja: "Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám" (Mt 10: 37).

Krisztus korában sokan mondták el a mindennapi kenyér megtörésekor a családi asztal körül ezeket a szavakat: "Boldog az, aki eszik kenyeret az Isten országában." Krisztus azonban bemutatta, hogy milyen nehéz vendégeket találni a végtelen áron elkészített asztalhoz. Akik hallgatták szavait, tudták, hogy ők is semmibe vették irgalmas meghívását. Minden érdeklődésüket e világ gazdagsága és örömei kötötték le, és egyhangúlag kimentették magukat.

Így van ez ma is. A kifogások, amelyekkel az emberek az evangéliumi meghívást visszautasították, ma sem változtak. Azt mondják, hogy nem veszélyeztethetik földi lehetőségeiket az evangéliumi normák elfogadásával. Földi érdekeiket többre értékelik az örökkévaló dolgoknál. Éppen azok az áldások, amelyeket Istentől kaptak, emelkednek válaszfalként köztük és Teremtőjük, Megváltójuk között. Nem akarják, hogy bárki is zavarja őket világi céljaik hajszolásában, és ezt mondják a kegyelmet hirdető követnek: "Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak téged" (Acs 24: 25). Mások azzal mentegetőznek, hogy nehézségeik támadnak emberi kapcsolataikban, ha elfogadják Isten hívását. Azt mondják, hogy nem kerülhetnek ellentétbe rokonaikkal és ismerőseikkel. Így válnak a példázat szereplőivé. A lakoma házigazdája erőtlen kifogásukat meghívása semmibevevésének tekinti.

Aki azt mondta, hogy "feleséget vettem, és azért nem mehetek", az emberiség egyik nagy osztályát ábrázolja. Sokan vannak, akik feleségük vagy férjük befolyására hagyják figyelmen kívül Isten hívását. A férj ezt mondja: Tudom mi a kötelességem, de nem teljesíthetem, mert feleségem ellenzi. Miatta nagyon nehéz volna engedelmeskednem. A feleség, aki hallja a kegyelem hívó szavát: "jöjj, mert immár minden kész", ezt mondja: "kérlek téged, ments ki engem. Férjem nem hallgat a kegyelem hívó szavára. Azt mondja: hivatása nem engedi. Nekem pedig őt kell követnem. Nem mehetek!" A gyermekek szívében is visszhangra talál a meghívás. Szívesen elfogadnák. De szeretik szüleiket, és mivel a szülőket nem érinti az evangélium, a gyermekek azt gondolják, hogy ők sem mehetnek. Ők is ezt mondják: "ments ki engem!"

Ezek az emberek azért utasítják vissza a Megváltó hívását, mert attól félnek, hogy felbomlik a család. Azt hiszik, hogy ha nem engedelmeskednek Istennek, családjuk békés és szerencsés lesz. Ez azonban önámítás. Aki önzést vet, önzést is arat. Krisztus szeretetének elutasításával elvetik mindazt, ami az emberi szeretetet tisztává és állhatatossá teheti. Nemcsak a mennyet veszítik el, de azt sem élvezhetik igazán, amiért feláldozták a mennyet.

A példázat szerint a vendéglátó megtudta, hogyan fogadták meghívását, és "megharagudván... monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide."

A házigazda elfordult azoktól, akik semmibe vették nagylelkűségét, és olyanokat hívott meg, akik nem bővölködtek, akiknek nem volt házuk és földjük. Meghívta a szegényeket, az éhezőket, akik értékelték ajándékait. "A vámszedők és a parázna nők - mondta Krisztus - megelőznek titeket az Isten országában" (Mt 21:31). Senki sem süllyedt olyan mélyre, és senki sem olyan nyomorult, ha az emberek el is taszítják maguktól, és elfordulnak tőle, hogy Isten ne méltatná figyelmére és szeretetére. Krisztus nagyon szeretné, ha a gondterhelt, elfáradt, megsanyargatott ember hozzá fordulna. Szeretné adni neki azt a fényt, örömet és békét, amelyet sehol máshol nem találhat. A legbűnösebbet is mélységesen szánja és szereti. Elküldi Szentlelkét, hogy szeretetével körülvegye, és magához vonzza.

A szolga, aki elhozta a szegényeket és vakokat, jelentette urának: "Uram, meglett, amint parancsolád, és mégis van hely. Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam." Krisztus itt arra az evangélizálásra utalt, amelyet már a zsidók határain túl, a világ országútjain és ösvényein kell végezni.

Pál és Barnabás engedelmeskedtek a parancsnak. Ezt mondták a zsidóknak: "Szükséges volt, hogy először néktek hirdettessék az Isten igéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, ímé a pogányokhoz fordulunk. Mert így parancsolta nékünk az Úr: Rendeltelek téged világosságul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig. A pogányok pedig ezeket hallván, örvendezének, és magasztalják vala az Úrnak igéjét; és akik csak örök életre választattak vala, hivének" (Acs 13 : 46-48).

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember a Krisztusba vetett hit által üdvösségre lel. Az üzenet előre mutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, az részesül "a szentek örökségében ... a világosságban" (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek, azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van. Igéje és az általa meghirdetett jelek teljesedése tanúsítja, hogy az Úr már az ajtó előtt van.

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlen Krisztus második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Lát egy "angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája" (Jel 14: 6-7).

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint eljön az Emberfia az ég felhőiben. Az ítélet idejének meghirdetése egyben Krisztus közeli eljövetelének hirdetése is. Ez a szózat az örökkévaló evangélium. Krisztus második eljövetelének hirdetése, a második advent közelségének hírüladása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része.

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az utolsó napokban az embereket teljesen lekötik az evilági dolgok: az élvezetek hajszolása és a pénzszerzés. Az örök valóságokkal szemben pedig vakok lesznek. Krisztus ezt mondja: "Amiképpen . . a Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába méne, és nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is" (Mt 24: 37-39).

Éppígy van ma is. Az emberek vad hajszát folytatnak a nyerészkedésért. Önzően szórakoznak, mintha nem is volna Isten, sem menny, sem pedig örök élet. Noé korában Isten azért figyelmeztette az embereket az özönvíz bekövetkezésére, hogy rádöbbenjenek gonoszságukra, és megtérjenek. Hasonlóképpen a Krisztus második eljöveteléről szóló tanításnak is az a célja, hogy az embert kiragadja a földi dolgok hálójából, és ráirányítsa figyelmét az örök valóságokra, hogy meghallja, amikor meghívja asztalához.

Az evangélium meghívását el kell juttatni az egész világnak - "minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek, és népnek" (Jel 14:6). Az üzenetnek, amely utoljára int és hirdet kegyelmet, be kell ragyognia az egész földet dicsőségével. El kell jutnia az emberiség minden osztályához: gazdagokhoz és szegényekhez, nagyokhoz és kicsinyekhez. "Eredj el az utakra és a sövényekhez - mondja Krisztus -, és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam."

A világnak létkérdés az evangélium megismerése. Az emberek éhezik Isten Igéjét. Csak kevesen hirdetik az Igét tisztán, emberi hagyományoktól mentesen. Jóllehet a Biblia az emberek kezében van, mégsem részesülnek abban az áldásban, amelyet Isten részükre az Igében elhelyezett. Az Úr arra szólítja szolgáit, hogy vigyék el üzenetét az emberekhez. Az örök élet beszédét meg kell ismerniük azoknak, akik bűneik miatt a pusztulás határán vannak.

Krisztus parancsa, amellyel szolgáit a főutakra és a sövényekhez küldi, mindazok feladatát meghatározza, akik az Ő nevében szolgálnak. Krisztus szolgáinak munkaterülete az egész világ, amely felöleli az egész emberiséget. Az Úr azt akarja, hogy mindenki megértse kegyelmet hirdető üzenetét.

Ezt jórészt személyes munkával kell elérni. Ez volt Krisztus módszere is. Munkája főként személyes beszélgetésekből állt. Nagy figyelmet szentelt egyetlen emberre is, aki által sokszor ezrekhez jutott el az üzenet.

Ne várjunk arra, hogy a lelkek hozzánk jöjjenek! Nekünk kell megkeresni őket ott, ahol vannak. A szószéki prédikálás a munkának csak a kezdetét jelenti. Tömegek vannak, akikhez soha nem jut el az evangélium, ha nem viszik el hozzájuk.

A vacsorára először a zsidó népet hívták; azt a népet, amely arra volt hivatva, hogy tanítsa és vezesse az embereket; azt a népet, amelynek kezében voltak a Krisztus második adventjét megjövendölő tekercsek, és amelyre Isten rábízta a Krisztus küldetését előre vetítő

szimbolikus szolgálatot. Ha a nép és a papok figyeltek volna a hívásra, akkor Krisztus követeivel együtt tolmácsolták volna az evangéliumi hívást a világnak. Az igazságot Krisztus elküldte nekik, hogy továbbadják. Amikor azonban a hívást elutasították, az Úr meghívta a szegényeket, a bénákat, a sántákat és a vakokat. Vámszedők és bűnösök fogadták el a meghívást. Amikor a pogányoknak szól a hívás, ugyanaz a sorrend, mint előbb. Isten az üzenetet először "az utakra" küldi, az emberiség tanítóinak és vezetőinek, olyan embereknek, akik tevékenyen részt vesznek a világ irányításában.

Az Úr követei ezt ne felejtsék el. A nyáj pásztorainak, az Isten által megbízott tanítóknak ezt meg kell fogadniuk. Meg kell keresniük a társadalom rangos tagjait, mélységes jóindulattal, testvéri szeretettel. Az üzletembereknek, a bizalmi állásúaknak, a feltalálóknak, tudósoknak, lángelméknek, az evangélium tanítói közül azoknak is, akik még nem ismerik korunk jelenvaló igazságát - nekik kell elsősorban meghallaniuk a hívást. Tolmácsolnunk kell nekik a meghívást.

Dolgozni kell a gazdagokért is. Rá kell ébreszteni őket arra, hogy milyen felelősséggel tartoznak a mennytől kapott ajándékokért; hogy el kell számolniuk Istennek, az élők és holtak Bírájának. A gazdagnak szüksége van arra, hogy szeretettel és istenfélelemmel dolgozzunk érte. Nagyon sokszor gazdagságában bízik, és nem látja a veszélyt. Lelki szemeit a maradandó értékekre kell irányítani. Meg kell ismernie az igazi Jóság hatalmát, aki így szól: "Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű" (Mt 11:28-30).

Azokhoz, akik műveltségük, vagyonuk vagy állásuk miatt a világ nagyjainak számítanak, ritkán közeledünk lelki életük iránti személyes érdeklődéssel. Sok lelki munkás fél közeledni ezekhez az emberekhez. Pedig nem kellene tétovázniuk. Ha fuldoklót látunk, nem fogjuk tétlenül nézni pusztulását, csak azért, mert ügyvéd, kereskedő vagy bíró. Ha látunk egy embert a szakadék felé rohanni, nem tétovázunk, hogy visszatartsuk-e, bármi legyen is a hivatása. Lelkük veszélyére is tétovázás nélkül figyelmeztetnünk kell az embereket.

Senki mellett se haladjunk el azért, mert úgy látjuk, hogy lekötik a földi dolgok. A társadalom rangos személyiségei között sok sebzett szívű, a sivárságba belefáradt ember van. Vágynak a hiányzó békességre. Vannak a társadalom legrangosabbjai között is megváltásra éhező és szomjazó emberek. Sokan elfogadnák a segítséget, ha az Úr munkásai kedvesen, Krisztus szeretetétől átforrósodott szívvel, személyesen közelednének hozzájuk.

Az evangéliumi üzenet eredményessége nem művelt beszéden, ékesszóló bizonyságtevésen vagy okos érvelésen múlik, hanem az üzenet egyszerűségén, és az élet kenyere után éhező lelkek igényei szerinti tolmácsolásán. "Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?" - Ez a lélek kérdése.

Ezreket lehet megközelíteni a legegyszerűbb és legszerényebb eszközökkel. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetségesebbjeinek tartunk, sokszor felüdítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és aki olyan természetesen beszél erről a szeretetről, mint a világ fiai az őket leginkább érdeklő dolgokról.

Sokszor a jól meggondolt és jól felépített beszédnek kevés hatása van. Isten gyermekének természetes egyszerűséggel elmondott, őszinte, nyílt szavaira pedig kitárul a szív ajtaja, amely sokáig zárva volt Krisztus szeretete előtt.

Krisztus munkása gondoljon arra, hogy nem a saját erejével kell dolgoznia. Ragadja meg a mennyei trónt Isten üdvözítő hatalmába vetett hittel! Tusakodjék imában Istennel, és minden képességét állítsa Isten szolgálatába! A Szentlélek pedig megadja az eredményt. A szolgáló angyalok befogadóképessé teszik az emberek szívét.

Jeruzsálem főemberei és tanítói missziós központtá tehették volna városukat, ha elfogadják Krisztus igazságát. A bűnbe süllyedt Izrael megtérésével hatalmas tömeg képviselte volna az Úr ügyét. Milyen gyorsan elvihették volna az evangéliumot a világ minden részébe! Ez az elv érvényes napjainkra is. Ha befolyásos és jóképességű embereket nyernénk meg Krisztusnak, micsoda munkát lehetne végezni általuk az elesettek felemelése, a kitaszítottak begyűjtése és a megváltás hírének világszéles elterjesztése érdekében! A meghívást gyorsan széthinthetnénk, és a vendégeket hamar begyűjthetnénk az Úr asztalához.

De ne csak a rangos és tehetséges emberekre gondoljunk, és ne a szegények rovására! Krisztus elküldi követeit a mellékutakhoz és sövényekhez, a föld szegényeihez és alázatosaihoz is. A nagyvárosok kis mellékutcáiban és a vidék elhagyatott részein is élnek emberek, családban és egyedül - talán idegen földön idegenként, egyházi kapcsolatok nélkül -, akiknek magányukban az az érzésük támad, hogy Isten elfeledkezett róluk. Nem tudják, mit kell tenniük, hogy üdvözüljenek. Sokan bűnben élnek. Sokan bánatosak. Nyomasztja őket a szenvedés, a nélkülözés, a hitetlenség, a reménytelenség. Mindenfajta betegség gyötri őket; mind testi, mind lelki. Enyhülésre, vigaszra vágynak, és Sátán az érzéki gyönyörrel kísérti őket, amely romlásba és halálba visz; Sodoma tiltott gyümölcseit kínálja nekik, amely füstté és hamuvá lesz, amikor megízlelik. Arra költik pénzüket, ami nem kenyér, és azért dolgoznak, ami ki nem elégíthet.

E szenvedőkben meg kell látnunk azokat, akiknek megmentéséért Krisztus eljött. Így hívja őket: "Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet ... Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben. Hajtsátok ide füleiteket, és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek" (Ésa 55:1-3).

Isten nyomatékosan megparancsolta, hogy legyünk figyelmesek az idegenekkel és kitaszítottakkal, az erkölcsileg gyenge, szegény lelkekkel. Sokan, akiket látszólag egyáltalán nem érdekel a vallás, szívük mélyén nyugalomra és békére vágynak. Megmentésük

érdekében Krisztus szolgái kövessék Mesterük példáját! Krisztus helyről helyre járva vigasztalta a szenvedőket és gyógyította a betegeket. Majd eléjük tárta országának nagy igazságait. Ezt kell tenniük követőinek is. A test szenvedéseinek enyhítése közben lehetőségük nyílik arra is, hogy a lélek hiányaival foglalkozzanak. Rámutathatnak a felemelt Megváltóra, beszélhetnek a nagy Orvos szeretetéről. Csak nála kereshet gyógyulást a beteg.

Mondjátok meg a szegény, elcsüggedt tévelygőknek, hogy ne essenek kétségbe! Igaz, hogy vétkeztek, és nem törekedtek jellemes életre, de Isten örül, ha meggyógyíthatja, ha megmentheti őket. Szívesen vesz kézbe látszólag reménytelen anyagot is - olyan embert, aki Sátánnak szolgált -, és kegyelme által átformálja. Örömmel menti meg a haragtól, amely az engedetleneket sújtja. Mondjátok meg neki, hogy minden lélek számára van gyógyulás és megtisztulás! Neki is van helye az Úr asztalánál. Az Úr reá is vár. Őt is ott akarja köszönteni.

Akik kimentek a mellékutakra és a sövényekhez, a legkülönfélébb embereket találták. De rajtuk is segíteni kell. Vannak közöttük olyanok is, akik az általuk ismert világosság szerint élnek, és legjobb tudásuk szerint szolgálják Istent. De ráébrednek arra, hogy nagyon sok hiányosság van még bennük, és a körülöttük élőkben is. Vágyakoznak jobban megismerni Istent, de a nagyobb világosságnak még csak halvány sugarait látják. Könnyek között könyörögnek Istenhez az áldásért, amelyet hitükkel megpillantottak a távolban. A nagyvárosok erkölcsi fertőjében sok ilyen lélek található. Sokan közülük nagyon szerény körülmények között élnek, és ezért a világ nem veszi észre őket. Lelkészek és egyházak mit sem tudnak sorsukról, pedig egyszerű és szerencsétlen emberek között bizonyságot tesznek az Úrról. Még csak kevés fény hullott rájuk, mert nem sok alkalmuk volt megismerni az igazságot. De igyekeznek szolgálni másoknak a nyomorgó, éhező, fázó emberek között. Isten sokféle kegyelmi ajándékának sáfárai keressék meg ezeket a lelkeket! Látogassák meg őket otthonukban, és a Szentlélek erejével szolgáljanak nekik ínségükben! Tanulmányozzák a Bibliát velük, és imádkozzanak velük azzal az egyszerűséggel, amelyet a Szentlélek sugall! Krisztus olyan üzenetet küld szolgái útján, amely felér az élet kenyerével. A drága áldás szívtől szívhez, családtól családhoz jut.

A példázatban adott "kényszeríts bejönni mindenkit" parancsot sokan tévesen értelmezik; mintha arra tanítana, hogy az evangéliumot erőszakkal el kell fogadtatni az emberekkel. Pedig ez inkább a meghívás sürgető voltát, a felhozott indokok hatékonyságát jelenti. Az evangélium soha nem próbálja az embereket erőszakkal Krisztushoz téríteni. Az üzenet így hangzik: "Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre." "A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! ... és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen" (Ésa 55 :l; Jel 22 :17). Isten szeretetének és kegyelmének ereje kényszerít arra, hogy fogadjuk el a hívást.

A Megváltó így szól: "Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem" (Jel 3 : 20). Az Úr nem vonul vissza, ha gúnyolják, és nem fordul el, ha fenyegetik, hanem állandóan keresi az elveszetteket, és mondja: "Miképpen adnálak oda?" (Hós 11: 8). Bár a

konok szív ellöki magától, és ellenáll szeretetének, de Ő újra visszatér, hogy még nagyobb erővel kérlelje: "Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek." Szeretetének vonzerejével kényszeríti az embert, hogy térjen hozzá. És a megtért ember így szól Krisztushoz: "A Te jóvoltod felmagasztalt engem" (Zsolt 18: 36).

Krisztus olyan sóvárgó szeretetet ébreszt követeiben, amilyennel Ő keresi az elveszetteket. Nem elég csupán mondanunk: "jövel!" Vannak, akik hallják a hívást, de nem értik meg, és semmit sem látnak meg abból, amit Krisztus nekik készített. Sokan tudatában vannak gyengeségüknek, és ezt mondják: "Nem lehet rajtam segíteni! Ne törődj velem!" Krisztus munkásainak nem szabad meghátrálniuk. Hajolj le meleg, szánakozó szeretettel az elcsüggedt, reményvesztett emberhez! Add át neki a saját bátorságodat, a saját reménységedet és erődet! Jóságoddal kényszerítsd arra, hogy jöjjön! "Könyörüljetek némelyeken, megkülönböztetvén őket. Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből" (Júdás 22-23).

Ha Isten szolgái hitben járnak vele, tanításuk mennyei erővel telik meg. A kapott erővel azután úgy tudják bemutatni Isten szeretetét és az Isten kegyelme elutasításával járó veszélyt, hogy az emberek - e kényszernek engedve - elfogadják az evangéliumot. Krisztus nagy csodákat művel, ha az ember megteszi Istentől kijelölt részét. Az emberi szívekben ma éppoly nagy változás mehet végbe, mint a letűnt nemzedékek idején. John Bunyan felhagyott a káromkodással és dorbézolással, John Newton pedig a rabszolga-kereskedéssel, hogy a keresztre feszített Megváltót hirdethessék. Ma is vannak megtéríthető Bunyanok és Newtonok. Istennel együttműködő emberi eszközök által sok szegény kitaszított jó útra tér, és másokban is igyekszik helyreállítani Isten képmását. Olyanokhoz is eljutnak a világosság sugarai, akiknek nagyon korlátozottak voltak a lehetőségeik, akik azért jártak tévúton, mert nem ismertek jobbat. Ők is meghallják a Zákeusnak mondott krisztusi szavakat: "Ma nékem a te házadnál kell maradnom" (Lk 19: 5). A látszólag megrögzött bűnösökről is kitűnik, hogy amikor látják, hogy Krisztus figyelemre méltatja őket, úgy tudnak szeretni, mint a kisgyermek. Sokan, elhagyva a legsúlyosabb bűnt és tévelygést, azok helyébe lépnek, akiknek voltak lehetőségeik, de nem értékelték őket. Isten a maga választottai közé sorolja e megtért bűnösöket; azok közé, akik drágák neki. Amikor Krisztus eljön országával, ott állnak majd trónja mellett.

"Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól" (Zsid 12 : 25). Jézus kijelentette, hogy "senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsorámat". A meghívást visszautasították, és egyiküket sem hívták újra. Krisztus elutasításával a zsidók megkeményítették szívüket, és kiszolgáltatták magukat Sátán hatalmának. Soha többé nem tudták elfogadni Isten kegyelmét. Így van ez ma is. Ha Isten szeretetét nem értékeljük, és nem tesszük életünk alapelvévé; ha ez az elv nem ejti foglyul és nem lágyítja meg szívünket, akkor végképp elveszünk. Az Úr nem adhat nagyobb kinyilatkoztatást szeretetéről, mint amit adott. Ha szeretetével nem tudja meghódítani szívünket, nincs más eszköz, amellyel hozzánk férkőzhetne.

Minden alkalommal, amikor bezárod füled a kegyelem üzenete előtt, egyre hitetlenebb leszel. Minden alkalommal, amikor bezárod szíved ajtaját Krisztus előtt, egyre kevésbé hallod meg hangját. Magad csökkented esélyed a kegyelem utolsó hívó hangjának meghallására. Vigyázz, hogy ne vonatkozzanak reád is az ősi Izraelre mondott szavak: "Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára!" (Hós 4:17.) Ne hagyd, hogy Krisztus miattad is sírjon, mint egykor Jeruzsálem miatt! Ne hagyd, hogy neked is ezt mondja: "Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok! Ímé pusztán hagyatik néktek a ti házatok" (Lk 13: 34-35).

A hívás, a kegyelem üzenete korunkban hangzik utoljára. A "menj el az utakra és a sövényekhez" parancsot Krisztus szolgái már-már utoljára teljesítik. Krisztus hívása mindenkihez eljut. Követei mondják: "Jertek el, mert immár minden kész!" A mennyei angyalok még együtt dolgoznak az emberi eszközökkel. A Szentlélek minden indokot felhoz, hogy a hívás elfogadására késztessen. Krisztus jelre vár, amely azt mutatja, hogy eltoltad a reteszt, és kinyitod szíved ajtaját, hogy beléphessen. Angyalok szeretnék vinni a hírt a mennybe, hogy ismét hazatalált egy elveszett bűnös. A menny seregei is várnak. Szeretnék már megszólaltatni hárfájukat, és örvendezni azon, hogy ismét egy lélek elfogadta az evangéliumi vacsorára szóló meghívást.

Fejezet 19 - A Megbocsátás mértéke

Péter ezzel a kérdéssel fordult Krisztushoz: "Hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is?" A rabbik tanítása szerint a harmadik vétséget még meg kell bocsátani. Péter azt gondolta, hogy Krisztus tanítását valósítja meg, ha ezt a számot hétre - a tökéletesség számára - emeli. Krisztus azonban azt tanította, hogy soha ne fáradjunk el a megbocsátásban. "Nem... hétszer is - mondta -, hanem még hetvenhétszer is."

Krisztus ezután bemutatta, milyen lelkület késztet megbocsátásra, és milyen veszélyt rejt magában az engesztelhetetlenség. Példázatban mondta el, miként bánt egy király kormányának ügyeit intéző tisztviselőivel. Egyik-másik közülük nagy állami pénzösszegeket kezelt. Amikor a király ellenőrizte, hogy szolgái miként gazdálkodtak a rájuk bízott összeggel, elé vittek egy embert, aki hatalmas összeggel, tízezer talentummal tartozott urának. Kifizetni nem tudta, mert nem volt pénze. A kor szokása szerint a király megparancsolta, hogy az adós szolgát és minden vagyonát adják el, hogy fizethessen. A megrémült ember a király lábához borult, és így könyörgött: Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki.

Kimenvén pedig az a szolga, találkozék eggyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, amivel tartozol. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám és mindent megfizetek néked. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, amivel tartozik. Látván pedig az ő szolgatársai, amik történtek vala, felettébb megszomorodának; és elmenvén, mindent megjelenének az ő uruknak, amik történtek vala. Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik.

A példázat egyes részeinek nincs semmi lelki mondanivalója. A kép teljessége miatt volt rájuk szükség. De ne ezek kössék le figyelmünket, hanem a példázatban szemléltetett nagy igazságok!

A király megkegyelmezett az adós szolgának. Ez azt jelképezi, hogy Isten minden bűnt megbocsáthat. A király, aki megszánva szolgáját elengedte adósságát, Krisztust ábrázolja. Az embert a törvény, amelyet áthágott, elítélte. Az ember önmagát nem tudja megmenteni. Krisztus ezért istenségére emberi természetet öltött, és eljött erre a világra. Bűntelen életét odaadta a bűnösökért. Feláldozta magát a mi bűneinkért, és minden léleknek felkínálja ingyen a vérrel megvásárolt kegyelmet. "Az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás!" (Zsolt 130: 7).

Ezért kell nekünk is szánalmat tanúsítanunk a többi bűnös iránt. "Ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást." "Ingyen vettétek - mondja Krisztus -, ingyen adjátok" (1 Jn 4:11; Mt 10:8).

A példázatbeli adós halasztásért könyörgött, megígérve, hogy "mindent megfizet"; és a király visszavonta az ítéletet. Az egész adósságot elengedte. E szolgának nemsokára alkalma nyílt arra, hogy kövesse gazdája példáját a megbocsátásban. Amikor kiment, találkozott egyik szolgatársával, aki adósa volt egy kis összeggel. Neki a király elengedte tízezer talentumnyi tartozását. Az ő adósa csak száz dénárral tartozott. De a szolga, akivel ura olyan irgalmasan bánt, egész másként viselkedett szolgatársával. Adósa ugyanazzal a kéréssel fordult hozzá, mint az imént ő a királyhoz, de milyen más eredménnyel! Ő, akinek épp akkor bocsátottak meg, nem volt nagylelkű és könyörületes. Az iránta tanúsított irgalmat nem gyakorolta szolgatársával. Oda sem figyelt, amikor adósa türelmet kért tőle. Csak a neki járó kis összegen járt az esze. Követelte mindazt, ami véleménye szerint megillette, és olyan ítéletet hajtott végre, amilyet neki kegyelemből elengedtek.

Ma is hány ilyen ember van! Amikor az adós szolga könyörgött urának, hogy legyen türelmes, nem is fogta fel, milyen hatalmas összeggel tartozik. Nem is gondolt arra, hogy képtelen megfizetni. Azt hitte, hogy le tudja törleszteni adósságát. "Légy türelemmel hozzám - mondta -, és mindent megfizetek néked." Sokan reménykednek abban, hogy saját cselekedeteikkel kiérdemlik Isten kegyét. Nem fogják fel, milyen tehetetlenek. Nem fogadják el Isten kegyelmét ingyen ajándékként, hanem saját jó cselekedeteikben bíznak. Szívüket nem szomorítja el és nem alázza meg a bűntudat. Ezért másokkal szemben követelőzők és könyörtelenek. Isten ellen elkövetett bűneik úgy aránylanak azokhoz a bűnökhöz, amelyeket testvérük követett el őellenük, mint a tízezer talentum a száz dénárhoz - majdnem egymillió az egyhez. Mégis ők azok, akik nem bocsátanak meg.

A példázat szerint a király visszahívta az irgalmatlan adóst, és ezt mondta neki: "Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik." "Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek - mondta Jézus -, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának az ő vétkeiket." Aki nem hajlandó megbocsátani, nem reménykedhet abban, hogy Isten neki megbocsát.

Ne alkalmazzuk azonban tévesen a példázatot! Isten megbocsátása nem azt jelenti, hogy engedetlenek lehetünk vele szemben. Felebarátaink kötelességei sem csökkennek velünk szemben azzal, hogy megbocsátunk nekik. Krisztus ezt mondta abban az imában, amelyre tanítványait tanította: "Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek" (Mt 6:12). Ezen nem azt értette, hogy ha bocsánatot akarunk bűneinkre kapni, akkor nem szabad igényt tartanunk arra, ami jár nekünk. Ne juttassuk azonban adósunkat börtönbe! Ne sanyargassuk és ne bántalmazzuk még akkor sem, ha oktalan gazdálkodása miatt nem tud fizetni! A példázat nem azt tanítja, hogy

bátorítsuk lustaságra. Isten Igéje kijelenti, hogy aki nem akar dolgozni, az ne is egyék. (Lásd: 2 Thess 3:10.) Az Úr nem kívánja a szorgalmas munkástól, hogy pénzt adjon azoknak, akik nem akarnak dolgozni.

Sokan elfecsérlik idejüket. Nem tesznek semmi erőfeszítést. Mindez szegénységhez és nélkülözéshez vezet. Ha ezektől a hibáktól nem szabadulnak meg, mindaz, amit értük teszünk, annyi mintha kincset raknánk lyukas zsákba. Van azonban elkerülhetetlen szegénység is. Az elesettek iránt szeretetet és szánalmat kell tanúsítanunk. Nyújtsuk nekik azt, amit hasonló körülmények között mi szeretnénk kapni!

Pál apostol szavaival a Szentlélek így int: "Ha annakokáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vigasztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek, és a könyörületességnek, teljesítsétek be az én örömömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartván ti magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is" (Fil 2:1-5).

A bűnt azonban ne vegyük könnyelműen! Az Úr megparancsolja, hogy ne nyugodjunk bele abba, ha testvérünk rosszat tesz. "Ha ... a te atyádfia vétkezik ellened - mondja -, dorgáld meg őt" (Lk 17:3). Nevezzük nevén a bűnt, és beszéljünk róla nyíltan a vétkezővel!

Timótheusnak adott megbízásában Pál ezt írta a Szentlélek sugallatára: "Állj elő... alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással." Titusnak pedig ezt írja: "Van sok engedetlen, hiábavaló beszédű és csaló... annakokáért fedd őket kímélés nélkül, hogy a hitben épek legyenek" (2 Tim 4: 2; Tit 1: 10-13).

"Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el, és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő" (Mt 18:15-17).

Urunk arra tanít, hogy a hivők közötti nehézségeket a gyülekezeten belül kell elrendezni. Nem szabad kiteregetni olyan emberek előtt, akik nem félik Istent. Ha egy hivő ellen a testvére vétkezik, ne forduljon bírósághoz, hanem járja végig a Krisztus által kijelölt utat. Bosszúállás helyett igyekezzék megmenteni testvérét. Isten védi azok érdekeit, akik szeretik és félik Őt. Bátran rábízhatjuk ügyünket az igazságosan ítélőre.

Nagyon sokszor a sértettet ingerli az ellene újra meg újra vétkező ismételt bűnvallomása, és úgy gondolja, hogy már épp elégszer megbocsátott. A Megváltó azonban világosan megmondta, hogy miként kell a vétkezőkkel bánni: "Ha ... a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki"(Lk 17 : 3). Ne zárkózz el tőle,

mint bizalmadra méltatlantól! Ügyelj "magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is" (Gal 6:1).

Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Mi jogon ítélkezel fölötte, mintha olvasnál szívében! Isten Igéje ezt mondja: "Ha megtér, bocsáss meg néki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki" (Lk 17 : 3-4). És nemcsak hétszer, hanem hetvenszer hétszer is; annyiszor, ahányszor Isten megbocsát neked.

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örököstársaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is!

Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tűrjünk meg magunkban farizeusi szigort, és ne bántsuk meg testvérünket! Ne adjunk helyet szívünkben a keserű gúnynak! Beszédünkben még csak nyoma se legyen megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen magatartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel a pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérre, a tapasztaltabb testvér együttérzésére lenne szüksége. Szorítsuk meg kezét megértő szeretettel, imádkozzunk vele, és Isten gazdag áldását hinti reánk. Az ima eggyé kovácsol minket egymással és Istennel. Az ima Jézust társunkká teszi. Új erőt ad a lankadó, tépelődő léleknek, hogy legyőzze a világot, a test kívánságait és az ördögöt. Az ima elhárítja Sátán támadásait.

Amikor az ember nem az emberi fogyatékosságokat, hanem Jézust szemléli, jelleme átalakul. Krisztus Lelke munkálkodik szívében, és átformálja Isten képmására. Igyekezzünk Jézust úgy bemutatni, hogy az emberek lelki szemeikkel meglássák "Istennek ama bárányát, aki elveszi a világ bűneit" (Jn 1: 29). Eközben gondoljunk arra, hogy "aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez" (Jak 5 : 20).

"Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket" (Mt (6:15). Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. "Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé" (Róm 8 : 9). Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy Istennel együtt legyen az örökkévalóságban.

Lehet, hogy Isten egyszer már megbocsátott neki, de irgalmatlansága azt bizonyítja, hogy elfordult Isten megbocsátó szeretetétől. Eltávolodott tőle, és ugyanolyan állapotba

került, mint mielőtt Isten megbocsátott neki. Megtagadta bűnbánatát, és bűnei éppúgy terhelik, mintha soha nem bánta volna meg őket.

A példázat nagy tanulsága azonban Isten könyörületének és az ember könyörtelenségének szembeállításában rejlik, és abban, hogy Isten megbocsátó irgalmának mértéke szerint kell nekünk is megbocsátanunk. "Nem kellett volna-é neked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtad?"

Isten megbocsát nekünk, nem azért, mert megbocsátunk, hanem "amiképpen" megbocsátunk. Megbocsátásra mindig Isten ki nem érdemelt szeretete késztet. Embertársainkkal való magatartásunk tanúsítja, hogy magunkévá tettük-e ezt a szeretetet vagy nem. Ezért mondja Krisztus: "Amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek" (Mt 7:2).

Fejezet 20 - "Eredj el az utakra és az ösvényekhez"

A Megváltó vendégségben volt egy farizeusnál. Elfogadta mind gazdagok, mind szegények meghívását, és szokása szerint az elé táruló képhez kapcsolta az igazságról szóló tanítását. A zsidók nemzeti és vallási ünnepeiket közös étkezés keretében ünnepelték meg. Az örök élet áldásainak előképét látták bennük. Élvezettel beszéltek arról a nagy ünnepségről, amelyet majd Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal együtt ülnek meg, miközben a pogányok kívül állva, sóvár szemmel nézik őket. Azt az intést és tanítást, amelyet Krisztus adni akart, a nagy vacsoráról szóló példázattal szemléltette. Istennek mind a jelent, mind a jövőt érintő áldásait a zsidók maguknak akarták kisajátítani. Tagadták, hogy Isten a pogányoknak is kegyelmet kínál. E példázattal Krisztus azt fejezte ki, hogy ők azok, akik éppen most utasítják vissza a meghívást, amely kegyelmet hirdet, és Isten országába hív. Elárulta, hogy az általuk semmibe vett meghívást Isten elküldi azoknak, akiket ők lenéznek, és akiktől még a ruhájukat is elhúzzák, mintha leprások volnának.

Vendégei kiválasztásánál a farizeus a maga önző érdekeit tartotta szem előtt. Krisztus ezt mondta neki: "Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat: nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat: És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor."

Krisztus itt elismételte azt a tanítást, amelyet már Mózes által adott Izraelnek. Az Úr úgy intézkedett, hogy szent vendégeskedéseiken "a jövevény, az árva és az özvegy, akik a te kapuidon belül vannak" (5 Móz 14: 29.) - ők is ehessenek és jóllakhassanak.

Ezek a vendégeskedések szemléltető oktatásul szolgáltak Izraelnek. Isten azt akarta, hogy a nép - az igazi vendégszeretet örömét megismerve - egész évben gyámolítsa a gyászolókat és szegényeket. Ezekben a lakomákban azonban mélyebb tanítás is rejlett. Izrael a kapott lelki áldásokat nem tarthatta meg csupán önmagának. Isten azért adta nekik az élet kenyerét, hogy megszegjék a világnak.

Ezt a feladatot nem teljesítették. Krisztus e példázattal megrótta önzésüket. A farizeusoknak nem tetszett ez a beszéd. Egyikük - remélve, hogy a beszélgetést más mederbe terelheti - szenteskedő pózzal így kiáltott: "Boldog az, aki eszik kenyeret az Isten országában!" Ez az ember úgy beszélt, mint aki nagyon biztos abban, hogy megvan a helye abban az országban. Magatartása hasonlít azokéhoz, akik örülnek annak, hogy Krisztus üdvözíti őket, de az üdvösség feltételeit nem teljesítik. A farizeus lelkülete hasonlít Bálaméhoz, aki így imádkozott: "Haljon meg az én lelkem az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!" (4 Móz 23:10.). A farizeus nem arra gondolt, hogy vajon alkalmas-e Isten országára, hanem arra, amit a mennyben élvezni szeretne. Megjegyzésével el akarta terelni a vendégek figyelmét tulajdonképpeni feladatukról. Azt akarta, hogy a jelen életet figyelmen kívül hagyva, gondoljanak a távoli jövőre, az igazak feltámadására.

Krisztus olvasott az alakoskodó szívében. Tekintetét reá szegezte, és feltárta a jelenlevők előtt jelenlegi kiváltságaik jellegét és értékét. Megmutatta nekik, hogy feladatuk van, amelyet most kell elvégezniük, ha igénylik a jövő áldásait.

"Egy ember készíte nagy vacsorát - mondta Jézus -, és sokakat meghíva." Amikor a lakoma ideje elérkezett, a házigazda elküldte szolgáit a vacsorára hivatalos vendégekhez egy második üzenettel: "Jertek el, mert immár minden kész!" De a meghívottak különös érdektelenséget tanúsítottak. "Mindnyájan egyenlőképpen kezdék magukat mentegetni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem! És másik is monda: Őt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem! A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azén nem mehetek."

Egyik kifogás mögött sem húzódott igazán fontos dolog. Az az ember, akinek meg "kellett" néznie a földjét, már megvette azt. Hogy olyan sietős volt neki a föld megtekintése, az annak tulajdonítható, hogy érdeklődését szerzeménye kötötte le. Az ökrök megvásárlása is megtörtént már. Kipróbálásukkal a vevő csak kíváncsiságát akarta kielégíteni. A harmadik kifogásban sem volt több ésszerűség. Azért, hogy a meghívott vendég megnősült, még részt vehetett volna a vacsorán. Feleségét is szívesen látták volna. De neki megvoltak a maga szórakozási tervei, és úgy látszik, hogy azokat kívánatosabbnak találta, mint a lakomát, ahova elígérkezett. Megvoltak a barátai, és jól érezte magát köztük. Még a látszat kedvéért sem udvariaskodott, amikor visszautasította a meghívást. Nem kérte, hogy mentsék ki. A "nem mehetek" szavakkal csak leplezte az igazságot: Nem érdekel az egész! Nem akarok menni! - gondolta.

Mindegyik kifogás azt tanúsította, hogy a vacsorára hivatalos vendégek érdeklődését más dolgok kötötték le. A meghívásnak, amelyet elfogadtak, nem tettek eleget. Közömbösségükkel megsértették a nagylelkű vendéglátót.

A nagy vacsorával Krisztus az evangélium kínálta áldásokat szemlélteti. A felszolgált táplálék nem más, mint maga Krisztus. Ő a mennyből alászállt kenyér; az üdvösség szerzője. Az Úr követei hirdették a zsidóknak a Megváltó adventjét. Krisztusra mutattak, "az Istennek ama Bárányá"-ra, "aki elveszi a világ bűneit" (Jn 1: 29). Isten az általa készített vacsorán felkínálta nekik a menny legnagyobb ajándékát. Ez az ajándék felbecsülhetetlen. A szerető Isten adott mindent a gazdag lakomához, és kifogyhatatlan készletekről gondoskodott. "Ha valaki eszik e kenyérből - mondta Krisztus -, él örökké (Jn 6:51).

Az evangélium vacsorájára szóló meghívást azonban csak akkor fogadjuk el, ha evilági érdekeinknél többre értékeljük azt, hogy Krisztus felruház minket a maga igazságával. Isten odaadott mindent az emberért, és arra kéri, hogy a neki való szolgálatot helyezze minden önző, földi érdek elé. Isten nem fogadhat el megosztott szívet. Az a szív, amelyet földi kötelékek tartanak fogva, nem az Istené.

E tanítás minden időre szól. Követnünk kell a Bárányt, bármerre megy! Legyen Ő a vezetőnk! Értékeljük minden földi barát társaságánál többre az Ő közelségét! Krisztus mondja: "Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó énhozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó énhozzám (Mt 10: 37).

Krisztus korában sokan mondták el a mindennapi kenyér megtörésekor a családi asztal körül ezeket a szavakat: "Boldog az, aki eszik kenyeret az Isten országában." Krisztus azonban bemutatta, hogy milyen nehéz vendégeket találni a végtelen áron elkészített asztalhoz. Akik hallgatták szavait, tudták, hogy ők is semmibe vették irgalmas meghívását. Minden érdeklődésüket e világ gazdagsága és örömei kötötték le, és egyhangúlag kimentették magukat.

Így van ez ma is. A kifogások, amelyekkel az emberek az evangéliumi meghívást visszautasították, ma sem változtak. Azt mondják, hogy nem veszélyeztethetik földi lehetőségeiket az evangéliumi normák elfogadásával. Földi érdekeiket többre értékelik az örökkévaló dolgoknál. Éppen azok az áldások, amelyeket Istentől kaptak, emelkednek válaszfalként köztük és Teremtőjük, Megváltójuk között. Nem akarják, hogy bárki is zavarja őket világi céljaik hajszolásában, és ezt mondják a kegyelmet hirdető követnek: "Mostan eredj el; de mikor alkalmatosságom lesz, magamhoz hívatlak téged" (Acs 24: 25). Mások azzal mentegetőznek, hogy nehézségeik támadnak emberi kapcsolataikban, ha elfogadják Isten hívását. Azt mondják, hogy nem kerülhetnek ellentétbe rokonaikkal és ismerőseikkel. Így válnak a példázat szereplőivé. A lakoma házigazdája erőtlen kifogásukat meghívása semmibevevésének tekinti.

Aki azt mondta, hogy "feleséget vettem, és azért nem mehetek", az emberiség egyik nagy osztályát ábrázolja. Sokan vannak, akik feleségük vagy férjük befolyására hagyják figyelmen kívül Isten hívását. A férj ezt mondja: Tudom mi a kötelességem, de nem teljesíthetem, mert feleségem ellenzi. Miatta nagyon nehéz volna engedelmeskednem. A feleség, aki hallja a kegyelem hívó szavát: "jöjj, mert immár minden kész", ezt mondja: "kérlek téged, ments ki engem. Férjem nem hallgat a kegyelem hívó szavára. Azt mondja: hivatása nem engedi. Nekem pedig őt kell követnem. Nem mehetek!" A gyermekek szívében is visszhangra talál a meghívás. Szívesen elfogadnák. De szeretik szüleiket, és mivel a szülőket nem érinti az evangélium, a gyermekek azt gondolják, hogy ők sem mehetnek. Ők is ezt mondják: "ments ki engem!"

Ezek az emberek azért utasítják vissza a Megváltó hívását, mert attól félnek, hogy felbomlik a család. Azt hiszik, hogy ha nem engedelmeskednek Istennek, családjuk békés és szerencsés lesz. Ez azonban önámítás. Aki önzést vet, önzést is arat. Krisztus szeretetének elutasításával elvetik mindazt, ami az emberi szeretetet tisztává és állhatatossá teheti. Nemcsak a mennyet veszítik el, de azt sem élvezhetik igazán, amiért feláldozták a mennyet.

A példázat szerint a vendéglátó megtudta, hogyan fogadták meghívását, és "megharagudván... monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utcáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide."

A házigazda elfordult azoktól, akik semmibe vették nagylelkűségét, és olyanokat hívott meg, akik nem bővölködtek, akiknek nem volt házuk és földjük. Meghívta a szegényeket, az éhezőket, akik értékelték ajándékait. "A vámszedők és a parázna nők - mondta Krisztus - megelőznek titeket az Isten országában" (Mt 21:31). Senki sem süllyedt olyan mélyre, és senki sem olyan nyomorult, ha az emberek el is taszítják maguktól, és elfordulnak tőle, hogy Isten ne méltatná figyelmére és szeretetére. Krisztus nagyon szeretné, ha a gondterhelt, elfáradt, megsanyargatott ember hozzá fordulna. Szeretné adni neki azt a fényt, örömet és békét, amelyet sehol máshol nem találhat. A legbűnösebbet is mélységesen szánja és szereti. Elküldi Szentlelkét, hogy szeretetével körülvegye, és magához vonzza.

A szolga, aki elhozta a szegényeket és vakokat, jelentette urának: "Uram, meglett, amint parancsolád, és mégis van hely. Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam." Krisztus itt arra az evangélizálásra utalt, amelyet már a zsidók határain túl, a világ országútjain és ösvényein kell végezni.

Pál és Barnabás engedelmeskedtek a parancsnak. Ezt mondták a zsidóknak: "Szükséges volt, hogy először néktek hirdettessék az Isten igéje; de mivelhogy ti megvetitek azt, és nem tartjátok méltóknak magatokat az örök életre, ímé a pogányokhoz fordulunk. Mert így parancsolta nékünk az Úr: Rendeltelek téged világosságul a pogányoknak, hogy légy üdvösségükre a földnek széléig. A pogányok pedig ezeket hallván, örvendezének, és magasztalják vala az Úrnak igéjét; és akik csak örök életre választattak vala, hivének" (Acs 13 : 46-48).

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember a Krisztusba vetett hit által üdvösségre lel. Az üzenet előre mutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, az részesül "a szentek örökségében ... a világosságban" (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek, azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van. Igéje és az általa meghirdetett jelek teljesedése tanúsítja, hogy az Úr már az ajtó előtt van.

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlen Krisztus második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Lát egy "angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája" (Jel 14: 6-7).

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint eljön az Emberfia az ég felhőiben. Az ítélet idejének meghirdetése egyben Krisztus közeli eljövetelének hirdetése is. Ez a szózat az örökkévaló evangélium. Krisztus második eljövetelének hirdetése, a második advent közelségének hírüladása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része.

A Biblia kinyilatkoztatja, hogy az utolsó napokban az embereket teljesen lekötik az evilági dolgok: az élvezetek hajszolása és a pénzszerzés. Az örök valóságokkal szemben pedig vakok lesznek. Krisztus ezt mondja: "Amiképpen . . a Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban esznek és isznak vala, házasodnak és férjhez mennek vala, mind ama napig, amelyen Noé a bárkába méne, és nem vesznek vala észre semmit, mígnem eljöve az özönvíz és mindnyájukat elragadá, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is" (Mt 24: 37-39).

Éppígy van ma is. Az emberek vad hajszát folytatnak a nyerészkedésért. Önzően szórakoznak, mintha nem is volna Isten, sem menny, sem pedig örök élet. Noé korában Isten azért figyelmeztette az embereket az özönvíz bekövetkezésére, hogy rádöbbenjenek gonoszságukra, és megtérjenek. Hasonlóképpen a Krisztus második eljöveteléről szóló tanításnak is az a célja, hogy az embert kiragadja a földi dolgok hálójából, és ráirányítsa figyelmét az örök valóságokra, hogy meghallja, amikor meghívja asztalához.

Az evangélium meghívását el kell juttatni az egész világnak - "minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek, és népnek" (Jel 14:6). Az üzenetnek, amely utoljára int és hirdet kegyelmet, be kell ragyognia az egész földet dicsőségével. El kell jutnia az emberiség minden osztályához: gazdagokhoz és szegényekhez, nagyokhoz és kicsinyekhez. "Eredj el az utakra és a sövényekhez - mondja Krisztus -, és kényszeríts bejőni mindenkit, hogy megteljék az én házam."

A világnak létkérdés az evangélium megismerése. Az emberek éhezik Isten Igéjét. Csak kevesen hirdetik az Igét tisztán, emberi hagyományoktól mentesen. Jóllehet a Biblia az emberek kezében van, mégsem részesülnek abban az áldásban, amelyet Isten részükre az Igében elhelyezett. Az Úr arra szólítja szolgáit, hogy vigyék el üzenetét az emberekhez. Az örök élet beszédét meg kell ismerniük azoknak, akik bűneik miatt a pusztulás határán vannak.

Krisztus parancsa, amellyel szolgáit a főutakra és a sövényekhez küldi, mindazok feladatát meghatározza, akik az Ő nevében szolgálnak. Krisztus szolgáinak munkaterülete az egész világ, amely felöleli az egész emberiséget. Az Úr azt akarja, hogy mindenki megértse kegyelmet hirdető üzenetét.

Ezt jórészt személyes munkával kell elérni. Ez volt Krisztus módszere is. Munkája főként személyes beszélgetésekből állt. Nagy figyelmet szentelt egyetlen emberre is, aki által sokszor ezrekhez jutott el az üzenet.

Ne várjunk arra, hogy a lelkek hozzánk jöjjenek! Nekünk kell megkeresni őket ott, ahol vannak. A szószéki prédikálás a munkának csak a kezdetét jelenti. Tömegek vannak, akikhez soha nem jut el az evangélium, ha nem viszik el hozzájuk.

A vacsorára először a zsidó népet hívták; azt a népet, amely arra volt hivatva, hogy tanítsa és vezesse az embereket; azt a népet, amelynek kezében voltak a Krisztus második adventjét megjövendölő tekercsek, és amelyre Isten rábízta a Krisztus küldetését előre vetítő

szimbolikus szolgálatot. Ha a nép és a papok figyeltek volna a hívásra, akkor Krisztus követeivel együtt tolmácsolták volna az evangéliumi hívást a világnak. Az igazságot Krisztus elküldte nekik, hogy továbbadják. Amikor azonban a hívást elutasították, az Úr meghívta a szegényeket, a bénákat, a sántákat és a vakokat. Vámszedők és bűnösök fogadták el a meghívást. Amikor a pogányoknak szól a hívás, ugyanaz a sorrend, mint előbb. Isten az üzenetet először "az utakra" küldi, az emberiség tanítóinak és vezetőinek, olyan embereknek, akik tevékenyen részt vesznek a világ irányításában.

Az Úr követei ezt ne felejtsék el. A nyáj pásztorainak, az Isten által megbízott tanítóknak ezt meg kell fogadniuk. Meg kell keresniük a társadalom rangos tagjait, mélységes jóindulattal, testvéri szeretettel. Az üzletembereknek, a bizalmi állásúaknak, a feltalálóknak, tudósoknak, lángelméknek, az evangélium tanítói közül azoknak is, akik még nem ismerik korunk jelenvaló igazságát - nekik kell elsősorban meghallaniuk a hívást. Tolmácsolnunk kell nekik a meghívást.

Dolgozni kell a gazdagokért is. Rá kell ébreszteni őket arra, hogy milyen felelősséggel tartoznak a mennytől kapott ajándékokért; hogy el kell számolniuk Istennek, az élők és holtak Bírájának. A gazdagnak szüksége van arra, hogy szeretettel és istenfélelemmel dolgozzunk érte. Nagyon sokszor gazdagságában bízik, és nem látja a veszélyt. Lelki szemeit a maradandó értékekre kell irányítani. Meg kell ismernie az igazi Jóság hatalmát, aki így szól: "Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű" (Mt 11:28-30).

Azokhoz, akik műveltségük, vagyonuk vagy állásuk miatt a világ nagyjainak számítanak, ritkán közeledünk lelki életük iránti személyes érdeklődéssel. Sok lelki munkás fél közeledni ezekhez az emberekhez. Pedig nem kellene tétovázniuk. Ha fuldoklót látunk, nem fogjuk tétlenül nézni pusztulását, csak azért, mert ügyvéd, kereskedő vagy bíró. Ha látunk egy embert a szakadék felé rohanni, nem tétovázunk, hogy visszatartsuk-e, bármi legyen is a hivatása. Lelkük veszélyére is tétovázás nélkül figyelmeztetnünk kell az embereket.

Senki mellett se haladjunk el azért, mert úgy látjuk, hogy lekötik a földi dolgok. A társadalom rangos személyiségei között sok sebzett szívű, a sivárságba belefáradt ember van. Vágynak a hiányzó békességre. Vannak a társadalom legrangosabbjai között is megváltásra éhező és szomjazó emberek. Sokan elfogadnák a segítséget, ha az Úr munkásai kedvesen, Krisztus szeretetétől átforrósodott szívvel, személyesen közelednének hozzájuk.

Az evangéliumi üzenet eredményessége nem művelt beszéden, ékesszóló bizonyságtevésen vagy okos érvelésen múlik, hanem az üzenet egyszerűségén, és az élet kenyere után éhező lelkek igényei szerinti tolmácsolásán. "Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?" - Ez a lélek kérdése.

Ezreket lehet megközelíteni a legegyszerűbb és legszerényebb eszközökkel. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetségesebbjeinek tartunk, sokszor felüdítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és aki olyan természetesen beszél erről a szeretetről, mint a világ fiai az őket leginkább érdeklő dolgokról.

Sokszor a jól meggondolt és jól felépített beszédnek kevés hatása van. Isten gyermekének természetes egyszerűséggel elmondott, őszinte, nyílt szavaira pedig kitárul a szív ajtaja, amely sokáig zárva volt Krisztus szeretete előtt.

Krisztus munkása gondoljon arra, hogy nem a saját erejével kell dolgoznia. Ragadja meg a mennyei trónt Isten üdvözítő hatalmába vetett hittel! Tusakodjék imában Istennel, és minden képességét állítsa Isten szolgálatába! A Szentlélek pedig megadja az eredményt. A szolgáló angyalok befogadóképessé teszik az emberek szívét.

Jeruzsálem főemberei és tanítói missziós központtá tehették volna városukat, ha elfogadják Krisztus igazságát. A bűnbe süllyedt Izrael megtérésével hatalmas tömeg képviselte volna az Úr ügyét. Milyen gyorsan elvihették volna az evangéliumot a világ minden részébe! Ez az elv érvényes napjainkra is. Ha befolyásos és jóképességű embereket nyernénk meg Krisztusnak, micsoda munkát lehetne végezni általuk az elesettek felemelése, a kitaszítottak begyűjtése és a megváltás hírének világszéles elterjesztése érdekében! A meghívást gyorsan széthinthetnénk, és a vendégeket hamar begyűjthetnénk az Úr asztalához.

De ne csak a rangos és tehetséges emberekre gondoljunk, és ne a szegények rovására! Krisztus elküldi követeit a mellékutakhoz és sövényekhez, a föld szegényeihez és alázatosaihoz is. A nagyvárosok kis mellékutcáiban és a vidék elhagyatott részein is élnek emberek, családban és egyedül - talán idegen földön idegenként, egyházi kapcsolatok nélkül -, akiknek magányukban az az érzésük támad, hogy Isten elfeledkezett róluk. Nem tudják, mit kell tenniük, hogy üdvözüljenek. Sokan bűnben élnek. Sokan bánatosak. Nyomasztja őket a szenvedés, a nélkülözés, a hitetlenség, a reménytelenség. Mindenfajta betegség gyötri őket; mind testi, mind lelki. Enyhülésre, vigaszra vágynak, és Sátán az érzéki gyönyörrel kísérti őket, amely romlásba és halálba visz; Sodoma tiltott gyümölcseit kínálja nekik, amely füstté és hamuvá lesz, amikor megízlelik. Arra költik pénzüket, ami nem kenyér, és azért dolgoznak, ami ki nem elégíthet.

E szenvedőkben meg kell látnunk azokat, akiknek megmentéséért Krisztus eljött. Így hívja őket: "Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet ... Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben. Hajtsátok ide füleiteket, és jertek hozzám; hallgassatok, hogy éljen lelketek" (Ésa 55:1-3).

Isten nyomatékosan megparancsolta, hogy legyünk figyelmesek az idegenekkel és kitaszítottakkal, az erkölcsileg gyenge, szegény lelkekkel. Sokan, akiket látszólag egyáltalán nem érdekel a vallás, szívük mélyén nyugalomra és békére vágynak. Megmentésük

érdekében Krisztus szolgái kövessék Mesterük példáját! Krisztus helyről helyre járva vigasztalta a szenvedőket és gyógyította a betegeket. Majd eléjük tárta országának nagy igazságait. Ezt kell tenniük követőinek is. A test szenvedéseinek enyhítése közben lehetőségük nyílik arra is, hogy a lélek hiányaival foglalkozzanak. Rámutathatnak a felemelt Megváltóra, beszélhetnek a nagy Orvos szeretetéről. Csak nála kereshet gyógyulást a beteg.

Mondjátok meg a szegény, elcsüggedt tévelygőknek, hogy ne essenek kétségbe! Igaz, hogy vétkeztek, és nem törekedtek jellemes életre, de Isten örül, ha meggyógyíthatja, ha megmentheti őket. Szívesen vesz kézbe látszólag reménytelen anyagot is - olyan embert, aki Sátánnak szolgált -, és kegyelme által átformálja. Örömmel menti meg a haragtól, amely az engedetleneket sújtja. Mondjátok meg neki, hogy minden lélek számára van gyógyulás és megtisztulás! Neki is van helye az Úr asztalánál. Az Úr reá is vár. Őt is ott akarja köszönteni.

Akik kimentek a mellékutakra és a sövényekhez, a legkülönfélébb embereket találták. De rajtuk is segíteni kell. Vannak közöttük olyanok is, akik az általuk ismert világosság szerint élnek, és legjobb tudásuk szerint szolgálják Istent. De ráébrednek arra, hogy nagyon sok hiányosság van még bennük, és a körülöttük élőkben is. Vágyakoznak jobban megismerni Istent, de a nagyobb világosságnak még csak halvány sugarait látják. Könnyek között könyörögnek Istenhez az áldásért, amelyet hitükkel megpillantottak a távolban. A nagyvárosok erkölcsi fertőjében sok ilyen lélek található. Sokan közülük nagyon szerény körülmények között élnek, és ezért a világ nem veszi észre őket. Lelkészek és egyházak mit sem tudnak sorsukról, pedig egyszerű és szerencsétlen emberek között bizonyságot tesznek az Úrról. Még csak kevés fény hullott rájuk, mert nem sok alkalmuk volt megismerni az igazságot. De igyekeznek szolgálni másoknak a nyomorgó, éhező, fázó emberek között. Isten sokféle kegyelmi ajándékának sáfárai keressék meg ezeket a lelkeket! Látogassák meg őket otthonukban, és a Szentlélek erejével szolgáljanak nekik ínségükben! Tanulmányozzák a Bibliát velük, és imádkozzanak velük azzal az egyszerűséggel, amelyet a Szentlélek sugall! Krisztus olyan üzenetet küld szolgái útján, amely felér az élet kenyerével. A drága áldás szívtől szívhez, családtól családhoz jut.

A példázatban adott "kényszeríts bejönni mindenkit" parancsot sokan tévesen értelmezik; mintha arra tanítana, hogy az evangéliumot erőszakkal el kell fogadtatni az emberekkel. Pedig ez inkább a meghívás sürgető voltát, a felhozott indokok hatékonyságát jelenti. Az evangélium soha nem próbálja az embereket erőszakkal Krisztushoz téríteni. Az üzenet így hangzik: "Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre." "A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! ... és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen" (Ésa 55 :l; Jel 22 :17). Isten szeretetének és kegyelmének ereje kényszerít arra, hogy fogadjuk el a hívást.

A Megváltó így szól: "Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énvelem" (Jel 3 : 20). Az Úr nem vonul vissza, ha gúnyolják, és nem fordul el, ha fenyegetik, hanem állandóan keresi az elveszetteket, és mondja: "Miképpen adnálak oda?" (Hós 11: 8). Bár a

konok szív ellöki magától, és ellenáll szeretetének, de Ő újra visszatér, hogy még nagyobb erővel kérlelje: "Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek." Szeretetének vonzerejével kényszeríti az embert, hogy térjen hozzá. És a megtért ember így szól Krisztushoz: "A Te jóvoltod felmagasztalt engem" (Zsolt 18: 36).

Krisztus olyan sóvárgó szeretetet ébreszt követeiben, amilyennel Ő keresi az elveszetteket. Nem elég csupán mondanunk: "jövel!" Vannak, akik hallják a hívást, de nem értik meg, és semmit sem látnak meg abból, amit Krisztus nekik készített. Sokan tudatában vannak gyengeségüknek, és ezt mondják: "Nem lehet rajtam segíteni! Ne törődj velem!" Krisztus munkásainak nem szabad meghátrálniuk. Hajolj le meleg, szánakozó szeretettel az elcsüggedt, reményvesztett emberhez! Add át neki a saját bátorságodat, a saját reménységedet és erődet! Jóságoddal kényszerítsd arra, hogy jöjjön! "Könyörüljetek némelyeken, megkülönböztetvén őket. Másokat pedig rettentéssel mentsetek meg, kiragadva őket a tűzből" (Júdás 22-23).

Ha Isten szolgái hitben járnak vele, tanításuk mennyei erővel telik meg. A kapott erővel azután úgy tudják bemutatni Isten szeretetét és az Isten kegyelme elutasításával járó veszélyt, hogy az emberek - e kényszernek engedve - elfogadják az evangéliumot. Krisztus nagy csodákat művel, ha az ember megteszi Istentől kijelölt részét. Az emberi szívekben ma éppoly nagy változás mehet végbe, mint a letűnt nemzedékek idején. John Bunyan felhagyott a káromkodással és dorbézolással, John Newton pedig a rabszolga-kereskedéssel, hogy a keresztre feszített Megváltót hirdethessék. Ma is vannak megtéríthető Bunyanok és Newtonok. Istennel együttműködő emberi eszközök által sok szegény kitaszított jó útra tér, és másokban is igyekszik helyreállítani Isten képmását. Olyanokhoz is eljutnak a világosság sugarai, akiknek nagyon korlátozottak voltak a lehetőségeik, akik azért jártak tévúton, mert nem ismertek jobbat. Ők is meghallják a Zákeusnak mondott krisztusi szavakat: "Ma nékem a te házadnál kell maradnom" (Lk 19: 5). A látszólag megrögzött bűnösökről is kitűnik, hogy amikor látják, hogy Krisztus figyelemre méltatja őket, úgy tudnak szeretni, mint a kisgyermek. Sokan, elhagyva a legsúlyosabb bűnt és tévelygést, azok helyébe lépnek, akiknek voltak lehetőségeik, de nem értékelték őket. Isten a maga választottai közé sorolja e megtért bűnösöket; azok közé, akik drágák neki. Amikor Krisztus eljön országával, ott állnak majd trónja mellett.

"Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól" (Zsid 12 : 25). Jézus kijelentette, hogy "senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsorámat". A meghívást visszautasították, és egyiküket sem hívták újra. Krisztus elutasításával a zsidók megkeményítették szívüket, és kiszolgáltatták magukat Sátán hatalmának. Soha többé nem tudták elfogadni Isten kegyelmét. Így van ez ma is. Ha Isten szeretetét nem értékeljük, és nem tesszük életünk alapelvévé; ha ez az elv nem ejti foglyul és nem lágyítja meg szívünket, akkor végképp elveszünk. Az Úr nem adhat nagyobb kinyilatkoztatást szeretetéről, mint amit adott. Ha szeretetével nem tudja meghódítani szívünket, nincs más eszköz, amellyel hozzánk férkőzhetne.

Minden alkalommal, amikor bezárod füled a kegyelem üzenete előtt, egyre hitetlenebb leszel. Minden alkalommal, amikor bezárod szíved ajtaját Krisztus előtt, egyre kevésbé hallod meg hangját. Magad csökkented esélyed a kegyelem utolsó hívó hangjának meghallására. Vigyázz, hogy ne vonatkozzanak reád is az ősi Izraelre mondott szavak: "Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára!" (Hós 4:17.) Ne hagyd, hogy Krisztus miattad is sírjon, mint egykor Jeruzsálem miatt! Ne hagyd, hogy neked is ezt mondja: "Hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok! Ímé pusztán hagyatik néktek a ti házatok" (Lk 13: 34-35).

A hívás, a kegyelem üzenete korunkban hangzik utoljára. A "menj el az utakra és a sövényekhez" parancsot Krisztus szolgái már-már utoljára teljesítik. Krisztus hívása mindenkihez eljut. Követei mondják: "Jertek el, mert immár minden kész!" A mennyei angyalok még együtt dolgoznak az emberi eszközökkel. A Szentlélek minden indokot felhoz, hogy a hívás elfogadására késztessen. Krisztus jelre vár, amely azt mutatja, hogy eltoltad a reteszt, és kinyitod szíved ajtaját, hogy beléphessen. Angyalok szeretnék vinni a hírt a mennybe, hogy ismét hazatalált egy elveszett bűnös. A menny seregei is várnak. Szeretnék már megszólaltatni hárfájukat, és örvendezni azon, hogy ismét egy lélek elfogadta az evangéliumi vacsorára szóló meghívást.

Fejezet 21 - A Megbocsátás mértéke

Péter ezzel a kérdéssel fordult Krisztushoz: Hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni, és néki megbocsátanom? még hétszer is?" A rabbik tanítása szerint a harmadik vétséget még meg kell bocsátani. Péter azt gondolta, hogy Krisztus tanítását valósítja meg, ha ezt a számot hétre - a tökéletesség számára - emeli. Krisztus azonban azt tanította, hogy soha ne fáradjunk el a megbocsátásban. "Nem... hétszer is - mondta -, hanem még hetvenhétszer is."

Krisztus ezután bemutatta, milyen lelkület késztet megbocsátásra, és milyen veszélyt rejt magában az engesztelhetetlenség. Példázatban mondta el, miként bánt egy király kormányának ügyeit intéző tisztviselőivel. Egyik-másik közülük nagy állami pénzösszegeket kezelt. Amikor a király ellenőrizte, hogy szolgái miként gazdálkodtak a rájuk bízott összeggel, elé vittek egy embert, aki hatalmas összeggel, tízezer talentummal tartozott urának. Kifizetni nem tudta, mert nem volt pénze. A kor szokása szerint a király megparancsolta, hogy az adós szolgát és minden vagyonát adják el, hogy fizethessen. A megrémült ember a király lábához borult, és így könyörgött: "Légy türelemmel hozzám, és mindent megfizetek néked. Az úr pedig megszánván azt a szolgát, elbocsátá őt, és az adósságot is elengedé néki.

Kimenvén pedig az a szolga, találkozék eggyel az ő szolgatársai közül, aki száz dénárral vala néki adós; és megragadván azt, fojtogatja vala, mondván: Fizesd meg nékem, amivel tartozol. Leborulván azért az ő szolgatársa az ő lábai elé, könyörög vala néki, mondván: Légy türelemmel hozzám és mindent megfizetek néked. De ő nem akará; hanem elmenvén, börtönbe veté őt, mígnem megfizeti, amivel tartozik. Látván pedig az ő szolgatársai, amik történtek vala, felettébb megszomorodának; és elmenvén, mindent megjelenének az ő uruknak, amik történtek vala. Akkor előhivatván őt az ő ura, monda néki: Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik."

A példázat egyes részeinek nincs semmi lelki mondanivalója. A kép teljessége miatt volt rájuk szükség. De ne ezek kössék le figyelmünket, hanem a példázatban szemléltetett nagy igazságok!

A király megkegyelmezett az adós szolgának. Ez azt jelképezi, hogy Isten minden bűnt megbocsáthat. A király, aki megszánva szolgáját elengedte adósságát, Krisztust ábrázolja. Az embert a törvény, amelyet áthágott, elítélte. Az ember önmagát nem tudja megmenteni. Krisztus ezért istenségére emberi természetet öltött, és eljött erre a világra. Bűntelen életét odaadta a bűnösökért. Feláldozta magát a mi bűneinkért, és minden léleknek felkínálja ingyen a vérrel megvásárolt kegyelmet. "Az Úrnál van a kegyelem, és bőséges nála a szabadítás!" (Zsolt 130: 7).

Ezért kell nekünk is szánalmat tanúsítanunk a többi bűnös iránt. "Ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást." "Ingyen vettétek - mondja Krisztus -, ingyen adjátok" (1 Jn 4:11; Mt 10:8).

A példázatbeli adós halasztásért könyörgött, megígérve, hogy "mindent megfizet; és a király visszavonta az ítéletet. Az egész adósságot elengedte. E szolgának nemsokára alkalma nyílt arra, hogy kövesse gazdája példáját a megbocsátásban. Amikor kiment, találkozott egyik szolgatársával, aki adósa volt egy kis összeggel. Neki a király elengedte tízezer talentumnyi tartozását. Az ő adósa csak száz dénárral tartozott. De a szolga, akivel ura olyan irgalmasan bánt, egész másként viselkedett szolgatársával. Adósa ugyanazzal a kéréssel fordult hozzá, mint az imént ő a királyhoz, de milyen más eredménnyel! Ő, akinek épp akkor bocsátottak meg, nem volt nagylelkű és könyörületes. Az iránta tanúsított irgalmat nem gyakorolta szolgatársával. Oda sem figyelt, amikor adósa türelmet kért tőle. Csak a neki járó kis összegen járt az esze. Követelte mindazt, ami véleménye szerint megillette, és olyan ítéletet hajtott végre, amilyet neki kegyelemből elengedtek.

Ma is hány ilyen ember van! Amikor az adós szolga könyörgött urának, hogy legyen türelmes, nem is fogta fel, milyen hatalmas összeggel tartozik. Nem is gondolt arra, hogy képtelen megfizetni. Azt hitte, hogy le tudja törleszteni adósságát. "Légy türelemmel hozzám - mondta -, és mindent megfizetek néked." Sokan reménykednek abban, hogy saját cselekedeteikkel kiérdemlik Isten kegyét. Nem fogják fel, milyen tehetetlenek. Nem fogadják el Isten kegyelmét ingyen ajándékként, hanem saját jó cselekedeteikben bíznak. Szívüket nem szomorítja el és nem alázza meg a bűntudat. Ezért másokkal szemben követelőzők és könyörtelenek. Isten ellen elkövetett bűneik úgy aránylanak azokhoz a bűnökhöz, amelyeket testvérük követett el őellenük, mint a tízezer talentum a száz dénárhoz - majdnem egymillió az egyhez. Mégis ők azok, akik nem bocsátanak meg.

A példázat szerint a király visszahívta az irgalmatlan adóst, és ezt mondta neki: "Gonosz szolga, minden adósságodat elengedtem néked, mivelhogy könyörögtél nékem: Nem kellett volna-é néked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtad? És megharagudván az ő ura, átadta őt a hóhérok kezébe, mígnem megfizeti mind, amivel tartozik." "Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek - mondta Jézus -, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának az ő vétkeiket." Aki nem hajlandó megbocsátani, nem reménykedhet abban, hogy Isten neki megbocsát.

Ne alkalmazzuk azonban tévesen a példázatot! Isten megbocsátása nem azt jelenti, hogy engedetlenek lehetünk vele szemben. Felebarátaink kötelességei sem csökkennek velünk szemben azzal, hogy megbocsátunk nekik. Krisztus ezt mondta abban az imában, amelyre tanítványait tanította: "Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek" (Mt 6:12). Ezen nem azt értette, hogy ha bocsánatot akarunk bűneinkre kapni, akkor nem szabad igényt tartanunk arra, ami jár nekünk. Ne juttassuk azonban adósunkat börtönbe! Ne sanyargassuk és ne bántalmazzuk még akkor sem, ha oktalan gazdálkodása miatt nem tud fizetni! A példázat nem azt tanítja, hogy

bátorítsuk lustaságra. Isten Igéje kijelenti, hogy aki nem akar dolgozni, az ne is egyék. (Lásd: 2 Thess 3:10.) Az Úr nem kívánja a szorgalmas munkástól, hogy pénzt adjon azoknak, akik nem akarnak dolgozni.

Sokan elfecsérlik idejüket. Nem tesznek semmi erőfeszítést. Mindez szegénységhez és nélkülözéshez vezet. Ha ezektől a hibáktól nem szabadulnak meg, mindaz, amit értük teszünk, annyi mintha kincset raknánk lyukas zsákba. Van azonban elkerülhetetlen szegénység is. Az elesettek iránt szeretetet és szánalmat kell tanúsítanunk. Nyújtsuk nekik azt, amit hasonló körülmények között mi szeretnénk kapni!

Pál apostol szavaival a Szentlélek így int: "Ha annakokáért helye van Krisztusban az intésnek, ha helye van a szeretet vigasztalásának, ha helye van a Lélekben való közösségnek, ha helye van a szívnek, és a könyörületességnek, teljesítsétek be az én örömömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén; semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbnek tartván ti magatoknál. Ne nézze ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is" (Fil 2:1-5).

A bűnt azonban ne vegyük könnyelműen! Az Úr megparancsolja, hogy ne nyugodjunk bele abba, ha testvérünk rosszat tesz. "Ha ... a te atyádfia vétkezik ellened - mondja -, dorgáld meg őt" (Lk 17:3). Nevezzük nevén a bűnt, és beszéljünk róla nyíltan a vétkezővel!

Timótheusnak adott megbízásában Pál ezt írta a Szentlélek sugallatára: "Állj elő... alkalmatos, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással." Titusnak pedig ezt írja: "Van sok engedetlen, hiábavaló beszédű és csaló... annakokáért fedd őket kímélés nélkül, hogy a hitben épek legyenek" (2 Tim 4: 2; Tit 1: 10-13).

"Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el, és dorgáld meg őt négy szem között: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. Ha azokra nem hallgat, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő" (Mt 18:15-17).

Urunk arra tanít, hogy a hivők közötti nehézségeket a gyülekezeten belül kell elrendezni. Nem szabad kiteregetni olyan emberek előtt, akik nem félik Istent. Ha egy hivő ellen a testvére vétkezik, ne forduljon bírósághoz, hanem járja végig a Krisztus által kijelölt utat. Bosszúállás helyett igyekezzék megmenteni testvérét. Isten védi azok érdekeit, akik szeretik és félik Őt. Bátran rábízhatjuk ügyünket az igazságosan ítélőre.

Nagyon sokszor a sértettet ingerli az ellene újra meg újra vétkező ismételt bűnvallomása, és úgy gondolja, hogy már épp elégszer megbocsátott. A Megváltó azonban világosan megmondta, hogy miként kell a vétkezőkkel bánni: "Ha ... a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki"(Lk 17 : 3). Ne zárkózz el tőle,

mint bizalmadra méltatlantól! Ügyelj "magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is" (Gal 6:1).

Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! Mi jogon ítélkezel fölötte, mintha olvasnál szívében! Isten Igéje ezt mondja: "Ha megtér, bocsáss meg néki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer tehozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki" (Lk 17 : 3-4). És nemcsak hétszer, hanem hetvenszer hétszer is; annyiszor, ahányszor Isten megbocsát neked.

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekei vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örököstársaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is!

Ne engedjük, hogy a tévelygők elcsüggedjenek! Ne tűrjünk meg magunkban farizeusi szigort, és ne bántsuk meg testvérünket! Ne adjunk helyet szívünkben a keserű gúnynak! Beszédünkben még csak nyoma se legyen megvetésnek! Egyetlen szavunkkal, részvétlen magatartásunkkal, gyanakvó, bizalmatlan viselkedésünkkel a pusztulásba sodorhatunk valakit, akinek testvérre, a tapasztaltabb testvér együttérzésére lenne szüksége. Szorítsuk meg kezét megértő szeretettel, imádkozzunk vele, és Isten gazdag áldását hinti reánk. Az ima eggyé kovácsol minket egymással és Istennel. Az ima Jézust társunkká teszi. Új erőt ad a lankadó, tépelődő léleknek, hogy legyőzze a világot, a test kívánságait és az ördögöt. Az ima elhárítja Sátán támadásait.

Amikor az ember nem az emberi fogyatékosságokat, hanem Jézust szemléli, jelleme átalakul. Krisztus Lelke munkálkodik szívében, és átformálja Isten képmására. Igyekezzünk Jézust úgy bemutatni, hogy az emberek lelki szemeikkel meglássák "Istennek ama bárányát, aki elveszi a világ bűneit" (Jn 1: 29). Eközben gondoljunk arra, hogy "aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól és sok bűnt elfedez" (Jak 5 : 20).

"Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket" (Mt (6:15). Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. "Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé" (Róm 8 : 9). Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy Istennel együtt legyen az örökkévalóságban.

Lehet, hogy Isten egyszer már megbocsátott neki, de irgalmatlansága azt bizonyítja, hogy elfordult Isten megbocsátó szeretetétől. Eltávolodott tőle, és ugyanolyan állapotba

került, mint mielőtt Isten megbocsátott neki. Megtagadta bűnbánatát, és bűnei éppúgy terhelik, mintha soha nem bánta volna meg őket.

A példázat nagy tanulsága azonban Isten könyörületének és az ember könyörtelenségének szembeállításában rejlik, és abban, hogy Isten megbocsátó irgalmának mértéke szerint kell nekünk is megbocsátanunk. "Nem kellett volna-é neked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtad?"

Isten megbocsát nekünk, nem azért, mert megbocsátunk, hanem "amiképpen" megbocsátunk. Megbocsátásra mindig Isten ki nem érdemelt szeretete késztet. Embertársainkkal való magatartásunk tanúsítja, hogy magunkévá tettük-e ezt a szeretetet vagy nem. Ezért mondja Krisztus: "Amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek" (Mt 7:2).

Fejezet 22 - Nyereség, mely veszteség

Krisztus éppen tanított, és szokás szerint tanítványain kívül mások is köré gyűltek. Előzőleg beszélt tanítványainak azokról az eseményekről, amelyeknek nemsokára részesei lesznek. A világ elé kell tárniuk azokat az igazságokat, amelyeket rájuk bízott. Jézus elmondta, hogy összeütközésbe fognak kerülni a világ uraival. Őmiatta törvény elé viszik őket; bírák és királyok elé kell állniuk. De olyan bölcsességet ígért nekik, amelynek senki sem állhat ellent. Jézus szavai, amelyek érintették az emberek szívét, és zavarba ejtették ravasz ellenségeit, tanúskodtak a benne lakozó Lélek erejéről. Ezt a Lelket követőinek is megígérte.

Sokan azonban csak önző célból vágytak a menny áldására. Tapasztalták ugyanis, hogy Krisztus milyen csodálatosan megvilágítja az igazságot. Fülük hallatára bölcsességet ígért követőinek, hogy okosan tudjanak beszélni a főemberek és a bírák előtt. Szerettek volna olyan képességet kapni tőle, amellyel földi ügyeiket könnyebben intézhetnék.

"Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget." Mózes által Isten eligazítást adott a vagyon öröklésére. A legidősebb fiú két részt kapott atyja vagyonából (Lásd 5 Móz 21: 17); a fiatalabbak pedig egyenlő részt kaptak belőle. A panaszos azt gondolta, hogy bátyja kiforgatta az örökségből. Nem sikerült megszereznie azt, ami véleménye szerint megilletné. De ha Krisztus igazságot tesz, biztosan nyert ügye van. Hallotta Krisztus buzdító felhívásait, valamint az írástudókra és farizeusokra mondott súlyos vádjait. Ha ilyen hatalommal szólna testvéréhez is, nem merné sértett öccse részét visszatartani.

Miközben Krisztus ünnepélyes dolgokat tanított, ez az ember elárulta, hogy milyen önző. Szívesen elfogadott volna az Úrtól olyan képességet, amellyel saját földi ügyeit előre vihette volna. A lelki igazságok azonban nem érintették értelmét és szívét. Csak az örökség megszerzése érdekelte. Jézus, a dicsőség Királya, aki gazdag volt, de értünk szegénnyé lett, az isteni szeretet kincseit tárta elé. A Szentlélek rá akarta bírni, hogy fogadja el a "romolhatatlan, szeplőtlen és hervadhatatlan" (1Pt 1:4) örökséget. Látta Krisztus hatalmának bizonyítékait. Most pedig alkalma nyílt arra, hogy beszéljen a nagy Tanítóval, és kifejezze szívének legfőbb óhaját. De mint Bunyan allegorikus példájának trágyagereblyés embere, tekintetét a földre szegezte, és nem látta a koronát a feje felett. Simon mágushoz hasonlóan Isten ajándékában olyan eszközt látott, amellyel földi előnyhöz juthat.

Krisztus földi küldetése ekkor már majdnem lejárt. Csak néhány hónap maradt hátra, hogy befejezze azt, amiért eljött: a kegyelem országának megalapítását. Az emberi kapzsiság el akarta vonni munkájától, hogy egy darab föld miatt vitába keverje. Jézust azonban nem lehetett küldetésétől eltéríteni. Ez volt válasza: "Ember, ki tett engem köztetek bíróvá, vagy osztóvá?"

Jézus felvilágosíthatta volna ezt az embert az igazságról. Ő tudta, mit kell tenni ebben az ügyben. De a két testvér azért vitatkozott egymással, mert mindkettő kapzsi volt. Krisztus

valójában ezt mondta: nem az én feladatom, hogy ilyen vitában igazságot tegyek. Ő másért jött; azért, hogy hirdesse az evangéliumot, és az evangélium prédikálásával az emberek figyelmét az örök valóságra irányítsa.

Krisztusnak ebben az ügyben követett eljárása tanulság mindazoknak, akik az Ő nevében szolgálnak. Amikor a tizenkettőt szolgálatba küldte, ezt mondta: "Elmenvén pedig prédikáljatok, mondván: Elközelített a mennyeknek országa. Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok, halottakat támasszatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok" (Mt 10: 7-8). A tanítványok feladata nem az emberek földi ügyeinek rendezése volt, hanem az, hogy az Istennel való megbékéléshez vezessék őket. Ezzel a munkával az emberiség áldását szolgálhatták. Krisztus az egyetlen gyógyír az emberek bűneire és fájdalmára. Csakis kegyelmének evangéliuma orvosolhatja a társadalmat átokkal sújtó bajokat. A gazdagoknak a szegényekkel való igazságtalansága és a szegényeknek a gazdagokkal szembeni gyűlölete egyaránt önzésben gyökerezik. Ennek csak a Krisztus iránti engedelmességgel lehet véget vetni. Csak Ő ad szerető szívet a bűnös szív helyett. Krisztus szolgái hirdessék az evangéliumot a mennyből küldött Lélekkel, és Krisztushoz hasonlóan dolgozzanak az emberek áldására! Azt az eredményt, amely a szolgálat nyomán az emberiség felemelkedésében megmutatkozik, nem lehet emberi erővel elérni.

Az Úr e kérdezőt nyugtalanító dolognak és minden hasonló vitának a gyökerére sújtott, amikor ezt mondta: "Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget, mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az embernek az ő élete.

És monda nékik egy példázatot, szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje. Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet. És monda: Ezt cselekszem: Az én csűreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél! Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet tetőled; amiket pedig készítettél, kiéi lesznek? Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag."

A bolond gazdagról mondott példázatában Krisztus azok oktalanságát szemléltette, akik csak erre a földi életre gondolnak. Ez az ember mindent Istentől kapott. A nap sütött földjére, mert sugarai hullanak mind igazakra, mind, gonoszokra. Az ég esőt záporoz a jókra és a gonoszokra is. Az Úr gazdagon megáldotta földjét, és növényei virultak. Csűrei színültig megteltek, és nem volt hova tennie a termésfölösleget. Nem gondolt Istenre, aki mindezt adta. Nem fogta fel, hogy Isten az áldások sáfárjává tette. Segítenie kellett volna a szűkölködőkön. Lehetősége nyílt arra, hogy Isten nevében alamizsnát osztogasson. De ő csak a saját jólétére gondolt.

E gazdag ember figyelmét felhívták a szegények, árvák, özvegyek, szenvedők, fájó szívűek nehéz helyzetére. Ha javait megosztja, mentesül gazdagsága terhétől, és akkor sok család megmenekül a nélkülözéstől; sok éhező táplálékot, sok ruhátlan ruhát kap; sok szívbe

öröm költözik, sok ima - amelyet kenyérért és ruháért mondtak - meghallgatásra talál, és sok dicsőítő ének száll a menny felé. Az Úr hallotta a szűkölködők imáját, és jóvoltából" (Zsolt 68:11) gondoskodott a szegényekről. Isten dús asztalt akart teríteni sok nyomorgónak a gazdagra árasztott áldásokból. A gazdag azonban bezárta szívét a szűkölködők kiáltása előtt, és ezt mondta szolgáinak: "Ezt cselekszem: Az én csűreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én tavaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!"

Ennek az embernek nem voltak a pusztulásnak kitett állatokénál magasabb rendű céljai. Úgy élt, mintha nem volna Isten, sem menny, sem örök élet. Mintha mindaz, ami nála volt, a sajátja lett volna, és nem tartozna semmivel sem Istennek, sem embernek. A zsoltáros ezt a gazdag embert rajzolta meg: "Azt mondja a balgatag az ő szívében: Nincs Isten" (Zsolt 14 :1). Ez az ember önző életet élt, és csak a maga számára tervezett. Látta, hogy később is dúskálni fog, és ezért nincs más tennivalója, mint felhalmozni és élvezni munkája gyümölcsét. Szerencsésebbnek tartotta magát másoknál, és nagyra értékelte a maga bölcs gazdálkodását. Városa lakói a józan gondolkodású, szerencsés embert tisztelték benne. Hiszen "dicsérnek is téged, hogy jól tettél magaddal" (Zsolt 49:19).

De "e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt;' (1 Kor 3:19). Miközben a gazdag ember boldog évekre számít, az Úrnak más terve van vele. E hűtlen sáfárnak ezt üzeni: "Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet tetőled." E parancs teljesítése helyett nem lehet pénzt adni. Felhalmozott vagyona árán nem kaphat haladékot. Amiért egész életén át fáradozott, egy pillanat alatt csupán talmi kincs lesz számára. "Amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?" Nagy szántóföldjeinek és zsúfolt csűreinek nem ura többé. Az ember "rakásra gyűjt, de nem tudja, ki takarítja be azokat!" (Zsolt 39:7).

Azt az egyet, ami most érték lehetne számára, nem szerezte meg. Önző életével elutasította Isten szeretetét, amely irgalmas cselekedetekben áradhatott volna tovább embertársaihoz. Ezzel az életet is eldobta, mert Isten a szeretet, és a szeretet élet. Ez az ember inkább a földit választotta, mint a lelkit, és a földivel együtt meg kell semmisülnie. "Az ember, még ha tisztességben van is, de nincs okossága: hasonlít a barmokhoz, amelyeket levágnak" (Zsolt 49 : 21).

"Így van dolga annak, aki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag." Ez a kép minden korban találó. Tervezhetsz csupán önző célból, felhalmozhatsz kincseket, építhetsz széles és magas palotákat, mint az ókori Babilon építői, de nem tudsz olyan magas falat és olyan erős kaput építeni, hogy az ítélet hírnöke kint rekedjen. Belsazár király lakomát ült palotájában, "és dicsérék az arany-, ezüst-, vas-, fa- és kőisteneket". De a Láthatatlan keze felírta a falakra az ítélet szavait, és már hallani lehetett a kapukhoz érkező ellenség lépéseinek zaját. "Ugyanazon az éjszakán megöleték Belsazár, a Káldeusok királya" (Dán 5 : 30), és idegen király ült a trónra.

Az önző élet pusztulást von maga után. A kapzsiság, a bírvágy elvágja az ember lelkét az élettől. Akinek maga felé hajlik a keze, sátáni lelkületet tanúsít. Krisztus arra késztet, hogy adjunk, és áldozzuk fel magunkat másokért. "És ez az a bizonyságtétel, hogy örök életet adott nékünk az Isten és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban" (1 Jn 5:11-12).

Ezért mondja Krisztus: "Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget, mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az embernek az ő élete."

Fejezet 23 - Áthidalhatatlan szakadék

A gazdagról és Lázárról mondott példázatában Krisztus azt tanítja, hogy az ember ebben az életben dönti el örök sorsát. E próbaidő alatt Isten mindenkinek felkínálja kegyelmét. De ha az ember a maga kedvteléseivel elvesztegeti az alkalmakat, eljátssza örök életét, újabb próbaidőt nem kap. Rajta múlik, hogy közte és Isten között áthidalhatatlan szakadék tátong.

Ez a példázat éles határt von az Istentől magát függetlenítő gazdag és az Istenben bízó szegény között. Krisztus megmutatta, hogy eljön az az idő, amikor a két osztály helyzete megfordul. E világ javait nélkülöző, de Istenben bízó és a szenvedésben béketűrő szegényeket Isten egy napon azok fölé emeli, akik e világban a legmagasabbra jutottak, de nem adták át életüket Istennek.

"Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, mindennap dúsan vigadozván: és vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele. És kíván vala megelégedni a morzsalékokkal, melyek hullanak vala a gazdag asztaláról."

A gazdag nem a hamis bíróval ábrázolt osztályba tartozott, aki nyíltan megmondta, hogy nem törődik sem Istennel, sem emberrel. A gazdag Ábrahám fiának tartotta magát. Nem bántotta a koldust, és nem űzte el, mint akit látni sem kíván. Ha a szegények e visszataszító képviselőjének enyhíti fájdalmát a palotája kapuján belépő gazdag látványa, ám maradjon ott. Azt azonban önző közönnyel tűrte, hogy testvére szükséget szenvedjen.

Abban az időben nem voltak kórházak, ahol a betegeket gondozhatták volna. Azoknak a figyelmét, akikre az Úr gazdagságot bízott, felhívták a szenvedőkre és szűkölködőkre, hogy megszánva őket, segítsenek rajtuk. Így volt ez a koldus és gazdag esetében is. Lázárnak nagy szüksége lett volna e segítségre, mert nem voltak barátai; nem volt otthona, pénze, sem élelme. De ez a gazdag és rangos ember nap mint nap hagyta, hogy Lázár szükséget szenvedjen, miközben neki mindene megvolt. Ő enyhítenie felebarátja szenvedését, csak magával törődött, mint ahogy ma is sokan.

Közvetlen közelünkben emberek éheznek rongyosan, hajléktalanul. Vétkezünk, ha nem segítünk e szegény szenvedőkön. Olyan terhet veszünk magunkra, amely egyszer majd rettegéssel tölt el minket. A fösvénység bálványimádásnak számít. Isten szemében minden önzés bűn.

Isten a gazdagot a tőle kapott vagyon sáfárává tette. Kötelessége lett volna segítséget nyújtani a koldusoknak. Isten megparancsolta: "Szeressed ... az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből", és "szeressed felebarátodat, mint magadat" (5 Móz 6: 5; 3 Móz 19:18). A gazdag ember zsidó volt, és ismerte Isten parancsát. De azt elfelejtette, hogy számot kell adnia arról, miként használta fel a reá bízott javakat és képességeket. Az Úr bőségesen hintette reá áldásait, de ő nem Alkotója megdicsőítésére

használta őket, hanem önzően a maga dicsőségére. Gazdagsága arányában kellett volna a kapott ajándékokat az emberiség felemelésére használnia. Ez volt az Úr parancsa, de a gazdag nem gondolt Isten iránti kötelességére. Kamatra adott kölcsön pénzt, de abból, amit Istentől kapott, nem adott semmi kamatot. Volt tudása és tehetsége, de nem kamatoztatta. Megfeledkezve arról, hogy számadással tartozik Istennek, minden képességét az élvezetek oltárán áldozta fel. Mindaz, ami körülfogta - mulatságok körforgása, barátai dicsérete és hízelgése - önző szórakozását szolgálta. Lekötötték a barátok, és elfeledkezett arról, hogy kötelessége lenne Istennel együttműködve irgalmasságot cselekedni. Volt alkalma Isten Igéjét megismerni, és tanításait gyakorolni, de szórakozni vágyó barátai, akiknek társaságát kereste, annyira lefoglalták idejét, hogy elfeledkezett az örökkévalóság Istenéről.

Egyszer azonban megváltozott a két ember helyzete. A nap mint nap türelmesen és némán szenvedő szegény meghalt, és eltemették. Senki sem siratta meg, de a szenvedésben tanúsított türelmével Krisztusról tett bizonyságot. Kiállta hite próbáját, és amikor meghalt, a példázatban az angyalok elvitték Ábrahám kebelére.

Lázár azokat a szenvedő szegényeket ábrázolja, akik hisznek Krisztusban. Amikor a trombita megszólal, és mindazok, akik a sírban vannak, Krisztus hangjára előjönnek, ők is megkapják jutalmukat, mert Krisztusba vetett hitük nem csupán elmélet, hanem valóság volt.

"Meghala pedig a gazdag is, és eltemetteték. És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében. És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban."

Krisztus ezt a példázatát a nép elképzelésére építette. Hallgatói közül sokan a halál és feltámadás közötti öntudatos állapot tanát vallották. A Megváltó ismerte nézeteiket, és példázatát úgy fogalmazta meg, hogy e nézetükre építve, fontos igazságokat vessen szívükbe. Olyan tükröt tartott hallgatói elé, amelyben a maga valóságában megláthatták, milyen viszonyban vannak Istennel. Saját elképzeléseiket használta fel arra, hogy megértesse velük e nagyon fontos igazságot: nem a vagyon határozza meg az ember értékét, mert mindazt, amije van, az Úrtól kapta kölcsön. Ha visszaél ezekkel az ajándékokkal, koldusabb és lesújtottabb lesz a legnyomorultabb, de Istent szerető és benne bízó embernél.

Krisztus meg akarta értetni hallgatóival, hogy az ember nem tudja halála után üdvösségét biztosítani. "Fiam - válaszolta a példázatban Ábrahám -, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképpen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel. És mindenekfelett, miköztünk és tiköztetek nagy közbevetés van, úgyhogy akik akarnának innét tihozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek." Így ábrázolta Krisztus, hogy milyen reménytelen második próbaidőre várni. Az ember csak ebben az életben készülhet fel az örökkévalóságra.

A gazdag még mindig azt képzelte, hogy ő Ábrahám gyermeke, és a példázat szerint szorultságában segítségül hívta. "Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam" - esdekelt. Nem Istenhez imádkozott, hanem Ábrahámhoz, azt tanúsítva, hogy Ábrahámot Isten fölé helyezi, és hogy Ábrahámhoz való viszonyára építi üdvösségét. A lator a kereszten Krisztushoz könyörgött: Emlékezzél meg énrólam, mikor eljössz a Te országodban! (Lk 23:42.) És azonnal választ kapott: "Bizony mondom néked ma (amikor szenvedve, megalázottan függök a kereszten), hogy velem leszel a paradicsomban." A gazdag azonban Ábrahámhoz imádkozott, és kérése nem teljesült. Isten csak Krisztust "emelte" "fejedelemmé és megtartóvá", "hogy adjon Izraelnek bűnbánatot és bűnöknek bocsánatát." "Nincsen senkiben másban üdvösség" (Acs S : 31; 4:12).

A gazdag önző élvezetekkel töltötte életét, és túl későn látta meg, hogy nem készült fel az örökkévalóságra. Ráébredt oktalanságára. Testvéreire gondolt, akik kedvük szerint élnek, ahogy egykor ő is, és így könyörgött: "Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt (Lázárt), az én atyámnak házához; mert van öt testvérem; hogy bizonyságot tegyen nékik, hogy ők is ide e gyötrelemnek helyére ne jussanak." De "monda néki Ábrahám: Van Mózesük és prófétáik; hallgassák azokat. Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek! Ő pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad."

Amikor a gazdag további bizonyítékért esdekelt testvérei számára, azt a világos választ kapta, hogy e bizonyíték sem győzné meg őket. A gazdag Istent bírálta kérésével. Mintha ezt mondta volna: ha jobban figyelmeztettél volna, akkor nem lennék itt. Ábrahám pedig a példázat szerint ezt válaszolta: testvéreid elég figyelmeztetést kaptak. Isten fényt hintett rájuk, de nem akarták meglátni; az igazság feltárult előttük, de nem akarták meghallani.

"Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad." E szavak igazságát a zsidó nép történelme bizonyítja. Krisztus utolsó és mindent betetőző csodája a négy napja halott bethániai Lázár feltámasztása volt. A zsidók látták a Megváltó istenségének e csodálatos bizonyítékát, de nem fogadták el. Lázár feltámadt, és bizonyságot tett előttük, de ők megkeményített szívvel fogadtak minden bizonyítékot. Sőt Lázárt még meg is akarták ölni (Jn 12:9-11).

A törvény és a próféták Isten eszközei az emberek megváltására. Krisztus azt mondta, hogy figyeljenek ezekre a bizonyítékokra. Ha nem hallgatnak Isten Igéjére, a halálból feltámadt tanú bizonyságtevését sem veszik figyelembe.

Azok, akik figyelnek Mózesre és a prófétákra, nem igényelnek nagyobb világosságot annál, mint amit Isten már adott. De ha az emberek elvetik a világosságot, és nem értékelik alkalmaikat, arra az üzenetre sem hallgatnának, amit egy feltámadt halott hozna nekik. Még ez a bizonyíték sem győzné meg őket, mert a törvény és a próféták elvetésével annyira megkeményítették szívüket, hogy elvetnek minden világosságot.

A beszélgetés Ábrahám és az egykori gazdag ember között szimbolikus. Azt a tanulságot vonhatjuk le belőle, hogy mindenki elég értelmet kap ahhoz, hogy tudja, mit kell tennie. Az ember kötelességei arányban állnak alkalmaival és kiváltságaival. Isten mindenkinek elég világosságot és képességet ad a reá bízott feladat elvégzéséhez. Ha az ember nem teljesín a kis fénnyel megvilágított kötelességét, akkor a nagyobb fény csak hűtlenségére világítana rá, és arra, hogy a kapott áldásokkal nem élt. "Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az" (Lk 16:10). Aki nem fogadja el a Mózes és a próféták útján kapott világosságot, aki valami nagy csodát szeretne látni, azt a csoda sem győzné meg.

A gazdagról és Lázárról szóló példázat arra világít rá, hogy e két ember által képviselt embercsoportot miként értékelik a láthatatlan világban. A gazdagság nem bűn, ha valaki becsületesen jutott hozzá. Isten nem ítéli el a gazdagot gazdagsága miatt. De elmarasztalja akkor, ha a reá bízott anyagiakat önzően használja fel. Sokkal jobb volna, ha pénzével jót tenne, és így Isten trónjánál helyezné el. A halál nem tesz egy olyan embert sem szegénnyé, aki az örökké tartó gazdagság keresésére szenteli életét. De az az ember, aki a maga számára gyűjt kincset, semmit sem vihet el belőle a mennybe. Hűtlen sáfárnak bizonyult. Földi életében jó dolgokat kapott, de elfeledkezett Isten iránti kötelességéről. Elmulasztott mennyei kincseket gyűjteni.

A példázatbeli gazdagnak, aki olyan előnyös helyzetben volt, kamatoztatnia kellett volna a kapott ajándékokat, hogy cselekedeteiért még gazdagabb lelki kincseket kapjon az örökkévalóságban. A megváltás célja nemcsak a bűnök eltörlése, hanem az is, hogy visszaadja az embernek a bűn elkorcsosító hatása nyomán elvesztett lelki ajándékokat. Pénzt nem vihetünk magunkkal az elkövetkezendő életbe. Ott nem lesz szükség rá. Azokat a jó cselekedeteket azonban, amelyekkel lelkeket mentettünk Krisztusnak, magunkkal visszük a mennybe. Akik pedig az Úr ajándékait önzőn maguknak használják fel, támasz nélkül hagyva nincstelen felebarátaikat, és Isten földi műve előbbreviteléért semmit sem tesznek, azok meggyalázzák Alkotójukat. A mennyei könyvekben nevük mellett ez áll: megrabolták Istent.

A gazdagnak megvolt mindene, ami pénzzel megszerezhető, de nem volt olyan kincse, amellyel tartozását visszafizethette volna Istennek. Úgy élt, mintha minden, ami a kezében volt, sajátja lett volna. Nem vette figyelembe Isten parancsát, és nem látta meg a szenvedő szegények szükségét. Isten végső parancsát azonban nem veheti semmibe.

Olyan erővel hangzik, hogy nem tudja megkérdőjelezni, sem elutasítani. Ott kell hagynia vagyonát, amelynek nem a sáfára többé. Az egykor gazdag ember reménytelen szegénységbe süllyed. Krisztus igazságának palástja, amelyet a mennyei szövőszéken szőttek, nem fedezheti be. Aki valamikor a legdrágább bíbort, a legfinomabb vásznat viselte, most mezítelen. Próbaideje lejárt. Semmit nem hozott a világra, semmit sem vihet ki onnan.

Krisztus fellebbentette a függönyt, és megmutatta ezt a képet a papoknak és főembereknek, az írástudóknak és farizeusoknak. Ti, akik e világ javaiban dúskáltok, de

Isten dolgaiban nem, gondolkozzatok el ezen a jeleneten! Akit az emberek nagyra becsülnek, az Isten szemében visszataszító. Krisztus kérdi: "Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul az ő lelkéért?" (Mk 8: 36-37.)

MIT MONDOTT A PÉLDÁZAT A ZSIDÓ NÉPNEK?

Amikor Krisztus elmondta példázatát a gazdagról és Lázárról, a zsidók között sokan voltak olyan szánalmas állapotban, mint a gazdag ember. Az Úr javait a maguk önző céljaira használták, és már-már nekik is szólt az ítélet: "Megmérettél a mérlegen, és híjával találtattál" (Dán 5:27). A gazdag megkapott minden földi és lelki áldást, de nem Istennel együttműködve akarta ezeket az áldásokat kamatoztatni, akárcsak a zsidó nép. Isten megbízta a zsidókat a szent igazság őrzésével. Kegyelmének sáfáraivá tette őket. Megadott nekik minden lelki és földi előnyt, és megparancsolta nekik, hogy továbbítsák áldásait. Külön felhívta figyelmüket arra, hogy miként bánjanak megfáradt testvéreikkel, a közöttük lakó idegennel és szegénnyel.

Ne akarjanak mindent a maguk javára fordítani, hanem emlékezzenek meg a nélkülözőkről, és segítsenek rajtuk! Isten azt ígérte, hogy szeretetük és irgalmasságuk szerint fogja megáldani őket. Ők azonban a gazdaghoz hasonlóan nem nyújtottak segédkezet, hogy enyhítsenek a szenvedő emberiség földi és lelki nyomorán. Gőgösen Isten választott és kegyelt népének tartották magukat, de nem szolgálták és nem imádták Istent. Abban bíztak, hogy Ábrahám leszármazottai. "Ábrahám magva vagyunk" (Jn 8: 33) - mondták büszkén. A válság órájában azonban megmutatkozott, hogy elszakadtak Istentől, és úgy bíztak Ábrahámban, mintha Isten lett volna.

Krisztus szeretett volna fényt hinteni a zsidó nép elsötétült lelkébe. Így szólt hozzájuk: "Ha Ábrahám gyermekei volnátok, az Ábrahám dolgait cselekednétek. Ámde meg akartok engem ölni, olyan embert, aki az igazságot beszéltem néktek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte" (Jn 8: 39-40).

Krisztus nem látott semmi érdemet a származásában. Azt tanította, hogy a lelki kapcsolat a vérségi kapcsolat felett áll. A zsidók azt állították, hogy Ábrahámtól származnak. Mivel azonban nem úgy éltek, mint Ábrahám, azt bizonyították, hogy nem igazi gyermekei. Csak azok Ábrahám igazi leszármazottai, akik Ábrahám lelkületével engedelmeskednek Istennek. Habár a koldus az alsóbbrendűnek tartott osztályhoz tartozott, Krisztus azok közé sorolta, akiket Ábrahám legközelebbi barátai közé fogadna.

A gazdagot pompa és fényűzés vette körül, de olyan tudatlan volt, hogy Ábrahámot Istenként tisztelte. Ha értékelte volna magasztos kiváltságait, és hagyta volna, hogy Isten Lelke alakítsa értelmét és szívét, akkor egészen más lett volna a helyzete. Ez arra a népre is vonatkozik, amelyet a gazdag képviselt. Ha engedelmeskedtek volna Isten szavának, jövőjük egészen másként alakul. Lelki tisztánlátásról tanúskodtak volna. Isten megáldotta

volna javaikat azért, hogy általuk az egész világ áldásban és az igazság világosságában részesülhessen. Annyira távol álltak azonban az Úr akaratától, hogy egész életük rossz irányba haladt. Nem használták Isten sáfáraihoz méltóan, az igazságnak és az igaz életnek megfelelően a kapott ajándékokat. Nem számoltak az örökkévalósággal, és hűtlenségük az egész nemzet romlását vonta maga után.

Krisztus tudta, hogy Jeruzsálem pusztulásakor a zsidók emlékezni fognak figyelmeztetésére. Így is történt. Amikor Jeruzsálem nagy bajba jutott, amikor népét éhínség és egyéb szenvedés sújtotta, megemlékeztek Krisztus szavairól, és megértették a példázatot. Szenvedésük oda vezethető vissza, hogy elmulasztották az Istentől kapott világosságot a világra sugározni.

AZ UTOLSÓ NAPOKBAN

A gazdag ember történetének befejezése e föld történetének záró jeleneteit ábrázolja. A gazdag ember Ábrahám gyermekének mondta magát, de áthidalhatatlan szakadék - helytelenül formált jelleme - választotta el Ábrahámtól. Ábrahám szolgálta Istent, hittel és engedelmességgel követve szavát. A gazdag pedig nem törődött sem Istennel, sem a szenvedő emberiséggel. A közte és Ábrahám között tátongó szakadék az engedetlenség szakadéka volt. Ma is sokan követik ezt az utat. Jóllehet az egyház tagjai, de megtéretlenek. Lehet, hogy részt vesznek az istentiszteleteken, és éneklik a zsoltárt: "Mint a szarvas kívánkozik a folyóvizekre, úgy kívánkozik az én lelkem hozzád, oh Isten!" (Zsolt 42 : 2), de ez nem igaz. Isten szemében olyanok, mint a legnagyobb bűnös. Az izgalmakra és szórakozásra vágyó, a hivalkodást szerető lélek nem tudja Istent szolgálni. A példázat gazdag emberéhez hasonlóan nem akar harcolni a test kívánságai ellen. Ki akarja elégíteni vágyait. A bűn légkörét választja. Amikor hirtelen elragadja a halál, azzal a jellemmel száll sírba, amelyet egész életében a sátáni erőkkel szövetségben formált. A sírban már nincs lehetősége választani - sem jót, sem rosszat -, mert halála napján "elvesznek az ő tervei" (Zsolt 146:4; Préd 9:7-8).

Amikor Isten hangjára a halottak feltámadnak, a gazdag az életében táplált vágyakkal és indulatokkal, vonzalmakkal és ellenérzésekkel lép elő a sírból. Isten nem művel csodát olyan ember újjáteremtéséért, aki nem akart megújulni, amikor erre minden lehetősége és adottsága megvolt. Élete során nem gyönyörködött Istenben, és nem talált örömet szolgálatában. Jelleme nincs összhangban Istennel, és nem lenne boldog a mennyei családban.

Világunkban vannak önelégült emberek. Ezek nem falánkok, nem részegesek, nem is hitetlenek. Csak egyszerűen önmaguknak akarnak élni, és nem Istennek. Nem gondolnak Istenre, ezért a hitetlenek közé tartoznak. Ha beléphetnének a kapukon Isten városába, nem lehetne joguk az élet fájához, mert amikor Isten parancsolatai - kötelező érvényű kívánalmaikkal - eléjük tárultak, akkor ezt mondták: Nem! Ezen a földön nem szolgálták Istent, ezért nem szolgálnák odaát sem. Nem éreznék jól magukat Isten közelében, és minden helyet kívánatosabbnak tartanának, mint a mennyet.

Krisztustól tanulni annyit jelent, mint felölteni jellemét. Aki azonban nem értékeli és nem hasznosítja a földön kapott drága alkalmakat és megszentelő sugallatokat, az nem tudna részt venni a menny tiszta áhítatában. Jelleme nem alakult át a mennyei minta szerint. A saját felületességével vájta ki azt a szakadékot, amelyet semmivel nem lehet áthidalni. Közte és az igazak között hatalmas "közbevetés" tátong.

Fejezet 24 - Szó és tett

"Vala egy embernek két fia, és odamenvén az elsőhöz, monda: Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben. Az pedig felelvén monda: Nem megyek; de azután meggondolván magát, elméne. A másikhoz is odamenvén, hasonlóképpen szóla. Az pedig felelvén, monda: Én elmegyek, uram; de nem méne el. E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? Mondának néki: az első."

A hegyi beszédben Krisztus ezt mondta: "Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát" (Mt 7: 21). Az őszinteséget nem a szavak, hanem a tettek próbálják meg. Krisztus nem azt kérdezi az emberektől, hogy mit mondtok másoknál többet, hanem hogy "mit cselekesztek másoknál többet" (Mt 5 : 47). E kijelentésének: "Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket" (Jn 13 :17) - nagy súlya van. A beszéd nem ér semmit, ha nem párosul megfelelő cselekedetekkel. A két fiúról szóló példázatból ezt a tanulságot kell levonni.

Krisztus ezt a példázatot nem sokkal halála előtt - utolsó jeruzsálemi látogatásakor - mondta el. Előzőleg kiűzte a vásárlókat és az árusokat a templomból. Isteni hatalommal szólt az emberekhez. Mentegetőzés és ellenkezés nélkül, ámultan és ijedten engedelmeskedtek parancsának.

A papok és a vének, amikor rémületük alábbhagyott, visszatértek a templomba, és látták, hogy Krisztus gyógyítja a betegeket és haldoklókat. Hallották az örvendezés hangját és a dicsőítő éneket. Bent a templomban a gyermekek, akik visszanyerték egészségüket, pálmaágakat lengettek és hozsannát énekeltek a Dávid Fiának. A selypítő kicsinyek is dicsőítették a nagy Gyógyítót. A papoknak és a véneknek azonban ez sem volt elég előítéletük és féltékenységük leküzdéséhez.

Másnap, amikor Krisztus a templomban tanított, a papok és a vének odamentek hozzá, és megkérdezték: "Micsoda hatalommal cselekszed ezeket? és ki adta néked ezt a hatalmat?"

A papok és a vének minden kétséget kizáróan meggyőződhettek Krisztus hatalmáról. A templom megtisztításakor arcáról mennyei fény sugárzott, amely tekintélyt parancsolt. Nem tudtak ellenállni a szavaiból áradó erőnek. Jézus csodálatos gyógyításaival is válaszolt kérdésükre. `Hatalmának olyan bizonyítékát adta, amelyet nem lehetett kétségbe vonni. De ők nem ilyen bizonyítékot akartak. A papok és a vének attól féltek, hogy Jézus Messiásnak kiáltja ki magát. Szerették volna szavait kiforgatni, és a népet ellene lázítani. Befolyását le akarták rontani, Őt pedig megölni.

Jézus tudta, hogy ha nem ismerik fel benne az Istent, és nem látják meg cselekedeteiből istenségét, nem hiszik el, ha azt mondja, hogy Ő a Krisztus. Válaszával elhárította azt, amit szerettek volna véghezvinni, és az ítéletet visszafordította rájuk.

"Én is kérdek egy dolgot tőletek - mondta -, amire ha megfeleltek nékem, én is megmondom néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. A János keresztsége honnan vala? Mennyből-é, vagy emberektől?"

A papok és a főemberek zavarba jöttek. "Tanakodtak vala magukban, mondván: Ha azt mondjuk: mennyből, azt mondja majd nékünk: Miért nem hittetek tehát néki? Ha pedig azt mondjuk: emberektől; félünk a sokaságtól; mert Jánost mindnyájan prófétának tartják. És felelvén Jézusnak, mondának: Nem tudjuk. Monda nékik Ő is: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket."

"Nem tudjuk". Ez hazugság volt. Tudatában voltak helyzetüknek, és hazugsággal akarták fedezni magukat. Keresztelő János bizonyságot tett arról, akinek hatalmát megkérdőjelezték. János Jézusra mutatott, és így szólt: "Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!" (Jn 1:29). János megkeresztelte Jézust, és a keresztség után, miközben Krisztus imádkozott, megnyílt az ég, és Isten Lelke galambként megnyugodott rajta. A mennyből pedig egy hang hallatszott, amely ezt mondta: "Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm" (Mt 3:17).

A papok és a főemberek emlékeztek arra, hogy miként ismételte el János a Messiásra vonatkozó próféciákat. Emlékeztek a Jézus keresztségekor látott jelenetre is, és nem merték azt mondani, hogy János keresztsége a mennyből való. Ha Jánost prófétának mondják, mint ahogy hitték is, miként cáfolhatnák meg azt a bizonyságtételét, hogy a Názáreti Jézus az Isten Fia? A nép miatt pedig nem mondhatták, hogy János keresztsége emberektől való, mert a nép hitte, hogy János próféta volt. Ezért ezt mondták: "Nem tudjuk."

Krisztus ezután mondta el az atyáról és két fiáról szóló példázatát. Amikor az atya odament az első fiához, és ezt mondta: "Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben", a fiú gyorsan válaszolt: "Nem megyek." Megtagadta az engedelmességet, és gonosz barátok társaságát keresve, belemerült a bűnbe. Később azonban megtért, és engedelmeskedett a parancsnak.

Az atya ugyanezzel a paranccsal ment a másik fiához is: "Eredj fiam, munkálkodjál ma az én szőlőmben!" Ez a fiú így válaszolt: "Én elmegyek, uram!" De nem ment.

E példázatban az atya Istent ábrázolja, a szőlő pedig az egyházat. A két fiú két embercsoportot jelképez. Az a fiú, aki a "nem megyek" szavakkal megtagadta az engedelmességet, azokat jelképezte, akik nyílt bűnben éltek. Nem mondták, hogy vallásosak, hanem nyíltan kijelentették, hogy nem hajlandók magukra venni Isten törvényének igáját, amely korlátokat szab és engedelmességet kíván. Később azonban sokan megtértek közülük, és engedelmeskedtek Isten parancsának. Amikor az evangéliumot meghallották a Keresztelő János-i üzenetben: "Térjetek meg, mert elközelített a mennyeknek országa" (Mt 3 : 2) - megtértek, és megvallották bűneiket.

Az a fiú, aki azt mondta, hogy "én elmegyek, uram", és nem ment, farizeusi jellemről árulkodott. A zsidó vezetők is e fiúhoz hasonlóan, megátalkodottak és önelégültek voltak. A

zsidó nép vallásos élete már csak látszat volt. Amikor Isten a Sínai-hegyen kihirdette a törvényt, az egész nép elkötelezte magát az engedelmességre. Ezt mondták: "Én elmegyek, uram" - de nem mentek. Amikor Krisztus személyesen jött el, hogy eléjük tárja a törvény elveit, elutasították. Kora zsidó vezetőinek Krisztus bőséges bizonyítékot adott tekintélyéről és isteni hatalmáról. Bár meggyőzte őket, mégsem fogadták el bizonyítékait. Krisztus elmondta nekik, hogy azért nem hisznek még most sem, mert nincs meg bennük az engedelmességre késztető lelkület. Kijelentette: "Erőtelenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendeléseitek által ... Hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai" (Mt 15:6-9).

Krisztus hallgatói között voltak írástudók és farizeusok, papok és főemberek is. Krisztus, miután elmondta a példázatot a két fiúról, megkérdezte hallgatóit: "E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát?" A farizeusok önfeledten válaszoltak: "Az első." Nem vették észre, hogy elítélték önmagukat. Ezután Krisztus ajkáról hallhatták az ítéletet: "Bizony mondom néktek: A vámszedők és a parázna nők megelőznek titeket az Isten országában. Mert eljött hozzátok János, az igazság útján, és nem hittetek néki, a vámszedők és a parázna nők pedig hittek néki; ti pedig, akik ezt láttátok, azután sem tértetek meg, hogy hittetek volna néki."

Eljött Keresztelő János, és az igazságot prédikálta. Prédikálása meggyőzött és megtérített bűnösöket. Ezek az emberek belépnek a mennyek országába, megelőzve azokat, akik önigazultan elutasították a komoly intéseket. A vámszedők és paráznák tudatlanok voltak. E tanult emberek azonban ismerték az igazság útját, de nem akartak az Isten országába vezető úton haladni. Az igazság, amely az élet illatát hozta nekik, a halál illatává lett számukra. A köztudottan vétkezők önmagukat megvetve elfogadták Jánostól a keresztséget, de az igazság tanítói képmutatók voltak. Konokságuk nem engedte, hogy elfogadják az igazságot. Isten Lelke nem tudta meggyőzni őket, mert ellenálltak. Nem akartak Isten parancsolatainak engedelmeskedni.

Krisztus nem mondta nekik, hogy nem léphetnek be a mennyek országába. Csak megmutatta, hogy ők maguk teremtették meg azt az akadályt, amely kizárja őket onnan. Az ajtó még nyitva állt előttük. Még hangzott a hívás. Krisztus nagyon szerette volna, ha hisznek neki és megtérnek.

Izrael papjai és vénei vallásos szertartásokkal töltötték napjaikat. A ceremóniákat olyan szentnek tartották, hogy nem is bonyolódtak világi dolgokba. Ezért azt hitték róluk, hogy csak a vallásnak élnek. Szertartásaikat azonban csak a látszat kedvéért végezték, hogy a világ kegyesnek és szent életűnek gondolja őket. Csak színlelték az engedelmességet. Valójában nem engedelmeskedtek Istennek. Nem cselekedték az igazságot, amelynek tanítói voltak.

Krisztus Keresztelő Jánost az egyik legnagyobb prófétának nevezte, és tanúsította hallgatóinak, hogy elég bizonyítékot kaptak János mennyei követ voltáról. A puszta prédikátora hatalommal szólt. Rendíthetetlenül hirdette üzenetét. Megfeddte a papokat és

főembereket bűneik miatt, és felszólította őket, hogy munkálkodjanak a mennyek országáért. Hangoztatta, hogy az Atya tekintélyét vették semmibe, amikor nem vállalták megbízatásukat. János nem alkudott meg a bűnnel, és sokan megtértek gonoszságukból.

Ha a zsidó vezetők hitvallása őszinte lett volna, akkor elhitték volna János bizonyságtételét, és elfogadták volna Jézust mint Messiást. Életükben azonban nem mutatkoztak a megtérés és igaz élet gyümölcsei. Éppen azok fognak belépni előttük Isten országába, akiket lebecsültek.

Az a fiú, aki a példázat szerint ezt mondta: "Én elmegyek, uram" - hűségesnek és engedelmesnek mutatta magát. Az idő azonban bebizonyította, hogy hitvallása nem volt őszinte. Nem szerette igazán atyját. A farizeusok is szentségükkel büszkélkedtek, de amikor jött a próba, szentségükből nem látszott semmi. Másoktól - ha érdekeik úgy kívánták - nagyon szigorúan megkövetelték a törvény megtartását. De amikor tőlük kívántak engedelmességet, ravasz okoskodással bújtak ki az isteni előírások kényszere alól. Róluk mondta Krisztus: "Az ő cselekedeteik szerint ne cselekedjetek. Mert ők mondják, de nem cselekszik" (Mt 23 : 3). Nem szerették igazán Istent, sem az embert. Isten arra szólította őket, hogy legyenek munkatársai a világ áldására. De míg állították, hogy elfogadták a hívást, nem akartak engedelmeskedni. Önmagukban bíztak, és a saját jóságukkal kérkedtek, de Isten parancsolatait nem teljesítették. Nem voltak hajlandók azt a munkát végezni, amelyet Isten rájuk bízott, és törvényszegésük miatt az Úr már-már felbontotta az engedetlen nemzettel kötött szövetségét.

Az önigazultság nem megigazultság; és azoknak, akik ezt nem látják be, viselniük kell e végzetes tévedés következményeit. Ma sokan állítják, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, de szívükben nincs Isten iránti szeretet, amelyből másoknak is jutna. Krisztus arra szólítja ezeket az embereket, hogy munkálkodjanak vele a világ megmentésén, de nekik elég, ha csak mondják: "Én elmegyek, uram." És nem mennek. Nem dolgoznak együtt azokkal, akik Istennek szolgálnak. Restek. A megbízhatatlan fiúhoz hasonlóan hazug ígéreteket tesznek Istennek. Az egyház ünnepélyes fogadalmához csatlakozva megígérik, hogy követik az Igét, és szolgálják Istent, de nem teszik. Szálukkal mondják, hogy Isten fiai, de életük és jellemük az ellenkezőjét bizonyítja. Nem adják át akaratukat Istennek. Életük hazugság.

Amíg az engedelmesség nem jár áldozattal, addig úgy tűnik, hogy teljesítik ígéretüket. De amikor önmegtagadást és önfeláldozást követel, amikor fel kellene venniük a keresztet, akkor visszahúzódnak. Kötelességtudatuk elsorvad, és Isten parancsolatainak tudatos áthágása szokásukká válik. Fülükkel talán meghallják Isten szavát, de lelkileg már nem érzékelik. Szívük megkeményedett, lelkiismeretük eltompult.

Ne gondold, hogy Krisztus szolgája vagy, ha nem vagy kifejezetten ellensége! Ez önámítás. Ha nem használjuk fel Isten ajándékait, amelyeket azért adott, hogy Őt szolgáljuk velük - legyen az idő, pénz vagy bármi más -, akkor ellene dolgozunk.

A névleges keresztények fásult, álmos tunyaságát Sátán felhasználja, hogy saját seregét erősítse, és a lelkeket a maga oldalára állítsa. Sokan, akik magukat Krisztus követőinek képzelik, jóllehet semmit sem tesznek érte, előnyhöz segítik az ellenséget. Mivel nem szorgoskodnak a Mesterért, és mivel feladatok elvégezetlenül, szavak kimondatlanul maradnak, Sátán hatalmába kerít olyan lelkeket is, akiket meg lehetett volna nyerni Krisztusnak.

Krisztus nem tudja a hanyag, tétlen embert megmenteni. Az igazán megtért ember nem élhet dologtalan, haszontalan életet. A mennybe nem lehet besodródni. A lusta ember nem léphet be oda. Csak akkor leszünk alkalmasak a mennyek országára, ha erőfeszítéseket teszünk érte, és igazán igyekszünk megismerni törvényeit. Akik nem akarnak Isten munkatársai lenni a földön, azok nem fognak együttműködni vele a mennyben sem. Veszélyes dolog lenne bevinni őket oda.

A vámszedők és bűnösök helyzete biztatóbb, mint azoké, akik ismerik Isten Igéjét, de nem akarnak engedelmeskedni parancsainak. Aki belátja, hogy bűnös, és nem leplezi bűneit; aki tudja, hogy Isten szemében rombolja lelkét, testét és értelmét, megretten attól a gondolattól, hogy örökre elszakad a mennyek országától. Ráeszmélve betegségére, gyógyulást keres a nagy Orvosnál, aki ezt mondta: "Azt, aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem" (Jn 6 : 37). Az Úr e lelkeket munkásaiként tudja használni szőlőskertjében.

Krisztus nem ítélte el azt a fiút, aki egy ideig nem akart engedelmeskedni atyjának; de nem is dicsérte meg. Azok, akik az első fiúval együtt megtagadják az engedelmességet, nem érdemelnek elismerést ezért az állásfoglalásukért. Őszinteségük nem tekinthető erénynek. Az igazság által megszentelt őszinteség Krisztus bátor tanújává teszi az embert. De ahogy a bűnös használja az őszinteséget, az sértő és kihívó. Majdnem istenkáromlás. Az ember bűnösségén semmit sem szépít az a tény, hogy nem képmutatóskodik. Csak akkor vagyunk biztonságban, ha azonnal engedelmeskedünk, amikor a Szentlélek szól a szívünkhöz. Amikor szólít: "Eredj, munkálkodjál ma az én szőlőmben" - ne utasítsd el! "Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket" (Zsid 4: 7). Veszélyes dolog halogatni az engedelmességet. Lehet, hogy soha többé nem hallod meg a hívást.

Senki se áltassa magát azzal, hogy dédelgetett bűnöket könnyen és hamar el lehet hagyni. Minden melengetett bűnünk gyengíti jellemünket, és megerősíti rossz szokásainkat. Ennek fizikai, szellemi és erkölcsi romlás a következménye. Megbánhatod a rosszat, amit elkövettél, és ráléphetsz a helyes útra, de a bűn megszokása és torzító hatása következtében nehezen tudsz majd különbséget tenni a jó és a rossz között. Kialakult rossz szokásaiddal Sátán újra és újra megkísért. Az "eredj, munkálkodjál ma az én szőlőmben" paranccsal Isten minden ember őszinteségét próbára teszi: vajon csak szavakkal, vagy cselekedetekkel is válaszolnak? Minden tudásukat latba vetve, lelkiismeretesen, önzetlenül dolgoznak-e a szőlőskert Gazdájáért?

Péter apostol elmondja, hogy milyen munkaterv szerint kell dolgoznunk. Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak

megismerésében. Az Ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük Őt, aki saját dicsőségével és tökéletességével hívott el minket. Így drága és hatalmas ígéreteket kaptunk, hogy ezek révén isteni természet részeseivé legyetek, és elkerüljétek azt a romlottságot, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon.

Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekedjetek arra, hogy hitetekben mutassatok igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet, az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet, a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet (2 Pt 1: 2-7).

Ha lelkiismeretesen ápolod lelked szőlőskertjét, Isten munkatársul vesz maga mellé, és megbíz azzal, hogy ne csak magadért munkálkodj, hanem másokért is. Bár Krisztus a szőlőskerten a gyülekezetet érti, de azt nem mondja, hogy csak a gyülekezet tagjait szeressük, és csak értük munkálkodjunk. Az Úr szőlőskertjét ki kell szélesíteni. Az Úr ki akarja terjeszteni szőlőjét az egész világra. Amikor eligazítást és képességeket ad az értékes palánták gondozásához, nekünk is meg kell tanítanunk rá másokat. Így szélesítjük az Úr szőlőjét. Isten látni akarja hitünk, szeretetünk és türelmünk jeleit. Figyeli, hogy felhasználjuk-e minden lelki ajándékunkat; igyekszünk-e jól képzett munkások lenni szőlőjében a földön, hogy beléphessünk országába, abba az édeni otthonba, amelyet Ádámnak és Évának törvényszegésük miatt el kellett hagyniuk.

Isten atyaként viszonyul népéhez, és atyánkként igényli hűséges szolgálatunkat. Gondoljuk át Krisztus életét! Az emberiség vezéreként és Atyja szolgájaként példájával megmutatta, hogy Isten minden gyermekének milyenné kell és lehet is válnia. Isten ma minden embertől Krisztus engedelmességét kívánja. Krisztus szeretettel, készségesen és önként szolgálta Atyját. "Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem - mondta -, a Te törvényed keblem közepette van" (Zsolt 40: 9). Krisztus nem tartott semmilyen áldozatot túl nagynak, semmilyen munkát túl nehéznek annak a feladatnak az elvégzéséhez, amely jövetelének célja volt. Tizenkét éves korában mondta: "Nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?" (Lk 2:49). Hallotta a hívást, és vállalta a feladatot. "Az én eledelem az - mondta -, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az Ő dolgát elvégezzem" (Jn 4: 34). [* Új protestáns bibliafordítás].

Nekünk is így kell Istent szolgálnunk. Csak az szolgál, aki az engedelmesség legszentebb mércéje szerint cselekszik. Mindazoknak, akik Isten gyermekei akarnak lenni, tanúsítaniuk kell, hogy munkatársai Istennek, Krisztusnak és a mennyei angyaloknak. Ez minden lélek próbája. Hűséges szolgáiról mondja az Úr: "Azon a napon, ... amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek, és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt" (Mal 3 :17).

A gondviselő Isten olyan utakon vezeti az embert, amelyeken próbára teszi, és alkalmat ad jelleme fejlesztésére. Ezt a nagy célt akarja intézkedéseivel elérni. Így lesz

nyilvánvaló, hogy engedelmes-e vagy nem. Nem lehet Isten szeretetét jó cselekedetekkel megvásárolni, de jótetteinkkel bizonyítjuk be, hogy él bennünk ez a szeretet. Ha akaratunkat alárendeljük Isten akaratának, akkor nem azért szolgálunk, hogy elnyerjük szeretetét. Ezt a szeretetet ingyen ajándékként kapjuk, és ha szeretjük Istent, örömmel engedelmeskedünk parancsainak.

A világon ma csak két osztály van, és az ítéletkor is csak két osztály lesz: azoké, akik áthágták Isten törvényét, és azoké, akik engedelmeskedtek neki Krisztus megmondta, hogy mi az a próba, amellyel hűségünket vagy hűtlenségünket bizonyítjuk. "Ha engem szerettek - mondta -, az én parancsolataimat megtartsátok ... Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám, én is szeretem azt, és kijelentem magamat annak... Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet; és az a beszéd, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki küldött engem." "Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amiképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében" (Jn 14 :15-24; 1 5 :10).

Fejezet 25 - Az Úr szőlőskertje

A két fiúról mondott példázatot a szőlőskertről szóló példázat követte. Az előbbiben Krisztus bemutatta a zsidó vezetőknek az engedelmesség fontosságát, az utóbbiban pedig az Izraelre árasztott áldásokról beszélt. E példázatok által kifejezte, hogy Isten igényt tart engedelmességükre. Eléjük tárta Isten dicsőséges szándékát, amelyet engedelmességükkel valóra válthattak volna. Fellebbentve a jövő fátyolát megmutatta, hogy e szándék semmibevevésével az egész nemzet miként játszotta el Isten áldásait, és vitte romlásba önmagát.

"Vala egy házigazda - mondta Krisztus -, aki szőlőt plántála, és azt gyepüvel körülvevé, sajtót ása le benne, és tornyot építe, és kiadá azt munkásoknak, és elutazék."

Erről a szőlőskertről Ésaiás próféta így ír: "Hadd énekelek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az Ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen; felásta és megtisztítá kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és közepére tornyot épített, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem" (Ésa 5 :1-2).

A gazda kiválaszt egy darab földet a pusztaságban. Bekeríti, megtisztítja, megműveli, nemes szőlővel beülteti, és gazdag termésre számít. Azt reméli, hogy az a darab föld, amelyhez fogható nincs a megműveletlen pusztaságon, a gondozás és a ráfordított munka eredményeképpen elismerést szerez neki. Így választott ki Isten egy népet a világból, hogy Krisztus iskolájában tanuljon és nevelődjék. Ezt mondja a próféta: "A seregek Urának szőlője ... Izrael háza, és Júda férfiai az Ő gyönyörűséges ültetése" (Ésa 5 : 7). Isten nagy kiváltságokban részesítette ezt a népet, gazdagon árasztva rájuk nagy jóságának áldásait, és várta, hogy gyümölcsterméssel megdicsőítse. Hirdetniük kellett volna országának elveit. A bukott, gonosz világnak be kellett volna mutatniuk Isten jellemét.

Az Úr szőlőskertjének olyan termést kellett volna hoznia, amely egészen más; mint a pogány népeké. E bálványimádó népek a gonoszságnak hódoltak. Gátlástalanul erőszakoskodtak, telhetetlenkedtek, bűnöztek, zsarnokoskodtak, és a legromlottabb szokásokat követték. A romlott fa a becstelenség és szenvedés gyümölcseit hozta. Az Isten által plántált szőlőnek egészen más gyümölcsöt kellett volna teremnie.

A zsidó nép abban a kiváltságos helyzetben volt, hogy úgy mutathatta be Isten jellemét, miként Isten Mózesnek kinyilatkoztatta. Mózes "mutasd meg nékem a Te dicsőségedet" imájára válaszként az Úr ezt ígérte: "Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el." "És az Úr elvonula előtte és kiálta: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezeríziglen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt" (2 Móz 33:18-19; 34:17). Isten ezt a gyümölcsöt kívánta népétől. Tiszta jellemükkel és szent életükkel, irgalmasságukkal,

jóságukkal és könyörületükkel kellett volna megmutatniuk, hogy "az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket" (Zsolt 19:8).

Izrael által Isten gazdag áldást akart küldeni minden népnek. Izrael útján kellett volna a világosságnak szétterjednie az egész világon. A világ népeiből a romlott szokások kitörölték Isten ismeretét. Az irgalmas Isten mégsem vonta vissza tőlük az életet. Egyháza által akart alkalmat adni a pogányoknak arra, hogy megismerjék. A népe által megmutatott elvekkel akarta erkölcsi képmását helyreállítani az emberben.

E terv megvalósítása érdekében hívta ki Isten Ábrahámot bálványimádó rokonai közül, és megparancsolta, hogy lakjék Kánaán földjén. "Nagy nemzetté tészlek - mondta - és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszesz" (1 Móz 12 : 2). Isten levitte Egyiptomba Ábrahám leszármazottait: Jákóbot és ivadékait, hogy bemutassák e nagy és gonosz nemzetnek Isten országának alapelveit. József becsületessége és csodálatra méltó tevékenysége, amellyel megőrizte Egyiptom egész népét, Krisztus életét tükrözte. Mózes is - és sokan mások - bizonyságot tettek Istenről.

Isten hatalma és irgalma mutatkozott meg akkor is, amikor kivezette Izraelt Egyiptomból. Csodái, amelyekkel megszabadította a szolgaságból, és gondoskodása a pusztai vándorlás alatt nemcsak Izrael javát szolgálta. Isten szemléltető oktatást akart adni népe által a környező nemzeteknek. Minden emberi hatalmat és nagyságot felülmúló Istenként nyilatkoztatta ki önmagát. A népe érdekében megmutatott jelek és csodák tanúsították, hogy ura a természetnek és a természet imádói közül a legnagyobbaknak is. Isten kinyilatkoztatta önmagát a büszke Egyiptomnak. Az utolsó napok eseményei által is hasonlóképpen fogja jelenlétét éreztetni a földön. A nagy VAGYOK tűzzel és fergeteggel, megrázkódtatással és halállal szabadította meg népét. Kivitte a szolgaság földjéről. Átvezette "a tüzes kígyóknak, skorpióknak, szomjúságnak nagy pusztáján." Vizet hozott elő neki "a kemény kősziklából", és "mennyei gaboná"-val táplálta (Lásd 5 Móz 8:15; Zsolt 78: 24). "Mert az Úrnak része az Ő népe - mondta Mózes -, Jákób néki sorssal jutott öröksége. Puszta földön találta vala őt, zordon, sivatag vadonban; körülvette őt, gondja volt rá, őrizte, mint a szeme fényét; mint a fészkén felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettük szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: egymaga vezette őt az Úr; idegen Isten nem volt övele" (5 Móz 32 :9-12). Így vonta önmagához, hogy a Magasságos árnyékában lakozzék.

Krisztus vezette Izrael fiait pusztai vándorlásuk alatt. Nappal felhőoszlopban, éjjel pedig tűzoszlopban rejtőzve mutatta nekik az utat. Megőrizte őket a puszta veszedelmei között. Elvitte őket az ígéret földjére, és az Istent nem tisztelő népek szeme láttára letelepítette Izraelt, választott népét, az Úr szőlőjét.

Isten erre a népre bízta kinyilatkoztatásait. Törvénye rendelkezései - az igazság, jogosság és tisztaság örökkévaló elvei - kőfalként vették körül őket. Isten azért adta népének a törvényt, hogy védbástyája legyen. Ezeknek az elveknek követése megmentette volna őket

a bűnös szokások rontásától. Isten az ország közepébe helyezte szent templomát mint tornyot a szőlőskertbe.

Krisztus volt tanítójuk. Miként velük volt a pusztában, itt is tanította őket, és mutatta nekik az utat. Dicsősége ott volt a szent sátorban és a templomban. A frigyládát borító szent fényességben lakott. Nagy szeretetének és türelmének állandóan tanújelét adta.

Isten azt akarta, hogy dicsérjék és magasztalják népét, az Izraelt. Mindent megadott nekik, ami lelkileg javukat szolgálhatta. Minden lehetőséget megteremtett arra, hogy jellemük olyanná formálódjék, amellyel képviselhetik Őt.

Isten törvénye iránti engedelmességük nyomán fakadó jólétüket a világ népei csodálták volna. Aki minden mestermunkához bölcsességet és ügyességet tudott nekik adni, továbbra is tanítani akarta őket, és törvényei iránti engedelmességük jellemüket nemessé és emelkedetté tette volna. Engedelmességük megóvta volna őket a más népeket sújtó betegségektől. Nagyszerű értelmi képességeket kaptak volna. Jólétükkel Isten dicsőségét és hatalmának magasztos voltát kellett volna megmutatniuk. Isten papok és fejedelmek birodalmává akarta Izraelt tenni. Mindent megadott nekik ahhoz, hogy a föld legnagyobb népévé legyenek.

Mózes által Krisztus félreérthetetlenül feltárta népe előtt Isten szándékát, és világosan meghatározta jólétük feltételeit: "Az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén ... És ... megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, Ő az Isten, a hívséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezeríziglen azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják... Tartsd meg azért a parancsolatot, a rendeléseket és végzéseket, amelyeket én e mai napon parancsolok néked, hogy azokat cselekedjed. Ha pedig engedelmeskedtek e végzésnek, és megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, amely felől megesküdött a te atyáidnak. És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged; és megáldja a te méhednek gyümölcsét, a te földednek gyümölcsét: gabonádat, mustodat és olajodat; teheneid fajzását és juhaidnak ellését azon a földön, amely felől megesküdt a te atyáidnak, hogy néked adja azt. Áldottabb lészesz minden népnél; ... És távol tart az Úr tetőled minden betegséget, és Egyiptomnak minden gonosz nyavalyáját, amelyeket ismersz; nem veti azokat tereád" (5 Móz 7:6.9 11-15).

Isten megígérte, hogy ha megtartják parancsolatait, a legjobb búzát adja nekik, mézet hoz elő a sziklákból, hosszú élettel ajándékozza meg őket, és megmutatja nekik szabadítását.

Ádám és Éva elvesztették az Édent, mert engedetlenek voltak, és Isten megátkozta az egész földet a bűn miatt. De ha Isten népe követte volna a mennyei útmutatást, földje újra termékeny és szép lett volna. Isten maga tanította őket a talaj megművelésére. Együtt kellett volna működniük vele a helyreállítás munkájában. Isten irányítása mellett egész országuk

szemléltető oktatást nyújtott volna a lelki igazságokról. Ahogy a föld a természet törvényeit követve feltárja kincseit, úgy kellett volna a népnek az erkölcsi törvénynek való engedelmességükkel Isten jellemvonásait visszatükröznie. Még a pogányok is elismerték volna az élő Isten szolgáinak és imádóinak felsőbbrendűségét.

"Lássátok - mondta Mózes -, tanítottalak titeket rendelésekre és végzésekre, amint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjetek azon a földön, amelybe bementek, hogy bírjátok azt. Megtartsátok azért és megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcsességtek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendeléseket, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet! Mert melyik nagy nemzet az, amelyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mihozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendelései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma adok elétek?!" (5 Móz 4: 5-8.)

Isten azt akarta, hogy Izrael fiai az egész területet, amelyet kijelölt számukra, elfoglalják, és hogy az igaz Isten imádását és szolgálatát megtagadó népeket uralmuktól megfosszák. Jellemének Izrael általi bemutatásával azonban Isten önmagához akarta vonzani az embereket. Népét azzal bízta meg, hogy az evangélium meghívását az egész világra eljuttassa, és az áldozati szolgálat útján Krisztust a népek előtt felmagasztalja, hogy mindenki, aki feltekint reá, élhessen. Mindazoknak, akik a kanaánita Ráhábhoz és a moábita Ruth-hoz hasonlóan, felhagyva a bálványimádással, az igaz Istent imádják, Isten választott népével kellett volna egyesülniük. Izraelnek, amint szaporodott, ki kellett volna határait szélesítenie, mígnem birodalma felöleli az egész világot.

Az irgalmas Isten a maga uralma alá akart vonni minden népet. Azt akarta, hogy a földet öröm és béke töltse be. Az embert boldogságra teremtette, és hő vágya, hogy az emberek szívét a menny békéjével tölthesse be. Azt szeretné, ha földi családja a nagy mennyei családot szimbolizálná.

Izrael azonban nem töltötte be Isten szándékát. Az Úr kijelentette: "Úgy plántállak vala el téged, mint nemes szőlővesszőt, mindenestől hűséges magot: mi módon változtál hát nékem idegen szőlőtőnek fattyú hajtásává?" "Buja szőlőtő az Izrael, amely termi az ő gyümölcseit" (Jer 2:21. Hós 10:1). "Mostan azért, Jeruzsálem lakosi és Júda férfiai: ítéljetek köztem és szőlőm között! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?! Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy eltapodtassék; és parlaggá teszem; nem metszetik és nem kapáltatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! ... várt jogőrzésre, s ím lőn jogorzás; irgalomra, s ím lőn siralom! (Ésa 5 : 3-7).

Az Úr Mózes által elmondta a népnek, hogy mi lesz hűtlenségük következménye. Ha megtörik a szövetséget, amelyet vele kötöttek, elszakadnak tőle, az Élettől, és áldásai nem áradhatnak rájuk. „Vigyázz magadra - mondta Mózes -, hogy el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről, meg nem tartván az Ő parancsolatait, végzéseit, rendeléseit, amelyeket én

parancsolok néked e mai napon; hogy mikor eszel és jól lakol, és szép házakat építesz, és lakozol azokban; és mikor a te barmaid és juhaid megsokasodnak, és ezüstöd és aranyad is megsokasodik, és minden jószágod megszaporodik: fel ne fuvalkodjék akkor a te szíved, és el ne felejtkezzél az Úrról, a te Istenedről ... És ne mondjad ezt a te szívedben: Az én hatalmam, és az én kezemnek ereje szerzette nékem e gazdagságot! ... Ha pedig teljesen megfelejtkezel az Úrról, a te Istenedről, és idegen istenek után jársz, és azoknak szolgálsz, és meghajtod magadat azoknak; bizonyságot tészek e mai napon ti ellenetek, hogy végképpen elvesztek. Mint azok a nemzetek, akiket az Úr elveszt előletek, azonképpen vesztek el; azért mert nem hallgattok az Úrnak, a ti Isteneteknek szavára" (5 Móz 8:11-14. 17. 19-20).

A zsidó nép nem fogadta meg az intést. Elfeledkeztek Istenről, és szem elől tévesztették azt a szent kiváltságot, hogy Istent képviselhetik. Az áldások, amelyeket kaptak, nem jelentettek áldást a világnak.

Előnyös helyzetüket csak a maguk dicsőségére használták ki. Megfosztották Istent a tőlük várt szolgálattól, embertársaikat pedig a vallási eligazítástól és a szent példamutatástól. Az özönvíz előtti világ lakóihoz hasonlóan gonosz szívük elgondolásait követték. Üres mutatvánnyá tették a szent dolgokat, amikor ezt mondták: "az Úr temploma, az Úr temploma ez" (Jer 7 :4). Hamis színben tüntették fel Isten jellemét, meggyalázták nevét és beszennyezték templomát.

A munkások, akiket az Úr megbízott szőlője gondozásával, hűtlenek voltak megbízatásukhoz. A papok és tanítók nem tanították lelkiismeretesen a népet. Nem emlékeztették őket Isten jóságára és irgalmára. Nem mondták nekik, hogy igényt tart szeretetükre és szolgálatukra. E munkások maguknak akartak dicsőséget szerezni. Ki akarták sajátítani a szőlőskert gyümölcseit. Azon töprengtek, hogy miként vonhatnák magukra az emberek figyelmét, és ébreszthetnének maguk iránt tiszteletet.

Izrael e vezetőinek bűnei nem hasonlíthatók az átlagember bűneihez. Nagyon súlyosak voltak azok a kötelességek, amelyekkel Istennek tartoztak. Elkötelezték magukat arra, hogy tanítják, amit "szól az Úr", és ők maguk is szigorúan ahhoz szabják életüket. De nem ezt tették, hanem kiforgatták a Szentírást. Súlyos terheket helyeztek az emberekre. Életük minden területén szertartásokra kötelezték őket. A nép állandó nyugtalanságban élt, mert nem tudta teljesíteni a rabbik által rákényszerített követelményeket. Amikor látták, hogy képtelenek eleget tenni az ember alkotta parancsolatoknak, nem törődtek Isten parancsolataival sem.

Az Úr felvilágosította népét, hogy Ő a szőlőskert tulajdonosa, és hogy mindenüket, amijük van, megőrzésre kapták, hogy értékeiket szolgálatában használják. A papok és tanítók azonban nem úgy végezték szent szolgálatukat, mint akik az Úr tulajdonát kezelik. Módszeresen rabolták Istent, mert a rájuk bízott eszközöket és képességeket nem ügye előbbrevitelére használták. Fösvénységük és kapzsiságuk miatt még a pogányok is

megvetették őket. Így adtak alkalmat a pogány világnak Isten jellemének és országa törvényeinek félremagyarázására.

Isten atyai szeretettel hordozta el népét. Irgalma gyakorlásával és visszavonásával próbált hatni rájuk. Türelmesen eléjük tárta bűneiket, és béketűréssel várta, hogy beismerjék őket. Prófétákat és követeket küldött hozzájuk, hogy hangsúlyozzák követelményeit a munkások előtt. De ahelyett, hogy szívesen fogadták volna őket, úgy bántak velük, mintha ellenségeik lettek volna. Üldözték és megölték őket. Isten újabb követeket küldött, de velük is éppúgy bántak, mint az elsőkkel, csak még nagyobb gyűlölettel.

Végül Isten utolsó mentsvárként elküldte Fiát, és ezt mondta: "A Fiamat meg fogják becsülni." De ellenszegülésükből bosszúállás lett, és ezt mondták egymás közt: "Ez az örökös; jenek, öljük meg őt, és foglaljuk el az ő örökségét." Akkor élvezhetjük a szőlőt, és azt tehetjük a gyümölccsel, amit akarunk!

A zsidó főemberek nem szerették Istent. Elszakadtak tőle, és elvetették az igazságos megoldásra tett minden ajánlatát. Eljött Krisztus, Isten szeretett Fia, hogy érvényesítse a szőlőskert tulajdonosának kívánságát, de a munkások furcsa megvetéssel bántak vele, és ezt mondták: Nem akarjuk, hogy ez az ember uralkodjék rajtunk! ~ Irigyelték Krisztus jellemének szépségét. Tanítási módszere jóval felülmúlta az övékét, és féltek sikerétől. Krisztus megintette őket, leleplezte képmutatásukat, és megmutatta nekik eljárásuk biztos következményeit. Erre haragra gerjedtek. Szenvedtek a dorgálás miatt, amelyet nem tudtak elhallgattatni. Gyűlölték az igaz élet magas normáját, amelyet Krisztus bemutatott.

Látták, hogy tanításaival olyan helyzetbe hozza őket, amelyben lelepleződik önzésük, és elhatározták, hogy megölik. Gyűlölték példás megbízhatóságát, kegyességét és minden tettében megmutatkozó emelkedett lelkiségét. Jézus egész élete önzésük megfeddése volt, és amikor eljött a végső próba - amelyben engedelmességükkel az örök életet vagy engedetlenségükkel az örök halált választhatták -, elvetették Izrael Szentjét. Amikor választaniuk kellett Krisztus és Barabbás között, így kiáltottak: "Bocsásd el nékünk Barabbást!" És amikor Pilátus megkérdezte: "Mit cselekedjem hát Jézussal?" - indulatosan kiáltották: "Feszíttessék meg!" "A ti királyotokat feszítsem meg?" - kérdezte Pilátus. A papok és főemberek így válaszoltak: "Nem királyunk van, hanem császárunk!" Amikor kezét mosva Pilátus így szólt: "Ártatlan vagyok ez igaz embernek vérétől", a papok a tudatlan csőcselékkel együtt szenvedélyesen kiáltották: "Az Ő vére mirajtunk és a mi magzatainkon" (Lk 23: 18; Mt 27:22; Jn 19:15; Mt 27:24-25).

A zsidó vezetők ezt választották. Döntésüket bejegyezték abba a könyvbe, amelyet János a trónon ülő kezében látott; a könyvbe, amelyet senki ember nem nyithatott fel. E bosszúszomjas döntésükkel találkozniuk kell azon a napon, amikor Júda törzsének Oroszlánja feltöri a könyv pecsétjét.

A zsidó nép azt az elképzelést dédelgette, hogy a menny kegyeltje, és mindig Isten egyházaként fogják magasztalni. Ábrahám leszármazottainak mondták magukat, és jólétük

alapját olyan szilárdnak tartották, hogy véleményük szerint sem a föld, sem a menny nem foszthatja meg őket jogaiktól. De hűtlen életükkel kihívták a menny ítéletét, és elszakadtak Istentől.

Miután Krisztus a szőlőskertről szóló példázatában előrevetítette a papoknak gonoszságuk betetőzését, feltette a kérdést: "Mikor azért megjő a szőlőnek ura, mit cselekszik ezekkel a munkásokkal?" A papok nagy érdeklődéssel figyelték a történetet, és anélkül, hogy átgondolták volna, milyen kapcsolatban áll velük, a néppel együtt válaszolták: "Mint gonoszokat gonoszul elveszti őket; a szőlőt pedig kiadja más munkásoknak, akik beadják majd néki a gyümölcsöt annak idejében."

Akaratlanul kimondták saját ítéletüket. Jézus rájuk nézett, és fürkésző tekintete elárulta, hogy olvas szívük titkaiba. Istensége félreérthetetlen erővel villant fel előttük. A munkásokban meglátták önmagukat, és önkéntelenül felkiáltottak: "Távol legyen!"

Krisztus ünnepélyes komolysággal és szánakozva kérdezte: "Sohasem olvastátok-é az írásokban, Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeink előtt. Annakokáért mondom néktek, hogy elvétetik tőletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. És aki e kőre esik szétzúzatik, akire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt."

Krisztus elhárította volna a zsidó nemzet pusztulását, ha a nép befogadta volna Őt. Irigységük és féltékenységük azonban kérlelhetetlenné tette őket. Elhatározták, hogy nem fogadják el Messiásként a Názáreti Jézust. Elvetették a világ Világosságát, és ettől kezdve életüket éjféli sötétség vette körül. A zsidó népet utolérte megjövendölt végzete. Saját vad indulataik, zabolátlan szenvedélyeik okozták romlásukat. Elvakult haragjukban egymást pusztították. Lázadó,

konok gőgjükkel magukra vonták a győztes rómaiak haragját. Jeruzsálem elpusztult, a templom romokban hevert. Helyét felszántották, mint a mezőt. Júda fiai a legborzalmasabb halállal pusztultak el. Embermilliókat adtak el közülük, hogy pogány földön rabszolgaként szolgáljanak.

A zsidók - mint nép - nem töltötték be Isten szándékát, és a szőlőskertet elvette tőlük. A kiváltságokat, amelyekkel visszaéltek, a feladatot, amelyet semmibe vettek, mások kapták meg.

ISTEN EGYHÁZA MA

A szőlőskertről szóló példázat nemcsak a zsidó népre vonatkozik. Számunkra is van benne tanulság. Isten korunkban is nagyszerű kiváltságokban és áldásokban részesíti egyházát, és elvárja, hogy a kapott kiváltságok és áldások arányában teremjünk gyümölcsöt.

Isten drága váltságdíjat adott értünk. Csak e váltságdíj nagyságából tudunk fogalmat alkotni a belőle fakadó áldásokról. Ezen a földön, amelyet Isten Fia könnyeivel és vérével öntözött, kell megteremnünk az Éden drága gyümölcseit. Az Igében foglalt igazságok dicső és nagyszerű voltának Isten népe életében kell megmutatkoznia. Népe által akarja Krisztus kinyilatkoztatni jellemét és országának elveit.

Sátán megkísérli Isten munkáját megakadályozni, és a maga elvei elfogadására ösztönöz embereket. Isten választott népét becsapott népnek tünteti fel. Ő az atyafiak vádolója, és vádaskodó befolyását az igazság munkásai ellen használja fel. Az Úr úgy akar válaszolni Sátán vádjaira, hogy népe útján megmutatja, milyen áldást hoz a helyes elvek követése.

Ezeknek az elveknek meg kell mutatkozniuk a keresztények életében - az egyénben, a családban, az egyházban és az Isten szolgálatára alapított intézményekben -, hogy tanúsítsák, mit lehet tenni a világért. Hirdessék mind az evangélium igazságainak megmentő hatalmát! Mindegyik egy-egy eszköz, amely által Isten meg akarja valósítani szándékát, az ember megmentését.

A zsidó vezetők büszkén szemlélték pazar templomukat és istentiszteleteik impozáns ceremóniáit. De hiányzott belőlük a jogosság, az irgalom és az Isten iránti szeretet. A templom ragyogása és szolgálatainak pompája nem tehette őket kedvessé Isten előtt, mert az Isten szemében egyetlen értékes dolgot - az alázatos és töredelmes lélek áldozatát - nem nyújtották. Ott sokasodnak meg a ceremóniák, ahol a hivők nem érvényesítik Isten országának létfontosságú elveit. Amikor a jellemépítést elhanyagolják, amikor a lélek szépsége hiányzik, amikor a kegyesség egyszerű voltát szem elől tévesztik, akkor a hivalkodás szeretete és a kérkedés igényt tart fényűző épületekre, nagyszerű díszítésekre és impozáns szertartásokra. Ezek azonban nem dicsőítik meg Istent. A népszerű vallás, amely ceremóniákból, formaságokból és hivalkodásból áll, nem kedves Istennek. A menny követei nem mondanak "ámen"-t istentiszteleteikre.

Isten szemében a gyülekezet nagyon drága. De nem külső szépségéért becsüli, hanem azért az őszinte kegyességéért, mely megkülönbözteti a világtól. Isten a gyülekezetet a Krisztus ismeretében való növekedés és a lelki fejlődés szerint értékeli.

Krisztus nagyon szeretné szőlőskertjében megtalálni a szentség és önzetlenség gyümölcseit. Keresi benne a szeretetet és jóságot. Semmilyen művészi szépség nem érhet fel azzal a szépséggel, amelynek Krisztus képviselői természetében és jellemében meg kell mutatkoznia. A kegyelem légköre, amelyben a hivők élnek, és a Szentlélek munkája, amelyet értelmükben és szívükben végez, életüket az élet illatává teszi, és Isten megáldhatja munkájukat.

Lehet egy egyházi közösség a legszegényebb az országban. Nélkülözheti a látványos pompa minden varázsát, de ha tagjai a Krisztus jellemét tükröző alapelvek szerint élnek,

akkor Krisztus örömét érzik, és angyalok is részt vesznek istentiszteleteikben. A dicsőítés és köszönet kedves áldozatként száll fel Istenhez a hálás szívekből.

Az Úr azt akarja, hogy beszéljünk jóságáról és hatalmáról. Dicséretünkkel és hálaadásunkkal megdicsőítjük Őt. Ezt mondja: "Aki hálával áldozik, az dicsőít engem" (Zsolt 50:23). Izráel népe szent énekekkel dicsőítette Istent a pusztai vándorlás alatt. Parancsolatait és ígéreteit megzenésítették. A zarándokok egész úton énekelték ezeket az énekeket. Kánaánban pedig, amikor szent ünnepet ültek, elsorolták Isten csodálatos tetteit, és hálás szívvel mondtak neki köszönetet. Isten azt akarta, hogy népe egész életében dicsőítse. Így kellett volna megismertetni "e földön" Isten útját, és "minden népek közt" szabadítását (Zsolt 67: 3).

Istennek ma is ez a vágya. A világ hamis isteneket imád. Ne bálványaik kárhoztatásával, hanem az értékesebb dolgok megláttatásával próbáljuk őket hamis istentiszteletüktől eltéríteni. Ismertessük meg velük Isten jóságát! "Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok" (Ésa 43 :12).

Az Úr szeretné, ha értékelnénk a csodálatos megváltási tervet, ha felismernénk Isten gyermekeiként kapott szent kiváltságunkat, ha hálás szívvel engedelmeskednénk neki. Szeretné, ha megújultan és boldogan szolgálnánk Őt mindennap. Szeretné, ha szívünk túlcsordulna a hálától, mert beírta nevünket az élet könyvébe, amely a Bárányé, és mert reá - aki törődik velünk - vethetjük minden gondunkat. Azt mondja, hogy örvendezzünk; mert az Úr öröksége vagyunk; mert Krisztus igazsága a szentek által viselt fehér palást, mert megvan az a boldog reménységünk, hogy Megváltónk nemsokára eljön.

Éppoly kötelességünk Istent teljes szívből, őszintén dicsőíteni, mint imádkozni. Meg kell mutatnunk a világnak és a mennyei lényeknek, hogy értékeljük Istennek a bukott emberiség iránti csodálatos szeretetét, és egyre nagyobb áldásokat várunk végtelen tárházából. Sokkal többet kellene beszélnünk életünk áldott tapasztalatairól. Amikor a Szentlélek különleges mértékben árad reánk, nagyobb örömünk lesz az Úrban és sokkal eredményesebben szolgálunk, ha beszélünk gyermekei iránti jóságáról és értük tett csodáiról.

Ezzel a módszerrel leküzdhetjük Sátán hatalmát. Megszabadulhatunk a zúgolódó, panaszkodó lelkülettől, és a kísértő csatát veszít. Kialakulnak bennünk azok a jellemtulajdonságok, amelyek a föld lakóit alkalmassá teszik a mennyei életre.

Ennek a bizonyságtevésnek másokra is hatása lesz. A lélekmentésnek nincs ennél eredményesebb eszköze.

Tetteinkkel is Istent kell megdicsőítenünk. Tegyünk meg minden tőlünk telhetőt neve dicsőségének növelésére. Isten ajándékokat ad nekünk, hogy mi is adhassunk, és adományaink útján ismerné tegyük jellemét a világ előtt. A zsidó üdvrendben az ajándékok és adományok az istentisztelet lényeges részét képezték. Izrael népe azt a tanítást kapta, hogy minden jövedelme tizedét a szentély szolgálatára szentelje. Ezenkívül bűnért való

áldozatot, önkéntes áldozatot és hálaáldozatot is kellett adniuk. Annak idején ezek képezték az evangélium munkájának anyagi alapját. Isten ma sem vár el tőlünk kevesebbet, mint ősi népétől. Ma is végeznünk kell a lélekmentés szent munkáját. Isten a tizeddel, az ajándékokkal és az áldozatokkal gondoskodik erről a munkáról. Akarata szerint ezek képezik az evangélium szolgálatának anyagi alapját. Isten igényt tart a tizedre. Ezt szent pénznek kell tartanunk, és be kell adnunk tárházába ügyének támogatására. Önkéntes adományainkat és hálaáldozatunkat is kéri. Mindezt arra kell felhasználni, hogy az evangélium eljusson a föld legtávolabbi részeibe is.

Az istenszolgálat személyes szolgálatot is jelent. Személyes munkával kell együttműködnünk vele a világ megmentéséért. Krisztus megbízása: "Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek" (Mk 16 :15) - minden követőjének szól. Akiket elhívott a krisztusi életre, azokat arra is elhívta, hogy embertársaik üdvösségéért dolgozzanak. Dobbanjon szívük Krisztus szívével egy ütemre, és vágyakozzanak lelkek megmentésére éppúgy, mint Ő! Nem mindenki töltheti be ugyanazt a helyet Isten művében, de mindenki számára van hely és tennivaló.

Isten annak idején Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot, a szelíd, bölcs Mózest és a sokoldalú Józsuét a maga szolgálatába állította. Mirjám zenéjére, Debóra bátorságára és kegyességére, Rúth gyermeki ragaszkodására, Sámuel engedelmességére és becsületességére, Illés rendíthetetlen elvhűségére, Elizeus szelíd, mérséklő befolyására - mindre szükség volt. Hasonlóképpen ma is mindazoknak, akikre Isten áldást árasztott, az Ő szolgálatában kell kamatoztatniuk a kapott áldásokat. Minden ajándékot országa építésére és neve dicsőségére kell felhasználni.

Mindazoknak, akik elfogadták Krisztust személyes Megváltójuknak, életükkel kell tanúsítaniuk az evangélium igazságát és megmentő hatalmát. Isten nem állít fel olyan követelményt, amelynek teljesítéséhez ne adna erőt. Krisztus erejével Isten minden kívánalmát megvalósíthatjuk. Isten a menny minden értékét fel akarja tárni népe által. "Abban dicsőíttetik meg az én Atyám - mondja Krisztus -, hogy sok gyümölcsöt teremjetek; és legyetek nékem tanítványaim" (Jn 15:8).

Isten az egész földre mint szőlőskertjére formál jogot. Bár most a föld a bitorló kezében van, de mégis Istené. A megváltás által nem kevésbé, mint a teremtés által. Krisztus a világért hozta áldozatát. "Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta" (Jn 3:16). Ebben az ajándékban az ember minden más ajándékot is megkap. Az egész világ naponta részesül Isten áldásaiban. Minden csepp eső, a hálátlan emberiségre áradó minden fénysugár, minden falevél, minden virág és minden gyümölcs Isten nagy türelméről és csodálatos szeretetéről tanúskodik.

És vajon mit adunk mi viszonzásul a nagy Ajándékozónak? Hogyan fogadjuk Isten kívánalmait? Az emberiség tömegei kinek a szolgálatára szentelik életüket? A mammonnak. Gazdagság, rang, a világ gyönyörei - ez a céljuk! Gazdagsághoz rablással jutnak. Nemcsak embertársukat rabolják meg, hanem Istent is. Képességeiket önző énjük kielégítésére

használják. Mindazzal, amit megkaparinthatnak, kapzsiságukat és önző élvezetvágyukat szolgálják.

A világnak ma épp az a bűne, mint ami romlásba vitte Izraelt. Az emberek hálátlanok Istennel szemben. Az alkalmakat és áldásokat semmibe veszik. Isten ajándékait önzően használják. Ezeket sűríti magába az a bűn, amellyel Izrael Isten haragját vonta magára. E bűnök okozzák ma is a világ romlását.

Krisztus, amikor letekintett a kiválasztott városra, nemcsak Jeruzsálemért hullatta könnyeit az Olajfák hegyén. Jeruzsálem sorsában a világ pusztulását látta.

"Vajha megismerted volna te is, csak a te mostani napodon is, amik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől" (Lk 19:42).

"A te mostani napodon. " A nap nemsokára leáldozik. Az irgalom és kiváltságok ideje már-már lejár. Sűrűsödnek már a bosszúállás felhői. Az orvosolhatatlan veszedelem nemsokára rázúdul Isten kegyelmének visszautasítóira.

De a világ alszik. Az emberek nem veszik észre, hogy elérkezett meglátogatásuk ideje.

Hol áll vajon a gyülekezet ebben a válságban? Eleget tesznek-e tagjai Isten kívánalmainak? Teljesítik-e megbízatásukat, és bemutatják-e Isten jellemét a világnak? Felhívják-e embertársaik figyelmét az utolsó intő és egyben kegyelmet hirdető üzenetre?

Az emberiség veszélyben van. Tömegek pusztulnak el, és Krisztus állítólagos követői közül nagyon kevesen éreznek felelősséget ezekért a lelkekért. A világ sorsa van a mérlegen, de ez még azokat is alig nyugtalanítja, akik hitet tettek e legnagyobb horderejű igazság mellett. Nincs meg bennük az a szeretet, amely Krisztust mennyei hazája elhagyására indította, és arra, hogy az ember természetét magára öltse. Krisztus emberré lett, hogy emberként emberközelbe juthasson, és az embert Isten-közelbe vonhassa. Isten népére rátelepszik valami bénító kábultság. Ezért nem tudja mi, a kötelessége. Ezért nem érti meg az idők szavát.

Amikor Izrael népe bevonult Kánaánba, nem foglalta el az egész országot, pedig Istennek ez volt a szándéka. Kánaán részleges meghódítása után letelepedtek, hogy élvezzék győzelmeik gyümölcsét. Hitetlenségből és kényelemszeretetből összesereglettek a már meghódított részeken ahelyett, hogy továbbnyomultak volna új területek elfoglalására. Így kezdtek eltávolodni Istentől. Mivel nem valósították meg szándékát, Ő sem áraszthatta rájuk megígért áldását. Vajon nem érvényes ugyanez a ma egyházára is? Krisztus állítólagos követői megtartják maguknak az evangélium nyújtotta kiváltságokat. Pedig előttük van az evangéliumot nélkülöző egész világ. Nem érzik, hogy új területeket kellene elfoglalniuk, és a megváltás üzenetét távoli vidékekre elvinniük. Nem hajlandók teljesíteni e krisztusi megbízatást: "Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek" (Mk 16:15). Vajon ezek kevésbé vétkesek, mint a hajdani zsidó egyház?

Krisztus állítólagos követőinek ügye a mennyei ítélőszék előtt van. Lagymatag istenszolgálatukkal és erőtlen próbálkozásaikkal megpecsételik hűtlenségüket. Ha ennél több nem telne tőlük, az ítélet nem kárhoztatná őket. De ha szívüket belevinnék a munkába, sokkal többre volnának képesek. Tudják - és a világ is tudja-, hogy sokat vesztettek önmegtagadó, kereszthordozó lelkületükből. Sok embernek a neve mellett áll majd a mennyei könyvekben: Nem gyűjtött, hanem tékozolt. Sokan, akik Krisztus nevét viselik, elhomályosítják dicsőségét, elrejtik szépségét, és nem szereznek neki tiszteletet.

Sok olyan ember neve szerepel az egyház névsorában, aki nincs Krisztus uralma alatt. Krisztus tanítását nem fogadják meg, és munkáját nem végzik. Így az ősellenség befolyása alatt állnak. Mivel semmi olyant nem tesznek, ami kifejezetten jó, ezért felmérhetetlen kárt okoznak. Mivel életük nem az élet illata, ezért halált áraszt.

Az Úr így szólt: "Avagy ne büntessem-é meg az ilyeneket?" (Jer 5 :9). Mivel Izrael fiai nem valósították meg Isten szándékát, Isten félreállította őket, és más népeket hívott el. Ha ők is hűtlennek bizonyulnak, vajon Isten nem veti el éppúgy őket is?

A szőlőskertről szóló példázatban Krisztus a munkásokat mondotta ki vétkesnek. Ezek a munkások nem akarták gazdájuknak kiadni földje termését. Izraelben a papok és tanítók a nép megtévesztésével megfosztották Istent attól a szolgálattól, amelyre igényt tartott. Ők vonták el a népet Krisztustól.

Krisztus az emberi hagyományoktól megtisztítva mutatta be Isten törvényét, az engedelmesség magasztos normáját, és ezzel kiváltotta a rabbik ellenségeskedését. A rabbik az emberi tanítást Isten Igéje fölé emelték, és befolyásukra az emberek elfordultak előírásaitól. Nem akartak az ember csinálta parancsolatok helyett Isten Igéje kívánalmainak engedelmeskedni. Nem voltak hajlandók az igazság ügyéért lemondani saját okfejtésükről, és az emberektől kapott dicsérgetésekről. Amikor Krisztus eljött, és feltárta Isten kívánalmait a népnek, a papok és a vének tagadták, hogy joga volna közéjük és a nép közé állni. Nem fogadták el dorgálásait és intéseit. Sőt elhatározták, hogy a népet szembeállítják vele, és Őt magát félreteszik az útból.

Krisztus elvetéséért és ennek következményeiért ők voltak felelősek. Egy nép bűne és romlása a vallási vezetőket terhelte.

Vajon nem éppilyen hatásoknak van korunk is kitéve? Az Úr szőlőjének munkásai közül nem járnak-e sokan a zsidó vezetők nyomában? Nem térítenek-e el vallási vezetők embereket Isten szavának világos kívánalmaitól? Nem tanítják-e őket törvényszegésre az Isten törvénye iránti engedelmesség helyett? Sok templom szószékéről tanítják, hogy Isten törvénye nem kötelező. Az emberi hagyományoknak, előírásoknak és szokásoknak pedig rangos helyet adnak. Mialatt Isten kívánalmait figyelmen kívül hagyják, önelégülten kérkednek azokkal az ajándékokkal, amelyeket Istentől kaptak.

Az ember nem tudja, mit tesz, amikor félredobja Isten törvényét. Ez a törvény Isten jellemét tükrözi. Benne fejeződnek ki Isten országának elvei. Ezeknek az elveknek

megtagadásával az ember elzárja magát azoktól az eszközöktől, amelyeken át eljutnak hozzá Isten áldásai.

Az Izrael elé tárt dicsőséges lehetőségek megvalósulásának az Isten törvénye iránti engedelmesség volt a feltétele. Az Izraelnek megígért emelkedett jellemet és az áldások teljességét - az értelem, a lélek, a fizikai élet, a ház, a föld, a jelen és eljövendő élet áldásait - Isten csak az engedelmeseknek kínálja fel.

A gyümölcstermés feltétele - mind a lelki életben, mind a természet világában - az Isten törvényeinek való engedelmesség. Az Istent megdicsőítő gyümölcsterméstől vonják el társaikat azok, akik Isten parancsolatai áthágására bíztatják őket. Az ő vétkük is, hogy az Úr nem kapja meg a szőlőskert gyümölcsét.

Isten követei a Mester parancsát teljesítik, amikor Krisztushoz hasonlóan arra szólítanak, hogy engedelmeskedjünk Isten Igéjének. E követek elmondják, hogy Isten igényt tart a szőlőskert termésére: a szeretet, alázatosság és önfeláldozó szolgálat gyümölcseire. Vajon nem lobban-e haragra ma is a zsidó vezetőkhöz hasonlóan sok szőlőmunkás? És amikor Isten törvénye az emberek elé tárul, vajon e tanítók nem kísérlik-e meg befolyásuk latbavetésével rávenni őket e törvény elvetésére? E tanítókat Isten hűtlen szolgáknak nevezi.

A hajdani Izraelhez intézett isteni kijelentésekben komoly figyelmeztetés rejlik korunk egyháza és egyházi vezetői számára is. Ezt mondta az Úr Izraelről: "Ha tízezer törvényt írnék is elébe, idegennek tekintenék azokat" (Hós 8 :12). A papoknak és tanítóknak pedig kijelentette: "Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való. Mivelhogy te megvetetted a tudományt, én is megvetlek téged ... És mivelhogy elfeledkeztél Istened törvényéről, elfeledkezem én is a te fiaidról" (Hós 4:6).

Fogadjuk meg Isten intéseit! Használjuk ki a szolgálatra kínálkozó lehetőségeket! Ne tartsa vissza a világ megvetése, az ész dicsőítése, az emberi szokásokhoz és hagyományokhoz való alkalmazkodás Krisztus megvallóit Isten szolgálatától! Ne vessük el Isten szavát, mint annak idején a zsidó vezetők Krisztust! Ismerjük Izráel bűnének következményeit. Fogadja el a ma egyháza a figyelmeztetést!

"Ha pedig némely ágak kitörettek, te pedig vadolajfa létedre beoltattál azok közé, és részese lettél az olajfa gyökerének és zsírjának; ne kevélykedjél... hitetlenség miatt törettek ki, te pedig hit által állasz; fel ne fuvalkodjál, hanem félj; mert ha az Isten a természet szerint való ágaknak nem kedvezett, majd néked sem kedvez" (Róm 11:17-21).

Fejezet 26 - A Menyegzői ruha

Nagy horderejű az a tanulság, amelyet a menyegzői ruháról szóló példázatból le kell vonnunk. A menyegző az emberinek a mennyeivel való egyesülését ábrázolja; a menyegzői ruha pedig azt a jellemet, amelyet a menyegző minden vendégének viselnie kell, ha méltó akar lenni az alkalomhoz.

Ez a példázat - akárcsak a nagy vacsoráról szóló - az evangéliumi meghívást és a zsidók elutasító magatartását illusztrálja, valamint azt az üzenetet, amellyel az irgalmas Isten a pogányokat meghívja. Csakhogy ebben a példázatban a meghívást visszautasítók sértőbben viselkednek, és a büntetésük is rettenetesebb. A lakomára szóló meghívást a király küldi. Olyan valaki, akinek joga van parancsolni. A meghívás nagyon megtisztelő, de a meghívottak nem értékelik a megtiszteltetést. A király tekintélyét lebecsülik. Míg a gazda meghívását közömbösen fogadták, a királyéra bántalmazással és gyilkossággal reagálnak. Szolgáival rosszindulattal és megvetéssel bánnak. Sőt meg is ölik őket.

A gazda látva, hogy meghívását semmibe veszik, kijelentette, hogy a meghívottak közül senki sem fogja megkóstolni vacsoráját. A királlyal szemben gyűlöletet tanúsítók azonban büntetésből nemcsak nem élvezhetik a király közelségét és lakomáját, hanem a király "elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat elveszté, és azoknak városait fölégeté".

Mindkét példázatban a lakomán vendégek vannak jelen, de a másodikra a résztvevőknek fel is kell készülniük. A felkészülés elmulasztóit kiutasítják. A király bement, "hogy megtekintse a vendégeket", és látott ott egy embert, akinek nem vala menyegzői ruhája. És monda néki: Barátom, mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád? Az pedig hallgata. Akkor monda a király a szolgáknak: Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre; ott lészen sírás és fogcsikorgatás.

A lakomára szóló meghívást Krisztus tanítványai közvetítették. Urunk kiküldte a tizenkettőt, majd pedig a hetvenet, hogy hirdessék az Isten országa elközeledtét; hogy az embereket megtérésre szólítsák; és arra, hogy higgyenek az evangéliumban. De nem fogadták meg szavukat, és nem jöttek el a lakomára. A király később ezzel az üzenettel küldte el a szolgákat: "Ímé, ebédemet elkészítettem, tulkaim és hizlalt állataim levágva vannak, és kész minden; jertek el a menyegzőre." Ezt az üzenetet Isten Krisztus keresztre-feszítése után küldte a zsidó népnek, de a zsidók, akik Isten különleges népének tartották magukat, elutasították a Szentlélek erejével kísért üzenetet. Sokan ezt a legnagyobb megvetéssel tették. Mások pedig bosszúsan fogadták azt a hírt, hogy Isten felkínálja nekik az üdvösséget, és megbocsátja, hogy megtagadták a dicsőség Urát. Gyűlöletükben az üzenet meghirdetői ellen fordultak, és "nagy üldözés" támadt (Acs 8 :1 II). Sok férfit és nőt börtönbe vetettek, és az Úr néhány követét, mint Istvánt és Jakabot is, megölték.

A zsidó nép ezzel végleg elutasította Isten kegyelmét. Ennek következményét Krisztus megjövendölte a példázatban: a király "elküldvén hadait, azokat a gyilkosokat

elveszté, és azoknak városait fölégeté." A kimondott ítélet Jeruzsálem pusztulásával és a nép szétszóródásával sújtott le a zsidókra.

A harmadik meghívásban Isten a pogányoknak kínálta fel az evangéliumot. A király így szólt: "A menyegző ugyan készen van, de a hivatalosok nem valának méltók. Menjetek azért a keresztutakra, és akiket csak találtok, hívjátok be a menyegzőbe."

A király szolgái kimentek a keresztutakra, és "begyűjték mind, akiket csak találtak vala, jókat és gonoszokat egyaránt." Vagyis egy vegyes társaságot. Egyesek közülük nem tisztelték jobban a vendéglátót, mint a meghívás visszautasítói. Az elsőként meghívottak nem akartak semmilyen földi érdekükről lemondani a királyi lakomáért. A meghívás elfogadói közül pedig némelyek csak saját előnyüket keresték. A lakmározás kedvéért jöttek, és nem volt szándékukban megtisztelni a királyt.

Amikor a király bejött, hogy megtekintse a vendégeket, mindenkiről kiderült, hogy milyen a jelleme. A menyegző minden vendége kapott menyegzői ruhát. Ez a ruha a király ajándéka volt. A vendégek a ruha viselésével a vendéglátó iránti tiszteletüket fejezték ki. Egy ember azonban hétköznapi ruhájában jelent meg. Nem készült fel úgy, ahogy a király kívánta. A drágán vett öltözéket nem értékelte és nem vette fel. Ezzel megsértette urát. A király "mi módon jöttél ide, holott nincsen menyegzői ruhád" kérdésére semmit sem tudott válaszolni. Hallgatásával megítélte önmagát. A király ekkor ezt mondta: "Kötözzétek meg a lábait és kezeit, és vigyétek és vessétek őt a külső sötétségre."

A lakoma vendégeinek megvizsgálása az ítéletet ábrázolja. Az evangélium kínálta vendégségen az Isten szolgálatát vállalók vesznek részt; azok, akiknek neve bekerült az élet könyvébe. De nem mindenki igazi tanítvány, aki magát kereszténynek vallja. A végső megjutalmazás előtt el kell dőlnie, kik részesülhetnek a szentek örökségében. Ez a döntés Krisztus második eljövetele előtt megtörténik, mert amikor eljön, hozza a jutalmat, hogy megfizessen "mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz" (Jel 22:12). Krisztus tehát mielőtt eljön, minősíti mindenkinek a cselekedeteit, és minden egyes követője cselekedete arányában kapja a jutalmat.

A vizsgálati ítélet idején az emberiség még a földön él. Mindazok élete, akik hitet tettek Krisztus mellett, elvonul Isten előtt. Isten a mennyei könyvek alapján megvizsgál mindenkit, és cselekedeteik szerint eldönti örök sorsukat.

A menyegzői ruha, amelyről a példázat beszél, Krisztus hű követőinek tiszta, foltnélküli jelleme. Az egyház "tiszta és ragyogó fehér gyolcsba" öltözik, amelyen nincs "szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle". A fehér gyolcs - ahogy a Szentírás mondja - "a szenteknek igazságos cselekedetei" (Jel 19 : 8; Ef 5 : 27), azaz Krisztus igazsága, hibátlan jelleme, amelyben hit által mindenki részesül, aki elfogadja Krisztust személyes Megváltójaként.

Ősszüleink az ártatlanság fehér palástját viselték, amikor Isten az Édenbe helyezte őket. Tökéletes összhangban éltek Isten akaratával. Végtelen szeretettel ragaszkodtak

mennyei Atyjukhoz. Gyönyörű, lágy fénysugár, Isten fénye takarta be a szent párt. Ez a fénypalást lelki öltözékük, mennyei ártatlanságuk szimbóluma volt. Ha hűségesek maradtak volna Istenhez, ez a fény állandóan betakarta volna őket. De amikor vétkeztek, elszakadtak Istentől, és az őket körülölelő fény eltávozott. Szégyellve mezítelenségüket, egymáshoz varrt fügefalevelekkel próbálták a mennyei öltözéket pótolni.

Isten törvényének áthágói ezt teszik Ádám és Éva engedetlensége óta. Fügefaleveleket varrnak össze, hogy betakarják törvényszegés okozta mezítelenségüket. Maguk szabta öltözéket viselnek. Saját cselekedeteikkel próbálják bűneiket befedezni és Isten tetszését elnyerni.

Ez azonban lehetetlen. Az ember nem találhat ki semmi olyat, amivel ártatlanságának elvesztett palástját helyettesíthetné. Akik Krisztussal és az angyalokkal együtt ülnek a Bárány menyegzői vacsoráján, nem viselhetnek fügefalevél-öltözéket, sem köznapi ruhát.

Csak a Krisztus által kínált ruha teheti az embert alkalmassá arra, hogy megjelenjék Isten előtt. Ezt az öltözéket - saját igazságának palástját - helyezi Krisztus minden bűnbánó, hivő lélekre. "Azt tanácsolom néked - mondja -, hogy végy tőlem ... fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága" (Jel 3 :18).

A mennyei szövőszéken szőtt palást egyetlen szálát sem szőtték emberi elgondolás szerint. Krisztus emberi testben tökéletes jellemet alakított ki, és ezt a jellemet felkínálja nekünk. "Mint megfertéztetett ruha minden mi igazságaink" (Ésa 64:5). Mindazt, amire önmagunktól vagyunk képesek, beszennyezi a bűn. Isten Fia azonban "azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn." És mi a bűn? "Törvénytelenség" (Jn 3 : 5.4). Krisztus azonban engedelmeskedett a törvény minden egyes követelményének. Ezt mondta önmagáról: "Hogy teljesítsem a Te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem a Te törvényed keblem közepette van" (Zsolt 40:9). Amikor a földön járt, ezt mondta tanítványainak: "Én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait" (Jn 1 5 :10). Tökéletes engedelmessége által Krisztus lehetővé tette minden embernek, hogy engedelmeskedjék Isten parancsolatainak. Ha alárendeljük magunkat Krisztusnak, szívünk egyesül az Ő szívével; akaratunk beleolvad az Ő akaratába; lelkünk eggyé lesz az Ő lelkével; gondolatainkat foglyul ejti; és az Ő életét éljük. Ez történik, ha Krisztus felöltöztetett igazságába. Ezután, ha az Úr reánk tekint, nem fügefalevél- öltözetünket látja, sem mezítelenségünket, sem bűntől torzult vonásainkat, hanem a maga igaz voltának palástját, amely a Jahve törvénye iránti tökéletes engedelmesség.

A király megszemlélte a menyegző vendégeit. Csak azokat látta vendégül, akik felöltve a menyegzői ruhát, engedelmeskedtek kívánságának. Ez vonatkozik az evangéliumi vendégség vendégeire is. Mindenkinek részt kell vennie a nagy Király szemléjén. A Király csak azokat fogadja be, akik magukra öltötték Krisztus igazságának palástját.

A megigazultság azt jelenti, hogy helyesen cselekedni. Isten mindenkit cselekedetei szerint ítél meg. Tetteinkből tűnik ki, hogy milyen a jellemünk. Cselekedeteink mutatják meg, hogy valódi-e a hitünk.

Nem elég azt hinnünk, hogy Jézus nem csaló, és hogy a Biblia vallása nem ravaszul kigondolt mese. Van olyan ember is, aki elhiszi ugyan, hogy Jézus neve az egyetlen név, amely által üdvözülhet, de nem fogadja el Jézust hit által személyes Megváltójaként. Nem elég elfogadni az igazságot, mint elméletet. Nem elég hitvallást tenni Krisztusról, és nem elég az, ha nevünk a gyülekezet névsorában szerepel. "Aki az Ő parancsolatait megtartja, az Őbenne marad és Ő is abban; és abból ismerjük meg, hogy bennünk marad, abból a Lélekből, amelyet nékünk adott." "Arról tudjuk meg, hogy megismertük Őt, ha az Ő parancsolatait megtartjuk" (1 Jn 3:24; 2:3). Ez a megtérés igazi bizonyítéka. Bármit vallunk, nem ér semmit, ha nem teszünk Krisztusról igaz cselekedeteinkkel bizonyságot.

Az igazságnak bele kell ágyazódnia szívünkbe, irányítania kell gondolatainkat, és szabályoznia érzéseinket. Egész jellemünkkel Isten parancsait kell visszatükröznünk. Isten szavának minden jótáját és pontocskáját meg kell valósítanunk köznapi életünkben.

Az isteni természet részesei összhangban élnek az igazság normájával, Isten nagy mércéjével: a szent törvénnyel. Ez az a norma, amellyel Isten az emberek cselekedeteit megméri, és jellemüket az ítéletben fémjelzi.

Sokan azt állítják, hogy Krisztus halálával a törvény megszűnt. Ezzel az állításukkal azonban ellentmondanak annak, amit Krisztus maga mondott: Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére ... Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik (Mt 5 :17-18). Krisztus azért áldozta fel életét, hogy engesztelést szerezzen az ember törvényszegéséért. Ha a törvényt meg lehetett volna változtatni vagy szüntetni, akkor Krisztusnak nem kellett volna meghalnia. Jézus földi életével megdicsőítette Isten törvényét; halálával pedig megerősítette. Nem azért áldozta fel életét, hogy megszüntesse a törvényt, sem pedig azért, hogy alacsonyabb normát állítson fel, hanem hogy megőrizze az igazságosságot; hogy tanúsítsa a törvény változtathatatlanságát; és hogy biztosítsa örökérvényűségét.

Sátán azt állította, hogy az ember képtelen engedelmeskedni Isten parancsolatainak. Az igaz, hogy saját erőnkből nem tudunk engedelmeskedni. Krisztus azonban eljött emberi alakban, és tökéletes engedelmességével bebizonyította, hogy az emberi az istenivel egyesülve a törvény minden egyes előírásának engedelmeskedni tud.

"Valakik pedig befogadák Őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek" (Jn 1:12). Ez a hatalom nem az emberé. Ez Isten hatalma. Amikor valaki befogadja Krisztust, erőt kap ahhoz, hogy. Krisztus életét élje.

Isten tökéletességet kíván gyermekeitől. Törvénye saját jellemének hasonmása, és minden jellem mértéke. Ezt a mércét mindenki megismerheti; és megtudhatja, milyen emberekkel akarja Isten benépesíteni országát. Krisztus földi élete Isten törvényének

tökéletes ábrázolása volt. Amikor azok jelleme, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, hasonló lesz Krisztuséhoz, akkor engedelmeskedni fognak Isten parancsolatainak. Az Úr bízhat bennük, és azok közé sorolhatja őket, akik mennyei családját fogják alkotni. Krisztus igazságának dicsőséges palástjába öltözötten helyük lesz a király lakomáján. Joguk lesz ahhoz, hogy a vérrel megmosott sokaság közé álljanak.

Az ember, aki nem viselt menyegzői ruhát a lakomán, sok mai ember állapotát ábrázolja. Ezek az emberek magukat kereszténynek vallják, igényt tartanak az evangélium nyújtotta áldásokra és kiváltságokra, de nem érzik, hogy jellemüknek át kellene formálódnia. Soha nem éreztek igaz bűnbánatot. Nem látják be, hogy szükségük van Krisztusra, és hogy hinniük kell benne. Nem győzték le öröklött és szerzett rossz hajlamaikat. Mégis úgy vélik, hogy elég jók, és Krisztus helyett a saját érdemeikben bíznak. Hallgatják az Igét, eljönnek a lakomára, de nem öltötték magukra Krisztus igazságának palástját.

Sokan, akik magukat kereszténynek nevezik, csupán erkölcsös emberek. Nem fogadják el azt az ajándékot, amellyel bemutathatnák és megdicsőíthetnék Krisztust a világ előtt. A Szentlélek munkáját nem ismerik. Nem cselekvői az Igének. Szinte nem is tudják felfogni azokat a mennyei elveket, amelyek megkülönböztetik Krisztus követőit a világ fiaitól. Azok, akik Krisztus követőinek vallják magukat, már nem képeznek elkülönült és különleges népet. A határvonal elmosódott. Követik a világot, a világ életmódját, szokásait, önzését. Az egyház a törvényszegésben átpártolt a világhoz. Pedig a világnak kellene követnie az egyházat a törvény iránti engedelmességben. Az egyház napról napra formálódik a világ képmására.

Ezek az állítólagos krisztuskövetők azt remélik, hogy Krisztus halála által üdvözülnek, de nem hajlandók önfeláldozó életet élni. Magasztalják az ingyen kegyelem gazdag ajándékait, és megkísérelnek a megigazultság látszata mögé bújni, remélve, hogy elrejthetik jellemük fogyatékosságait. Ennek a törekvésüknek azonban semmi hasznát nem látják az ítélet napján.

Krisztus igazsága nem fedez be egyetlen melengetett bűnt sem. Az ember a szívében is megronthatja a törvényt. Ha nem követ el látható bűnt, a világ előtt nagyon becsületes lehet. De Isten törvénye feltárja a szív titkait is. Isten minden cselekedetet a mögötte húzódó indítékok alapján ítél meg. Az ítélet csak azokat a tetteket hagyja jóvá, amelyek összhangban vannak Isten törvényének elveivel.

Az Isten szeretet, és erről a szeretetről a Krisztus által nyújtott ajándékban tett bizonyságot. Amikor "egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3 :16.), semmit nem tartott vissza azoktól, akiket megvásárolt. Az egész mennyet nekünk adta, ahonnan erőt és ellenálló-képességet meríthetünk, hogy nagy ellenségünk le ne győzzön bennünket. De Istent a szeretet nem készteti a bűn elnézésére. Nem nézte el Sátán bűnét. Nem nézte el Ádámét, sem Káinét. Nem fogja elnézni

senki ember fiáét. Nem nézi el a mi bűneinket, és nem fog szemet hunyni a mi jellemünk fogyatékosságai felett sem. Elvárja, hogy az Ő nevében győzzünk.

Akik nem öltik magukra Krisztus igazságát, amelyet ajándékba kínál, azok visszautasítják azokat a jellemvonásokat, amelyek Isten gyermekévé formálják az embert. Elvetik azt, ami a menyegzői lakomához méltó vendégekké alakíthatná őket.

A példázat szerint a király "mi módon jöttél ide holott nincsen menyegzői ruhád" kérdésére az ember hallgatott. Így lesz az ítélet napján is. Az emberek most még mentegethetik jellemhibáikat, de azon a napon nem lesz mentségük.

Korunkban a Krisztus nevét viselő egyházak nagyon kiváltságos helyzetben vannak. Az Úr egyre növekvő fénnyel nyilatkoztatja ki önmagát nekünk. Sokkal előnyösebb a helyzetünk, mint Isten hajdani népéé volt. Nemcsak abban a fényben járhatunk, amelyet Isten Izraelre sugározott, jóllehet már az is nagy világosság volt, hanem még többet tudhatunk a Krisztus által nyújtott csodálatos megváltásról. Ami a zsidóknak előkép és szimbólum volt, az nekünk valóság. Ők az Ószövetség történelmét ismerték csak, mi az Ót és az Újat is. Annak a Megváltónak az ígérete a mienk, aki eljött; a keresztre feszített Megváltó ígérete, aki feltámadt, és József széthasadt sírja felett hirdette: "Én vagyok a feltámadás és az élet!" Krisztusnak és szeretetének megismerése által Isten országa közénk jött. Krisztusról tanulunk prédikációk útján, és róla hallunk lelki énekekben. Gazdagon megrakott lelki asztal tárul elénk. A végtelen áron megvásárolt menyegzői ruhát Isten mindenkinek ingyen kínálja. Isten követői hirdetik Krisztus igazságosságát, a hit általi megigazulást, Isten Igéjének végtelenül dicső és becses ígéreteit. Beszélnek a Szentlélek vigasztalásáról is. Elmondják, hogy Krisztus szabad utat nyitott nekünk az Atyához, és hogy bízhatunk az örök élet ígéretében, amely Isten országában valóra válik. Mit tehetne még Isten értünk, amit a nagy vacsora, a mennyei lakoma ne rejtene magában?!

A szolgáló angyalok ezt mondják a mennyben: a ránk bízott munkát elvégeztük. Visszaszorítottuk a gonosz angyalok seregét.

Fényt és világosságot hintettünk az emberek lelkébe. Emlékezetükbe idéztük Isten szeretetét, amelyet Jézusban mutatott meg. Krisztus keresztjére irányítottuk figyelmüket. Felfogták, hogy Krisztusnak a bűn miatt kellett kereszthalált szenvednie, és mélyen megrendültek. Felismerték, hogy milyen lépések vezetnek a megtéréshez. Megérezték az evangélium hatalmát. Isten szeretetének melege meglágyította szívüket. Meglátták Krisztus jellemének szépségét. Sok embernél azonban mindez hasztalan volt, mert nem akarnak szokásaikkal felhagyni, és jellemükön változtatni. Nem akarják levenni földi öltözetüket, hogy Isten rájuk adhassa a mennyei palástot. A kapzsiság foglyai. Jobban szeretik a világ barátságát, mint Istenüket.

A végső döntés napja ünnepélyes nap lesz. Így írja le János apostol, amit prófétikus látomásban látott: "Láték egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnék a föld és az ég, és helyük nem találtaték. És látám a halottakat, nagyokat és

kicsinyeket, állapi az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv nyittaték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint" (Jel 20:11-12).

Az örökkévalóság határán szomorú lesz a visszaemlékezés. Az élet a maga valóságában mutatkozik meg az emberek előtt. A világ örömei, gazdagsága, megbecsülése nem tűnik már olyan fontosnak. Felismerik, hogy az igaz életnek, amelyet megvetettek, van csak értéke. Látni fogják, hogy jellemüket Sátán csaló varázsa alakította. Öltözetük, amelyet maguk választottak, azt jelzi, hogy az első nagy hitehagyóhoz ragaszkodtak. Látni fogják döntésük következményeit, és megtudják, mit jelent az Isten parancsolatainak áthágása.

Nem lesz több kegyelemidő, amelyben felkészülhetnénk az örökkévalóságra. Ebben az életben kell magunkra ölteni Krisztus igazságosságának palástját. Csak most van lehetőségünk arra, hogy jellemünket formáljuk a mennyei otthon számára, amelyet Krisztus készített parancsolatai engedelmes követőinek.

A kegyelemidő hamar lejár. A vég közel. A figyelmeztetést megkaptuk: Vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap (Lk 21: 34). Vigyázzatok, nehogy készületlenül találjon titeket! Vigyázzatok, hogy legyen menyegzői ruhátok a nagy Király lakomáján!

"Amely órában nem gondoljátok, abban jő el az embernek Fia." "Boldog, aki vigyáz, és őrzi az ő ruháit, hogy mezítelenen ne járjon, és meg ne lássák az ő rútságát" (Mt 24:44; Jel 16:15).

Fejezet 27 - A Talentumok

Krisztus az Olajfák hegyén második adventjéről beszélt tanítványainak. Felsorolt jeleket, amelyek jövetelének közelségét jelzik. Arra szólította tanítványait, hogy vigyázzanak, és legyenek készen. Figyelmeztetését megismételte: "Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az embernek Fia eljő." Azután elmondta, mit jelent vigyázni. Az időt nem tétlen várakozással, hanem szorgalmas munkával kell tölteni. A talentumokról szóló példázatnak ez a tanulsága.

"Éppen úgy van ez - mondta -, mint az az ember, aki útra akarván kelni, eléhivatá az ő szolgáit, és amije volt, átadá nékik. És ada az egyiknek öt tálentumot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek az ő erejéhez képest, és azonnal útra kele."

A messze útra induló ember Krisztust ábrázolja, aki nem sokkal e példázat elmondása után a mennybe távozott a földről. A példázatban szereplő szolgák Krisztus követőit jelképezik. Mi nem a magunké vagyunk. Isten "áron" vásárolt meg minket: "nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon ... hanem drága véren, ... a Krisztusén", "hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámasztatott" (1 Kor 6: 20; 1 Pt 1:119; 2 Kor 5:15).

A menny mindenkit megvásárolt ezen a végtelen áron. Isten a menny tárházának minden kincsét a földre árasztotta. Krisztus odaáldozásával az egész mennyet nekünk adta, és megvásárolta rajta az ember akaratát, érzéseit, értelmét, lelkét. Hivők és nem hivők mind egyaránt az Úr tulajdonai. Isten mindenkit arra szólít, hogy szolgáljon neki. Az ítélet napján mindenkinek számot kell adnia arról, hogy miként tett eleget ennek a felszólításnak.

Isten kívánságait azonban nem mindenki veszi figyelembe. A példázat azokat szerepelteti Krisztus szolgáiként, akik vállalkoztak erre a szolgálatra.

Krisztus szolgálatra váltotta meg követőit. Urunk azt tanítja, hogy az élet igazi célja a szolgálat. Krisztus maga is szolgált, és minden követőjét a szolgálat törvénye alá rendelte - az Isten és a felebarát szolgálatának törvénye alá. Krisztus ezzel minden addiginál magasztosabb fogalmat adott a világnak az életről. A mások szolgálatára szentelt élettel az ember közösségbe jut Krisztussal. A szolgálat törvénye kapoccsá lesz, amely összeköti az embert Istennel és embertársaival.

Krisztus rábízza szolgáira azt, "amije" van, hogy szolgálatában hasznosítsák. Megszabja "kinek-kinek a maga dolgát" (Mk 13 : 34). A menny örökérvényű tervében mindenkinek megvan a helye. Mindenkinek együtt kell működnie Krisztussal lelkek megmentésén. Amilyen biztos, hogy a mennyben megvan az a hely, amelyet Isten nekünk készített, olyan biztos az is, hogy a földön van olyan feladat Isten szolgálatában, amelyet személy szerint nekünk kell elvégeznünk.

A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKAI

A talentumokon, amelyeket Krisztus rábízott egyházára, főként a Szentlélek ajándékait és áldásait kell értenünk. "Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másiknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; egynek hit ugyanazon Lélek által; másnak pedig gyógyítás ajándékai azon egy Lélek által; némelyiknek csodatévő erőknek munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig lelkeknek megítélése; másiknak nyelvek nemei; másnak pedig nyelvek magyarázása: de mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi, osztogatván mindenkinek külön, amint akarja" (1 Kor 12 : 8-11). Nem mindenki kapja ugyanazt az ajándékot, de a Mester megígérte, hogy minden egyes szolgája megkapja a Lélek valamelyik ajándékát.

Mielőtt Krisztus elbúcsúzott tanítványaitól, "rájuk lehele, és monda nékik: Vegyetek Szent Lelket". Ezt is mondta: "Ímé én elküldöm tireátok az én Atyámnak ígéretét" (Jn 20: 22; Lk 24:49). De az ajándékok teljességét csak a feltámadás után kapták meg.

Krisztus csak akkor árasztotta ki Lelkét, amikor a tanítványok hittel és imádkozva teljesen a szolgálatra szentelték magukat. Krisztus követői ekkor különlegesen részesültek a menny kincseiben. "Fölmenvén a magasságba foglyokat vitt fogva, és adott ajándékokat az embereknek." "Mindenikünknek pedig adatott a kegyelem a Krisztustól osztott ajándéknak mértéke szerint", a Lélek "osztogatván mindenkinek külön, amint akarja" (Ef 4:8.7; 1 Kor 12:11). Ezeket az ajándékokat Krisztus nekünk adta, de csak akkor lesznek ténylegesen a mieink, ha már Isten Lelke irányítja életünket.

A Lélek ígéretét nem értékeljük kellőképpen. Ez az ígéret nem teljesedik úgy, ahogy arra lehetőség volna. A Lélek hiánya miatt erőtlen az evangélium szolgálata. Műveltséggel, tehetséggel, ékes beszéddel, öröklött és szerzett képességekkel, de Isten Lelkének jelenléte nélkül, egy szívet sem tudunk megérinteni, és egy bűnöst sem tudunk Krisztusnak megnyerni. De a Lélek ajándékaival megáldott és a Krisztussal közösségben élő legszegényebb és legtudatlanabb tanítvány is hatni tud az emberek szívére. Isten eszközül használja fel a világegyetem legszentebb befolyásának közvetítésére.

EGYÉB TALENTUMOK

A példázat talentumai nemcsak a Lélek különleges ajándékait jelképezik, hanem minden öröklött és szerzett talentumot, minden fizikai és lelki képességet. Mindegyiket Krisztus szolgálatába kell állítanunk. A tanítványság egész lényünk és minden értékünk odaszentelésével jár. Ezeket az ajándékokat Krisztus megtisztítva és megjobbítva adja vissza, hogy dicsőségére és embertársaink áldására használjuk fel őket.

Isten "kinek-kinek az ő erejéhez képest" adott. Nem következetlenül osztogatja a talentumokat. Aki képes öt talentumot felhasználni, ötöt kap. Aki csak kettőt tud kamatoztatni, kettőt kap. Aki pedig csupán egyet tud bölcsen hasznosítani, csak egyet kap. Senki se siránkozzék azért, mert nem kapott nagyobb ajándékokat. Krisztus, aki minden embernek osztott, minden megbízatás teljesítésével egyformán megdicsőül: akár nagy az

ajándék, akár kicsi. Annak, aki öt talentumot kapott, ötöt kell kamatoztatnia; aki pedig csak egyet, annak csak egyet kell hasznosítania. Mindenkinek aszerint kell visszaadnia, "amije kinek-kinek van, és nem aszerint, amije nincs" (2 Kor 8:12).

A TALENTUMOK FELHASZNÁLÁSA

A példázat szerint "elmenvén pedig aki az öt talentumot kapta vala, kereskedék azokkal, és szerze más öt talentumot. Azonképpen akié a kettő vala, az is más kettőt nyere."

Talentumainkat, bármilyen keveset kaptunk, fel kell használnunk. Nem az a legégetőbb kérdés, hogy mennyit kaptunk, hanem hogy mit csinálunk azzal, amit kaptunk. Képességeink fejlesztése elsődleges kötelességünk. Ezzel tartozunk Istennek és embertársainknak. Az ember nem tölti be az élet célját, ha nem szerez egyre több talentumot, és nem lesz napról napra hasznosabb. Krisztusba vetett hitünk megvallásával elkötelezzük magunkat, hogy megtanuljuk mindazt, amire nekünk, mint a Mester munkásainak, lehetőségünk van. Minden képességünket a legmagasabb szintre kell tökéletesítenünk, hogy a lehető legtöbb jót tehessük.

Nagy és szent az a feladat, amelyet az Úr reánk bízott. Az elkövetkezendő életben azok kapják a legnagyobb örökséget, akik ebben az életben a leghívebben és legkészségesebben szolgáltak. Az Úr maga választja ki eszközeit, és naponként más és más körülmények között próbálja ki, hogy miként illeszkednek bele tervébe. Azokat választja ki, akik szívük őszinteségével törekszenek tervét véghezvinni. Nem azén választja ki őket, mert tökéletesek, hanem mert a vele való közösség útján tökéletesek lehetnek.

Isten csak azokat fogadja el, akik magasra tűzik a célt. Mindenkit arra kötelez, hogy tegye meg a tőle telhetőt. Mindenkitől erkölcsi tökéletességet kíván. Ne szállítsuk le az igaz élet normáját! Ne próbáljuk a mércét öröklött vagy szerzett rossz hajlamainkhoz igazítani! Értsük meg, hogy a jellem tökéletlensége bűn! Isten minden szép és tökéletes jellemvonást harmonikusan és hiánytalanul önmagában hordoz, és mindazokat, akik elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, felruházza ugyanezekkel a kiváltságokkal - a saját jellemvonásaival.

Mindazoknak, akik Isten munkatársai akarnak lenni, igyekezniük kell minden fizikai és szellemi képességüket tökéletesíteni. Az igazi nevelés a fizikai, a szellemi és az erkölcsi képességek felkészítése minden feladat teljesítésére; a test, az értelem és a lélek képzése Isten szolgálatára. Ez az a nevelés, amely az örök életre szól.

Az Úr minden kereszténytől elvárja, hogy minden képességét fejlessze, és életét egyre hasznosabbá tegye. Krisztus a maga vérével és szenvedésével megfizette készséges szolgálatunk árát. Eljött világunkra, hogy megmutassa, hogyan és milyen lelkülettel dolgozzunk. Azt akarja, hogy mélységes szeretettel és odaadással tanulmányozzuk, miként lehet ebben a világban a legjobban előrevinni ügyét, megdicsőíteni nevét, és tiszteletet ébreszteni az Atya iránt, aki "úgy szerette ... e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3 :16).

Krisztus soha nem mondta, hogy a jellem tökéletesítése könnyű feladat. Nemes, kiegyensúlyozott jellemet nem lehet örökölni. Nem jutunk hozzá véletlenül, hanem személyes erőfeszítéssel, Krisztus érdemei és ereje által. Isten ad szellemi és lelki képességeket; a jellemet pedig mi alakítjuk énünkkel folytatott kemény, szívós küzdelem árán. Harcot harc után kell vívnunk öröklött hajlamainkkal. Szigorúan kell magunkat bírálnunk, és minden egyes kedvezőtlen jellemvonásunktól meg kell szabadulnunk.

Senki se mondja, hogy nem tudja jellemhibáit orvosolni! Ha erre a megállapításra jutsz, biztosan elveszíted az örök életet. Az lehetetlen, amit nem akarsz. Ha nem akarsz, akkor nem is tudsz győzni. Az igazi nehézség megszenteletlen, bűnnel fertőzött szívünkben rejlik, és abban, hogy nem akarjuk magunkat Isten irányítása alá rendelni.

Sokan, akik Istentől kapott képességeikkel nagyszerű munkát végezhetnének, nagyon keveset tesznek, mert kevésre vállalkoznak. Ezrek élik le úgy életüket, mintha nem volna semmi határozott cél, amelyért érdemes volna élni; sem norma, amelyet el kellene érni. Ezek az emberek cselekedeteikhez mérten kapják a jutalmat.

Ne felejtsd el, hogy magasabb szintet nem érsz el annál, mint amit magad elé tűzöl. Ezért tűzd magasra a célt, és lépésről lépésre, még önmegtagadás, áldozat és keserves erőfeszítés árán is juss el a fejlődés létráján a legfelső fokra! Ne engedd, hogy bármi is utadb álljon! A sors egyetlen ember köré sem szőtt olyan vastag hálót, amelyet tehetetlenül és bizonytalankodva el kellene tűrnie. A mostoha körülmények váltsák ki belőled azt a szilárd elhatározást, hogy leküzdöd a nehézségeket! Egyetlen akadály ledöntése képességet és bátorságot ad újabb akadályok ledöntésére. Céltudatosan menj előre a helyes irányba, és a körülmények segíteni fognak, nem gátolni!

Sóvárogj a Mester megdicsőítésére! Csiszold jellemed minden kedvező vonását! A jellemépítés minden fokán Isten tetszésére kell élned. És ez lehetséges. Hiszen Énok is Isten tetszésére élt romlott társai között. Ma is vannak Énókhok.

Tarts ki, mint Dániel, a becsületes államférfi, akit semmilyen kísértés nem tudott megrontani! Ne okozz csalódást annak, aki saját életét áldozta fel, hogy eltörölhesse bűneid! Ezt mondja: "Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek" (Jn 15:5). Ezt ne felejtsd el! Hibáidon biztosan győzni fogsz, ha belátod őket, és meglátod bennük a vészjelet. Így tudsz - Megváltódat megdicsőítve, az ellenségnek pedig csalódást okozva - a kudarcból győzelmet kovácsolni.

A Krisztus képmására átalakult jellem az egyetlen kincs, amelyet ebből a világból elvihetünk az elkövetkezendőbe. Azok, akik ezen a földön Krisztus iskolájába járnak, magukkal viszik a mennybe mindazt, amit tőle tanultak. A mennyben is állandóan fejlődni fogunk. Milyen fontos tehát, hogy ebben az életben miként alakul jellemünk!

A mennyei lények segítik mindazokat, akik szilárd hittel törekszenek tökéletes jellemre, hogy cselekedeteik is tökéletesek legyenek. Krisztus mindegyiküknek mondja: jobb kezed felől vagyok, és megsegítlek!

Az Isten akaratával együttműködő emberi akarat mindent meg tud cselekedni. Amit Isten parancsára kell tennünk, azt az Ő erejével meg is lehet tenni. Amikor parancsol, képességet is ad parancsa teljesítésére.

AZ ÉRTELMI KÉPESSÉGEK

Isten azt kívánja, hogy fejlesszük értelmi képességeinket. Azt akarja, hogy szolgái értelmesebbek legyenek és tisztábban lássanak, mint a világ fiai. Elégedetlenül nézi a közömbös, lusta hivőt, aki nem törekszik arra, hogy gyümölcsöző és tájékozott munkása legyen. Az Úr arra szólít, hogy szeressük teljes szívünkből, teljes lelkünkből, teljes erőnkből és teljes elménkből. Kötelességünk, hogy értelmi képességeinket a lehető legmagasabb szintre fejlesszük, mert csak így tudjuk teljes elménkkel megismerni és szeretni Teremtőnket.

A Szentlélek vezetését igénylő ember minél jobban csiszolja értelmét, annál eredményesebben használhatja Isten szolgálatában. Az Úr a tanulatlan embert is fel tudja használni, és fel is használja szolgálatában, ha Istennek szentelődik, és vágyik mások áldására élni. Akik azonban ugyanilyen odaszentelődés mellett alapos kiképzésben is részesültek, sokkal átfogóbb munkát tudnak Krisztusért végezni, mert előnyösebb helyzetben vannak.

Az Úr azt akarja, hogy megtanuljuk mindazt, amire lehetőségünk van, azzal a céllal, hogy ismeretünket másoknak is átadjuk. Senki sem tudhatja, hogy hol és miként kell majd szolgálnia Isten ügyét, és hirdetnie üzenetét. Csak mennyei Atyánk látja egyedül, hogy mivé tudja formálni az embert. Olyan lehetőségek állnak előttünk, amelyeket erőtlen hitünkkel nem látunk meg. Olyan képzetteknek kell lennünk, hogy ha szükséges, az Ige igazságait a legnagyobb földi méltóságok előtt is Isten nevét megdicsőítve képviselhessük. Egyetlen olyan lehetőséget se szalasszunk el, amikor értelmünket alkalmasabbá tehetjük Isten szolgálatára.

Az ifjúság, amelynek szüksége van műveltségre, lásson munkához azzal az elhatározással, hogy ezt a műveltséget meg is szerzi. Ne várj a kedvező alkalomra! Keresd az alkalmat, és ragadj meg minden kínálkozó lehetőséget! A legkisebbet is. Légy takarékos! Ne adj pénzt vágyaid kielégítésére és szórakozásra! Akarj olyan hasznos és eredményes ember lenni, amilyennek Isten szeretne látni! Bármit csinálsz, végezz alapos és lelkiismeretes munkát! Minden elérhető eszközzel csiszold értelmi képességeidet! A könyvből való tanulást párosítsd hasznos kétkezi munkával! Kitartó igyekezettel, éberséggel, imával szerezd meg azt a bölcsességet, amely "felülről való"! Így szerezhetsz sokrétű műveltséget. Így nemesedik jellemed, és így teszel szert olyan befolyásra, amellyel másokat is a becsületesség és szentség útján tudsz vezetni.

Önneveléssel sokkal többet érhetnénk el, ha felismernénk lehetőségeinket és kiváltságainkat. Az igazi műveltség több, mint amit az iskolapadban el lehet sajátítani. A tudományokkal is kell foglalkozni, de van egy magasabb rendű műveltség, amely az

Istennel való élő kapcsolat útján szerezhető meg. Minden tanuló vegye elő Bibliáját, és lépjen kapcsolatba a nagy Tanítóval! Szoktassuk agyunkat az Isten igazságának kutatásakor felmerülő nehéz problémák leküzdéséhez!

Akik azért szomjaznak tudásra, hogy embertársaiknak áldást jelenthessenek, ők maguk is áldást kapnak Istentől. Az Ige tanulmányozása értelmi képességeiket komoly munkára serkenti. Képességeik fejlődnek, és eredményeket érnek el.

Önfegyelmet kell gyakorolniuk mindazoknak, akik Isten munkásai akarnak lenni. Önfegyelemmel többet lehet elérni, mint ékesszólással vagy akár a legragyogóbb képességekkel. Egy középszerű ember, ha fegyelmezett, több és jobb munkára képes, mint a nagy műveltségű, jóképességű, de az önuralmat nem ismerő ember.

A BESZÉD

A beszéd olyan talentum, amelyet nagy igyekezettel kell csiszolni. Isten ajándékai közül egyikkel sem lehet nagyobb áldást árasztani, mint beszédünkkel. A beszéd a bizonyítás és meggyőzés eszköze. Beszéddel mondunk imát, dicsőítjük Istent, és hirdetjük másoknak a Megváltó szeretetét. Milyen fontos tehát ezt a képességünket olyan szintre fejlesztenünk, hogy nagyon sok áldást áraszthassunk vele!

Még lelki munkát végző, intelligens embereket is nagy mulasztás terhel, mert nem művelik és nem használják helyesen hangjukat. Sokan olyan halkan és gyorsan olvasnak, illetve beszélnek, hogy alig lehet megérteni őket. Egyeseknek túl mély a hangjuk, és nem tagolják a szavakat; mások pedig olyan magas, éles és sipító hangon beszélnek, hogy fáj a hallgatóknak. Bibliaversek, dicsénekek, jelentések és egyéb szövegek olykor érthetetlenül hangzanak el a gyülekezet előtt; néha pedig úgy, hogy semmi erő sincs bennük, és teljesen hatástalanok maradnak.

Ez olyan ártalom, amelyen lehet és kell is változtatni. A Biblia tanítást ad erről is. Azt mondja a lévitákról, akik Ezsdrás korában olvastak fel a Szentírásból: "Olvasának... a könyvből, Isten törvényéből világosan, s azután magyarázának, és a nép megérté az olvasottakat" (Neh 8:8).

Szorgalmas igyekezettel mindenki megtanulhat érthetően olvasni, és tiszta kiejtéssel, kellemes hangon, lebilincselően beszélni. Így Krisztusnak sokkal eredményesebb munkásai lehetnek.

Minden hivőnek kötelessége, hogy az embereket elvezesse Krisztus kimeríthetetlen gazdagságához. Ezért igyekeznie kell a tökéletes beszédre. Úgy kell Isten Igéjét feltárnia, hogy tiszteletet keltsen iránta a hallgatókban. Isten nem bárdolatlan emberekkel akar dolgozni. Nem tetszik neki, ha az ember csökkenti és elsekélyesíti azt az áldást, amelyet Isten küld általa a világnak.

Figyeljük tökéletes példaképünket, Jézust! Kérjük a Szentlélek segítségét, és erejével fejlesszük minden fizikai képességünket, hogy tökéletesen működjenek!

Ez különösen azoknak szól, akiknek a nyilvánosság előtt kell szolgálatot teljesíteniük. Gondoljon minden lelkész és minden tanító arra, hogy az embereknek örök érdekeiket érintő üzenetet tolmácsol. A hallott igazság megítéli őket a végső leszámolás napján. Egyeseknél az üzenet tolmácsolója magatartásán múlik, hogy hallgatói elfogadják-e az üzenetet vagy nem. Hirdessük ezért úgy az Igét, hogy hasson az emberek értelmére és szívére! Mondjuk lassan, érthetően és ünnepélyesen, de ugyanakkor a fontosságát megillető határozottsággal!

A beszéd művelése és helyes használata a lelki munka minden ágát érinti. A beszédnek szerepe van a családi életben és minden emberi kapcsolatunkban. Szokjuk meg, hogy kellemes hangon, jó stílusban, kedves és udvarias szavakkal beszéljünk. A szívélyes, barátságos szavakat úgy szívja magába a lélek, mint a föld a harmatot és a csendes esőt. A Szentírás azt mondja, hogy Krisztus ajkán "kedvesség ömledez", hogy tudja "erősíteni a megfáradtat beszéddel" (Zsolt 45 : 3; Ésa 50 : 4).

Az Úr arra szólít, hogy "a ti beszédetek mindenkor kellemetes legyen", "hogy áldásos legyen a hallgatóknak" (Kol 4:6; Ef 4: 29).

Gondoljunk meg minden szót, amikor dorgálunk, és amikor másokat meg akarunk jobbítani, mert beszédünk vagy az élet illatát hozza, vagy a halálét. Sokan keményen, szigorúan dorgálnak és tanácsolnak. A sebzett lélek gyógyítására alkalmatlan szavakat használnak. Meggondolatlan kifejezésekkel felbosszantják a tévelygőt, és sok esetben ellenállást váltanak ki belőle. Azoknak, akik az igazság alapelveit hirdetik, át kell itatódniuk a szeretet mennyei olajával. Dorgálni minden körülmények között szeretettel kell, és akkor szavaink reformálnak, nem pedig ingerelnek. Szentlelke által Krisztus hatékonnyá teszi szavainkat. Ez az Ő munkája.

Egyetlen szót se ejtsünk ki meggondolatlanul! Semmilyen rosszhiszemű beszéd, könnyelmű megjegyzés, zsörtölődő panaszkodás vagy szentségtelen indítvány ne hagyja el Krisztus követőjének ajkát! Pál apostol a Szentlélek sugallatára ezt mondja: "Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék" (Ef 4:29).

Rothadt beszéden nemcsak csúnya szavakat kell érteni, hanem minden olyan kifejezést, amely ellentétben áll a tiszta és szeplőtlen vallás szent elveivel. Minden durva példálózás és gonosz célozgatás: rothadt beszéd. Ha sürgősen nem vesszük fel a harcot ellene, súlyos bűnbe sodor.

Minden családnak és minden kereszténynek kötelessége, hogy gátat vessen a romlott beszédnek. Ha jelenlétünkben haszontalan beszélgetés indul meg, váltsunk témát, ha lehet. A kegyelmes Isten segítségével ejtsünk el csendesen egy-egy olyan megjegyzést, vagy kezdjünk olyan témát, amely hasznos mederbe terelheti a beszélgetést.

A szülők feladata, hogy gyermekeiket rászoktassák a helyes beszédre. A megfelelő beszédstílus ápolására a családi élet a legjobb iskola. A gyermekeket már egész zsenge korukban meg kell tanítani, hogy tisztelettel és szeretettel beszéljenek szüleikkel és egymással. Meg kell tanítani őket arra, hogy csak kedves, igaz és illendő szavak hagyják el

ajkukat. A szülők maguk is naponta tanuljanak Krisztus iskolájában, és akkor elvekkel és példamutatással taníthatják gyermekeiket az "egészséges, feddhetetlen beszéd"-re (Tit 2:8). Ez a szülők egyik legnagyobb és legfontosabb feladata.

Nekünk, mint Krisztus követőinek, úgy kell beszélnünk, hogy szavainkkal segítsük és bátorítsuk egymást a keresztényi életben. Sokkal többet kellene beszélnünk életünk értékes fejezeteiről. Beszélnünk kellene Isten irgalmáról és oltalmáról, a Megváltó határtalan szeretetéről. Szavainknak a dicsőítés és hálaadás szavainak kellene lenniük. Ha gondolatvilágunk és szívünk megtelik Isten szeretetével, ez társalgásunkban is kifejezésre jut. Arról nem nehéz beszélni, ami lelkünkben él. Emelkedett gondolataink, nemes törekvéseink, az igazságról kapott világos meglátásaink, önzetlen elhatározásaink, a kegyesség és szentség utáni sóvárgásunk olyan szavakban jut kifejezésre, amelyek szívünk kincseiről árulkodnak. Ha szavainkból Krisztus tűnik elő, akkor erő árad belőlük a lelkek megmentésére.

Beszéljünk Krisztusról azoknak, akik nem ismerik! Kövessük Krisztus példáját, aki bárhol volt - a zsinagógában, az út mentén, a part közelében horgonyzó csónakban, a farizeus lakomáján vagy a vámszedő asztalánál -, mindenütt a magasabb rendű életről beszélt az embereknek. A természet dolgait és a mindennapi élet eseményeit összekapcsolta az igazsággal. Hallgatói vonzódtak hozzá, mert meggyógyította betegeiket, megvigasztalta a sírókat, karjába vette és megáldotta gyermekeiket. Amikor ajka beszédre nyílt, figyelmüket magára vonta, és minden szava az élet illata volt az életre.

Ezt kell nekünk is tennünk. Bárhol vagyunk, keressük az alkalmat, hogy a Megváltóról beszélhessünk! Ha Krisztus példáját követjük, és jót cselekszünk, szívek nyílnak meg előttünk, mint egykor a Megváltó előtt. Ne ridegen, hanem szeretetből fakadó tapintattal beszéljünk nekik róla, aki "tízezer közül is kitetszik", és aki "mindenestől fogva kívánatos" (Énekek 5 :10.16). Ez a beszéd talentumának felhasználására kínálkozó legmagasztosabb munka. Ezt a képességet azért kaptuk, hogy bemutassuk Krisztust, a bűnbocsátó Megváltót.

A BEFOLYÁS

Krisztus életének egyre szélesbülő, a végtelenséget is átfogó befolyása volt, amely összekapcsolta Istennel és az egész emberi családdal. Krisztus által Isten olyan befolyás gyakorlására tette képessé az embert, amely miatt lehetetlen, hogy csak önmagának éljen. Kölcsönös kötelességekkel kötődünk embertársainkhoz, akik mind Isten teremtésének, a nagy egésznek egy-egy darabjai. Senki sem függetlenítheti magát embertársaitól, mert minden ember sorsa kihat másokra. Isten lelkünkbe akarja vésni, hogy mások jóléte tőlünk is függ, és hogy elő kell segítenünk boldogságukat.

Minden embert a reá jellemző légkör vesz körül. Ezt a légkört megtöltheti a hit és a bátorság éltető ereje, és balzsamossá teheti a szeretet jó illata. De lehet terhes és fagyos is az elégedetlenség és önzés mélabújától, és mérgezett valamilyen halálos bűn szennyétől. A

bennünket körülvevő légkör - tudatosan vagy öntudatlanul kihat minden emberre, akivel érintkezünk.

Ezt a felelősséget nem tudjuk lerázni magunkról. Beszédünk, ténykedésünk, öltözködésünk, viselkedésünk, sőt még arckifejezésünk is befolyást áraszt. Az ilyen benyomások következményeit - jókat vagy rosszakat - senki sem tudja felmérni. Minden ilyen hatás egyben magvetés is, amely meghozza a maga termését. Ez is egy-egy láncszem az emberi események hosszú láncában, amelynek nem látjuk a végét. Ha példamutatásunkkal segítünk másokat a jó elvek kialakításában, akkor erőt adunk nekik a jó cselekedetekhez. Ezután ők ugyanilyen befolyást árasztanak másokra, és azok is másokra. Eközben tudtunkon kívül ezrek meríthetnek áldást befolyásunkból.

Dobj egy kavicsot a tóba, és hullám formálódik; majd újabb és újabb hullám. A hullámok egyre szaporodnak, a kör szélesedik, amíg eléri a partot. Ilyen a mi befolyásunk is. Tudtunkon és akaratunkon kívül befolyásunk áldásban vagy átokban jelentkezik mások életében.

A jellem hatalom. Az igaz, önzetlen, istenfélő élet csendes bizonyságtevésének szinte ellenállhatatlan befolyása van. Ha életünk Krisztus jellemét tükrözi, akkor együtt működünk vele lelkek megmentésében; és csakis akkor tudunk együtt munkálkodni Istennel, ha életünk az Ő jellemét tükrözi. Minél messzebbre terjed befolyásunk, annál több jót tehetünk. Ha azok, akik magukat Isten szolgáinak mondják, követik Krisztus példáját, és gyakorolják mindennapi életükben a törvény elveit; ha minden tettük arról tanúskodik, hogy szeretik Istent mindenekfelett és felebarátjukat, mint önmagukat, akkor lesz ereje az egyháznak arra, hogy felrázza a világot.

De soha ne felejtsük el, hogy rosszra is lehet befolyásolni! Rettenetes dolog elveszteni saját lelkünket, de még rettenetesebb mások lelki halálát okozni. Félelmes gondolat, hogy befolyásunk talán a halál illata. De ez lehetséges. Sokan, akik azt állítják, hogy Krisztussal gyűjtenek, valójában elűznek tőle másokat. Ezért olyan erőtlen az egyház. Sokan gátlástalanul kritizálnak és vádaskodnak.

Gyanakvásuk, féltékenységük és elégedetlenségük kifejezésével Sátán szolgálatába szegődnek. Mielőtt ráeszmélnének arra, hogy mit csinálnak, az ellenség már meg is valósította célját általuk. Másokban is elhintették a bűn magvát, rávetették lelkükre árnyát, és Sátán nyilai célba találtak. A bizalmatlanság, hitetlenség és istentagadás szelleme elhatalmasodik olyanokban is, akik különben talán elfogadták volna Krisztust. Eközben Sátán munkásai önelégülten nézik azokat, akiket kételkedésbe kergettek, és akik most már érzéketlenek a feddéssel és kérleléssel szemben. Azzal áltatják magukat, hogy e kételkedőkhöz képest ők erkölcsös és igaz emberek. Nem veszik észre, hogy saját zabolátlan nyelvük és lázadó szívük miatt futottak embertársaik lelkileg zátonyra. E megkísértett emberek az ő befolyásukra buktak el.

A magukat kereszténynek vallók felszínessége, önzése és nemtörődömsége miatt térnek le sokan az élet útjáról. Sokan rémülten fogják látni befolyásuk következményeit Isten ítélőszéke előtt.

Csak Isten kegyelméből tudjuk helyesen használni ezt a képességünket. Semmi olyan nincs bennünk a saját erőnkből, amivel a jóra tudnánk befolyásolni másokat. Ha felismerjük tehetetlenségünket, és azt, hogy szükségünk van Isten erejére, akkor nem bízunk önmagunkban. Nem tudjuk, hogy mi fordul meg egy napon, egy órán vagy egy pillanaton. Egy napot se kezdjünk el anélkül, hogy terveinket mennyei Atyánkra ne bíznánk! Isten megbízta angyalait, hogy vigyázzanak reánk. Ha magunkat oltalmuk alá helyezzük, a veszély idején jobb kezünk felől állnak. Ha akaratlanul rossz befolyást árasztanánk, mellénk állnak, és jóra biztatnak. Megválasztják szavainkat, és befolyásolják tetteinket. Így befolyásunk, ha csendes és öntudatlan is, hatalmas erővel vonz másokat Krisztushoz és a mennyei világhoz.

AZ IDŐ

Időnk Istené. Minden pillanat az övé, és legünnepélyesebb kötelességünk, hogy az Ő dicsőségére használjuk. Egyetlen tőle kapott talentumunkkal sem fog szigorúbban elszámoltatni, mint az időnkkel.

Az idő értéke felbecsülhetetlen. Krisztus minden pillanatot drágának tartott. Tartsuk mi is értékesnek a pillanatokat. Az élet nagyon rövid ahhoz, hogy értelmetlenül elfecséreljük. A kegyelemidő nem tart már soká, és e rövid idő alatt kell elkészülnünk az örökkévalóságra. Nincs vesztegetni való időnk. Nem tölthetjük az időt önző élvezetekkel, bűnös dolgokkal. Most kell jellemünket formálnunk az elkövetkezendő életre, a halhatatlanságra. Most kell felkészülnünk a szigorú ítéletre.

Az ember alig hogy megszületik, máris elkezdődik haldoklása. És ha a világ nem szerez igazi fogalmat az örök életről, minden munkája semmivé válik. Az az ember alkalmas Isten országára és a halhatatlan életre, aki megbecsüli az időt és munkára használja. Ennek az embernek érdemes volt megszületnie.

Isten arra int, hogy használjuk ki az időt. Az elfecsérelt időt soha nem lehet bepótolni. Egyetlen pillanatot sem tudunk visszahozni. Csak úgy tehetjük jóvá azt, amit elmulasztottunk, ha ezentúl minden erőnkkel együttműködünk Istennel dicső tervében, a megváltási tervben. Ha ezt tesszük, jellemünk átformálódik. Isten fiai, a királyi család tagjai, a menny Királyának gyermekei leszünk. Alkalmassá válunk az angyalok társaságára.

Most kell embertársaink üdvösségéért munkálkodnunk. Egyesek azt gondolják, hogy ha Krisztus ügyét pénzzel támogatják, mást nem is kell tenniük, és a drága idő, amelyben személyesen dolgozhatnának Krisztusért, kihasználatlanul múlik el. Pedig minden egészséges és munkaképes embernek kiváltsága és kötelessége, hogy Istent munkájával szolgálja. Mindenkinek fáradoznia kell lelkek megmentésén. Ehelyett nem lehet pénzt adni.

Minden pillanatban örökérvényű dolgok forognak kockán. Minden pillanatban szolgálatra készen kell állanunk, akárcsak az őröknek. Az alkalom, amely most kínálkozik arra, hogy az élet igéjét szóljuk a reá szomjazónak, talán nem tér vissza többé. Lehet, hogy Isten "ez éjjel elkéri" lelkét (Lk 12:20), és talán a mi hanyagságunk miatt maradt készületlen. Hogyan számolunk el Istennek az ítélet napján?!

Az élet sokkal ünnepélyesebb annál, mintsem hogy aggódva a mulandó, földi dolgok taposómalmában, az örökérvényű áldásokhoz képest atomnyi dolgokkal bajlódva töltsük el. Az Úr mégis arra szólít, hogy az élet mulandó dolgaiban is szolgáljunk neki. A földi munkában tanúsított szorgalom éppúgy hozzátartozik az igaz valláshoz, mint az imádság. A Biblia nem hagyja jóvá a tétlenséget. A világunkat sújtó legnagyobb átok a semmittevés. Az őszintén megtért ember szorgalmas munkás.

Időnk kihasználásának függvényében érünk el eredményeket az ismeretszerzésben és értelmi képességeink fejlesztésében. Az értelem csiszolásának nem akadálya a szegénység, az alacsony származás, sem a kedvezőtlen környezet. Csak nagyon meg kell becsülni a perceket. Használjuk ki a perceket: itt is néhányat, meg ott is, amelyeket hiábavaló beszélgetésre fecsérelnénk; a reggeli órákat, amelyeket oly sokszor elvesztegetünk az ágyban; a villamoson, vonaton, vagy az állomáson várakozással töltött időt; a perceket, amíg az étkezésre várunk, vagy azokra, akik elkésnek a megbeszélt találkozóról! Ha ilyenkor kéznél volna egy könyv, és ezeket az időtöredékeket tanulásra, olvasásra vagy elmélkedésre használnánk, mennyi mindent tudnánk véghez vinni! Céltudatossággal, szívós szorgalommal, jó időbeosztással olyan tudásra és fegyelmezett gondolkozásra tehetünk szert, amellyel szinte bármilyen befolyásos állásban és hasznos munkaterületen megálljuk helyünket.

Minden kereszténynek kötelessége, hogy rendességre, alaposságra és gyorsaságra szoktassa magát. A lassú és kontármunkásnak nincs mentsége semmiféle munkában. Ha valaki mindig dolgozik, és soha nem végzi el munkáját, ennek az az oka, hogy nem viszi bele szívét és lelkét a munkába. A lassú és rossz hatásfokkal dolgozó munkásnak be kell látnia, hogy e hibáin változtatnia kell. Fordítson nagy gondot ideje beosztására, hogy a legeredményesebben használhassa ki! Egyesek ügyes és módszeres munkával öt óra alatt elvégzik azt, amit mások tíz óra alatt. Egyesek állandóan dolgoznak háztartásukban. Nem mintha annyi tennivalójuk lenne, hanem mert nem jól osztják be idejüket. Lassan, pepecselve, sok munkával nagyon keveset végeznek. De mindenki, aki akar, megszabadulhat a nehézkességtől és az időrabló szokásoktól. Dolgozzunk határozott céllal! Állapítsuk meg, mennyi időre van szükség egy adott feladathoz! Azután feszítsük meg minden erőnket, hogy a megállapított időn belül elvégezzük a munkát! Meg lehet parancsolni annak a kéznek, hogy mozogjon fürgébben. Csak akarni kell.

Azok az emberek, akik nem határozzák el céltudatosan, hogy változtatnak munkamódszereiken, a megszokások rabjai lehetnek, mégpedig a rossz szokásoké.

Képességeik fejlesztésével pedig a legjobb munkásokká, közkedvelt emberekké válhatnak, akiket önmagukért értékelnek.

Sok gyermek, fiatal férfi és nő elfecsérli idejét, amely alatt - szülei iránti szeretetből - segíthetne a család terheinek hordozásában. A fiatalok sok olyan felelősséget vehetnének erős, fiatal vállukra, amelyet más visel helyettük.

Krisztus élete zsenge gyermekkorától kezdve szorgalmas munkával telt. Nem önmagának élt. A végtelen Isten Fia volt, mégis földi atyjával, Józseffel együtt dolgozott az ácsmesterségben. Mestersége jellemző volt rá. Jellemépítőként lépett ebbe a világba, és feladatát tökéletesen látta el. Minden köznapi munkáját olyan tökéletesen végezte, mint a jellemformálást, amelyhez isteni erő kellett. Ő a mi példaképünk.

Világosítsák fel a szülők gyermekeiket arról, hogy milyen értékes az idő, és hogyan kell helyesen kihasználni! Tanítsák meg őket arra, hogy küzdelem árán is érdemes olyat tenni, amely megdicsőíti Istent, és áldást áraszt az emberekre! Kicsi korukban is lehetnek misszionáriusok.

Ha a szülők hagyják, hogy gyermekeik semmittevéssel töltsék idejüket, olyan bűnt követnek el, amelynél nincs nagyobb. A gyermekek már korán megszeretik a tétlenséget, és lusta, mihaszna felnőttek lesznek. Amikor pedig elég idősek ahhoz, hogy állást vállalva megkeressék kenyerüket, kényelmesen és kelletlenül dolgoznak, de elvárják a lelkiismeretes munkáért járó fizetést. Óriási különbség van e munkások és azok között, akik tudják, hogy hűséges sáfároknak kell lenniük.

Aki köznapi munkájában hanyag és nemtörődöm, felületességét beleviszi vallási életébe is, és nem tud eredményes munkát végezni Isten szolgálatában sem. Sok embert, aki szorgalmas munkával áldást jelenthetne a világnak, a tétlenség tönkretesz. A semmittevés és tétovaság ezer kísértés előtt nyit kaput. A rossz társaság és a bűnös szokások megrontják az ember értelmi világát, megmételyezik lelkét, és alkalmatlanná teszik mind a jelen, mind az elkövetkezendő életre.

Bármi legyen a foglalkozásunk, Isten Igéje azt tanítja, hogy "az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok." "Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed", "tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok" (Róm 12:11; Préd 9:12; Kol 3:24).

AZ EGÉSZSÉG

Az egészség áldás, csak kevesen becsülik meg. Pedig jórészt ezen múlik értelmi és fizikai képességeink hatékonysága. A test az ösztönök és az indulatok székhelye. Testünket a lehető legjobb állapotban és a legjobb lelki hatások alatt kell tartanunk, hogy képességeinket a lehető legjobban tudjuk kamatoztatni.

Mindaz, ami fizikai erőnket csökkenti, gyengíti értelmünket is; roncsolja azt a képességünket, amellyel különbséget tudunk tenni jó és rossz között; kevésbé tudjuk a jót választani; és kevesebb erőnk lesz azt cselekedni, aminek helyességéről meggyőződtünk.

Ha visszaélünk fizikai képességeinkkel, lerövidítjük azt az időt, amelyben életünket Isten dicsőségére használhatjuk, és alkalmatlanok leszünk arra a munkára, amelyet Isten reánk bízott. Rossz szokásokkal - éjszakázással, egészségtelen táplálkozással - aláássuk a betegségekkel szembeni ellenálló képességünket. A mozgás elhanyagolásával, túlfeszített szellemi és fizikai munkával zavart okozunk idegrendszerünkben. Akik a természet törvényeinek áthágásával megrövidítik életüket, és alkalmatlanná teszik magukat a szolgálatra, vétkeznek, mert megrabolják Istent és embertársaikat is. Kevesebb áldást hinthetnek másokra, mert alkalmaikat saját eljárásaikkal rövidre metszik. Pedig Isten azért küldi őket a világba, hogy áldást árasszanak. Még e rövidebb idő alatt elvégezhető feladatokra sem alkalmasak. Az Úr előtt bűnösek vagyunk, ha káros szokásainkkal áldásoktól fosztjuk meg a világot.

A fizikai törvény áthágása egyenlő az erkölcsi törvény áthágásával, mert Isten a fizikai törvények szerzője éppúgy, mint az erkölcsi törvényé. Saját ujjával írta bele törvényét minden idegszálunkba, minden izmunkba és minden képességünkbe. Bármely fizikai képességünkkel való bármilyen visszaélés egyenlő a törvény megsértésével.

Ismerje meg mindenki jól az emberi szervezetet, hogy olyan állapotban tudja testét tartani, amilyet az Úr munkája megkíván! Nagy gonddal kell óvnunk és építenünk fizikai életünket, hogy emberi lényünk útján az isteni természet a maga teljességében megmutatkozhassék. A testi és lelki élet közötti viszony az egyik legfontosabb tananyag. Nagy figyelmet kell szentelnünk rá otthon és az iskolában. Mindenkinek ismernie kell szervezetét és a fizikai életet szabályozó törvényeket. Aki készakarva nem ismeri meg az emberi test törvényeit, és tudatlanságból áthágja őket, vétkezik Isten ellen. Mindenkinek kötelessége a lehető legegészségesebb létfeltételeket megteremtenie magának. Szokásainkat az értelem irányítása alá kell helyeznünk; értelmünket pedig Isten irányítása alá.

"Nem tudjátok-é - kérdezi Pál apostol -, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi" (1 Kor 6 :19-20).

AZ ERŐ

Nemcsak teljes szívünkkel, értelmünkkel és lelkünkkel kell szeretnünk Istent, hanem minden erőnkkel is. Fizikai képességeink teljes és józan felhasználását kell ezen értenünk.

Krisztus lelkiismeretes munkás volt mind mulandó, mind lelki dolgokban, és elhatározta, hogy minden munkájában Atyja akaratát teljesíti. A menny és a föld dolgai közelebb állnak egymáshoz, és Krisztus jobban kézben tartja őket, mint sokan gondolnák. Krisztus tervezte meg az első földi templomot. Tőle származott Salamon építési terveinek

minden részlete. Ő, aki földi életében a Názáret nevű faluban ácsmesterséget folytatott, volt a mennyei építész is. Ő határozta meg, milyen legyen a neve tiszteletére emelt épület.

Krisztus adott a templom építőinek bölcsességet a legszebb és legmesteribb munka kivitelezéséhez. Ezt mondta: "Ímé, név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának, Urinak fiát a Júda nemzetségéből. És betöltöttem őt Istennek Lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez ... És ímé Aholiábot is, Akhiszamáknak fiát a Dán nemzetségéből, mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívébe bölcsességet, hogy elkészítsék mindazt, amit néked parancsoltam" (2 Móz 31:2-6).

Isten azt akarja, hogy munkásai, bármilyen területen dolgoznak is, Őt figyeljék, akitől minden értéküket kapták. Minden jó találmánynak és igazi haladásnak Ő a forrása, aki csodálatos tanácsokat ad, és tökéletes munkát végez. Az a jó érzék, amellyel az orvos felismeri az idegek és izmok betegségeit, és az a bölcsesség, amellyel megismeri az érzékeny emberi szervezetet, mind Istentől van. Azért adja az orvosnak, hogy a szenvedések enyhítésére használja. Istentől van az a szaktudás is, amellyel az ács a kalapácsot használja, és az az erő is, amellyel a kovács megkongatja az üllőt.

Isten képességeket adott az embereknek, és elvárja, hogy hozzá forduljanak tanácsért. Bármit csinálunk, bármilyen munkaágban dolgozunk, szeretné értelmünket irányítani, hogy tökéletes munkát végezzünk.

A vallás és a polgári foglalkozás nem két különálló dolog. A kettő egy. A Biblia vallásának bele kell szövődnie minden munkánkba. Az isteni és az emberi erőnek egyesülnie kell mind a földi, mind a lelki célok eléréséért. Mindkettőnek benne kell lennie minden emberi törekvésben, legyen az ipari tevékenység vagy mezőgazdasági munka, üzleti vagy tudományos vállalkozás. A keresztény ember minden tevékenységében szükség van erre az együttműködésre.

Isten kinyilatkoztatta azokat az elveket, amelyek alapján ez az együttműködés lehetséges. Isten munkatársainak az Ő dicsőségét kell szem előtt tartaniuk. Minden munkánkat Isten iránti szeretetből és akaratának megfelelően kell végeznünk.

A házépítésnél éppoly fontos Isten akarata szerint eljárni, mint amikor istentiszteleten veszünk részt. Ha a munkások helyes elvek alapján építették saját jellemüket, akkor minden egyes épület építésénél növekedni fognak Isten előtti kedvességben és istenismeretben.

Isten azonban legragyogóbb képességeinket és legnagyszerűbb szolgálatunkat is csak akkor fogadja el, ha énünket élő, égő áldozatként oltárára helyezzük. A gyökérnek szentnek kell lennie, különben Isten nem fogadhatja el a gyümölcsöket.

Az Úr tette Dánielt és Józsefet bölcs irányítóvá. Azért tudott általuk munkálkodni, mert nem a maguk, hanem Isten tetszésére éltek.

Dániel történetéből megtanulhatjuk, hogy a közéleti embernek nem kell feltétlenül ravasznak lennie. Minden lépéséhez Istentől kaphatja az eligazítást. Dániel, a

leghatalmasabb földi ország miniszterelnöke Isten prófétája volt, aki mennyei világosságot kapott. A világot szerető, becsvágyó államférfiakat Isten Igéje a fűhöz hasonlítja, amely megnő, és a fű virágához, amely elhervad. De az Úr különböző munkaágakban jártas, értelmes embereket akar szolgálatában felhasználni. Szüksége van gyakorlati emberekre, akik az igazság nagyszerű alapelveit beleszövik intézkedéseikbe. Ezeknek az embereknek alapos tanulás és gyakorlat útján fejleszteniük kell képességeiket. Ha van olyan munka, amely megkívánja, hogy dolgozói kihasználják lehetőségeiket a bölcsesség és ügyesség megszerzésére, akkor az azok munkája, akik tehetségüket arra használják, hogy Isten országát világunkban felépítsék. Dánielről tudjuk, hogy semmilyen közéleti intézkedésében sem lehetett - a legtüzetesebb vizsgálattal sem - egyetlen hibát vagy tévedést találni.

Példát mutatott arra, hogy milyennek kell minden közéleti embernek lennie. Története tanúsítja, hogy mit érhet el az az ember, aki értelmi és fizikai erejét, szívét és életét Isten szolgálatára szenteli.

A PÉNZ

Isten anyagi eszközöket is bíz az emberre. A gazdagság megszerzéséhez is ad képességet. Az ég harmatával öntözi a földet, és hűs esőt záporoz reá. Adja a napfényt, amely felmelegíti a földet, és életre kelti a természetet. Előcsalja a virágokat és a termést, és azt kívánja, hogy adjunk vissza neki valamit abból, ami az övé.

Isten nem azért ad pénzt, hogy magunknak szerezzünk vele megbecsülést és dicsőséget, hanem hogy hűséges sáfárokként Isten felmagasztalására és megdicsőítésére használjuk fel. Egyesek azt gondolják, hogy anyagi javaiknak csak egy része az Úré. Miután ezt az egy részt félretették vallási és jótékony célokra, a maradékot sajátjuknak tartják, amelyet felhasználhatnak úgy, ahogy nekik tetszik. Nincs igazuk. Minden, amink van, az Úré, és számot kell adnunk neki arról, hogy miként használtuk fel. Minden egyes fillér felhasználása tanúsítja, hogy szeretjük-e Istent mindenek felett és felebarátainkat, mint magunkat, vagy nem.

A pénznek nagy értéke van, mert sok jót lehet vele tenni. Isten gyermekeinek kezében a pénz táplálék az éhezőnek, ital a szomjazónak és ruha a mezítelennek; eszköz az elnyomottak megvédésére és a betegek gyógyítására. De a pénz csak akkor ér többet a homoknál, ha életszükségletek megteremtésére, mások áldására és Krisztus ügye előbbrevitelére használjuk fel.

A felhalmozott vagyon nemcsak haszontalan dolog, de átok is; a lélek számára állított csapda, amely kiöli az emberből a mennyei kincsekhez való ragaszkodást. Az ilyen vagyon az, amely felhasználatlan talentumokról és elmulasztott alkalmakról tanúskodik majd az ítélet napján, és elmarasztalja tulajdonosát. A Szentírás ezt mondja: Nosza immár ti gazdagok, sírjatok, jajgatván a ti nyomorúságaitok miatt, amelyek elkövetkeznek reátok. Gazdagságotok megrothadt, és a ruháitokat moly ette meg; aranyotokat és ezüstötöket rozsda fogta meg, és azok rozsdája bizonyság ellenetek, és megemészti a ti testeteket, mint a

tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban! Ímé a ti mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez (Jak 5 :1-4).

Krisztus nem hagy jóvá semmiféle pazarlást vagy meggondolatlan pénzkiadást. Tanítványaihoz intézett - "szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen" (Jn 6 :12) - szavaival minden követőjét takarékosságra oktatja. Akik felismerik, hogy a pénz Istentől kapott talentum, azok beosztással fognak élni vele. Érzik: kötelességük takarékoskodni, hogy adakozhassanak.

Minél többet költünk hivalkodásra és vágyaink kielégítésére, annál kevesebb marad az éhezők táplálására és a mezítelenek felruházására. Minden fillérrel, amelyet fölöslegesen adunk ki, megfosztjuk magunkat a jó cselekedetek egy-egy drága lehetőségétől. Ugyanakkor Istent is megraboljuk attól a tisztelettől, amely a reánk bízott talentumok kamatoztatásával Öt dicsőítené.

KEDVESSÉG ÉS JÓINDULAT

Kedvesség, jóindulat, nagylelkűség, lelki érzékenység: értékes talentumok, amelyek súlyos felelősséget helyeznek tulajdonosukra. Mindegyiket Isten szolgálatában kell kamatoztatni. De ezt sokan elmulasztják. Örülnek képességeiknek, de ennyivel be is érik, és nem szolgálnak velük másoknak. Azzal áltatják magukat, hogy valami nagy szerű és jó dolgot hajtanának végre, ha alkalom kínálkozna rá; ha a körülmények kedveznének nekik. És várnak az alkalomra. Megvetéssel nézik a gyarló, kicsinyes zsugorit, aki még egy kis alamizsnát is sajnál a szűkölködőtől. Látják önzését, és tudják, hogy felelősséggel tartozik hűtlenül kezelt talentumaiért. Nagy önelégültséggel hasonlítják össze magukat e szűkkeblű felebarátaikkal, és a saját állapotukat sokkal kedvezőbbnek érzik. De becsapják magukat. Felhasználatlan képességeik puszta birtoklása növeli felelősségüket. Akinek meleg szíve van, Isten iránti kötelessége jóindulatot tanúsítani nemcsak barátai, hanem mindenki iránt, aki segítségére szorul. A társadalmi előnyök szintén talentumok. Fel kell használni őket mindazok érdekében, akikért felelősséggel tartozunk. Az a szeretet, amelynek melegét csak néhány ember élvezheti, nem szeretet, hanem önzés. Az a szeretet nem szolgálja mások javát, sem Isten dicsőségét. Akik kihasználatlanul hagyják Mesterük talentumait, még azoknál is bűnösebbek, akiket annyira megvetnek. Hallaniuk kell majd: ismertétek Mesteretek akaratát, de nem cselekedtétek.

A FELHASZNÁLT KÉPESSÉGEK MEGSOKSZOROZÓDNAK

Képességeink, ha használjuk őket, gyarapodnak. A siker nem a véletlen, vagy a sors játéka, hanem Isten gondviselésének gyümölcse, a hit, a józan igyekezet, a tiszta élet és a kitartó munka jutalma. Az Úr azt akarja, hogy minden képességünket használjuk. Ha ezt tesszük, nagyobb talentumok sáfáraivá tesz. Nem természetfölötti eszközök útján ruház fel hiányzó képességeinkkel, hanem a meglevők használása közben adja őket, és együtt munkálkodik velünk, hogy minden egyes képességünk megsokszorozódjék és fejlődjék.

Minden őszinte, szívből fakadó áldozatos szolgálattal képességeink gyarapodnak. Miközben engedjük, hogy a Szentlélek eszközként használjon minket, Isten ereje munkálkodik bennünk, és segít régi hajlamaink megtagadásában, erőszakos természetünk legyőzésében, és új szokások formálásában. Ha a Lélek parancsát értékeljük és megfogadjuk, egyre több isteni erő befogadására, több és jobb munka végzésére tesz képessé minket. Szunnyadó képességeink megelevenednek, a gyengék pedig új életre kelnek.

Az Isten hívására engedelmeskedő, alázatos munkás biztos lehet a menny segítségében. Már az is nemesíti jellemét, ha nagy és szent felelősséget vállal magára. Ez az elhatározás tevékenységre serkenti legnagyszerűbb szellemi és lelki képességeit, erősíti és tisztítja gondolkozását és szívét. Csodálatos, hogy az Isten hatalmába vetett hittel milyen erőssé válhat a gyenge ember! Milyen állhatatos lehet igyekezetében, és milyen sok és nagyszerű eredményt érhet el! Aki szerényen elindul kis tudásával, és elmondja azt, amit tud, miközben szorgalmasan igyekszik tudását növelni, tapasztalni fogja, hogy a menny minden kincse kitárulkozik előtte. Minél inkább törekszik a világosságot továbbítani, annál több világosságot kap. Minél nagyobb igyekezettel - de felebaráti szeretettel - próbálja Isten szavát megmagyarázni másoknak, annál jobban megérti ő maga is. Minél inkább használjuk ismereteinket és képességeinket, annál jobban bővül a tudásunk, és szaporodnak talentumaink.

Krisztusért tett minden erőfeszítésünk áldást sugároz vissza ránk. Ha anyagi javainkat az Ő dicsőségére használjuk, többet kapunk vissza. Amikor imában tusakodva igyekszünk másokat Krisztushoz vezetni, a mi szívünk is az isteni kegyelem megelevenítő befolyása alá kerül, és a mi szeretetünk is nagyobb mennyei buzgósággal izzik. Egész keresztény életünk valóságosabb, elmélyültebb és áhítatosabb lesz.

A mennyben aszerint értékelik az embert, hogy mennyit képes felfogni Istenből. Ez az ismeret a forrás, amelyből minden képesség fakad. Isten úgy teremtette az embert, hogy minden képességét Istenből merítse. Isten pedig állandóan kapcsolatot keres az ember értelmi világával. Megtisztel azzal, hogy Krisztus munkatársai közé fogad: hirdethetjük kegyelmét a világnak, hogy jobban megismerjük a menny dolgait. Ha Krisztust szemléljük, nagyszerűbb és tisztább képet kapunk Istenről, és eközben jellemünk átalakul. A jóság és az embertársaink iránti szeretet természetünkké lesz. Olyan jellemet fejlesztünk, amely Isten jellemének mása. Miközben egyre jobban hasonlítunk Istenhez, egyre többet tudunk felfogni belőle. Egyre inkább közösségre lépünk a mennyei világgal, és képességünk is nő az örökkévalóság gazdagságának, ismereteinek és bölcsességének befogadására.

AZ EGY TALENTUM

Az az ember, aki egy talentumot kapott, "elmenvén, elásá azt a földbe, és elrejté az ő urának pénzét".

Aki a legkisebb ajándékot kapta, kihasználatlanul hagyta képességét. Ebben figyelmeztetés rejlik mindazok számára, akik úgy érzik, hogy képességük kicsisége felmenti

őket Krisztus szolgálata alól. Ha valami nagy feladatra volnának képesek, boldogan vállalkoznának rá. De mivel csak kicsi dolgokban szolgálhatnak, úgy vélik, jogosan nem csinálnak semmit. Nincs igazuk. Az Úr a képességek elosztásával megpróbálja a jellemet. Az egy talentumát parlagon hagyó ember hűtlennek bizonyult. Ha öt talentumot kapott volna, mind elásta volna, akárcsak azt az egyet. Az egy talentum hűtlen kezelésével tanúsította, hogy lebecsüli a menny ajándékait.

"Aki hű a kevesen, a sokon is hű az" (Lk 16 :10). Az ember sokszor lebecsüli a kis dolgok fontosságát, mert kicsik. E kis dolgoknak pedig nagy szerepük van a fegyelmezésben. A keresztény életben valójában nincsenek lényegtelen dolgok. Jellemépítésünket ezer veszély fenyegeti, ha lebecsüljük a kis dolgokat.

"Aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az." Az ember a legkisebb feladatokban való hűtlenségével is megrabolja Alkotóját az Őt megillető szolgálattól. Az ember hűtlensége visszahat reá. Nem lesz részese annak az áldásnak, erőnek és jellemszilárdságnak, amely csak az Istennek való feltétlen engedelmesség útján kapható meg. Krisztustól távol az ember Sátán kísértéseinek célpontja, és hibákat követ el a Mesterért végzett szolgálatában. Mivel a kis dolgokban nem vezetik helyes elvek, nem tud engedelmeskedni Istennek a nagyobb és különlegesnek tartott feladatokban sem. Az élet apróbb ügyeinek kezelésénél melengetett hibáit beleviszi a fontosabb dolgokba is. Olyan elvek alapján cselekszik, amelyeket megszokott. Ismételt cselekedeteinkkel szokásokat alakítunk ki; szokásainkkal jellemünket formáljuk; jellemünk pedig meghatározza földi és örök sorsunkat.

Csak a kis dolgokban való hűséggel szoktathatjuk hozzá magunkat ahhoz, hogy becsületesek legyünk nagyobb kötelezettségeinkben is. Isten kapcsolatba hozta Dánielt és társait Babilon nagyjaival, hogy e pogányok megismerhessék az igaz vallás elveit. Dánielnek be kellett mutatnia Isten jellemét egy bálványimádó nemzetnek. Mi tette Dánielt alkalmassá ilyen bizalomra és megtiszteltetésre? Az apróbb dolgokban tanúsított becsületessége meghatározta egész életét. Megdicsőítette Istent a legkisebb feladatokban, és az Úr együttműködött vele. Dánielnek és társainak Isten adott "tudományt, minden írásban való értelmet és bölcsességet; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is" (Dán 1:17).

Miként Isten elhívta Dánielt, hogy bizonyságot tegyen róla Babilonban, úgy hív el minket is, hogy tanúi legyünk ma a világban. Azt akarja, hogy mind az élet legkisebb dolgaiban, mind a legnagyobbakban megismertessük országának elveit az emberekkel.

Krisztus földi életében arra tanított, hogy fordítsunk nagy figyelmet a kis dolgokra. A megváltás magasztos munkájának terhe állandóan lelkére nehezedett. A tanítás és gyógyítás a legvégsőkig igénybe vette lelkét és testét. Mégis észrevette az élet és a természet legsemmitmondóbb dolgait is. Legtanulságosabb tanításai azok voltak, amelyekben a természet apró-cseprő dolgaival Isten országának nagyszerű igazságait szemléltette. Nem feledkezett el legigénytelenebb szolgái szükségleteiről sem. Meghallott minden segélykiáltást. Észrevette azt is, amikor a tömegből egy szenvedő asszony hozzáért. A hit

legkisebb jelét sem hagyta válasz nélkül. Amikor Jairus leányát feltámasztotta, figyelmeztette a szülőket, hogy gyermeküknek ennie kell. Amikor nagy hatalmánál fogva kilépett a sírból, nem tartotta méltóságán alulinak, hogy összehajtsa és gondosan helyrerakja a halotti ruhákat, amelyekben eltemették.

Nekünk, kereszténynek az a feladatunk, hogy Krisztussal együttműködjünk a lélekmentésben. Szövetségkötéssel vállaltuk ezt a munkát. Ha nem végezzük, hűtlenek vagyunk Krisztussal szemben. Hogy teljesíthessük ezt a feladatot, Krisztus példáját kell követnünk, aki híven, lelkiismeretesen figyelt a kicsi dolgokra. A hivő ember eredményes munkájának és jó befolyásának ez a titka.

Az Úr a legmagasabb szinten szeretné látni gyermekeit, hogy képességeikkel, amelyekkel meg akarja áldani őket, megdicsőíthessék Őt. Az áldást osztó Isten mindazt megadja nekünk, amivel bebizonyíthatjuk, hogy a mi módszereink jobbak a világénál. Meg kell mutatnunk, hogy értelmesebbek, bölcsebbek, ügyesebbek és tájékozottabbak vagyunk, mert hiszünk Istenben és az emberi szívekben munkálkodó hatalmában.

De azok se csüggedjenek, akik kevés talentumot kaptak! Használják azt, amijük van, és ügyeljenek lelkiismeretesen jellemük gyenge pontjaira, igyekezve Isten kegyelméből erőssé tenni őket! Minden tettünket hűség és becsületesség szője át! Ápoljuk magunkban azokat a tulajdonságokat, amelyek képessé tesznek feladataink teljesítésére!

A hanyagság és figyelmetlenség ellen eltökélten kell küzdeni. Sokan a legdurvább hibákra is elég mentségnek tartják a feledékenységet. Pedig ők is kaptak értelmet, akárcsak mások. Fegyelmezzék gondolataikat, és szokjanak le a feledékenységről! A feledékenység bűn, és a hanyagság is az. Ha megszokod a felületességet, akkor eljuthatsz oda, hogy lelked üdvösségét is közömbösen veszed, és végül meg kell állapítanod, hogy nem készültél fel Isten országára.

A nagyszerű igazságokat a kis dolgokban is alkalmazni kell. A gyakorlati vallást bele kell vinni a mindennapi élet apró feladataiba is. A legmagasabb rendű képzettség minden ember számára: az Úr szava iránti fenntartás nélküli engedelmesség.

Sokan úgy érzik, hogy haszontalanul élnek, és nem tesznek semmit Isten országának építéséért, mert foglalkozásuk nem közvetlenül kapcsolódik a valláshoz. Nincs igazuk. Ha olyan munkát végeznek, amit valakinek meg kell csinálnia, ne vádolják magukat azzal, hogy Isten nagy családjának hasznavehetetlen tagjai! Nem szabad figyelmen kívül hagyni a legkisebb feladatokat sem. Minden becsületes munka áldás, és ha lelkiismeretesen látjuk el, felkészíthet nagyobb megbízatásokra. Isten legmagasabb rendű szolgálatként fogadja el legkisebb szolgálatunkat is, ha teljes odaadással végezzük. Semmilyen áldozatunk sem kicsi előtte, ha őszinte szívvel és örömmel hozzuk.

Krisztus arra szólít, hogy bárhol vagyunk, vállaljuk azt a feladatot, amely éppen kínálkozik. Ha családunk igényli szolgálatunkat, végezzük el szívesen, hogy otthonunkat kellemessé tegyük! Ha anya vagy, neveld gyermekeidet Krisztusnak! Ez éppúgy Istenén

végzett szolgálat, mint a lelkésző a szószéken. Ha a konyha a munkaterületed, igyekezz tökéletes szakács lenni! Készíts egészséges, tápláló és ízletes ételeket! És miközben a legjobb hozzávalókból főzöl, gondolj arra, hogy értelmedet a legjobb gondolatokkal kell megtöltened! Ha a földet kell művelned, vagy bármi más foglalkozást kell űznöd, végezz ott is jó munkát! Figyelj arra, amit csinálsz! Minden munkádban képviseld Krisztust! Tégy úgy, ahogy Ő tenne a helyedben!

Bármilyen kicsi is a talentumod, Istennél van hely számára. A bölcsen használt egy talentum ellátja a maga feladatát. Mi növeljük, Isten pedig megsokszorosítja képességeinket, ha a kis feladatokat lelkiismeretesen elvégezzük. Ezek az apró feladatok fogják a legáldottabb befolyást árasztani Isten művére.

Ha az élő hit aranyfonálként szövi át a legkisebb feladatainkat is, akkor minden köznapi munkánk elősegíti lelki növekedésünket. Így állandóan Jézust fogluk nézni, és a Jézus iránti szeretet életerővel hatja át minden vállalkozásunkat. Talentumaink helyes felhasználásával pedig aranylánccal kapcsolódunk a mennyei világhoz. Ez az igazi megszentelődés. Mert a megszentelődés az Isten akaratának való tökéletes engedelmességben, a mindennapi kötelességek vidám teljesítésében áll.

Sok keresztény azonban valami nagy feladatra vár. Mivel nem kerülhetnek olyan pozícióba, amely kielégítené becsvágyukat, nem teljesítik lelkiismeretesen az élet köznapi kötelességeit sem. Ezek nem érdekesek nekik. Nap mint nap elszalasztják azokat az alkalmakat, amikor bizonyságot tehetnének Isten iránti hűségükről. Mialatt valami nagy feladatra várnak, elmúlik az élet teljesítetlen céljaival és elvégezetlen feladataival.

A SZÁMADÁS

"Sok idő múlva pedig megjöve ama szolgáknak ura, és számot vete velük." Amikor az Úr elszámoltatja szolgáit, minden egyes talentum kamatját jól megvizsgálja. Az elvégzett munka árulkodik a munkás jelleméről.

Aki öt talentumot kapott - és az is, aki kettőt -, haszonnal szolgáltatta vissza Urának a reá bízott képességeket. De semmi elismerést nem igényeltek. Talentumaikat kapták, és más talentumokat szereztek. A kölcsönkapott talentumok nélkül azonban nem lett volna nyereség. Tudták, hogy csak kötelességüket teljesítették. A tőke az Úré volt. A haszon is az övé. Ha a Megváltó nem árasztotta volna rájuk szeretetét és áldását, elvesztették volna az örökérvényű kincseket.

Mégis, amikor a gazda átvette a talentumokat, olyan elismerésben és jutalomban részesítette a munkásokat, mintha minden az ő érdemük lett volna. Arca sugárzott az örömtől és elégedettségtől. Boldog volt, hogy megáldhatta szolgáit. Minden szolgálatért és minden áldozatért megjutalmazta őket. Nem mintha ezzel tartozott volna, hanem mert szíve túláradt a szeretettől és melegségtől.

"Jól vagyon jó és hű szolgám - mondta -, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe."

Az Isten iránti becsületesség, hűség és a szeretetből végzett szolgálat kivívja a menny elismerését. A Szentlélek minden sugallatát, amely az embert jóságra indítja, és Istenhez vezeti, feljegyzik a mennyei könyvekben, és az ítélet napján Isten megdicséri munkásait.

Amikor a munkások meglátják azokat, akiket Isten általuk mentett meg, együtt örülnek az Úrral. A mennyben is szolgálhatnak Istennek, mert a földön végzett szolgálatukkal alkalmasak lettek a mennyei szolgálatra. A földön kialakított jellemünket és itt végzett szent szolgálatunkat híven tükrözi majd a mennyben elfoglalt helyünk. Krisztus ezt mondta önmagáról: "Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon" (Mt 20:28). Ez volt munkája a földön, ez munkája a mennyben is. Krisztussal e világban végzett szolgálatunk jutalmaként - több talentummal és tágabb térrel - vele dolgozhatunk az eljövendő világban is.

"Eljövén pedig az is, aki az egy talentumot kapta vala, monda: Uram, tudtam, hogy te kegyetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és ott is takarsz, ahol nem vetettél. Azért félvén, elmentem és elástam a te talentumodat a földbe; ímé megvan ami a tiéd."

Így mentegetőznek azok az emberek, akik Isten ajándékait semmibe veszik. Istent szigorú zsarnoknak tartják, aki csak azért figyel rájuk, hogy hibáikat kikémlelve megbüntesse őket. Azzal vádolják, hogy azt követeli, amit nem adott, és ott akar aratni, ahol nem vetett.

Sokan szívükben könyörtelenséggel vádolják Istent, mert igényt tart javaikra és szolgálatukra. Pedig csak azt adhatjuk neki, ami egyébként is az övé. "Tőled van minden - mondta Dávid király -, és amiket a Te kezedből vettünk, azokat adtuk most néked" (1 Krón 29:14). Minden Istené, nemcsak a teremtés, hanem a megváltás által is. Ennek az életnek minden áldása - és az eljövendő életé is a golgotai kereszt jegyében árad reánk. Ezért hamis az a vád, hogy Isten kegyetlen gazda, aki ott is arat, ahol nem vetett.

A gazda nem utasítja vissza a gonosz szolga vádját, bármennyire jogtalan, hanem érveit ellene fordítja, és megmutatja, hogy magatartására nincs mentség. Isten olyan lehetőségekkel és eszközökkel ajándékozta meg, amelyekkel talentumát kamatoztathatta volna a gazda javára. "El kellett volna... helyezned az én pénzemet a pénzváltóknál - mondta -; és én megjövén, nyereséggel kaptam volna meg a magamét."

Mennyei Atyánk nem igényel sem többet, sem kevesebbet, mint amennyinek elvégzéséhez képességet adott. Nem helyez szolgáira elhordozhatatlan terheket. "Ő tudja a mi formáltatásunkat; megemlékezik róla, hogy por vagyunk" (Zsolt 103:14). Mindazt, amit igényel tőlünk, az Ő erejével meg is tudjuk cselekedni.

"Valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle" (Lk 12 :48). Isten felelőssé tesz személy szerint mindenkit, aki egy jótával is kevesebbet tesz annál, mint amire képességet

kapott. Az Úr pontosan felméri a szolgálat minden lehetőségét. Fel nem használt képességeinkkel éppúgy el kell számolnunk, mint azokkal, amelyeket kamatoztattunk. Isten számon kéri mindazt, amit képességeink helyes felhasználásával elérhettünk volna. Aszerint ítél meg minket, amit meg kellett volna tennünk, de nem tettünk, mert képességeinket nem Isten dicsőségére használtuk. Ha nem is veszítjük el örök életünket, az örökkévalóságban látnunk kell képességeink kihasználatlanul hagyásának következményeit. Az az ismeret és képesség, amelyet megszerezhettünk volna, de nem szereztünk, örök veszteség marad.

Ha pedig teljesen Istennek szenteljük életünket, és munkánkban útmutatását követjük, akkor az eredményért Ő vállalja a felelősséget. Isten nem akarja, hogy csak feltételezzük becsületes erőfeszítéseink sikerét. Nem is szabad gondolnunk a kudarcra, hanem együtt kell munkálkodnunk Istennel, aki nem ismer kudarcot.

Nem szabad gyengeségünkről és tehetetlenségünkről beszélnünk. Az ilyen beszéddel azt tanúsítjuk, hogy nem bízunk Istenben, és nem hiszünk Igéjében. Ha terheink miatt zúgolódunk, vagy nem akarunk eleget tenni Istentől kapott kötelezettségeinknek, akkor valójában azt valljuk, hogy Isten kegyetlen gazda, aki olyant kíván, amihez nem adott képességet.

Sokszor hajlunk arra, hogy a rest szolgát alázatosnak mondjuk. Az igazi alázatosság egészen más. Nem jelent szellemi törpeséget, a törekvések hiányát, gyáva meghunyászkodást, sem pedig a kudarctól félve a terhek lerázását. Az igazán alázatos ember Isten erejében bízva végrehajtja a menny szándékát.

Isten maga választja ki az emberi eszközöket. Néha egészen egyszerű embereket a legnagyobb feladatokkal bíz meg, mert hatalma az emberi gyengeség által mutatkozik meg. Nekünk megvan a saját mércénk, és ahhoz mérten jelentjük ki az egyik dolgot nagynak, a másikat pedig kicsinek. Isten azonban nem a mi normánkkal mér. Ne gondoljuk, hogy Istennek nagy, ami nekünk nagy; vagy ami nekünk kicsi, neki is az. Nem a mi feladatunk megítélni képességeinket, sem pedig megválasztani munkánkat. Vegyük fel az Isten által nekünk szánt terhet! Hordozzuk az Ő nevében, és nála keressünk mindig nyugalmat! A szívvel-lélekkel, vidáman végzett szolgálat dicsőíti Istent. Örül, ha hálásan vállaljuk feladatainkat, és ha boldogan fogadjuk azt a megtiszteltetést, hogy munkatársai lehetünk.

AZ ELVESZTETT TALENTUM

A gazda ezt az ítéletet mondta ki a rest szolgára: "Vegyétek el azért tőle a talentumot, és adjátok annak, akinek tíz talentuma van." Itt is - mint a hűséges munkás megjutalmazásánál - nemcsak a végső ítélet által sújtó büntetésről van szó, hanem arról a fokozatos bűnhődésről, amelyet már ebben az életben el kell szenvedni. Ugyanaz történik a lélek világában is, mint a fizikai életben: minden fel nem használt képesség elgyengül és elsorvad. Törvényszerű, hogy a munka éltet, a tétlenség pedig öl. "Mindenkinek... haszonra adatik a Léleknek kijelentése" (1 Kor 12:7). A mások áldására használt képességek gyarapodnak. Ha az ember csak önmagának szolgál velük, megfogyatkoznak és végül

megszűnnek. Aki nem adja tovább azt, amit kapott, végül nem lesz mit adnia. Megindít egy olyan folyamatot, amely lelki képességeit elkorcsosítja és végül elpusztítja.

Senki se gondolja, hogy önző, öncélú élet után beléphet Urának örömébe. Az önzetlen szeretet örömét nem élvezheti. Nem alkalmas a mennyre. Nem tudná értékelni a tiszta szeretet légkörét, amely betölti a mennyet. Az angyalok hangja és hárfájuk zenéje nem szerezne örömet neki. Számára a menny tudománya talány volna.

Az ítélet napján azok, akik itt a földön nem munkálkodnak Krisztusért; akik sodródnak az árral; akik minden felelősséget leráznak; akik csak magukra gondolnak; akik csak a maguk tetszésére élnek, a gonoszokkal együtt lépnek az egész föld Bírája elé, és a Bíró ugyanazt az ítéletet mondja ki rájuk, mint a gonosztevőkre.

Sokan, akik magukat kereszténynek vallják, nem törődnek Isten kívánalmaival, és nem is látnak ebben semmi rosszat. Azt tudják, hogy az istenkáromló, a gyilkos, a házasságtörő büntetést érdemel, de ami őket illeti: élvezik a vallásoskodást. Szívesen hallgatják az evangéliumról szóló prédikációkat, és ezért kereszténynek tartják magukat. Bár egész életüket öncélúan élték le, mégis meglepődnek a "vegyétek el azért tőle a talentumot!" ítélet hallatára, akárcsak a példázatbeli hűtlen szolga. A zsidókhoz hasonlóan összetévesztik az áldások élvezését az áldások kamatoztatásával.

Sokan azzal a kifogással vonják ki magukat a keresztény szolgálatból, hogy alkalmatlanok rá. De vajon Isten az oka ennek? Nem, dehogy! A saját restségük következménye, és rajtuk múlik, ha ez az állapotuk állandósul. Már most tapasztalhatják saját jellemükben a "vegyétek el azért tőle a talentumot!" ítélet kihatásait. Visszaéltek a kapott talentumokkal, és ezért kialszik életükben a Szentlélek fénye, az egyetlen világosság. A "haszontalan szolgát vessétek a külső sötétségre" ítélet megpecsételi azt a döntést, amelyet ők maguk hoztak örök sorsukról.

Fejezet 28 - Barátok a hamis mammonból

Krisztus első eljövetelekor a világ már nagyon eltávolodott Istentől. Az embereket jobban érdekelte a mulandó, mint az örökkévaló, és fontosabbnak tartották a jelen dolgait, mint a jövőt. Az ábrándképeket valóságnak, a valóságot pedig ábrándképeknek látták. Nem fogták fel hitben a láthatatlan világot. Sátán az élet dolgait nagyon érdekesnek és vonzónak mutatta be, és kísértéseivel rabul ejtette az embert.

Krisztus azért jött, hogy ezt az értékrendet megváltoztassa. Meg akarta törni az embereket elvakító és behálózó varázst. Tanításában igyekezett hidat verni a menny és a föld követelményei között, hogy az emberek figyelmét a jelenből a jövőbe irányítsa. Arra szólította őket, hogy a mulandó dolgok hajszolása helyett készüljenek az örökkévalóságra.

"Vala egy gazdag ember - mondta -, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozolja." A gazdag ember minden vagyonát e szolgájára bízta. De a szolga nem volt becsületes, és ura rájött arra, hogy rendszeresen meglopja. A gazdag ember elhatározta, hogy elbocsátja szolgáját, és maga elé rendelte, hogy elszámoltassa. "Mit hallok felőled? - kérdezte. - Adj számot a te sáfárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár."

A sáfárnak - tudva, hogy elbocsátják - három választása volt: dolgozik, koldul vagy éhezik. És ezt mondta magában: Mit míveljek, mivelhogy az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek! Tudom mit tegyek, hogy mikor a sáfárságtól megfosztatom, befogadjanak engem házaikba. És magához hívatván az ő urának minden egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak? Az pedig monda: Száz bátus* olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén hamar írj ötvenet. Azután monda másnak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz kórus* búzával. És monda annak: Vedd a te írásodat, és írj nyolcvanat. [* Folyadék mérésére szolgáló űrmérték. A "bát" űrtartalma azonos az efával: 36,9 litre]

A hűtlen szolga másokat is becstelenségbe vitt. Az ő javukra megkárosította urát, és az adósok ennek elfogadásával elkötelezték magukat arra, hogy barátjukként befogadják otthonukba.

"És dicséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett." E földies ember megdicsérte megkárosítója éleseszűségét. A gazdag ember dicsérete azonban nem Isten dicsérete volt.

Krisztus nem dicsérte meg a hűtlen sáfárt, csak e jól ismert esetet kihasználva szemléltette azt a leckét, amelyre meg akarta tanítani hallgatóit. "Szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból** - mondta -, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba."

A farizeusok kifogásolták, hogy a Megváltó a vámszedők és bűnösök közé vegyül. Krisztusnak azonban nem csökkent e bűnösök iránti érdeklődése. Továbbra is munkálkodott értük. Látta, hogy foglalkozásuk sodorta őket kísértések közé. Körülvették őket a bűn

csábításai. Az első rossz lépést könnyű volt megtenni. A nagyobb becstelenségekhez és bűncselekményekhez vezető út pedig meredek lejtő volt. Krisztus minden eszközzel igyekezett megnyerni őket a magasabb céloknak és nemesebb elveknek. Ez a szándék vezette, amikor elmondta a hűtlen sáfárról szóló történetet. A példázatban bemutatott eset megtörtént a vámszedők között, és a vámszedők magukra ismertek a példázatban. Megragadta figyelmüket, és saját becstelen életük rajzából tanulva, sokan megértették a példázatban rejlő igazságot.

Krisztus tulajdonképpen a tanítványoknak mondta el a példázatot. Elsőként ők kapták az igazság kovászát, és nekik kellett megismertetni másokkal. Krisztusnak sok olyan tanítása volt, amelyet a tanítványok először nem értettek, és sokszor úgy tűnt, hogy ezek a tanítások már-már feledésbe merülnek. A Szentlélek befolyására azonban a tanítványok később tisztán visszaemlékeztek ezekre az igazságokra, és eleven erővel tolmácsolták őket a gyülekezethez csatlakozó új hivőknek.

* Folyadék mérésére szolgáló űrmérték. A "kor" a "bát" tízszerese: 369 liter

** A "mammon" szó jelentése: vagyon, gazdagság

A Megváltó a farizeusokhoz is szólt. Nem adta fel a reményt, hogy rájuk is hatni tud szavaival. Sok farizeus szívében már ott élt a mélységes meggyőződés, és amikor az igazság hallása közben a Szentlélek érintette szívüket, sokan közülük Krisztus hívei lettek.

A farizeusok megpróbálták Krisztust rossz hírbe hozni azzal a váddal, hogy a vámszedők és bűnösök közé vegyül. E példázatban Krisztus a dorgálást visszafordította a vádolókra. A jelenetet, amelyről közismert volt, hogy a vámszedők között játszódott le, a farizeusok elé tárta egyrészt, hogy rávilágítson eljárásukra, másrészt, hogy megmutassa hibáik helyrehozásának egyetlen útját.

A hűtlen szolgára ura azért bízta vagyonát, hogy jótékony célra fordítsa. Ő azonban saját magára költötte. Ez a vád Izraelnek szólt. Isten kiválasztotta Ábrahám magvát. Erős karral kiszabadította az egyiptomi szolgaságból, és szent igazságok őrzőjévé tette a világ áldására. Reá bízta az élő kinyilatkoztatásokat, hogy tolmácsolja a világosságot másoknak. De Isten sáfárai ezeket az ajándékokat a maguk gazdagítására és dicsőségére használták.

Az öntelt, önigazult farizeusok hűtlenül kezelték a javakat, amelyeket Isten azért adott nekik, hogy az Ő dicsőségére használják. A példázatbeli szolga nem gondoskodott jövőjéről. A javakat, amelyekkel másoknak kellett volna szolgálnia, csak ő élvezte. Csak a jelenre gondolt. A sáfárság elvesztése esetén semmit sem mondhat magáénak. De gazdája vagyona még kezében volt. Elhatározta, hogy e vagyonnal bebiztosítja magát a jövő nélkülözései ellen. Ezért más program szerint kellett cselekednie. Ha másoknak ad ahelyett, hogy magának gyűjtene, barátokat szerezhet, akik befogadják, amikor gazdája kidobja. Ez vonatkozott a farizeusokra is: várható volt, hogy megfosztják őket a sáfárságtól, és előre kellett gondoskodniuk jövőjükről. Csak mások javának keresésével használhattak önmaguknak. Csak Isten ajándékainak osztogatásával gondoskodhattak örök sorsukról.

A példázat elmondása után Krisztus így szólt: "E világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében." Azaz a világ dolgaiban jártas emberek bölcsebben és megfontoltabban szolgálják saját érdekeiket, mint a magukat Isten gyermekeinek vallók Isten művét. Így volt ez Krisztus korában, és így van ez ma is. Megfigyelhetjük ezt sok olyan ember életében, aki magát kereszténynek mondja.

Az Úr képességekkel áldotta meg őket. Hatalmat és hatáskört adott nekik. Pénzt bízott rájuk, hogy munkatársai legyenek a megváltás szent munkájában. Isten minden ajándékát az emberiség áldására, a szenvedés és nyomor enyhítésére kell felhasználni. Táplálnunk kell az éhezőt, felruháznunk a mezítelent, gondoskodnunk az özvegyekről és árvákról, segítenünk a lesújtottakon és elnyomottakon. Isten nem akarta, hogy a világot elárassza a nyomor. Nem akarta, hogy az egyik ember bőségben és fényűzésben éljen, miközben mások kenyérért sírnak. Az életszükségleteket meghaladó javakat Isten azért bízta az emberre, hogy jót tegyen, és az emberiség áldására éljen. Az Úr ezt mondja: "Adjátok el, amitek van, és adjatok alamizsnát." Legyetek "szíves adakozók, közlők".

"Mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat" (Lk 12:33; 1 Tim 6:18; Lk 14:13). "Megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat"... és ... minden igát széttépjetek ... , az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosót házadba bevigyed, ha meztelent látsz felruházzad ... és az elepedt lelkűt" elégítsd ki. "Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek" (Ésa 58:6-7. 10; Mk 16:15). Ezeket az Úr parancsolja. Vajon végzik-e ezt a munkát a magukat kereszténynek vallók széles tömegei?

Ó jaj! Hányan használják Isten ajándékait saját céljaikra! Hányan halmoznak házat házra és telket telekre! Hányan költik pénzüket élvezetekre, vágyaik kielégítésére, mértéktelenül drága házakra, bútorokra, ruhákra! Embertársaik pedig nyomorral, bűnnel, betegséggel és halállal viaskodnak. Tömegek pusztulnak el úgy, hogy bárki is szánakozna rajtuk, vagy részvéttel hajolna feléjük.

Az emberek meglopják Istent. Javaik önző felhasználásával megfosztják az Urat attól a dicsőségtől, amely az emberi szenvedés enyhítésekor és lelkek megmentésekor visszasugározna reá. Hűtlenül kezelik az Isten által rájuk bízott javakat. Az Úr kijelenti: "Ítéletre indulok hozzátok, és gyors tanú leszek... azok ellen, akik megrövidítik a munkásnak bérét, az özvegyet és árvát, és akik nyomorgatják az idegent." "Avagy az ember csalhatja-é az Istent? Ti mégis csaltok engem. És azt mondjátok: Mivel csalunk téged? A tizeddel és az áldozni valóval. Átokkal vagytok elátkozva, mégis csaltok engem: a nép egészben!" "Nosza immár ti gazdagok,... gazdagságotok megrothadt, és ruháitokat moly ette meg; aranyotokat és ezüstötöket rozsda fogta meg, és azok rozsdája bizonyság ellenetek... Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban!" "Dőzsöltetek e földön és dobzódtatok." "Ímé a ti mezőiteket learató munkások bére, amit elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füleihez" (Mal 3 : 5.8.9; Jak 5 :1-3. 5.4).

Mindenkinek vissza kell adnia a reá bízott javakat. A felhalmozott vagyon semmit sem ér a végítélet napján. Nem lesz semmi, amit az ember magáénak mondhat.

Aki életét földi kincsek gyűjtésével tölti, nem olyan bölcs és gondos, mint a hűtlen sáfár, és kevésbé törődik örökkévaló sorsával, mint a hűtlen sáfár földi érdekeivel. A világosságnak ezek az állítólagos követői nem olyan bölcsek, mint e világ fiai. Róluk mondta a próféta, amikor látomást látott az ítélet napjáról: "Odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondokoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékaiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet" (Ésa 2:20-21).

"Szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból - mondja Krisztus -, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba. Isten, Krisztus és az angyalok mind szolgálnak a lesújtott, szenvedő, bűnös embernek. Szenteljétek ti is magatokat erre a munkára! Használjátok Isten ajándékait erre a célra! Akkor mennyei lények lesznek társaitok. Szívetek együtt dobban az ő szívükkel. Jellemetek hasonló lesz az ő jellemükhöz. Az örök hajlékok e lakói nem lesznek idegenek nektek. Amikor a földi dolgok elmúlnak, a menny kapuinak őrei szívesen fogadnak titeket.

A mások áldására fordított javak visszatérülnek. Sok jót lehet tenni a gazdagsággal, ha helyesen használjuk. Lelkeket menthetünk vele Krisztusnak. Aki Krisztus életprogramját követi, látni fogja Isten országában azokat, akikért a földön dolgozott és áldozott. A megváltottak hálásan emlékeznek azokra, akik megmentésükben közreműködtek. A menny különösképpen értékes lesz azoknak, akik híven végezték a lélekmentés munkáját.

A példázat tanítása mindenkinek szól. Mindenki felelősséggel tartozik a Krisztus által kapott ajándékokért. Az élet túl komoly és ünnepélyes ahhoz, hogy csupán múló földi dolgokkal töltsük. Az Úr azt akarja, hogy tolmácsoljuk másoknak azt, amit az örök és láthatatlan lények közölnek velünk.

Évről évre milliók és milliók távoznak az élők sorából anélkül, hogy bárki is figyelmeztette és megmentette volna őket. Tarka életünk minden órájában alkalom kínálkozik emberek figyelmeztetésére és mentésérc. Ezek az alkalmak jönnek és elmúlnak. Isten azt akarja, hogy a legjobban gyümölcsöztessük őket. Múlnak a napok, a hetek, a hónapok, és újra egy nappal, egy héttel, egy hónappal kevesebb időnk marad munkánk végzéséhez. Még legfeljebb néhány év, és a hang, amely elől nem térhetünk ki, így szól: "Adj számot a te sáfárságodról!"

Krisztus azt akarja, hogy mindenki mérlegre tegye lehetőségeit, és végezzen becsületes számvetést. A mérleg egyik serpenyőjébe tegyük az örök kincseket, az életet, igazságot, mennyet és a lelkek megváltásán érzett krisztusi örömet, a másik serpenyőbe pedig a világ minden varázsát. Az egyik serpenyőbe tegyük saját magunk kárhozatát és azokét, akiknek megmentésében közreműködhettünk volna; a másik serpenyőbe pedig azt

az életet - a magunkét és másokét -, amely örökké tart. Tegyük mérlegre az ideig valót és az. örökkévalót. És miközben mérlegelünk, Krisztus így szól: "Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?" (Mk 8: 36).

Isten azt szeretné, ha a mennyeit választanánk, és nem a földit. Lehetőséget nyújt arra, hogy értékeinket mennyei kincsekbe fektessük. Legnemesebb céljaink elérésére, legdrágább kincsünk megőrzésére bátorít. Ezt mondja: "Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir kincsaranyánál" (Ésa 13:12). Amikor a molyette és rozsdamarta gazdagság semmivé lesz, Krisztus követői élvezhetik a mennyei kincseket, a romolhatatlan gazdagságot.

Az egész világ barátságánál többet ér Krisztus megváltottainak barátsága. A legpompásabb földi palotához való jogcímnél többet ér, hogy' jogunk lehet a mennyei hajlékokhoz, amelyeket Urunk készít. Ezért távozott a földről. Minden földi dicsőítésnél többet érnek azok a szavak, amelyeket Megváltónk intéz hűséges szolgáihoz: "Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készíttetett a világ megalapítása óta" (Mt 25: 34).

A javaikat tékozlóknak Krisztus még most alkalmat ad a maradandó gazdagság megszerzésére. Ezt mondja: "Adjatok, néktek is adatik." "Szerezzetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avulnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti." "Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg ... hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, kincset gyűjtvén maguknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet" (Lk 6:38; 12:33; 1 Tim 6:17-19).

Hadd menjen vagyonod előtted a mennybe! Halmozd fel kincseid Isten trónjánál! Szerezz jogot Krisztus kimeríthetetlen gazdagságához! "Szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba."

Fejezet 29 - Ki az én felebarátom?"

A zsidók között a "ki az én felebarátom?" kérdés véget nem érő vitát indított el. A pogányokat és a samaritánusokat illetően semmi kétségük nem volt. A pogány és a samaritánus idegen és ellenség volt. De hol van a határ saját népüknél és a társadalom különböző osztályainál?! A papok, a rabbik, a vének ceremóniákat ceremóniákra halmoztak, hogy megtisztítsák magukat. Kit tartsanak ezek az emberek felebarátjuknak? Ha a tudatlan és felszínes tömeggel érintkeznek - tanították -, sok szenny rakódhat rájuk, amelyet csak fáradságos munkával lehet eltávolítani. Felebarátjuk-e vajon a "tisztátalan" is?

(Erre a kérdésre válaszolt Krisztus az irgalmas samaritánusról szóló példázatában. Krisztus megmutatta, hogy nem csak az az ember felebarátunk, aki a mi hitünket vallja. Ebben a kérdésben nincs faj-, szín-, sem osztálykülönbség. Felebarátunk mindenki, akinek szüksége van segítségünkre. Felebarátunk mindenki, akit az ellenség megsebzett és összezúzott. Mindenki felebarátunk, aki Isten tulajdoni

Az irgalmas samaritánus példázatának elmondására egy törvénytudó kérdése késztette Krisztust. A Megváltó tanított, és "egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?" A farizeusok biztatták a törvénytudót e kérdés felvetésére, mert remélték, hogy Krisztust saját szavaival tőrbe ejthetik. És türelmetlenül várták válaszát. A Megváltó azonban nem bocsátkozott vitába. Magától a kérdezőtől akart választ kapni. "A törvényben mi van megírva? - kérdezte -, mint olvasod?" A zsidók még mindig azzal vádolták Jézust, hogy nem tulajdonít nagy fontosságot a Sínai-hegyen adott törvénynek. De Ő az üdvösség kérdésénél éppen az Isten parancsolatai megtartását vetette fel. A törvénytudó így válaszolt: "Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat." "Jól feleltél - mondta Krisztus -; ezt cselekedd, és élsz."

A törvénytudó nem volt megelégedve a farizeusok magatartásával és cselekedeteivel. Tanulmányozta a Szentírást, mert meg akarta ismerni mondanivalóját. Mélységesen érdekelte ez a kérdés, és őszintén kérdezte: "Mit cselekedjem?" Válaszában, amelyben meghatározta a törvény követelményeit, figyelmen kívül hagyta a ceremóniális és rituális előírások tömkelegét. Ezeknek nem tulajdonított fontosságot. Csak azt a két nagy elvet nevezte meg, amelytől "függ az egész törvény és a próféták" (Mt 22 :40). E válasz megdicsérése előnyösen befolyásolta a Megváltó ügyét a rabbiknál. Nem ítélhették el annak szentesítéséért, amit egy törvénytudó is megerősített.

"Ezt cselekedd, és élsz" - mondta Krisztus. Tanításában a törvényt mindig Istentől származó kerek egészként mutatta be, tanúsítva, hogy lehetetlen megtartani az egyik előírást, és áthágni a másikat, mert ugyanaz az elv vonul végig az egészen. Az ember sorsát az egész törvény iránti engedelmessége határozza meg.

Krisztus tudta, hogy senki sem képes a maga erejéből engedelmeskedni a törvénynek. A törvénytudót alaposabb és igényesebb kutatásra akarta késztetni, hogy megtalálja az

igazságot. Csak Krisztus erejének és kegyelmének elfogadásával tudjuk megtartani a törvényt. Csak az engesztelő áldozatba vetett hit teszi képessé az elbukott embert arra, hogy szeresse Istent teljes szívével, felebarátait pedig úgy, mint saját magát.

A törvénytudó tudatában volt annak, hogy nem tartotta meg sem az első négy parancsolatot, sem pedig a többi hatot. Krisztus fürkésző kérdésének súlya alatt bűnösnek érezte magát, de bűnei megvallása helyett igazolni próbálta őket. Az igazság elismerése helyett azt igyekezett bebizonyítani, hogy milyen nehéz a parancsolatokat megtartani. Azt remélte, hogy ezzel elhárítja az ítéletet, és sikerül igazolnia magát a nép előtt. A Megváltó szavaiból kitűnt, hogy a törvénytudó kérdésére semmi szükség nem volt, hiszen maga is meg tudta válaszolni. De a törvénytudó egy másik kérdést is feltett: "Ki az én felebarátom?

Krisztus most sem engedte magát vitába keverni. A kérdésre egy történettel válaszolt, amely még élénken élt hallgatói emlékezetében:

Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba - mondta -, és rablók kezébe esék, akik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan."

A Jeruzsálemből Jerikóba tartó embernek Júdea pusztáján is át kellett haladnia. Az út kietlen, sziklás, rablók háborgatta hegyszoroson vezetett át, amely gyakran volt erőszakos cselekmények színhelye. A példázatbeli utast itt támadták meg. Minden értékétől megfosztották, és félholtan az útszélen hagyták. Amint így feküdt, egy pap jött az úton. Látta a megsebesített, összezúzott, vérében fetrengő embert, de nem segített rajta, hanem "elkerülé". Ezután megjelent egy lévita. Kíváncsi volt, hogy mi történt; ezért megállt, és megnézte a szenvedőt. Tudta, hogy mit kellene tennie, de az kellemetlen feladat lett volna. Kívánta, hogy bárcsak ne jött volna arra, és ne látta volna meg a megsebzett embert. Meggyőzte magát, hogy az ügy nem tartozik rá, és ő is "elkerülé".

Egy arra elhaladó samaritánus azonban, meglátva a szenvedőt, elvégezte azt a munkát, amire a többiek nem voltak hajlandók. Jóindulattal és kedvesen segített a megsebzett emberen. "Mikor azt látta, könyörületességre indula, és hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé neki. Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked." Mind a pap, mind a lévita vallásos embernek tartotta magát. A samaritánus pedig arról tett bizonyságot, hogy igazán megtért. Neki sem volt kellemesebb az a munka, mint a papnak és a lévitának, de lelkülete és cselekedete azt bizonyította, hogy a menny a szívében él.

E tanítással Krisztus félreérthetetlenül és meggyőzően bemutatta a törvény elveit, tanúsítva hallgatóinak, hogy elmulasztották megvalósítani ezeket az elveket. Szavai olyan világosak és súlyosak voltak, hogy a hallgatók nem tudtak akadékoskodni. A törvénytudó a tanításban semmi megbírálhatót nem talált. Krisztussal szembeni előítélete eloszlott. A nemzetében élő idegenkedést azonban nem győzte le egészen, és ezért nem tudott név

szerint elismeréssel adózni a samaritánusnak. Krisztus kérdésére: "E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, aki a rablók kezébe esett" - így válaszolt: "Az, aki könyörült rajta."

"Monda azért néki Jézus: Eredj el, és te is akképpen cselekedjél." Légy ugyanilyen kedves, melegszívű a nyomorultakhoz! Ezzel mutatod meg, hogy megtartod az egész törvényt.

A zsidók és a samaritánusok közötti nagy vallási ellentét az igaz istentiszteletről vallott eltérő nézetükben rejlett. A farizeusok semmi jót nem mondtak a samaritánusokról. Inkább a legelkeseredettebb átkokat szórták rájuk. Olyan nagy volt az ellenszenv a zsidók és a samaritánusok között, hogy a samaritánus asszony furcsállta, amikor Krisztus vizet kért tőle. "Hogy kérhetsz inni zsidó létedre éntőlem - kérdezte -, aki samáriai asszony vagyok?!" "Mert a zsidók - tette hozzá az evangélista - nem barátkoznak a samáriaiakkal" (Jn 4 : 9). Amikor a zsidók, telve gyilkos gyűlölettel, rátámadtak Krisztusra a templomban, hogy megkövezzék, jobb szavakat nem találtak gyűlöletük kifejezésére: "Nem jól mondjuk-é mi, hogy te samaritánus vagy, és ördög van benned?" (Jn 8 : 48.) A pap és a lévita nem végezte el azt a szolgálatot, amelyet az Úr meghagyott nekik. Honfitársukon egy gyűlölt és megvetett samaritánus segített.

A samaritánus teljesítette a parancsot: "Szeresd felebarátodat, mint magadat", tanúsítva, hogy igazabb, mint elítélői. Élete kockáztatásával, testvérként ellátta a megsebzett embert. A samaritánus Krisztust ábrázolja. Megváltónk olyan szeretetet tanúsított irántunk, amilyenre az ember soha nem lenne képes. Amikor összezúzva haldokoltunk, megszánt minket. Nem került el, és nem hagyta, hogy tehetetlenül és reménytelenül elpusztuljunk. Nem maradt ott szent, boldog otthonában, ahol a mennyei sereg szeretetét élvezte. Meglátta súlyos ínségünket. Magáévá tette ügyünket, és azonosult az emberiség érdekeivel. Meghalt, hogy megmentse ellenségeit. Imádkozott gyilkosaiért. Saját példájára hivatkozva mondja követőinek: "Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek"; "amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást (Jn 15:17; 15:34).

A pap és a lévita a templomból jöttek, ahol részt vettek az istentiszteleten. A templom szertartásait Isten rendelte el. E szertartások végzése nagy, magasztos és megtisztelő kiváltság volt. A pap és a lévita rangon alulinak tartották, hogy az útszélen heverő, ismeretlen szenvedőnek szolgáljanak. Isten áldást akar küldeni általuk egy embertársuknak, de ők elszalasztották ezt a különleges alkalmat.

Ma is sokan követnek el hasonló hibát. Feladataikat két külön csoportba osztják. Az egyik nagy dolgokból áll, amelyeket Isten törvénye szabályoz. A másik úgynevezett apróságokból, amelyekben nem érvényesítik a "szeresd felebarátodat, mint tenmagadat" parancsot. Hangulatuk dönti el, hogy mit tegyenek. Ezért jellemük eltorzul, és Krisztus vallását hamis színben tüntetik fel.

Sokan méltóságon alulinak tartják, hogy segítsenek a szenvedő emberen. Érzéketlenül és megvetéssel nézik azokat, akik megrontották lelkük templomát. Mások egyéb indítékokból mellőzik a szegény. Azt gondolják, hogy valamilyen értékes vállalkozás támogatásával Isten ügyét viszik előre. Úgy érzik, hogy olyan nagyszerű feladatot teljesítenek, amelyet nem lehet a szűkölködők és lesújtottak miatt abbahagyni. Állítólagos nagy feladatuk végzése közben esetleg még sanyargatják is a szegényeket. Megfosztva őket jogaiktól, vagy semmibe véve problémáikat, nehéz körülményeket teremtenek számukra. Mindezt jogosnak érzik, hiszen véleményük szerint Krisztus ügyét viszik előbbre.

Sokan elnézik testvéreik vagy felebarátaik mostoha körülményeit anélkül, hogy segítenének rajtuk. Azt gondolják, hogy kereszténységük megvallásával - ridegen és önzőn is - Krisztust képviselik. Krisztusnak e névleges szolgái valójában nem az Úr munkatársai. Isten szeretetéről, amelyet sugározniuk kellene, alig-alig kapnak némi fogalmat embertársaik. Miattuk nem indul sok szív hálára Isten iránt, és sok ajakról miattuk nem hangzik magasztaló ének. Megfosztják Istent a neki járó tisztelettől, és azoktól a lelkektől, akikért Krisztus meghalt, akiket szeretne bevinni országába, és maga mellett látni az örökkévalóságban.

Isten igazságának alig van hatása a világra, pedig nagy befolyást kellene árasztania életünk által. Hitvallásból nagyon sok van, de kevés tartalommal. Mondhatjuk, hogy követjük Krisztust, és állíthatjuk, hogy hiszünk Isten szavának minden igazságában, de ez nem sokat használ felebarátainknak, ha vallásos meggyőződésünket nem tükrözi mindennapi életünk. Hitvallásunkkal - ha mégúgy hangoztatjuk is - nem mentünk meg senkit: sem magunkat, sem embertársainkat, ha nem vagyunk igazán keresztények. A jó példából minden hitvallásnál több áldást merít a világ.

Önző élettel nem lehet Isten ügyét szolgálni. Isten ügye az elnyomottak és szegények ügye. Krisztus állítólagos követőinek szívéből hiányzik Krisztus együttérző szeretete. Jobban kellene szeretnünk azokat, akikben Krisztus olyan nagy értéket látott, hogy életét adta üdvösségükért. Ezek a lelkek drágák. Minden áldozatnál felmérhetetlenül drágábbak. Ha megfeszítjük minden erőnket egy fontosnak ítélt feladat teljesítésére, de elhanyagoljuk a szűkölködőt, vagy megfosztjuk az idegent jogaitól, szolgálatunkat Isten nem hagyja jóvá.

A megszentelődés annyit jelent, hogy a Szentlélek Krisztus természetét emberi lényünkbe oltja. Az evangéliumi vallás élő, cselekvő alapelv - Krisztus jelenléte életünkben, jellemének megmutatkozása jellemünkben és cselekedeteinkben. Az evangélium elveit életünk semmilyen területétől sem lehet elvonatkoztatni. A keresztény embernek minden élethelyzetében Krisztust kell bemutatnia.

Az istenfélelem alapja a szeretet. Senki sem szeretheti Istent igazán, bármi legyen is hitvallása, ha nem szereti önzetlenül testvérét. Ez a lelkület nem alakul ki bennünk pusztán azzal, hogy megpróbálunk szeretni másokat. Krisztus szeretetének szívünkben kell élnie. Amikor énünk feloldódik Krisztusban, a szeretet akaratlanul is árad belőlünk. A keresztény

jelleme akkor jut el a tökéletességre, amikor benső énje állandóan arra készteti, hogy másokon segítsen; amikor a menny napfénye szívét betölti, s ez arcáról is sugárzik.

Lehetetlen, hogy abból a szívből, amely Krisztus lakhelye, hiányozzék a szeretet. Ha szeretjük Istent, mert Ő előbb szeretett minket, azokat is szeretjük, akikért Krisztus meghalt. Nem juthatunk közösségbe Istennel, ha nem ápoljuk a kapcsolatot embertársainkkal, mert benne, aki a világegyetem trónján ül, együtt van mind az isteni, mind az emberi. Ha közösségre lépünk Krisztussal, a szeretet láncának arany láncszemei egybekapcsolnak embertársainkkal; akkor krisztusi szánalmat és könyörületet tanúsítunk; akkor nem várjuk meg, amíg a szegényeket és nyomorultakat elénk hozzák; akkor nem kell a mások fájdalma iránti szánalmat kicsikarni belőlünk, mert olyan természetességgel fogunk szolgálni a nélkülözőknek és szenvedőknek, mint ahogy Krisztus "széjjel járt, jót tévén" (Acs 10:38).

Ahol szeretet és együttérzés ébred, ahol valaki a másik ember felé fordul, hogy felemelje és áldást hintsen reá, ott Isten Lelke munkálkodik. Tudatlan pogányok, akik nem ismerik Isten írott törvényét, és nem hallották Krisztus nevét sem, jóindulatot tanúsítanak szolgái iránt, és saját életük kockáztatásával megvédik őket. Tetteik mennyei befolyásról tanúskodnak. A Szentlélek krisztusi irgalmat plántált e bárdolatlan emberek szívébe, természetüket és neveltetésüket meghazudtoló rokonszenvre indítva őket.

A "világosság", amely "eljött volt már a világba", és "megvilágosít minden embert" (Jn 1: 9), bevilágít lelkükbe, és ez a világosság, ha figyelnek rá, elvezeti őket Isten országába.

Az elesettek felemelésével, a lesújtottak megvigasztalásával a menny megdicsőül. Ezt a munkát azok végzik, akiknek szívében Krisztus lakik. Krisztus vallása mindig áldást áraszt. Ahova eljut, mindenütt fény jár a nyomában.

Isten semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget nem ismer el. Ő az egész emberiség Alkotója. Mindnyájan egy család vagyunk a teremtés által, valamint egyek vagyunk a megváltás jogán. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitárta a templom minden ajtaját, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete olyan széles, olyan mély, olyan teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán vonzóköréből azokat a nyomorultakat, akiket a kísértő megtévesztett csalásaival. Isten trónjához emeli őket; ahhoz a trónhoz, amelyet ígéretének szivárványa övez.

Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad. Krisztus drága vére mindenkit eggyé kovácsol. (Lásd Gal 3:28; Ef 2:13.)

A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztozzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömében és gondjában! "Ingyen vettétek - mondja Krisztus -, ingyen adjátok" (Mt 10: 8).

Környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorulnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztények Isten sáfáraiként felelősek értük. "Vérüket a te kezedből kívánom meg" - mondja Isten.

A legnagyobb veszedelem a bűn. A mi feladatunk, hogy megszánjuk a bűnöst, és segítsünk rajta. De nem lehet mindenkihez egyformán közeledni. Sokan elrejtik lelki éhségüket. Szíves szavakkal és tettekkel nagy segítséget nyújthatunk nekik. Mások nem is tudnak a saját nyomorukról. Nem ébrednek rá lelkük szörnyű ínségére. Tömegek olyan mélyre süllyedtek a bűnben, hogy elvesztették az örök valóságok iránti érzéküket. Isten képmása teljesen megfakult bennük, és aligha tudnak az üdvösségről. Istenben nem hisznek, emberben nem bíznak. Sokan csak önzetlen jóindulattal közelíthetők meg. Először fizikai szükségleteiket kell kielégíteni. Gondoskodjunk táplálékukról, tisztaságukról és tisztességes öltözetükről! Ha látják az önzetlen szeretet tanújelét, könnyebben tudnak hinni Krisztus szeretetében.

Sok tévelygő szégyenkezik, és érzi, hogy nem okos dolog az, amit csinál. Saját hibái és bajai láttán már-már kétségbeesik. Ne kerüljük el őket! Az árral szemben úszót az áramlás teljes erővel visszafelé sodorja. Nyújtsunk segítő kezet neki, miként Krisztus nyúlt egykor a süllyedő Péter után! Bíztató szavakkal próbáljunk benne hitet és szeretetet ébreszteni!

Lelkileg beteg testvérednek szüksége van rád, mint ahogy te is igényelted a testvéri szeretetet. Hallania kell olyan ember tapasztalatát, aki éppoly gyönge volt, mint ő most; aki meg tudja érteni, és segíteni tud rajta. Saját gyengeségünk tudata tegyen készségessé a súlyos bajban sínylődő felebarátunk megsegítésére! Sohase menjünk el egyetlen szenvedő lélek mellett sem anélkül, hogy ne vigasztalnánk úgy, ahogy Isten vigasztalt minket!

Krisztussal, az élő Megváltóval való személyes kapcsolat képessé teszi az ember értelmét, szívét és lelkét alacsonyabb rendű lénye legyőzésére. Beszélj a tévelygőnek arról a mindenható kézről, amely támogatja, Krisztus végtelen jóságáról, amellyel könyörül rajta! Nem elég azt hinnie, hogy van törvény és korlát, amely nem szánakozik és nem hallja meg a segélykiáltást. Szüksége van meleg kézszorításra, szerető szívre, amelyben bízhat. Tartsd ébren benne azt a tudatot, hogy Isten mindig mellette van, és szánó szeretettel figyeli! Hívd fel figyelmét az Atya szívére, amely bánkódik a bűn miatt, az Atya kezére, amelyet most is felé nyújt, az Atya hangjára, amely ezt mondja: "Fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!" (Ésa 27:5.)

Ebben a munkában láthatatlan társaid vannak. A menny angyalai álltak a samaritánus mellett is, aki a megsebzett idegent felkarolta. Mennyei angyalok állnak mindazok mellett, akik embertársaik megsegítésével szolgálnak Istennek. Maga Krisztus is együttműködik veled. Ő a Megváltó. Ha az Ő irányításával munkálkodsz, nagyszerű eredmények tanúja leszel.

E munkában tanúsított odaadásodon nemcsak mások sorsa, hanem a te örök életed is múlik. Krisztus felemeli mindazokat, akik vágynak a vele való közösségre; akik vágyakoznak eggyé lenni vele, miként Ő is egy az Atyával. Engedi, hogy meglássuk és érezzük mások szenvedéseit, mert meg akar szabadítani az önzéstől. A maga jellemének vonásait - könyörületét, kedvességét és szeretetét akarja kialakítani bennünk. Ha engedjük, hogy munkálkodjék szívünkben, iskolájának tanulóiként felkészülünk a mennyei életre. Ha elutasítjuk, nem tud minket tanítani, és saját döntésünk alapján örökre elszakadunk tőle.

"Ha parancsolataimat megtartod" - mondja az Úr - "ki- s bejárást engedek néked ez itt állók (a trónját körülvevő angyalok) között" (Zak 3 : 7). Ha részt veszünk a mennyei lények munkájában a földön, alkalmassá válunk társaságukra a mennyben is. Az üdvösség örököseinek szolgálatára elküldött "szolgáló lelkek" (Zsid 1:14.), az angyalok köszöntik a mennyben azt az embert, aki a földön nem azért élt, "hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon" (Mt 20: 28). Ebben az áldott közösségben - örökké tartó örömünkre meg fogjuk érteni, hogy mi mindent rejt magában ez a kérdés: "Ki az én felebarátom?"

Fejezet 30 - Találkozás a vőlegénnyel

Krisztus az Olajfák hegyén ült tanítványaival. A nap lebukott a hegyek mögött, és az eget befátyolozták az est árnyai. A hegyről jó kilátás nyílt egy fényesen kivilágított lakóházra, amely valamilyen ünnepség színhelye lehetett. A nyílásokon kiáradó fény és a ház körül várakozó csapat jelezte, hogy nemsokára megjelenik az esküvői menet. Több keleti országban a menyegzői ünnepséget este tartják. A vőlegény elmegy a menyasszony elé, és házába viszi. A násznép fáklyafénynél vonul a menyasszony atyjának házából a vőlegény házába, ahol megvendégelik a meghívottakat. A Krisztus elé táruló képben volt egy csapat, amely a násznépre várt, hogy közé vegyüljön.

A menyasszony házának közelében tíz fehérruhás fiatal nő ácsorgott. Mindegyiknél égő lámpa és kis olajoskancsó volt. Izgatottan várták a vőlegényt. De a vőlegény késett. Egyik óra múlt a másik után. A virrasztók elfáradtak és elaludtak. Éjfélkor kiáltás hallatszott: "Ímhol jő a vőlegény! Jöjjetek elébe!" Az alvók felriadtak és talpra ugrottak. Meglátták a fáklyafényes, boldogan zenélő menetet. Hallották a vőlegény és a menyasszony hangját. A tíz szűzleány megragadta lámpáját. Sietve éleszteni kezdték tüzét, hogy elindulhassanak. De öten elmulasztották kancsójukat olajjal megtölteni. Nem számítottak ilyen nagy késésre, és nem készültek fel erre az eshetőségre. Szorongva kérték okosabb társaikat: "Adjatok nékünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak." De azok, akik frissen töltött lámpát tartottak kezükben, már kiürítették kancsójukat. Nem volt fölösleges olajuk, és így válaszoltak: "Netalán nem lenne elegendő nékünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak."

Mialatt az árusoknál jártak, a menet elhaladt, és ők lemaradtak. A másik öt leány égő lámpájával csatlakozott a tömeghez, és a nászkísérettel beléptek a házba. Az ajtó pedig bezárult. Amikor a bolond szüzek az ünnepség helyére értek, megdöbbenésükre elutasították őket. A házigazda így szólt: "Nem ismerlek titeket." És a balga szüzek kint maradtak a kihalt utcán, a sötét éjszakában.

Amint Krisztus ott ült a vőlegényre váró csapatot figyelve, elmondta tanítványainak a tíz szűz történetét, a látottakkal illusztrálva azt, amit egyháza át fog élni közvetlen második eljövetele előtt.

A várakozók két csoportja azt a két csoportot ábrázolja, amely vallja, hogy várja Urát. Krisztus azért nevezi őket szüzeknek, mert tiszta hitet vallanak. A lámpák Isten Igéjét jelképezik. A zsoltáros ezt mondja: "Az én lábamnak szövétneke a Te Igéd, és ösvényemnek világossága" (Zsolt 119:105). Az olaj a Szentlélek szimbóluma. Ugyanaz, mint Zakariás próféciájában: "Visszatére az angyal, aki beszél vala velem, és felkölte engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. És mondá nékem: Mit látsz te? És mondám: Láték ímé egy merő arany gyertyatartót, tetején az olajtartója, rajta pedig annak hét szövétneke, és hét cső a szövétnekekhez, amelyek a tetején vannak; és mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak baloldalán. És felelék, és mondám az angyalnak, aki beszél

vala velem, mondván: Mik ezek Uram? ... És felele, és szóla nékem, mondván: Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez, mondván: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! azt mondja a seregeknek Ura ... És másodszor is felelék, és mondám néki: Micsoda az olajfának az a két ága, amelyek a két aranycső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? ... és mondá nékem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, akik az egész föld Ura mellett állnak" (Zak. 4 :1-14).

A két olajfából az aranyolaj aranycsöveken át ömlött a gyertyatartó olajtartójába, és onnan pedig a szentélyt megvilágító aranylámpákba. Így közvetítik az Isten közelében levő szent angyalok is a Szentlelket azoknak, akik életüket Istennek szentelik. A két felkent feladata, hogy továbbítsa a menny kegyelmét, mert csak Isten kegyelméből lehet az Ige lábunk szövétneke és ösvényünk világossága. "Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura" (Zak 4:6).

A példázatban mind a tíz szűz kiment a vőlegény elé. Mindegyiknek volt lámpája és olajosedénye. Egy ideig nem látszott, hogy különbség van köztük. Így van ez a közvetlen Krisztus második eljövetele előtt élő egyházban is. Tagjai ismerik a Szentírást. Mindnyájan hallották, hogy Krisztus hamar eljön, és hisznek eljövetelében. De mint ahogy a példázatban történt, úgy van ma is. Várniuk kell, és ez próbára teszi hitüket. Az "Ímhol jő a vőlegény! Jöjjetek elébe!" kiáltás sok várakozót készületlenül ér. Nincs tartalék olajuk. Hiányzik életükből a Szentlélek.

Isten Lelke nélkül az Ige ismerete nem ér semmit. Elméleti igazság - ha nem kíséri a Szentlélek - nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni szívét. Ha Isten Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át. A Lélek világossága nélkül az ember nem tudja megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesteri kísértései nyomán.

A bolond szüzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és pártfogolják az igazságot; szeretik azokat, akik hisznek az igazságban; mégsem vetik alá magukat a Szentlélek munkájának. Nem estek a Sziklára, Krisztus Jézusra, és nem engedik, hogy régi természetüket szétzúzza. Akárcsak a köves talajjal ábrázolt hallgatók. Szívesen hallgatják az Igét, de nem igazodnak elveihez. Az Ige hatása nem tartós. A Szentlélek csak akkor munkálkodik az ember szívében, csak akkor alakítja új lénnyé, ha az ember vágyik erre, és hagyja, hogy a Lélek alakítsa. A bolond szüzekkel ábrázolt osztály azonban megelégszik felszínes cselekedetekkel. Nem ismerik Istent. Nem tanulmányozták jellemét, nincs közösségük vele. Ezért nem tudnak bízni Istenben, és hinni Igéjében. Istenszolgálatuk formasággá süllyedt. "Eljőnek hozzád, ahogy a nép össze szokott jőni, s oda ülnek elődbe, mint az én népem, és hallgatják beszédidet, de nem cselekszik, hanem szerelmeskedő énekként veszik azokat ajkukra, szívük pedig nyereség után jár" (Ez 33:31). Pál apostol hangsúlyozza, hogy elsősorban ez a lelkület fogja jellemezni a Krisztus második eljövetele előtt élőket. Ezt mondja: "Az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az

emberek magukat szeretők, ... inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét" (2 Tim. 3:1-5).

Ezek azok, akik a veszély idején ezt kiáltják: békesség és biztonság.

Azzal áltatják magukat, hogy minden rendben van, és nem is álmodnak veszélyről. Amikor a kábulatból magukhoz térnek, meglátják ínségüket, és másokat kérlelnek, hogy pótolják a hiányt. De nincs olyan ember, aki a másik lelki hiányosságát pótolni tudná. Isten mindenkinek ingyen felkínálja kegyelmét. Az evangélium üzenete hangzik: "Aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen" (Jel 22:17). A jellem azonban nem ruházható át. Egy ember sem hihet a másik helyett. Egy ember sem adhatja át a másiknak azt a jellemet, amely a Lélek munkájának gyümölcse. Ha "Noé, Dániel és Jób benne volna (az országban): élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanák meg" (Ez 14:20).

A jellem a válságban mutatkozik meg. Amikor az ünnepélyes hang éjfélkor ezt kiáltotta: "Ímhol jő a vőlegény! Jöjjetek elébe!" - az alvó szüzek felriadtak, és akkor derült ki, hogy ki készült fel erre az eseményre. Mindkét csoportot meglepetésszerűen érte ez a fordulat, de az egyiket felkészülten találta, a másikat pedig nem. Így van ez ma is. Egy hirtelen és nem várt katasztrófa, amely az embert szemtől szembe állítja a halállal, megmutatja, hogy igazán hisz-e Isten ígéreteiben, és belekapaszkodik-e kegyelmébe. A végső nagy próba a kegyelmi idő végén jön, amikor késő lesz a lélek hiányait pótolni.

A tíz szűz most a föld történelmének estéjén virraszt. Mindnyájan kereszténynek mondják magukat. Mindnek van hivatása, neve, lámpája. Mind azt vallják, hogy Istent szolgálják. Látszólag mindnyájan várják Krisztus megjelenését. De öten készületlenek. Ez az öt döbbenten és rémülten a menyegzős házon kívül marad.

Az utolsó napon sokan kérnek ilyen szavakkal bebocsátást Krisztus országába. "Te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál." "Uram! Uram! nem a Te nevedben prófétáltunk-é, és nem a Te nevedben űztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a Te nevedben?" De a válasz ez lesz: "Mondom néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el éntőlem" (Lk 13:26; Mt 7:22; Lk 13:27). Ebben az életben nem léptek közösségre Krisztussal, ezért nem ismerik a menny nyelvét, sem örömeit. "Kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke" (l Kor 2 : 1 11

Soha ember nem hallott e súlyos szavaknál fájóbbat: "Nem ismerlek titeket!" Csak a Lélekkel való közösség útján juthattatok volna a menyegzői vacsorán örvendező sokaság közé. De ezt a közösséget nem ápoltátok. Nem vehettek rész ebben a cselekményben! Fényével szemben vakok lennétek. Zenéje süket fülekre találna nálatok. Az ott szétáradó szeretet és boldogság nem tudja örömre hangolni a világ által megdermesztett szíveket. Nem léphettek be a mennybe, mert nem vagytok alkalmasak lakói társaságára!

Nem leszünk készen Urunk fogadására, ha csak az "ímhol jő a Vőlegény " kiáltásra próbáljuk üres lámpásainkat megtölteni. Ha itt a földön Krisztus nélkül élünk, nem tudnánk élvezni társaságát a mennyben sem.

A példázatbeli okos szüzek lámpájukhoz tartalék olajat is hoztak. Lámpájuk lángja fényben égett a várakozás egész ideje alatt, és növelte a vőlegény tiszteletére gyújtott világosságot. A fény szétáradt a sötétben, és fokozta a világosságot, amely a vőlegény házához, a menyegzői ünnepséghez vezető útra hullott.

Krisztus követőinek is fényt kell árasztaniuk a sötét világban. A Szentlélek Isten Igéjéből fényt sugároz, és ez a világosság átformálja annak életét, aki befogadja. A Szentlélek az emberi szívekbe plántálja az Ige elveit, és kialakítja bennük Isten tulajdonságait. Krisztus dicsősége fényének - Krisztus jellemének - vissza kell tükröződnie követőiben. Így dicsőítik meg Istent, és megvilágítják a Vőlegény házához, Isten városához, a Bárány menyegzői vacsorájához vezető utat.

A vőlegény éjfélkor - a legsötétebb órában - jött. Krisztus is a föld történelmének legsötétebb szakában jön el. A Szentírás Noé és Lót korával szemlélteti azokat az állapotokat, amelyek Isten Fia eljövetele előtt a világban uralkodnak. A Szentírás megjövendöli, hogy abban az időben Sátán minden hatalmával és "a gonoszságnak minden csalárdságával" (2 Thessz 2 : 9-10) fog dolgozni. Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a rohamosan fokozódó sötétség, az utolsó napok sokféle tévelygése, eretneksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságba, de megtéveszti azokat az egyházakat is, amelyek Jézus Krisztus egyházának vallják magukat. A nagy hitehagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjfél sötétsége; áthatolhatatlanná, mint a szőrzsák. Isten népe számára ez a próbák éjszakája, a könnyhullatás éjszakája, az igazságért való üldözés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága.

Isten a sötétségből világosság"-ot sugároztat (2 Kor 4 : 6). Amikor "a föld kietlen és puszta vala, és setétség vala a mélység színén", "Isten Lelke lebeg vala a vizek felett. És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság" (1 Móz 1: 2-3). A lelki sötétség éjszakájában ugyanígy szól Isten: "Legyen világosság!" Népének ezt mondja: "Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt" (Ésa 60:1).

"Ímé, sötétség borítja a földet - mondja a Szentírás -, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik" (Ésa 60:2).

Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell hirdetnünk, amelynek fénye megvilágosít és ereje megment. Isten jellemét be kell mutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugároznunk Isten dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát.

Ezt a munkát így körvonalazza Ésaiás próféta: "Emeld föl szódat magasan, örömmondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondjad Júda városainak: Ímhol Istenetek! Ímé,

az Úr Isten jő hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jő, és megfizetése Őelőtte" (Ésa 40:9-10).

A Vőlegényre várakozók hirdessék az embereknek: "Ímhol Istenetek!" Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének - a szeretetnek - megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyságot arról, amit Isten hatalma tett értük!

Az Igazság Napjának fénye sugározzék igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és szentségről tanúskodó tettekben! Krisztus, az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás szava szerint felkente "Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal," és "széjjeljárt jót tévén" (Acs 10: 38). Krisztus a názáreti zsinagógában ezt mondta: "Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét" (Lk 4:18-19). Ezzel a munkával bízta meg tanítványait is. "Ti vagytok a világ világossága" - mondta. "Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat" (Mt 5 :14-16).

Erről a munkáról beszél Ésaiás próféta, amikor így szól: "Nem az-é (a böjt), hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevigyed, ha meztelent látsz felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ (Ésa 58:7-8).

A lelki sötétség éjszakájában tehát Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor tagjai felemelik a meggörnyedtet, és vigasztalják a gyászolót.

Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajveszékelése. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorkodók. A mi feladatunk, hogy könnyítsünk az élet terhein, és enyhítsünk nyomorán.

Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint puszta prédikálással. Adjunk ételt az éhezőnek, ruhát a mezítelennek, és otthont a hajléktalannak! Sőt még többet kell tennünk! A lélek éhségét csak Krisztus szeretete elégítheti ki. Ha Krisztus bennünk lakik, akkor szívünk tele van mennyei együttérzéssel. A forró krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak.

Isten nemcsak adományokat kér tőlünk a rászorulóknak, hanem derült mosolyt, bíztató szavakat és kedves kézszorítást is. Amikor Krisztus meggyógyította a betegeket, kezét rájuk tette. Mi is hajoljunk közel azokhoz, akiken segíteni akarunk.

Sok ember már nem tud reménykedni. Hozzuk vissza életükbe a napfényt! Sok elcsüggedt ember van. Bátorítsuk őket! Imádkozzunk értük! Vannak, akik kívánják az élet kenyerét. Olvassunk nekik Isten Igéjéből! Sokan lelkileg annyira betegek, hogy földi gyógyír nem segít rajtuk. Orvos nem tudja meggyógyítani őket. Imádkozzunk ezekért a lelkekért! Vigyük őket Jézus elé! Mondjuk nekik, hogy van balzsam Gileádban, és Orvos is!

A fény áldás, egyetemes áldás, amely árasztja kincseit a hálátlan, gonosz, erkölcstelen világra. Így van ez az Igazság Napjával is. Az egész földet, bármennyire burkolja is a bűn, a bánat és a fájdalom sötétsége, meg kell világítani az isteni szeretet ismeretének fényével. Semmilyen hitfelekezettől, semmilyen rendű és rangú embertől vagy társadalmi osztálytól sem szabad elzárni a mennyei tróntól sugárzó fényt.

A reménység és kegyelem üzenetét el kell vinni a föld végső határáig. Kinyújthatja kezét mindenki, aki akarja, és megragadhatja Isten erejét. Békét köthet vele, és békessége lesz. Nem borítja többé éjféli sötétség a pogányokat. A homály eloszlik az Igazság Napjának ragyogó fénysugarai előtt. Krisztus legyőzte a pokol hatalmát.

De nincs ember, aki tudna olyat adni, ami neki sincs. Isten művében nem lehet semmi ember kezdeményezte dolog. Senki nem lehet a saját erőfeszítéséből Isten fényhordozója. Az aranyolaj, amelyet a mennyei követek öntöttek az aranycsövekbe, továbbfolyt a templom lámpáiba, és lehetővé tette, hogy állandóan nagy fénnyel égjenek. Az ember is az állandóan reá áradó isteni szeretet nyomán tud fényt árasztani. Mindazok szívébe, akik hitben Istennel egyesültek, a szeretet aranyolaja bőven ömlik, hogy jó cselekedetekkel és az Isten iránti igazi, őszinte szolgálattal továbbítsák a fényt.

A Szentlélek magasztos és felmérhetetlen ajándékai a menny minden kincsét magukban foglalják. Nem Istenen múlik, hogy kegyelmének gazdagsága nem árad a föld lakóira. Ha mindenki meg akarná kapni ezeket az ajándékokat, mindenki beteljesedne Szentlélekkel.

Minden léleknek kiváltsága, hogy élő csatornaként továbbítsa a világnak Isten kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. Krisztus mindennél jobban vágyik olyan eszközökre, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan eszközökre vár, akik által az emberek örömét és áldását szolgáló szent olajat áraszthatja.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénylő, Immánuel dicsőségét hordozó, átalakult közösség legyen. Azt akarja, hogy minden keresztényt lelki légkör – világosságot és békességet árasztó légkör - vegyen körül. Vágyik arra, hogy életünkkel bizonyságot tegyünk a menny öröméről.

A menny szeretetének közvetítésével mutatjuk meg, hogy Isten Lelke bennünk lakik. A menny gazdagsága odaszentelt emberi eszközök által eljut másokhoz.

Az Igazság Napjának "szárnyai alatt" gyógyulás van (Mal 4-2). Minden igaz tanítvány továbbítja a fényt, amely éltet, bátorít, segít és gyógyít.

Krisztus vallása több, mint bűnbocsánat. Krisztus vallása elveszi bűneinket, és helyüket betölti azokkal a jellemvonásokkal, amelyek a Szentlélek ajándékai. Krisztus vallása mennyei világosságot jelent, és örvendezést Istenben; énünktől megüresített szívet jelent, és Krisztus állandó jelenlétének áldásait. Akinek szívében Krisztus az úr, ott tisztaság van, ott nincs bűn, ott az evangélium programja a maga dicsőségében, teljességében és tökéletességében megvalósult. A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. Krisztus jellemének szépsége és jóillata megmutatkozik az ember életében, és tanúsítja, hogy Isten valóban elküldte Fiát Megváltóként a világnak.

Krisztus nem azt mondja követőinek, hogy igyekezzenek világítani; hanem így szól: "Fényljék a ti világosságtok!" (Mt 5 :16.) Ha Isten kegyelmében részesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik. Akkor árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget. Önkéntelenül is világíttok magatok körül.

Amikor Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember lénye által, olyan közel hozza a mennyet az emberekhez, hogy a szentek szentjének szépsége láthatóvá lesz mindazokban, akikben Krisztus lakik. A bennük lakozó Krisztus dicsősége foglyul ejt másokat is. E kitárulkozás nyomán pedig megtért lelkek magasztaló és hálaadó énekükkel megdicsőítik Istent, aki minden jó ajándék Forrása.

"Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt" (Ésa 60:1). A Vőlegény fogadására készülőknek szól ez az üzenet. Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel; a maga dicsőségével és az Atya dicsőségével. Vele jönnek a szent angyalok. Miközben az egész világot sötétség borítja, Krisztus szentjeinek lakhelyén világosság lesz, és felfogják második eljövetelének első fénysugarát. A makulátlan tiszta fény az Ő tündöklő lényéből sugárzik, és imádják mindazok, akik szolgálták. Míg a gonoszok menekülnek közeléből, követői örvendeznek. Jób pátriárka, átfogva tekintetével az időt Krisztus második adventjéig, így szólt: "Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más" (Jób 19: 27). Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik Isten dicsőségének fényét, amelyet Jézusban látnak. És amikor a Király eljön a maga fenségében, örvendeznek dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmasak a mennyei lények társaságára, mert a menny szívükben él.

Felemelt fejjel, az Igazság Napjának rájuk hulló fényes sugaraiban, megváltásuk elérkeztén örvendezve, e szavakkal fogadják a Vőlegényt: "Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket" (Ésa 25:9).

"És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége felkészítette magát ... és monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak." Ő "uraknak Ura és királyoknak Királya; és akik vele vannak: "hivatalosak és választottak és hívek." (Jel 19: 6-9; 17:14).
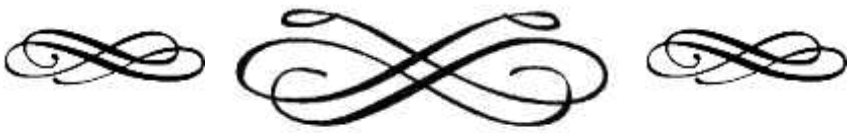
Várva a Véget